

Phúc Hắc Không Phải Tội

Contents

Phúc Hắc Không Phải Tội	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	32
14. Chương 14	35
15. Chương 15	37
16. Chương 16	40
17. Chương 17	42
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	50
21. Chương 21	52
22. Chương 22	55
23. Chương 23	57
24. Chương 24	60
25. Chương 25	62
26. Chương 26	65
27. Chương 27	67
28. Chương 28	70
29. Chương 29	73
30. Chương 30	75
31. Chương 31	77
32. Chương 32	79
33. Chương 33	82
34. Chương 34	84
35. Chương 35	87
36. Chương 36	90
37. Chương 37	92
38. Chương 38	94
39. Chương 39	96
40. Chương 40	97
41. Chương 41	100

42. Chương 42	103
43. Chương 43	105
44. Chương 44	108
45. Chương 45	109
46. Chương 46	111
47. Chương 47	114
48. Chương 48	115
49. Chương 49	118
50. Chương 50	120
51. Chương 51	122
52. Chương 52	124
53. Chương 53	126
54. Chương 54	128
55. Chương 55	129
56. Chương 56	131
57. Chương 57	133
58. Chương 58	134
59. Chương 59	136
60. Chương 60	138
61. Chương 61	139
62. Chương 62	141
63. Chương 63	143
64. Chương 64	144
65. Chương 65	146
66. Chương 66	148
67. Chương 67	150
68. Chương 68	151

Phúc Hắc Không Phải Tội

Giới thiệu

“Lần thứ nhất, sờ sờ anh. Lần thứ hai, cưỡng hôn anh. Lần thứ ba, cưỡng bức anh. ” Lăng Duy Tịch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuc-hac-khong-phai-toi>

1. Chương 1

Người ta thường nói bốn năm đại học là khoảng thời gian đáng quý nhất trong cuộc đời, dĩ nhiên đối với Tô Tiểu Đại cũng là như thế. Ở nơi đây bốn năm, cô có biết bao kỷ niệm tươi đẹp, lại còn có một người

bạn tốt như Dương Trùng Trùng, chỉ là Thượng Đế không cho bạn tất cả. Được cái này thì mất cái kia, đó là quy luật tất yếu.

“Bộp.”

Có người vỗ vào vai Tô Tiểu Đại một cái đau điếng, đôi chân mày cô nhăn lại, không cần đoán cũng biết người ấy là ai. Cái chị phụ nữ bạo lực – Dương Trùng Trùng.

“Lát nữa cặp đôi khốn nạn đến đây, cậu phải cho bọn họ thấy khí chất của cậu.” Nâng ly rượu lên, Dương Trùng Trùng hưng dữ nghiêng rằng. Dáng vẻ xinh đẹp của chị đã thay bằng biểu cảm gian manh như địa chủ phong kiến. Tô Tiểu Đại âm thầm lắc đầu.

“Nếu biểu hiện cậu không tốt, để xem mình làm thịt cậu ra sao!” Dương Trùng Trùng đối với người khác vốn đã ác ôn, đối với bạn bè thân thiết lại càng ác ôn hơn, mấy năm nay Tô Tiểu Đại đã được giác ngộ về điểm này.

“Mình chỉ vỗ một cái mà cậu đã làm ra vẻ sắp chết, học ai cái thói giả vờ yếu đuối vậy?” Tô Tiểu Đại suýt chút học máu, cũng may cô đã quen, bị đánh lâu ngày cũng quen, ôi, cô thật là khổ mệnh...

Nhưng trước mắt bọn họ cũng không có thời gian để nội chiến với nhau. Dương Trùng Trùng nâng gương mặt cao ngạo lên, ánh mắt sâu xa bí hiểm. Lần này mọi người đến đông đủ cả, lớp trưởng hô to một tiếng, tất cả bạn học đều nhanh chóng trở về vị trí cũ, ngồi vào bàn tiệc. Lúc ra trường cũng xúc động như vậy, nay họp lớp liên hoan tưng bừng. Lớp trưởng ngày xưa dịu dàng lắm, nói chuyện rất văn thơ nhưng giờ thì không còn máu văn thơ nữa.

Lần lượt từng người thay phiên nhau mời rượu, Tô Tiểu Đại cũng uống không ít, rốt cuộc cũng đến lượt người đàn ông khốn nạn bắt tử Dương Kiến mời. Trải qua một tháng, cô đã chấp nhận sự thật, cho nên hiện tại cô không muốn để tâm đến gã nữa. Nhưng Dương nữ vương ngồi ở bên cạnh đưa tay nhéo vào hông cô, khiến cô bất đắc dĩ phải ngẩng đầu lên mặt đối mặt với Dương Kiến. Bảy năm yêu thương, nhìn gã như vậy đúng là có phần khó thở. Dương Kiến vội quay mặt đi, đồng dạng nâng ly với người khác. Không khí phúc chốc trở nên gượng gạo. Thấy biểu hiện của Dương Kiến, Chu Manh Manh rất không hài lòng, trong mắt lóe lên một tia khó chịu. Nhưng ngay sau đó, nàng khôi phục lại vẻ mặt ban đầu. Chu Manh Manh thần nhiên đứng dậy.

“Tiểu Đại à, mình mời cậu một ly. Chuyện đã qua không nên nhắc tới. Hiếm khi có dịp tụ họp ăn uống, mình cũng không muốn khiến mọi người không vui, cậu nghĩ có đúng không?”

Tô Tiểu Đại sững sờ, Chu Manh Manh đã nói vậy, nếu như cô còn đào mộ chuyện cũ thì người không đứng lại là cô. Tô Tiểu Đại và Dương Kiến vốn là thanh mai trúc mã, từ tiểu học đến trung học đều cùng lớp. Bọn họ lớn lên cùng thi đỗ vào trường đại học, chung ngành, chung lớp, vượt bao khó khăn cũng đều bên nhau. Bọn họ từ đó đã trở thành một đôi truyền thuyết khiến người người ngưỡng mộ ở đại học C Đại Truyền Thông. Nhưng truyền thuyết đến cuối vẫn là truyền thuyết, sau bảy năm yêu nhau, Dương Kiến đột ngột chia tay cô để đến với hoa khôi truyền thông Chu Manh Manh.

Tất nhiên, nguyên nhân cụ thể chỉ có người trong cuộc mới rõ ràng. Chỉ là Manh Manh là thiên kim của Truyền Thông Đại Hanh, cho nên nguyên nhân này đại khái không cần nói thì ai cũng biết. Đối với chuyện bọn họ chia tay, các bạn nữ khác cũng rất bất bình cho Tô Tiểu Đại. Hầu hết ai cũng xem Dương Kiến và Chu Manh Manh là một đôi khốn nạn, nhưng cũng không thiếu nam sinh tán thành lựa chọn thông minh của Dương Kiến. Bởi lẽ Chu Manh Manh xinh đẹp và khả ái hơn Tô Tiểu Đại nhiều.

Theo Dương Trùng Trùng mà nói, Tô Tiểu Đại bình thường là một người tâm tư đơn giản, không có tiền đồ. Nhưng đến con thỏ lúc giận dữ còn cắn người, mà cô thì không tệ đến mức bị người khác coi khinh mà không đáp trả. Nếu hôm nay cặp đôi khốn nạn chỉ đến để họp lớp không muốn đá động chuyện cũ, cô cũng sẽ nể mặt mà cho qua. Ấy vậy mà bọn họ không biết phải trái, còn cố ý khiêu khích cô. Khẽ cắn răng, Tô Tiểu Đại nhếch môi cười lạnh nhạt: “Cậu nói đúng, chị em chúng tôi không cần loại người ti tiện kia, cậu cứ giữ chặt lấy mà dùng.”

Mọi người không ai ngờ tới, Tô Tiểu Đại thường ngày chỉ biết cười khúc khích, nay còn có thể phang vào mặt người khác một câu như vậy. Quả thật cô đã bị chọc cho cáu tiết, muốn nói thì cô sẽ nói cho nghe.

Dương nữ vương vô cùng hãnh diện về Tô Tiểu Đại, quả không uống công chị răn đe dọa nạt từ nãy đến giờ. Chị hả hê cười, còn giả vờ kéo tay bạn nữ ngồi cạnh bên, bàn tán xì xào.

“Người thứ ba cũng có thể láo toét như vậy, cậu nói xem nhân vật chính và chúng ta phải sống thế nào đây?”

Bạn nữ khinh bỉ nhìn Chu Manh Manh, trong lòng tự nhiên muốn cùng Tô Tiểu Đại và Dương nữ vương đứng chung chiến tuyến.

“Hết cách rồi, bỏ nhí mà học đòi với vợ cả, đúng là khổ sở mà!”

Dương Trùng Trùng gật đầu đồng ý: “Chịu thôi cậu ơi, có vài người mặt dày như mặt đường, nôm na là kẻ giật bồ người khác, mọc lên như nấm làm sao mà ngăn chặn được!”

Dương nữ vương oang oang giọng, mà bộ dạng thì ra vẻ nói nhỏ lắm nhỏ lắm. Sắc mặt Chu Manh Manh và Dương Kiến cứ thay đổi liên tục. Bị sỉ nhục trước mặt, hơn nữa Dương Trùng Trùng vốn là kẻ thù của Chu Manh Manh từ thời đại học, nhìn chị kiêu căng như vậy khiến nàng tức giận đến run người, nàng không tự chủ được mà đưa tay vỗ bàn thật mạnh. Nàng chỉ tay vào Dương nữ vương: “Dương Trùng Trùng, cô nói ai là kẻ giật bồ hả?”

Trái ngược với sự mất bình tĩnh của Chu Manh Manh, Dương nữ vương lại rất nhàn nhã. Chị cầm chiếc đũa trở về phía Chu Manh Manh, còn đánh lên ngón trỏ của nàng một cái đau điếng: “Bạn Chu thân mến, mình nào dám nói cậu cái gì, sao cậu nhảy dựng lên như nước nóng đổ vào người vậy?”

Chu Manh Manh nhìn chằm chằm Dương nữ vương, lúc này Dương nữ vương ao ước có thể tấn cho Chu Manh Manh một trận tại đây. Cả hai đều xinh đẹp, gia thế tương tự, cùng làm trong giới truyền thông. Từ nhỏ đến lớn đều tuyên chiến với nhau, như nước với lửa, cho dù là lên đại học cũng đều tìm cách chơi xỏ nhau. Nhất là năm đó vì Đào Dục mà bọn họ càng thêm mâu thuẫn. Mồm miệng của nàng luôn luôn không bì được với Dương nữ vương, cho nên chỉ có thể chuyển hướng sang Tô Tiểu Đại để khích bác. Nàng cười nhạo một tiếng: “Dương Trùng Trùng, tôi lấy làm khó hiểu, cô công kích tôi như thế giống như tôi cướp bồ của cô vậy. Đúng là hoàng thượng không gấp, thái giám lại gấp.”

Mẹ nó, đó giờ chưa gặp qua kẻ không biết xấu hổ như Chu Manh Manh. Tô Tiểu Đại không ngờ nàng ta quá đáng đến mức này. Cô xem thường Chu Manh Manh, rồi nhìn sang Dương Kiến. Người cô yêu bấy năm chính là một tên giả dối, Dương nữ vương nói không sai, cô đúng là có mắt như mù. Tô Tiểu Đại giận run người, cũng chẳng biết lấy đâu ra dũng khí mà cầm lấy ly rượu trên tay Dương Trùng Trùng hất vào mặt Dương Kiến.

“Chu Manh Manh, cô nói không sai, tôi không giữ được Dương Kiến là do tôi không có bản lĩnh. Cho nên tôi không trách cô, mà tôi chuyển sang trách hẳn đây.”

“Cậu làm gì thế...” Ngày thường Tô Tiểu Đại vốn hiền lành dễ chịu, nhưng hiện tại lại đánh thếp thật khiến người khác hoảng sợ. Chu Manh Manh luống cuống cầm khăn tay lau vết rượu trên người Dương Kiến, còn hung tợn trừng mắt nhìn cô.

Bị bạn gái trước đối xử như vậy, nếu không lên tiếng thì Dương Kiến đúng là chẳng phải đàn ông. Lau mặt vội vàng, gã hướng đến Tô Tiểu Đại rồi nói: “Tiểu Đại, em muốn làm gì anh cũng được, chỉ cần đừng làm khó dễ Manh Manh.”

Đừng làm khó dễ Manh Manh? Vào giây phút này, Tô Tiểu Đại bỗng dưng muốn khóc. Bấy năm tình cảm không thể sánh được một tháng quen nhau với Chu Manh Manh ư? Dương Kiến không hổ là nghệ sĩ giới truyền thông, rõ ràng gã đui lý nhưng vẫn ra vẻ ọi người biết gã là kẻ tình sâu nghĩa nặng. Chu Manh Manh tràn đầy cảm động, còn cô cảm thấy tình yêu đã tan nát từ lâu rồi. Cô cúi đầu không nói gì nữa.

Dương Trùng Trùng vỗ bàn: “Dương Kiến, độ khôn nạn của anh khiến người khác phải nể phục!”

Ngay cả lớp trưởng cũng lên tiếng: “Dương Kiến, cậu tồi lắm.”

Dương Kiến khá lúng túng, nhưng gã đã đạt được mục đích của mình. Chu Manh Manh kéo tay gã: “Dương Kiến, chúng ta đi thôi, không cần chú ý đến bọn họ.”

Gã gật đầu rồi quay sang lớp trưởng: “Hôm nay khiến mọi người không vui, thật xin lỗi. Tôi và Manh Manh xin phép.”

“Biến khuất mắt càng sớm càng tốt, cái thứ người gì đâu...” Bọn họ còn chưa ra khỏi cửa thì Dương nữ vương cất giọng châm biếm. Nếu không phải do Dương Kiến bảo nàng thôi thì nàng đã chửi lại Dương nữ vương rồi.

Cặp đôi khốn nạn đã đi mất, vở kịch hạ màn nhưng không khí vẫn ngọt ngào như cũ. Tô Tiểu Đại đứng dậy, cô miễn cưỡng cười một cái. Nhìn thấy nụ cười héo hắt của cô, tất cả mọi người đều thấy đau lòng. Rồi cô nâng ly rượu lên, cùng bạn bè cạn ly: “Là lỗi của mình một phần, để tạ lỗi, ly này mình uống.”

Nhìn chị em chú bác đau lòng cô thật không chịu nổi, nên cứ thế đi, mượn rượu giải sầu, uống cho quên hết chuyện đời.

“Không say không về, nào!”

“Tôi luôn vậy đấy!” Lớp trưởng hưởng ứng nhiệt tình khiến bầu không khí trở nên sôi động.

“Cần gì hấn ta chứ, đàn ông tốt còn chưa có chết hết...”

Tô Tiểu Đại uống ừng ực từng ly, tuyệt đối không ghen tức, nhưng hôm nay cô cho phép bản thân đau khổ một lần. Hết hôm nay thôi, ngày mai sẽ là một khởi đầu mới.

2. Chương 2

Uống một lúc, mọi người đã say xỉn hết cả, ấy vậy mà vẫn có người tiếp tục uống. Giây phút chia ly luôn buồn bã, kể thì kể lại những chuyện xấu hổ thời đại học, nói xong thì khóc hu hu, sau đó lại cười, thời thanh xuân của bọn họ quả thật rất đáng nhớ.

Dương Trì Trì cũng đã say mềm, chị lão đảo mò đến chỗ Tô Tiểu Đại, vung tay đập một phát vào lưng cô. Khoa học đã chứng minh: Cho dù say nhưng sức mạnh vẫn không giảm đi chút nào. Tô Tiểu Đại còn đang ngẩn ngơ ngồi ở góc tường, vừa ăn một cái đắm thì tỉnh táo vài phần. Cô trợn mắt với Dương nữ vương, giống như cùng chị dò xem mắt ai to hơn. Nhìn bạn bè vừa cười vừa khóc, trong lòng Tô Tiểu Đại cũng cảm thấy u sầu, nhưng nhờ có Dương nữ vương chống lưng nên cô cũng chẳng cần tìm việc gì làm cả.

“Hôm nay cậu biểu hiện tốt lắm, một lát ai gia sẽ thưởng cho cậu.” Nằm bẹp trên người Tô Tiểu Đại, Dương nữ vương vừa nắc cùc vừa nói.

Biểu hiện tốt? Có lẽ là thế thật. Nếu không phải Chu Manh Manh và Dương Kiến dón cô vào góc tường thì cô cũng sẽ mím cười cho qua. Nhưng đã khơi chuyện thì kiểu gì cô cũng sẽ ăn miếng trả miếng, đừng tưởng cô hiền lành nên lần lượt tới. Để Dương nữ vương không phải lo lắng vì mình, Tô Tiểu Đại vỗ vai chị: “Không sao hết, mình đã không còn tình cảm với hấn nữa.”

Nhìn Tô Tiểu Đại giả vờ vui vẻ, Dương Trì Trì chỉ thở dài một tiếng. Chị quen biết cô cũng đã bốn năm, đi guốc trong bụng cô từ lâu rồi, cô nghĩ cô có thể qua mặt chị được sao? Luôn chọc người khác cười, nhưng buồn bã thì lại nén vào tim cam chịu một mình, người gì mà ngu ngốc đến đáng thương! Thật sự mà nói, việc Tô Tiểu Đại chia tay với Dương Kiến khiến chị rất vui mừng. Kỳ thực chị đã cảm thấy Dương Kiến là một tên ngụy quân tử, chỉ là Tô Tiểu Đại yêu gã nên chị cũng đành im lặng. Nhưng tình hình hiện tại rất tốt, cứ để Tô Tiểu Đại đau một lần rồi thôi, cô tốt như vậy cũng sẽ gặp được người yêu cô chân thành. Dương nữ vương nghĩ vậy nên tâm trạng cũng nhẹ nhõm hơn, chị đưa tay bẹo má Tô Tiểu Đại: “Ồ, kệ bọn họ đi, nhỉ?”

Lệnh của Dương nữ vương là lệnh trời, cô mà dám không nghe thì đúng là chán sống. Do đã ngấm men say nên Tô Tiểu Đại đột nhiên cười khúc khích, quay vòng quay vòng... Rồi cô thì thầm vào tai Dương nữ vương: “Thái hậu, vi thần có chuyện bẩm báo.”

Nhìn Tô Tiểu Đại ra vẻ bí ẩn, chị cũng phụ họa hạ giọng theo: “Nói, có chuyện gì?”

“Vi thần muốn đi toilet một chút.”

Dương nữ vương gật gật đầu: “Đại sự kéo lỗ, ai gia cho phép người đi.”

Tô Tiểu Đại đứng dậy, không quên hướng Dương thái hậu tạ ơn một cái, sau đó mới lảo đảo bước vào nhà vệ sinh. Lúc trở ra, do đi đứng loạng choạng thấy mặt đất chênh vênh cao thấp nên cô ngã nhào về phía người nào đó.

Đau quá... cái lưng của ông...

Lăng Duy Trạch nhíu mày, anh còn chưa kịp vào nhà vệ sinh thì đã bị một vật thể đâm sầm vào người, ngay cả mắt kính cũng bị cô ta làm cho văng xuống đất. Trước mắt bỗng chốc thành một màu đen trắng, anh cúi đầu tìm mắt kính, khi lơ đãng ngẩng đầu lên thì lại ngây ngẩn cả người.

Cô ta...

Tô Tiểu Đại mơ màng thấy kẻ mình vừa va phải là một gã đàn ông điển trai vô cùng. Một lát phải bấm báo cho Dương nữ vương biết chuyện mới được. Đàn ông điển trai là tài nguyên của vũ trụ, càng phải được khai thác và đưa lên tầm ới. Lăng Duy Trạch suy nghĩ nửa không tin vào mắt mình, anh biết mình không nhìn lầm nhưng anh không thể tưởng tượng được chuyện đang diễn ra trước mắt...

Anh nhặt kính đeo lên, rồi lấy xuống, lại đeo lên, lại lấy xuống. Xác định anh không bị ảo giác, rốt cuộc anh mới hoàn toàn tin. Tô Tiểu Đại thấy anh có hành động quái đản thì trong lòng có chút tức nuối, đẹp trai mà bị thần kinh, bởi vậy, ông trời có toàn vẹn cho ai bao giờ...

Hít một hơi thật sâu, Lăng Duy Trạch bình ổn tâm trạng, anh đứng sọt tay vào túi quần quan sát cô từ trên xuống dưới. Mặt mũi bình thường, thân hình đẹp lẹp, tìm không ra một điểm nào để hấp dẫn người khác. Anh vô tình nhìn thấy nút áo cô bị bung ra, để lộ một mảnh áo lót hồng bên trong, loáng thoáng còn thấy làn da trắng ngần mịn màng. Phụ nữ trời sinh dễ bị ngại ngừng, Tô Tiểu Đại lập tức lấy tay che ngực lại. Cô trừng mắt với anh, hành động ấy khiến anh cảm thấy buồn cười quá. Đúng là đã lâu chưa xuất hiện cảm giác này.

“Anh nhìn gì đó?” Cô hung dữ hỏi.

Thật sự Lăng Duy Trạch không có ý nhìn vào nơi ấy, Tô Tiểu Đại hiểu lầm anh rồi. Chỉ là từ nhỏ tính kiêu ngạo bắt bẻ người khác đã ngấm trong máu nên anh vẫn phải công kích cô vài câu.

“AA có gì để nhìn chứ?”

AA sao? AA là gì? Tô Tiểu Đại mơ màng nhìn Lăng Duy Trạch, không biết anh đang nói gì nữa.

Nhìn thấy cô mù tịt, anh còn kiên nhẫn ra vẻ giải thích cho, nhưng trên mặt viết rõ bốn chữ “cô thật là ngốc”. Anh mỉm cười: “AA chính là so với A còn nhỏ hơn một cup.”

Tất cả phụ nữ đều ôm bom trên người, hoặc là cân nặng, hoặc là cup ngoại cỡ. Tô Tiểu Đại cũng muốn vót vát lại tôn nghiêm cho bản thân, cô rõ ràng là A, làm gì có AA chứ. Ngay sau đó, cô nhảy chồm lên rồi vươn tay sờ lồng ngực của Lăng Duy Trạch, còn hét to rằng: “Anh ngay cả AA cũng chẳng có, vậy mà chê bai ai?”

Hết xong chuẩn bị tìm đường chuồn êm. Hôm nay đúng là ngày đáng nhớ của Lăng Duy Trạch, bình sinh chỉ có anh mới khiến người khác khiếp sợ, chứ làm gì có ai khiến anh khiếp sợ ngược lại. Thân thể đáng giá ngàn vàng của anh đã bị cô gái kia sầm sỡ...

Lăng Duy Trạch cười đều: “Quy tắc mà tôi đặt ra là, ăn một dưa thì trả một bó dưa.” Vốn dĩ không định đòi co với cô, nhưng vì cô là người đặc biệt duy nhất, nên anh không muốn bỏ qua cô. Anh kéo Tô Tiểu Đại vào nhà vệ sinh nam.

“Anh dám quấy rối tình dục hả? Anh...”

Tô Tiểu Đại bị Lăng Duy Trạch dọa đến phát hoảng, ngay cả hơi men trong người cũng vơi đi một nửa. Cái gì đây, cô gặp phải tên biến thái sao? Chỉ là... gã biến thái này hơi bị đẹp trai quá đáng! A, thật xấu hổ. Nhìn cô ngốc nghếch như vậy, Lăng Duy Trạch đẩy cô ngồi trên nắp bồn cầu, từ trên cao nhìn xuống cô.

“Cô tên gì thế?”

“Tô... Tiểu Đại.”

“Đọc số điện thoại cho tôi.”

Điện thoại? Tô Tiểu Đại cảnh giác nhìn anh: “Xin làm gì chứ?” Rốt cuộc anh ta là kiểu người gì vậy? Lần đầu gặp mặt đã xin số điện thoại, mà cô thì có đánh chết cũng không cho người lạ số điện thoại của mình.

“Không cho sao?” Thần sắc anh vẫn như cũ, anh cũng chẳng quấy rối như cô tưởng, nhưng Tô Tiểu Đại nghe ra được trong giọng nói nam tính kia sắc mùi uy hiếp. Mặc dù lúc này cô có phần sợ sệt nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng bình tĩnh lắc đầu. Ngó chòng chọc cô vài giây, Lăng Duy Trạch đột nhiên lôi điện thoại di động ra bấm số 110 rồi quay sang nói với cô: “Tôi sẽ báo cảnh sát.”

Báo cảnh sát ư? Tô Tiểu Đại giật mình nhảy cẫng về phía anh, muốn cướp lấy điện thoại di động.

“Này, cô định sờ sờ tôi tập hai à?” Lăng Duy Trạch nhìn người con gái đang nhảy tới nhảy lui như chú thỏ nhỏ, anh lại cố tình giọng cao kiêu điện thoại hơn.

Từ bé, đối với cảnh sát, Tô Tiểu Đại vô cùng ngưỡng mộ bọn họ. Thấy cô gấp gáp như vậy, Lăng Duy Trạch khẽ mỉm cười, lấy điện thoại bỏ vào túi quần, giọng châm chọc: “Cô quấy rối tình dục tôi, vì tôi quá hoảng sợ nên phải báo cảnh sát tới bắt cô, hợp lý đúng không nào?”

“Tôi... tôi quấy rối anh bao giờ chứ?” Tô Tiểu Đại cãi lại, đúng là cô vô tình chạm vào người anh, nhưng ai bảo anh gây chiến với cô trước?

“Đừng có chối.” Anh híp mắt nhìn cô.

Trời ạ, sao anh ta lại lộ ra dáng vẻ nguy hiểm thế chứ? Tô Tiểu Đại lúc này đành chịu lép vế, cô gãi đầu hỏi: “Anh muốn gì ở tôi?”

“Cho xin số điện thoại đi.” Sắc mặt anh trở nên ôn hòa vô cùng.

“134xxxx” Cô vội vàng đọc một loạt dãy số, giống như chỉ cần chậm trễ vài giây thì anh sẽ giết người diệt khẩu.

Lăng Duy Trạch ghi nhớ vào đầu, rồi anh buông Tô Tiểu Đại ra: “Ok, chờ tôi suy nghĩ thật kỹ sau đó sẽ gọi đến cô.”

Tô Tiểu Đại gật gù đầu, sau đó anh kéo cô ra khỏi nhà vệ sinh nam.

“Làm phiền cô rồi.”

Ngước mắt nhìn Lăng Duy Trạch, chắc chắn anh ta đã buông tha mình, Tô Tiểu Đại chạy vèo ra ngoài thoát cái mất dạng, ngay cả say rượu cũng tỉnh táo hoàn toàn. Trong lòng Tô Tiểu Đại bật cười khoái trá, anh ta ngốc quá đi mất, cứ xin số điện thoại là cô phải cho sao? Dãy số nhằm nhí cô vừa đọc bữa kia, có gọi tới Tết năm sau cũng chẳng được!

Dõi theo bóng lưng Tô Tiểu Đại, ánh mắt của anh chợt trở nên xa xăm. Không ngờ trên thế giới này, chuyện đó cũng có thể xảy ra. Không cần biết cô ta là ai, trước hết cứ giữ cô ta lại rồi quyết định sau cũng không muộn.

3. Chương 3

Ngày mới bắt đầu. Tô Tiểu Đại vất vả lắm mới có thể bò ra khỏi ổ chăn của mình, cô đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Đối với Tô Tiểu Đại mà nói, hôm nay là ngày đầu tiên cô khởi động lại cuộc sống nên phải phấn chấn một chút. Trang điểm nhẹ nhàng, Tô Tiểu Đại dùng ngón trỏ kéo khóe môi mình nhếch lên để tạo thành một nụ cười tươi tắn. Sau khi chập vọt chen lên xe buýt, cô mới đứng ở một góc lấy điện thoại ra chơi game. Nhìn thấy chiếc di động, cô chợt nhớ buổi liên hoan cùng bạn cũ đã gặp phải gã đàn ông đeo kính nguy hiểm, AA, ngực lép, còn có mắc nợ anh ta nữa...

Trong đầu nổ đùng một cái, Tô Tiểu Đại đột ngột nhớ hết chuyện đã xảy ra, chỉ là, hắc hắc, cuối cùng cô cũng cho anh ta số điện thoại ma, cô thật là thông minh!

Ừ thì trong lòng Tô Tiểu Đại cũng hơi áy náy, mặc dù làm người phải giữ chữ tín, thiếu nợ phải trả tiền, nhưng ba cũng đã nói sống trong đời phải biết khôn ngoan lựa tình thế có lợi ỉnh. Trông anh nguy hiểm như vậy, cô làm sao mà tin tưởng được chứ!

Anh đẹp trai đeo kính, tôi đúng là chọc tức chết anh rồi!

Như lần trước đã nói, nhờ phước của Dương Trường Trường mà cô không cần chạy đông chạy tây xin việc làm khi vừa tốt nghiệp đại học. Dương nữ vương nhanh tay kéo cô về tòa soạn báo của công ty chị, càng không cho cô có quyền ý kiến. Bút sa gà chết, vậy là Tô Tiểu Đại từ đó phải sống dưới ách cai trị của Dương nữ vương. Mặc dù cô là tay mơ nhưng nhờ có Dương Trường Trường, mọi người đối xử với cô rất tốt. Không bị đồng nghiệp chèn ép, còn được quan tâm lo lắng, hơn nữa không bị đẩy việc khó cho làm, công việc của cô chỉ chạy tới chạy lui truyền tin tức.

Nghề nghiệp thật ra cũng nhàn hạ lắm, không có vấn đề gì thì đi theo phỏng vấn trao đổi cùng cảnh sát giao thông, thỉnh thoảng đến những thành phố phồn thịnh để nghiên cứu cuộc sống. Chỉ cần không có những vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, thì công việc này vô cùng đơn giản. Đối với Tô Tiểu Đại mà nói thì đây đã là miếng mồi béo bở. Vì vậy ngày đầu tiên đi làm, cô đã hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc mặc dù không cần đến tiền bồi giúp đỡ. Những ngày sau đó, cô cũng đi thu nhật tin tức, bám theo những đối tượng đã chọn, viết lách ghi chú lại rồi tan ca. Thời gian trôi nhanh, cuối cùng cũng đến buổi tối ngày thứ sáu, mong ước từ lâu vào buổi tối này khiến Tô Tiểu Đại phấn khởi nửa ngày trời.

Giao bản thảo xong, cô vui vẻ thu dọn đồ đạc ra về, vừa đi vừa suy nghĩ chủ nhật sắp tới nên lên kế hoạch gì. Chưa bước ra khỏi tòa soạn thì Dương nữ vương gọi điện tới: “Bé cưng, đứng dưới lầu chờ mình, chúng ta đi ăn tối.”

Dương nữ vương đã hạ lệnh, Tô Tiểu Đại lại còn không dám nghe theo. Cô ngoan ngoãn ngồi trên ghế salon ở phòng khách dưới lầu chờ đại ca tới. Chỉ chốc lát, Dương nữ vương xuất hiện, giày cao gót mười phân giẫm cách xuống đất.

Theo thói quen, Dương Trường Trường đưa tay bẹo má Tô Tiểu Đại: “Cục cưng, nhớ muốn chết vậy đó!”

Hất tay Dương nữ vương ra, cô bĩu môi nói: “Nhớ mình là để bắt nạt mình chứ gì!”

Dương nữ vương cười to: “Mình sẽ chà đạp giày xéo cậu đến chết!”

Rồi cả hai cùng đi đến quán ăn.

Tô Tiểu Đại từ nhỏ đã là một đứa bé ngoan, không kén ăn. Lúc còn ở nhà, mẹ nấu gì ăn nấy. Lên đại học gặp được Dương Trường Trường, chị ăn gì thì cô ăn nấy, vẫn biết là Dương nữ vương là hoa khôi của trường nhưng ngặt nỗi không có chút nữ tính, nhìn chị ăn ngồm ngoàm như hổ đói thật khiến Tô Tiểu Đại hoài nghi nhà họ Dương có phá sản hay không.

“Ăn uống khủng khiếp quá, cậu làm như sắp chết đói không bằng.”

Rút khăn giấy lau tương mỳ Ý dính trên khóe môi, Dương Trường Trường dùng móng tay trở vào trán của Tô Tiểu Đại: “Cậu đúng là no rồi thì không biết người khác còn đói.”

“Xã hội rắc rối quá.” Tô Tiểu Đại lắc lắc đầu.

Dương nữ vương và cô không giống nhau, cô bị chị đẩy vào con đường giao thông xa lộ, còn chị thì lại bị cha mình đẩy vào xã hội rắc rối này. Thở dài một cái, Dương nữ vương gờ nắm đấm: “Cậu không biết, lão già kia coi mình như đàn ông sắt đá không biết khuất phục là gì.”

Nói chung, cô còn được Dương nữ vương chống lưng, còn Dương nữ vương thì không ai chống lưng à phải tự vật lộn đấu tranh. Cha của Dương Trường Trường muốn rèn luyện tinh thần lần ý chí cho con gái mình, vì thế Tô Tiểu Đại cũng chẳng giúp gì được, chỉ còn biết khích lệ về mặt tinh thần mà thôi.

“Thiếu nữ, cố lên!” Tô Tiểu Đại làm mặt ngu chọc cười Dương Trường Trường.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ thì trời bắt đầu tối, mới vừa này bầu trời vẫn còn màu xám tro. Dương Trường Trường hấp háy ánh mắt: “Ăn xong thì đi chơi với mình, phải tìm chỗ giải tỏa cảm xúc mới được.”

Mặc dù Tô Tiểu Đại không thích đến quán bar, nhưng chị em phụ nữ thời này đều hay đến, cô chỉ còn cách đi theo Dương nữ vương một chân. Cả hai đến thành phố C, nổi tiếng quán bar Màu Cam. Dương nữ vương là khách quen của Màu Cam, có thể chị thích tên quán bar, hoặc chị thích không khí ở quán bar. Những khi rảnh rỗi chị thỉnh thoảng tới đây, lại còn lôi kéo thêm Tô Tiểu Đại, cho nên Tô Tiểu Đại cũng không xa lạ gì. Tuy thân phận là Đại tiểu thư nhà họ Dương, nhưng chị không thềm vào phòng VIP, mà trái lại ngồi ở dưới lầu hòa mình với người khác.

Uống rượu, Dương nữ vương nhìn các cô gái nhảy nhót trên sàn, không khỏi hưng phấn mà huyết sáo vài tiếng, tâm trạng chị cũng theo đó khá hơn. Tô Tiểu Đại cảm thấy may mắn vì mấy năm nay được Dương nữ vương huấn luyện từ lượng nên uống cũng tạm, bằng không theo chị chơi bởi như vậy thì khi say mềm chẳng còn biết đường về nhà là cái chắc. Sàn nhảy chớp tắt ánh đèn xanh đỏ, DJ càng phiêu nhạc nhanh hơn. Tô Tiểu Đại còn chưa nuốt xong hớp rượu thì đã bị Dương nữ vương kéo vào đám đông nhảy loạn xạ.

Uống rượu có thể, nhìn người khác nhảy có thể, nhưng nếu nhảy thì không thể. Thân hình cô chẳng đẹp chút nào, cái này là tự hạ nhục mình! Cô dùng dằng hét lên: “Minh không nhảy đâu!” Nhưng rốt cuộc Tô Tiểu Đại vẫn không phải đối thủ của Dương nữ vương, kỳ kèo một hồi chị ta vẫn lôi được đầu cô vào sàn nhảy.

Âm nhạc dồn dập ồn ào, Tô Tiểu Đại cảm thấy đầu óc quay vòng vòng, trong lòng còn hoài nghi đây có phải là viện tâm thần hay không. Dương Trừng Trừng uốn éo như yêu nữ, khuôn mặt Tô Tiểu Đại càng thêm cứng nhắc.

“Đứng như trời trồng thế bé bi? Nhảy đi nào!” Dương nữ vương hầm hè.

Tô Tiểu Đại bị chị xoay tới, xoay lui, giống như điều khiển người máy. Cũng may mọi người cuồng nhiệt quá nên không ai thèm để ý đến cô, cho nên tâm trạng cô hơi buông lỏng xuống. Thân thể cũng không đỡ ra nữa, nhưng chung quy vẫn lặng im như phỗng. Trong tiếng hò hét, dòng người ồn ào, Tô Tiểu Đại thấy trời đất cuồng quay, đột nhiên có dáng người cao lớn lấn vào đám đông một mạch lôi cô bước ra ngoài.

Trời đất ơi, có kẻ bắt cóc cô! Theo bản năng, Tô Tiểu Đại hướng về phía Dương nữ vương hét to: “Thái hậu, cứu mình với!!!”

Nhưng do tiếng nhạc quá lớn, Dương Trừng Trừng say sưa phiêu theo âm nhạc xập xình nên lúc trông thấy Tô Tiểu Đại bị bắt thì đã muộn, chị toan chạy đến, song liền bị đám người kia cản lại. Thấy tình thế không ổn, Tô Tiểu Đại bèn giãy dụa kịch liệt, nhưng do gã đàn ông kia quá mạnh nên cô không thoát khỏi được, chỉ còn biết để mặc gã lôi cô đi.

“Này, khoan đã, làm gì vậy? Anh là ai???” Tô Tiểu Đại cuống cuống hỏi.

“Còn hỏi tôi là ai nữa à?” Âm thanh trầm thấp vang bên tai, Tô Tiểu Đại cảm thấy quen thuộc nên ngẩng đầu nhìn lên.

Cô trợn mắt, chuyện này, chuyện này... không thể nào! Là cái gã thần kinh hôm đó!!!

4. Chương 4

“Gã đeo kính nguy hiểm...” Tô Tiểu Đại lắp bắp.

“Cô nói gì cơ?” Lăng Duy Trạch nheo mắt nhìn Tô Tiểu Đại. Cô ta gọi anh là gã đeo kính nguy hiểm? Được lắm, anh nhắc nhở Tô Tiểu Đại đi lên lầu, rồi tìm một chiếc ghế để ngồi.

“Chúa ơi, A Trạch, cô ấy là ai thế?” Một người đàn ông gương mặt đào hoa cất giọng hỏi.

“Chú tránh ra một bên.” Lăng Duy Trạch lúc này không có thời gian để tám nhảm với Đào Dục, anh cần phải nói chuyện với cô gái búống bình đang ôm trong tay.

Từ khi Lăng Duy Trạch bị tai nạn giao thông ở Mỹ thì anh trở về Trung Quốc, sau đó sống một cuộc sống như kẻ tu hành đắc đạo. Ngoại trừ kiếm tiền ra thì không gần gũi với phụ nữ, chuyện này đúng là giáng một đòn trí mạng vào tư tưởng của Đào Dục, chẳng phải Lăng Duy Trạch đã tính toán ình một cuộc đời cô độc đến chết sao... Khi anh đi công tác về, anh gọi Đào Dục ra đây uống rượu hàn huyên, nhưng đang

đứng trên lan can nhìn xuống thì Lăng Duy Trạch như trông thấy cái gì, vậy là anh không nói một lời đã nhanh chóng bước xuống lầu. Không ngờ lúc đi lên lại ôm theo một cô gái, Đào Dục vô cùng ngạc nhiên, nhưng thấy cảnh tượng ấy hẳn cũng không tiến đến hỏi han. Chẳng phải vì Lăng Duy Trạch đáng sợ, mà là anh quá thâm sâu, cho nên anh làm cái gì thì Đào Dục đều mặc định suy nghĩ “kệ nó đi.” Tốt nhất vẫn nên đứng từ xa quan sát tình hình.

Lòng hiếu kỳ giống như một con mèo vậy, nó cứ ngứa ngáy khó kìm nén, bọn họ cách nơi Đào Dục đang đứng vài mét, nhưng hẳn vẫn cố trợn mắt nhìn xem Tô Tiểu Đại và Lăng Duy Trạch chơi trò gì. Bị vây kín, Tô Tiểu Đại chỉ còn nước mở to mắt nhìn chăm chăm gương mặt điển trai của anh, ngược lại, anh cũng híp mắt nhìn cô tương tự. Không ai nói lời nào, cũng chẳng biết vì sao Tô Tiểu Đại có cảm giác sự im lặng của anh chính là sự xem xét cho cô chết bằng phương thức nào vậy.

“Anh... muốn làm gì chứ?” Lần trước say rượu, Tô Tiểu Đại cũng không nhớ rõ mặt Lăng Duy Trạch, nhưng do ánh mắt thâm hiểm và giọng nói quen thuộc nên nghe một phát đã biết ngay.

Hiện tại cô quan sát anh cận cảnh, cô mới nhận ra anh đúng là đẹp trai quá đáng. Ngũ quan hài hòa tinh xảo, điều này khiến cô có chút xấu hổ, vì mình là nữ giới mà lại không xinh đẹp bằng. Chỉ là đẹp thì có đẹp, nhưng khí thế anh bức người ghê gớm, thật khiến người khác bị áp lực tứ phía khi đối diện với anh. Với kẻ khác, Tô Tiểu Đại luôn bình tĩnh, nhưng với Lăng Duy Trạch, cô luôn cảm thấy hồi hộp, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp. Lăng Duy Trạch thông thả ngồi trên ghế salon ngắm cô rồi anh khẽ mỉm cười, tuy vậy nụ cười thiên sứ của anh lại khiến cô sợ hãi.

“Em cho tôi số điện thoại ma?”

Theo bản năng, Tô Tiểu Đại chuẩn bị nói dối, mắt cô đảo một vòng sau đó tìm cớ thoái thác: “Chắc do anh nhớ nhầm đấy.”

Lăng Duy Trạch lại cười, cô gái này đúng là gạt anh thật. Bởi vì anh là người đầu tư chứng khoán, cho nên đối với những con số luôn rất nhạy cảm, giống như bản năng đã ngấm trong máu, làm sao anh có thể nhớ nhầm được?

“Tô Tiểu Đại, mẹ em không dạy em điều này à? Nói dối kết quả càng tệ thảm hơn.”

Đầu Tô Tiểu Đại nổ ầm một cái, sét đánh giữa trời quang. Người đàn ông kia... nguy hiểm, thật cùng nguy hiểm. Cặp mắt sáng như tia X quang của anh khiến cô muốn né tránh cũng khó lòng.

Cô khẽ liếm môi, cẩn thận ngó Lăng Duy Trạch: “Tôi không phải cố ý đâu..” Mà thôi đi, đây là chiêu cuối, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị, cứ coi như cô đã được giác ngộ lý tưởng cách mạng quay đầu là bờ. Kéo dài thời gian chờ Dương nữ vương đến giải cứu con tin vậy. Lăng Duy Trạch một mực nhìn cô, tựa hồ đang cảm nhận thành tâm thành ý của cô. Anh tựa vào ghế salon, dáng vẻ lười nhác. Nếu không phải đôi mắt ấy quá nguy hiểm, Tô Tiểu Đại bảo đảm sẽ mê mẩn anh cho xem.

“Tô Tiểu Đại, em định quyết nợ tôi sao?”

Phản ứng đột nhiên nhạy bén, Tô Tiểu Đại lập tức lắc đầu phủ nhận. Mặc dù ít đọc tiểu thuyết, nhưng cô biết người này chính là hình mẫu phúc hắc nam trong truyền thuyết, vì thế không thể đắc tội với anh ta. Anh ta nguy hiểm số hai thì còn ai là số một...

Là sinh vật đơn bào, Tô Tiểu Đại biết rõ trí thông minh của mình không cân được với Lăng Duy Trạch, cho nên không chống cự nữa mà đành thuận theo. Người thúc thời mới là trang tuần kiệt, đây là câu nói mà ba cô thường căn dặn cô. Cô nghiêm chỉnh nhận lỗi khiến Lăng Duy Trạch khá hài lòng, nên anh quyết định không tính toán chuyện trước kia với cô nữa. Dành thời gian ấy để xử lý việc khác với cô.

“Tôi là gã đàn ông đeo kính nguy hiểm?” Giọng nói lạnh giá như mùa đông ở Bắc cực vang lên.

“Tại tôi... không biết anh tên gì!” Tô Tiểu Đại nhỏ giọng trả lời anh.

Lăng Duy Trạch sững sốt một chút, đứng rồi nhĩ! Đây là lần thứ hai anh và cô gặp mặt, mà anh cũng quên chưa nói cho cô biết tên của mình. Tất nhiên Lăng Duy Trạch sẽ không thừa nhận lỗi sai, nhất là Tô Tiểu Đại đang thành khẩn ôm lấy lỗi lầm về cô, cho nên xem như anh không sai.

“Duy Trạch. Lăng Duy Trạch.”

Anh bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng giống như việc anh nói tên mình với cô là một kiểu ban an huệ to lớn. Tô Tiểu Đại nghiêng rằng, nhưng do Dương nữ vương chưa đến cứu nên cô chỉ còn cách khuất phục thể lực đen tối.

“A, ngài Lăng.” Tô Tiểu Đại kính cẩn gọi anh.

“Lăng Duy Trạch, gọi tôi là Duy Trạch.” Trên mặt anh còn viết sáu chữ “em đúng là ngu ngốc mà.”

“Rồi, Duy Trạch.” Gọi gì mà chẳng được, cô cũng không ảnh hưởng gì. Cô chỉ mong anh hài lòng mà để cô về nhà là tốt rồi.

Nhưng anh thì không có ý định thả cô đi khỏi anh. Cả hai rơi vào trạng thái trầm mặc, bỗng một giọng nữ quát to khiến cô giật mình. Lăng Duy Trạch không thích giọng nói này, mà Tô Tiểu Đại lại vô cùng sùng bái. Là âm thanh gào thét quen thuộc của Dương nữ vương! Giày cao gót mười phân giẫm cạch xuống sàn, Dương Trừng Trừng kéo Tô Tiểu Đại về phía mình, sau đó quay sang Đào Dục lớn tiếng: “Đào Dục, anh giỏi nhỉ? Dám bắt bạn gái tôi à?”

Đào Dục định cãi lại nhưng nhìn thấy Dương Trừng Trừng đang nóng nảy nên hấn xuống nước: “Tôi không có bắt cô ta, đừng nói lung tung.”

Dương nữ vương trở tay vào hung thủ Lăng Duy Trạch, lại trở vào người bị hại Tô Tiểu Đại đang đứng nấp sau lưng: “Nhân chứng có đủ cả, anh còn dám chối? Anh đúng là đồ khốn mà.”

Nhìn Dương Trừng Trừng chống hông chửi bới hấn, Đào Dục thay đổi hình tượng quý công tử phong nhã, ngược lại chống nạnh cãi tay đôi với chị.

“Dương Trừng Trừng, cô đã bao nhiêu tuổi rồi? Sao lại không hiểu chuyện vậy, trước kia cũng thế.”

Trước kia? Đào Dục lần này đã chạm phải bom nguyên tử, hấn lại còn mặt mũi nhắc tới trước kia?

“Đào Dục, anh đúng là mặt dày như mặt đường, dám nhắc tới trước kia à? Đồ khốn.”

Tô Tiểu Đại tiếp tục trợn mắt, Dương nữ vương không phải đến giải cứu con tin mà là đến để cãi nhau với Đào Dục. Lắng nghe một chút nữa, đại khái bọn họ đã từng có quen biết, trời ơi chuyện gì thế? Tô Tiểu Đại có chút bối rối.

Thái độ Dương Trừng Trừng gắt gỏng, lại bảo hấn là đồ khốn, Đào Dục cũng không nhẫn nhịn được. Hấn sa sầm mặt: “Cô nói ai mặt dày chứ? Nếu không phải cô...”

Hấn chưa nói hết đã bị chị cắt ngang lời: “Ai mặt dày kẻ đó biết, Tiểu Đại chúng ta đi, đứng đây coi chừng bị lây bệnh khốn nạn theo.”

Dương Trừng Trừng giận đến gương mặt đỏ ửng, còn Đào Dục thì hận không thể đem chị xé thành mảnh nhỏ. Chị ta trước kia hung dữ, nhưng hiện tại cũng vẫn như thế, hung hãn mắng mỏ người khác, hấn chia tay chị ta là không có sai! Đào Dục thầm nghĩ vậy. Nhưng Lăng Duy Trạch cũng không thể để Tô Tiểu Đại rời đi dễ dàng, anh kéo Tô Tiểu Đại về phía mình rồi hướng Dương nữ vương: “Chờ đã.”

Thấy Lăng Duy Trạch là bạn bè của Đào Dục, dĩ nhiên chị ghét lây cả anh. Chị lại giật Tô Tiểu Đại qua bên chị.

“Đi thôi Tiểu Đại, bạn bè của đồ khốn cũng là đồ khốn, đừng để ý bọn họ.”

Nếu Lăng Duy Trạch có thể để cho Dương nữ vương khiêu khích một lần nữa mà anh vẫn im lặng thì anh không phải là anh rồi. Hơn hết là anh chẳng thể để cô rời đi khi chưa đạt được mục đích.

“Vật hợp theo loài, câu này rất đúng, nhưng không phải lúc nào cũng đúng. Đào Dục là đồ khốn, không có nghĩa tôi cũng là đồ khốn. Cô Dương chớ qươ dũa cả nắm, dĩ nhiên, nếu cô Dương phản bác, tôi kỳ thực cũng nghĩ người thông minh như cô với Tô Tiểu Đại cũng là một dạng giống nhau.”

Lăng Duy Trạch nói thế, động chạm ai cũng đành chịu. Nhưng Đào Dục vốn nghe đã quen, Tô Tiểu Đại lại không dám phản ứng, mà một câu “Đào Dục đồ khốn” chính là câu lấy lòng Dương nữ vương, cho nên chị bỏ qua việc anh nói Tô Tiểu Đại ngốc nghếch (trên thực tế, chị cũng tự nhận thấy IQ Tô Tiểu Đại không cao). Cuối cùng, chị đứng khoanh tay đánh giá Lăng Duy Trạch một lượt. Ủ, ngoại hình không tệ. So với

tên khốn kia thì điển trai hơn rất nhiều. Nói trắng ra là trong mắt chị ai cũng tốt đẹp hơn Đào Dục. Chỉ là đôi mắt của anh ẩn sau mắt kính kia đúng là không đơn giản, theo giác quan thứ sáu của chị, gã đàn ông này không phải người dễ chọc vào. Tô Tiểu Đại làm sao biết anh ta thế nào, hơn nữa còn trùng hợp là bạn bè của tên khốn ấy.

Lăng Duy Trạch biết Dương Trùng Trùng đã không còn ác ý với anh nữa, tất nhiên điều này không phải là anh tha thứ cho chị về tội chửi bới anh. Chỉ là quân tử báo thù mười năm chưa muộn, thấy chị còn hữu ích đối với công cuộc của đồ Tô Tiểu Đại nên tạm thời anh sẽ không tính toán với chị. Lăng Duy Trạch vươn bàn tay, cười cười: “Cô Dương, tôi là Lăng Duy Trạch, chúng ta làm bạn nhé?”

Lăng Duy Trạch vừa nói xong ai cũng đều trợn mắt. Đào Dục cũng không ngờ anh từ là một người cao ngạo lạnh lùng không cần lấy lòng ai, nay lại chủ động làm bạn với phụ nữ. Đào Dục biết Lăng Duy Trạch sau việc đó còn rất ghét phụ nữ. Tô Tiểu Đại mặt càng thêm ngu, đáng lẽ câu chuyện xoay quanh cô, nhưng thế nào lại chuyển hướng qua Lăng Duy Trạch chứ? Chẳng lẽ Lăng Duy Trạch thân cận với cô là để thông qua cô mà theo đuổi Dương Trùng Trùng? Nhìn hai người bắt tay thiết lập quan hệ, cô nhìn sang Lăng Duy Trạch đang tươi cười đến sáng lạn, Tô Tiểu Đại trợn tròn, trợn tròn mắt. Trong lòng càng tin vào ý nghĩ của mình, không sai, nhất định là anh ta thích Dương nữ vương, không phải có ý với cô. Nửa ngày trời thì ra cô chỉ là người kết nối tình yêu, chuyện này lẽ ra anh phải nói rõ chứ đâu cần đi một vòng lớn như vậy làm gì!

5. Chương 5

Tình huống hiện tại rất quái đản, ban này còn chửi bới nhau ùng ùng nhưng giờ đã ngồi quây quần bên nhau, lấy khay trà làm phạm vi ngăn cách. Tô Tiểu Đại, Dương nữ vương, Lăng Duy Trạch ngồi bên phải, Đào Dục ngồi bên trái. Lăng Duy Trạch ngồi khoanh tay trên ghế salon, cho dù anh chẳng làm gì cả nhưng Tô Tiểu Đại cảm thấy anh vẫn đang nắm cả cục diện trong tay.

Dương nữ vương cứ trợn trợn mắt với Đào Dục, như thể muốn dùng ánh mắt giết chết đối phương. Cứ như vậy mấy phút, Lăng Duy Trạch rót cuộc mở miệng: “Xin giới thiệu, đây là Đào Dục.”

“Tên khốn như hần cần gì giới thiệu chứ!” Dương nữ vương bĩu môi, chị cắt ngang lời của anh bằng dáng vẻ khinh bỉ.

“Cô...” Đào Dục nổi đóa, nhưng nhìn thấy Lăng Duy Trạch nheo mắt nhìn hần, hần đành nén cơn tức lại.

Đàn ông vốn dĩ không cần đấu đá với phụ nữ, hần cũng không muốn chấp nhận Dương Trùng Trùng, nhưng kỳ thực hần không biết A Trạch đang giữ trò gì, cứ bí hiểm như thế làm hần tò mò muốn chết! Dù sao người bị mắng cũng chẳng phải anh, tất nhiên anh sẽ không để ý. Anh tiếp tục trở tay lần lượt vào ba người bên cạnh: “Chương Khải, Thiên Vũ, và Đỗ Hằng.”

Ba gã kia gật đầu, nhưng vẫn không biết nam thần Duy Trạch có mưu tính gì. Bên kia đã khách sáo như thế, Dương Trùng Trùng cũng tỏ ra biết điều: “Tôi là Dương Trùng Trùng, bạn tôi là Tô Tiểu Đại.”

Đôi bên giao lưu xong xuôi, Lăng Duy Trạch nâng ly rượu lên, đôi môi mỏng khẽ nở một nụ cười ấm áp: “Cô Dương, vô tình gặp mặt xem như có duyên, chuyện hôm nay đều là hiểu lầm, tôi mời cô một ly. Hơn nữa tôi và Tiểu Đại vốn là quen biết nhau.”

Chẳng hiểu tại sao Dương nữ vương có cảm giác cái tên Lăng Duy Trạch này nghe rất quen tai, nhưng trong thời gian ngắn chị không nghĩ ra. Một người đàn ông khí chất ngời ngời đẹp trai sáng lạn như thế mà lại nhắm trúng Tô Tiểu Đại khiến chị rất kinh ngạc. Bởi vì chị biết Tô Tiểu Đại ngoài đi chơi với chị ra thì hầu hết thời gian đều ru rú trong nhà, tại sao lọt được vào mắt xanh của anh ta?

Nhìn Lăng Duy Trạch đối với Dương nữ vương vừa dịu dàng vừa uy hiếp, Tô Tiểu Đại càng tin vào nhận định của bản thân mình. Lăng Duy Trạch nhất định đã gặp qua Dương nữ vương, nhưng vì không có cách nào tiếp cận, mà trùng hợp hôm ấy cô và anh vô tình va phải ở toilet nên anh mới giữ cô lại. Thật sự là tình tiết gây ức chế mà! Tô Tiểu Đại mãi chìm vào dòng suy nghĩ của mình, không thèm chú ý đến câu hỏi của Dương nữ vương.

Dương Trùng Trùng dùng khuỷu tay thúc vào hông cô: “Này, đã xảy ra chuyện gì?”

Tĩnh hồn lại. nhìn thấy Dương Trường Trường đang nghi vấn cô, cô chẳng biết phải giải thích kiểu gì. Không lẽ nói hôm ấy hợp mặt bạn bè cô uống say, không cẩn thận sàm sỡ Lăng Duy Trạch ở nhà vệ sinh. Nhìn đôi mắt sáng như đèn pha của bọn họ cô quả thật không dám mạo hiểm, ngộ nhỡ khiến bọn họ hiểu lầm thì danh dự cô coi như vứt bỏ! Cô nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc vẫn không thể thành thật khai báo nên hướng ánh nhìn đến Lăng Duy Trạch. Cô hi vọng đầu óc nhanh nhạy của anh có thể tìm ra một lý do thích hợp để triển lãm với mọi người đang hiếu kỳ.

Miễn cưỡng chấp nhận tín hiệu cầu cứu của Tô Tiểu Đại, anh đành nói giúp cô. Anh cũng chẳng muốn Đào Dục có cơ mà làm hỏng chuyện anh. Tùy tiện bịa ra cảnh tượng gặp nhau lúc ban đầu, Lăng Duy Trạch nói lưu loát như thật. Tô Tiểu Đại vừa sùng bái vừa khinh bỉ anh, đúng là người có đẳng cấp, ngay cả Dương nữ vương cũng có thể lừa gạt. Nói dối không chớp mắt, quả nhiên anh ta là người nguy hiểm! Bỗng chốc ánh mắt của Lăng Duy Trạch và cô chạm nhau, cô cảm thấy chột dạ. Giống như anh biết rõ cô trong lòng đang nghĩ cái gì, cô đành cúi đầu ho khan vài tiếng.

“Ừm, chuyện là thế đấy.”

Dương nữ vương tin Lăng Duy Trạch. Bởi vì trong mắt anh không hề có một tia dao động hay hoảng hốt nào, mặc dù bạn bè anh lại không tin anh. Thế quái nào Lăng nam thần cao cao tại thượng lại đi giúp một cô gái say rượu ngã trước cửa toilet một tay chứ? Chẳng thà nói người ngoài hành tinh xâm nhập trái đất, bọn họ còn tin hơn là tin chuyện anh vừa kể! Bốn người ngồi chung một chỗ nhìn Lăng Duy Trạch rồi nhìn sang cô, sau đó cùng kết luận một điều: Gặp quỷ!!!

Chỉ là đối với cô gái ngây ngô như Tô Tiểu Đại, bọn họ lại có chút nghi ngờ. Sau khi từ Mỹ về, Lăng Duy Trạch không đụng tới phụ nữ, cho dù anh còn hứng thú với phụ nữ thì mẫu người mà anh thích cũng chẳng phải là Tô Tiểu Đại. Anh ghét nhất loại phụ nữ ngực nhỏ mà đầu óc cũng chẳng linh hoạt, nhưng nhìn Tô Tiểu Đại đi, có phải anh trặc trặc về tâm lý hay không? Dương Trường Trường tuy thông minh khôn khéo nhưng so với Lăng Duy Trạch thì còn hơi kém một chút. Nhìn chị không có hoài nghi gì, lúc này Tô Tiểu Đại mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi còn tưởng rằng có người cướp giật bé ngốc của tôi đi, nhưng nghĩ kỹ thì không đúng, làm gì có ai muốn cướp bé ngốc chứ!” Mặc dù gã đàn ông trước mặt gần như là hoàn hảo, nhưng Tô Tiểu Đại cũng không có bản lĩnh khổng chế đàn ông. Tiểu thuyết vẫn thường hay viết những tình huống gặp nhau định mệnh thế này mà, cho nên chị tin rằng đó là sự trùng hợp.

“Này, mình không phải bé ngốc!” Tô Tiểu Đại phản kháng.

Nhưng mọi người ngồi đây cũng không ý kiến gì, nhất là trên mặt Lăng Duy Trạch lại bài ra ba chữ “cô nói đúng”. Điều này khiến Tô Tiểu Đại càng thêm nổi dóa, tuy nhiên đối phương là anh, cô cũng chỉ có thể im hơi lặng tiếng. Coi Tô Tiểu Đại như không khí, Dương Trường Trường và anh bắt đầu tán gẫu, bạn bè của anh cũng bàn tán riêng, chỉ là thỉnh thoảng ánh mắt anh hơi liếc về phía bọn họ một chút. Tô Tiểu Đại chuyên tâm uống nước, lắng nghe bọn họ nói chuyện, nhưng càng nói thì chủ đề càng hướng đến cô. Dương nữ vương còn không giữ thể diện cho cô, dám đem chuyện thời đại học ra triển lãm hết thảy cho Lăng Duy Trạch.

“Đúng thôi! Tiểu Đại chính là bé ngốc.” Dương nữ vương cười đến chảy nước mắt.

Cô gặm cắn ống hút, tưởng tượng ống hút là Dương nữ vương. Lại còn có gã đàn ông đeo kính kia đang cố gắng lấy lòng chị, thôi đành vậy, nhìn chị cười tươi thế kia chắc cũng có cảm giác với anh ta mà.

“Cô Tô ới!”

“Hử?” Tô Tiểu Đại ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Chương Khải gọi tên mình.

Chương Khải nhìn cô đang ngu ngơ, hần cảm thấy cô có vài điểm đáng yêu. Hơn nữa hần suy nghĩ rằng, mặc dù Tô Tiểu Đại không được bắt mắt, nhưng ăn sơn hào hải vị chán rồi, nay tìm một món đậm bạc để thay đổi khẩu vị cũng không sao. Tất nhiên điều kiện đầu tiên là Lăng Duy Trạch không nhắm trúng Tô Tiểu Đại nên hần mới ra tay. Tô Tiểu Đại rất thiện cảm với mẫu đàn ông lịch sự dễ gần, cho nên ấn tượng với Chương Khải khá tốt. Hần ta mời cô đi ra ngoài tán gẫu một chút, lúc vừa chuẩn bị đứng dậy thì Lăng Duy Trạch kéo cổ tay cô lại.

“Này, chú làm gì thế?” Lăng Duy Trạch nhìn Chương Khải.

Người sau cười mỉa: “Cậu tán gẫu với cô Dương thì mình cũng muốn đưa cô Tô ra cửa để tán gẫu.”

Ồ, tán gẫu. Lăng Duy Trạch nheo đôi đồng tử lại: “Chương Khải, bao giờ chú giải quyết xong với cô bạn gái thứ hai thì hãy tìm Tiểu Đại để cưa cẩm. Lần trước cô Vương mang thai đứa bé hình như là con của chú đúng không? Chú đừng ăn tạp quá, một tuần đổi bạn gái một lần thật sự quá nhiều rồi.”

Mới vừa nãy cô còn có thiện ý với Chương Khải, nay nghe Lăng Duy Trạch nói vậy cô cảm thấy choáng váng vô cùng! Một tuần đổi một lần? Rồi cả đứa bé? Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong! Dương nữ vương và Tô Tiểu Đại ném cho Chương Khải một ánh nhìn khinh thường, chính hắn ta cũng không ngờ rằng Lăng Duy Trạch đem hắn ra bán đứng. Nhưng anh toàn nói sự thật, vì thế hắn không còn đường nào phản bác, đành cười giả lã sau đó quay về chỗ cũ.

Kéo Tô Tiểu Đại ngồi xuống, Lăng Duy Trạch hồ hững nói: “Không cần cùng bọn họ tiếp xúc nhiều, em ngại thơ như vậy, bọn họ dễ dàng ăn tươi nuốt sống em như bôn.”

Tô Tiểu Đại gật đầu, càng nghĩ đến Chương Khải cô càng thấy hắn đáng lên án bài trừ. Thấy cô ngoan ngoãn nghe lời, nhìn Chương Khải bất mãn giận dữ, Lăng Duy Trạch hài lòng khôn xiết. Dương nữ vương quét ánh mắt sang Đào Dục, rồi chị chêm vào: “Anh Lăng nói đúng, không nên để Tiểu Đại tiếp xúc với đồ khốn như Đào Dục.”

Lăng Duy Trạch biết, thông qua cuộc tán gẫu ban nãy, Dương nữ vương đã xếp anh vào hàng ngũ bạn tốt. Xem như anh đã thành công. Bọn họ trò chuyện với nhau, thời gian cũng đã nửa khuya, rốt cuộc do uống hơi say nên Tô Tiểu Đại ngã bẹp trên người Dương nữ vương. Đỡ lấy Tô Tiểu Đại, Dương nữ vương tạm biệt Lăng Duy Trạch: “Duy Trạch, tôi đưa cô ấy đi trước, hẹn gặp lại anh lần sau.”

“Cô uống rượu, lái xe chỉ sợ không an toàn. Tôi đưa Tiểu Đại về nhà, tại cũng thuận đường.” Liếc mắt nhìn Tô Tiểu Đại đang ôm cứng Dương Trừng Trừng, anh lạnh nhạt nói.

Dương nữ vương kỳ thực muốn nói, thật ra chị chẳng uống bao nhiêu, nhưng nhìn thấy ánh mắt sâu xa của anh, chị đành nuốt những lời đó vào cổ họng. Nếu anh lo lắng chị lái xe không an toàn, thế sao không đưa chị về nhà luôn? Đúng là có tình ý với Tô Tiểu Đại. Cô ngốc còn chưa kịp phản ứng thì Dương nữ vương đã ném cô cho Lăng Duy Trạch rồi lái xe đi mất hút. Sau lưng, có ba tên kia đang nhìn chằm chằm anh, anh cũng chẳng buồn liếc mắt đến bọn họ, thong thả đưa Tô Tiểu Đại vào trong rồi cao ngạo phóng xe đi.

Nhìn chiếc xe đằng xa, cả ba người họ sửng sốt, thật không biết chuyện gì đang diễn ra với Lăng Duy Trạch. Cho đến khi chiếc BMW màu xanh ngọc biến mất trong màn đêm, Thiên Vũ mới giật mình. Hôm nay hắn ra phi trường đón Lăng Duy Trạch, vậy thì anh lái đâu ra chiếc xe chứ?

“Mẹ nó, Duy Trạch lái xe đi, ông đây về nhà bằng kiểu gì?”

“Nhà tôi ở đây. Đường X...” Tô Tiểu Đại ngồi cạnh lăm bắm địa chỉ.

Anh “ừ” một tiếng.

Tô Tiểu Đại bước xuống xe, Lăng Duy Trạch nghiêng đầu nhìn cô: “Cho tôi số điện thoại.” Âm thanh lạnh lạnh vang lên dưới bầu trời đêm yên tĩnh này nghe rất êm tai.

Cô ngoan ngoãn đọc số, anh lưu vào, còn ấn phím gọi. Nghe thấy chuông điện thoại của cô reo, anh mới ngắt máy.

“Ngày mai tôi đến đón em, điện thoại không cần tắt nguồn.”

“Ừm” Tô Tiểu Đại gật đầu, Lăng Duy Trạch hài lòng nhìn cô, đôi môi anh khẽ nhếch lên một chút.

Sau đó anh thấy Tô Tiểu Đại tươi cười sáng lạn: “Anh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp anh với Dương nữ vương có cơ hội tiến đến với nhau.”

Ánh mắt anh trở nên tăm tối, anh không vui, đưa tay cốc đầu cô một cái: “Dương Trừng Trừng nói đúng, em chính là đồ ngốc.”

6. Chương 6

Hôm sau, Tô Tiểu Đại tỉnh giấc vì tiếng chuông điện thoại reo. Mơ màng nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, ừm, mới tám giờ sáng thôi mà. Ai gọi vậy? Cô uể oải cầm điện thoại lên thì thấy một dãy số lạ, buồn đời nên ấn luôn phím tắt. Kẻ nào đáng ghét thế này, không biết cô vất vả trông mong ngày chủ nhật để được ngủ nướng cho thỏa sao? Tô Tiểu Đại ném điện thoại sang một bên, lười biếng trùm chăn ngủ tiếp.

Nhưng sau đó chuông điện thoại tiếp tục reo, cô bực mình nhắc máy.

“Ai thế?” Cô gần giọng hỏi.

Người bên kia đầu dây hơi sững sốt, không ngờ Tô Tiểu Đại hiền như củi mục lại có tính khí như vậy.

“Tiểu Đại, xuống lầu ngay.”

Đối với Tô Tiểu Đại mà nói, bạn có thể bảo cô ngây ngô, củi mục, nhưng chỉ cần bạn không chạm đến giới hạn cuối cùng, cô ấy sẽ tha thứ cho bạn. Cái gọi là giới hạn cuối cùng, ví dụ như dồn cô vào góc tường, ví dụ như thượng cẳng chân hạ cẳng tay với cô, ví dụ như ở trước mặt cô mà mắng chửi ba mẹ, mắng chửi Dương nữ vương. Còn có phá rối lúc cô đang ngon giấc cũng là giới hạn cuối cùng. Cho dù bây giờ đối thủ có là Dương nữ vương thì Tô Tiểu Đại cũng nhắc vẩy bước qua xác chị. Điện thoại lại đổ chuông, tiếng chuông khiến Tô Tiểu Đại phân tâm nên bị cánh cửa sập vào mặt đau điếng. Một lần nữa cô ấn phím tắt.

Tựa vào xe, nhìn chằm chằm điện thoại trong tay, Lăng Duy Trạch sa sầm nét mặt khiến cho bác gái gần đó đang dắt chó đi dạo cũng rẽ đường vòng. Anh suy nghĩ một chút rồi theo thói quen nheo mắt lại, lấy chìa khóa xe, quyết định đi vào nhà cô.

“Reng reng reng!” Mới vừa ngắt máy, vừa chìm trong mộng đẹp thì cô bị tiến chuông cửa đánh thức. Cảm giác tức giận khấp khểnh dâng lên, Tô Tiểu Đại nhảy vọt xuống giường, dép lê cũng không mang mà chạy ra mở cửa, quát to: “Ai rảnh quá vậy?!”

Thật may tầng lầu này chỉ có mình cô, nếu không tiếng hét của cô sẽ dọa đến biết bao nhiêu người. Nhìn cô áo quần xốc xếch, anh không để ý đến sự tức tối của cô mà đẩy cô vào nhà rồi đóng sầm cửa. Cả hai không cử động, chỉ trầm ngâm nhìn đối phương giống như đang xem ai nhẫn nại hơn ai. Vài phút trôi qua, Tô Tiểu Đại suy sụp khí thế, đến giờ cô mới ý thức được người trước mặt là ai!

Lăng Duy Trạch nhìn cô: “Tiểu Đại, mấy giờ không gặp, tính khí cũng phát triển dữ ha!”

Tô Tiểu Đại đột nhiên thấy rợn người, nhưng vừa mới rời giường vẫn còn chút oai phong cho nên cô sửa lưng anh: “Ai bảo anh mới sáng sớm đã đến quấy rầy tôi.”

Lăng Duy Trạch nhìn đồng hồ đeo tay, kim điểm lúc 8 giờ 10 phút, điều này làm một kẻ thức dậy lúc 6 giờ đúng như anh không hài lòng lắm.

“Mới sáng sớm ư?”

Tô Tiểu Đại rất muốn đuổi anh ra khỏi nhà, nhưng do IQ kém hơn anh nên chỉ có thể ngoan ngoãn đứng nói chuyện.

Cô lẩm bẩm: “Ừ thì... không sớm lắm.”

Lăng Duy Trạch nhàn nhã ngồi xuống sofa, giống như chủ nhân của căn hộ này là anh.

“Em có năm phút để chuẩn bị. rồi đi với tôi.”

“Đi với anh làm gì chứ?” Tô Tiểu Đại nhìn chiếc... áo con dưới sofa, rồi nghĩ đến lời anh nói tối qua. Thấy cô không chú ý anh đang nói gì, ban nãy còn quát anh, không “trông hành” trả cô, vậy thì anh chẳng phải là Lăng Duy Trạch. Ném chiếc áo con màu xanh dương cho cô, anh ra lệnh: “Năm phút, nếu không tự gánh lấy hậu quả.” Quả nhiên là AA!

Tô Tiểu Đại đỏ mặt giằng lấy áo giấu ra sau: “Năm phút làm sao kịp, tôi còn phải trang điểm.”

Mặc dù không xinh đẹp nhưng cô vẫn muốn giữ gìn thể diện. Tuy nhiên, Lăng Duy Trạch không cho cô chút thể diện nào, nhìn đầu tóc rối bời của cô rồi hừ khê một tiếng: “Em vốn xấu, có trang điểm cũng xấu.”

Hừm, anh mới xấu xí đấy! Tô Tiểu Đại thầm chửi anh và chạy tốt vào phòng ngủ.

Cô ngốc nghếch như vậy, Lăng Duy Trạch thầm nghĩ tại sao lại là cô. Không có ưu điểm, không có sở trường gì nổi bật, anh đang hoài nghi chính sự lựa chọn của mình. Dù gì cô cũng đặc biệt, cho nên anh tạm thời nhẫn nại, sau này cải tạo cô dần dần cũng được. Bị anh làm cho cuống cuống nên cô trang điểm nhanh, nhưng cuối cùng vẫn trễ hơn năm phút. Lúc Tô Tiểu Đại bước ra thì gương mặt anh đã đen như lọ nổi.

Tránh việc bị ông chủ bộc phát tính đàn áp cô, Tô Tiểu Đại bèn kéo tay Lăng Duy Trạch đi: “Nhanh nào, tôi đói quá, đói quá!”

Anh không thích bị người khác nắm tay, nhưng với cô thì anh mặc kệ. Vì cô đã là người anh chọn. Trong thang máy chỉ có hai người, cô nhận ra Lăng Duy Trạch đang nhìn cô chăm chăm, thế nên cô nghĩ đến đám chị em phụ nữ rồi buông tay anh ra, cười khúc khích.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội!”

Nhìn nụ cười ngây ngô của Tô Tiểu Đại, lần đầu tiên anh nảy sinh loại cảm giác bất lực. Anh chỉ muốn ngửa đầu lên trời mà gào to một tiếng: “Tại sao lại là cô gái này?”

Dĩ nhiên anh chỉ nghĩ thầm như vậy.

Xuống lầu, cô thấy chiếc BMW màu bạc đang đỗ gần đó, hình như hôm qua là chiếc màu xanh thì phải. Ừm, anh đúng là người có tiền, kiểu này nếu tán tỉnh đám chị em gái của cô thì anh có thể lo cho họ cuộc sống tốt đẹp, Tô Tiểu Đại hài lòng gật đầu một cái. Ngồi bên cạnh Lăng Duy Trạch, Tô Tiểu Đại quan sát anh, nếu bỏ đi cái tính áp bức bóc lột người khác thì anh hoàn toàn phù hợp hình tượng nam chính mà các cô thiếu nữ thường đánh giá cao trong tiểu thuyết, dĩ nhiên cũng có khả năng vào vai nam phụ, nhưng là nam phụ sáng chói.

“Em tự ti đấy à?” Lăng Duy Trạch biết cô đang nhìn mình nên hỏi.

Tô Tiểu Đại bĩu môi: “Có gì phải tự ti chứ?”

“À, thần kinh của em khá tốt nhỉ. Tôi còn tưởng một cô gái có ngoại hình thua kém đàn ông như em sẽ tự ti khi ngắm tôi, nhưng không thì phải.”

Tô Tiểu Đại nổi đóa, nhưng nhìn vẻ mặt điển trai đầy nguy hiểm của anh cô lại không biết phản bác thế nào, chỉ có thể thấp giọng lầu bầu: “Đúng là mắc bệnh tự yêu bản thân.”

Thấy dáng vẻ cô tức giận, tâm trạng Lăng Duy Trạch trở nên vui vẻ, vì thế anh không cùng cô cãi cọ nữa. Bọn họ đến tiệm bánh ngọt, mặc dù giờ đã trễ để dùng bữa sáng nhưng ở đây vẫn tiện nói chuyện hơn. Tô Tiểu Đại là người miền nam, không kén chọn ăn uống, tuy nhiên đối với nhiều loại bánh ngọt vẫn là không thích ăn. Lúc mà anh gọi một đồng bánh ngọt bắt mắt ra cho cô thì cô quyết định sẽ giúp anh theo đuổi các đám chị em phụ nữ của mình, như thế sau này cô cũng có lộc để hưởng nhờ.

Tô Tiểu Đại cứ chọn qua chọn lại, ăn bánh không nhiều khiến Lăng Duy Trạch khê cau mày. Nhưng thấy bộ dáng hờn hờ của cô thì anh cũng chẳng nói gì thêm. Vuốt chiếc cốc bằng gốm sứ trong tay, anh lấy mắt kính xuống, nghiêng đầu nhìn cô. Ánh mắt anh có chút say đắm. Bị anh ngó chòng chọc nên Tô Tiểu Đại ngượng ngùng, cầm khăn giấy lau khóe môi rồi nói: “Anh phải đeo mắt kính mới thấy rõ mọi thứ mà?”

“Tôi không bị cận.”

“À, vậy hả!” Không bị cận mà đeo kính, giả vờ nhả nhận sao? Đúng là phù hợp với tư tưởng của anh ta.

Sau đó cô lại chú ý đến bánh ngọt, Lăng Duy Trạch xoa xoa thái dương rồi quyết định nói vào vấn đề chính.

“Tôi có chuyện muốn nhờ em giúp.”

Tô Tiểu Đại trưng ra bộ mặt thấu hiểu anh, đưa tay vỗ ngực: “Yên tâm, tôi sẽ giúp anh mà!”

Nhìn cô phản ứng như vậy, anh nghi ngờ hỏi: “Em biết tôi định nói gì à?” Không thể nào, làm sao có chuyện anh chưa nói mà cô đã hiểu ý, cô chưa thông minh đến cỡ đó.

Tô Tiểu Đại gật đầu: “Muốn theo đuổi mấy cô bạn của tôi phải không? Tôi sẽ giúp anh một tay.”

Lăng Duy Trạch bóp trán, anh chính là không thể mong đợi tên ngốc trở nên thông minh. Anh thở hắt ra: “Tôi nói thế bao giờ? Tôi muốn theo đuổi Dương Trùng Trùng bao giờ?”

Đúng là anh đối với Dương nữ vương có chút hứng thú, ngoại hình xinh đẹp của chị coi như phù hợp tiêu chuẩn bạn gái, tuy nhiên anh không hề thích mấy cô nàng thét ra lửa, cho nên anh không chọn. Mà mẫu người ngây ngô như Tô Tiểu Đại cũng không phải là khẩu vị của anh.

Ồ... không phải à? Nhưng hôm qua cô thấy anh và Dương nữ vương rất hợp cạ mà! Nếu vậy thì anh ta tìm cô làm gì?

Thấy đôi mắt to tròn của cô đang nhìn mình, Lăng Duy Trạch bất lực nói: “Tiểu Đại, làm bạn gái của anh đi.”

7. Chương 7

“Tiểu Đại, làm bạn gái anh nhé?”

Tô Tiểu Đại đang ăn bánh ngọt, vừa nghe Lăng Duy Trạch nói những lời trên thì cô đang hoài nghi mình có bị ù tai hay không. Lau khoe môi một chút, cô thận trọng nhìn anh: “Mới nói gì thế anh trai?”

Nhìn cô ngơ ngác như vậy, Lăng Duy Trạch lặp lại lần nữa: “Anh bảo em làm bạn gái của anh.”

Được rồi, cô không nghe lầm, Lăng Duy Trạch đã nói câu ấy. Tô Tiểu Đại ngó chòng chọc anh như cố gắng tìm nét đùa giỡn trên gương mặt anh, nhưng sao anh lại có biểu cảm nghiêm túc như vậy? Dù sao cô cũng không tin đâu.

Tô Tiểu Đại nhún vai: “Duy Trạch, anh đùa chẳng buồn cười chút nào.” Cô ghét nhất những ai đem chuyện tình cảm ra cợt bỡn.

“Anh không có đùa với em.” Lăng Duy Trạch biết cô không tin lời anh nói là sự thật.

Tô Tiểu Đại ngờ vực nhìn Lăng Duy Trạch, phong thái anh nghiêm túc vô cùng, nhưng với một tên hắc ám như anh thì cô lại nghĩ chắc anh đang trêu chọc cô cho vui. Nói cô tự ti thì không đúng, nhưng Lăng Duy Trạch quá hoàn hảo, từ ngoại hình đến đầu óc, cô cơ bản không thể sánh đôi với anh. Hơn nữa mẫu phụ nữ hợp với anh là những cô nàng xinh đẹp quyến rũ, Tô Tiểu Đại tự hiểu bản thân làm gì có cửa chứ.

“Làm sao lại thế được, anh vừa gặp tôi dừng bảo là nhìn phát yêu luôn nhé?” Tuy rằng cuộc sống không như tiểu thuyết, nhưng loại tình huống này làm sao xảy ra ngoài đời thực chứ?

Quả nhiên Lăng Duy Trạch cau mày: “Em cảm thấy có thể không?”

Nhìn nét mặt u ám của anh, Tô Tiểu Đại thấy khá là khó chịu, cô lẩm bẩm trong miệng: “Đánh chết tôi cũng không tin.”

“Vậy rốt cuộc anh muốn cái gì?” Cô hỏi anh, vừa bảo cô làm bạn gái, ngay sau đó lại ra vẻ ghét bỏ cô, chuyện quái quỷ gì thế này?!

Tạm thời cho qua thái độ vô lễ của Tô Tiểu Đại, anh muốn đánh nhanh thắng nhanh nên điều chỉnh lại biểu cảm ôn hòa hơn, bắt đầu kiên nhẫn giải thích: “Anh muốn em làm bạn gái, nhưng là bạn gái giả thôi.”

Giả? Trời đất, cô vốn không rõ ý tứ của anh, sau khi nghe xong lại càng ngẩn ngơ hơn. Anh lại tiếp tục hỏi: “Em có bạn trai chưa?”

Mặc dù Lăng Duy Trạch đã quyết định chọn cô nhưng ít nhất phải tìm hiểu xem cô đã có tình cảm với người khác hay không. Cô đúng là rất đặc biệt, tuy vậy chưa đặc biệt đến mức khiến anh phải cướp đoạt bạn gái của gã nào đó.

Tô Tiểu Đại lắc đầu, trong phút giây bất chợt cô nghĩ đến người mà cô từng yêu thương bảy năm. Đáy mắt Tô Tiểu Đại khẽ lướt qua một tia đau đớn, sau đó tan biến rất nhanh. Bởi vì cô tự nhủ lòng rằng, anh ta

không liên quan đến cô nữa, không cần quan tâm anh ta, cô chỉ muốn là một Tô Tiểu Đại ngây ngô hiền lành.

“Vậy em có thích ai không?” Câu trả lời của cô khiến Lăng Duy Trạch thở phào nhẹ nhõm.

Tô Tiểu Đại vẫn lắc đầu như cũ, cô mới chia tay không quá ba tháng, còn có thể thích ai được nữa đây? Chỉ là anh ta hỏi mấy việc này làm gì thế chẳng biết!

Rất tốt, cô không có bạn trai, cũng không để ý ai, vậy thì anh không cần bận tâm mà bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình.

“Tiểu Đại, anh đã 28 tuổi.” A, 28? Thì ra anh ta cũng lớn tuổi, nhưng nhìn mặt anh giỏi lắm chỉ 25 là cao lắm rồi, không ngờ người đàn ông này đã 28.

“Còn tôi mới 22.”

Từ “mới” vừa bật ra khỏi miệng cô khiến anh cảm thấy vô cùng bất mãn, nói như thể anh già hơn cô vậy. Tuy nhiên bây giờ không phải là lúc tính toán với cô.

“Em biết mà, 28 tuổi là tuổi phải có gia đình.”

“Rồi sao chứ?”

Nhìn cô một cái, Lăng Duy Trạch chậm rãi nói: “Mẹ anh đang bắt anh lấy vợ chứ sao.”

Không thể phủ nhận một điều, trông thấy Lăng Duy Trạch vẻ mặt khổ sở mà cô hả hê trong lòng. Cô cười thích thú: “Thì ra anh cũng có ngày bị cưỡng ép, a ha ha.”

Lăng Duy Trạch im lặng, trước hết cho cô vui sướng, để rồi xem anh về sau trừng trị cô kiểu gì. Chờ đi!

“Đúng thế. Mẹ anh hi vọng anh kết hôn trong năm nay, nếu không kết hôn thì ít nhất phải dặt về một cô bạn gái.” Lăng Duy Trạch nói dối không chớp mắt. Mẹ anh là người tôn trọng quyền bình đẳng, làm gì có chuyện bà ấy bức hôn anh, nhưng mà chuyện này Tô Tiểu Đại khó mà biết được sự thật.

Tô Tiểu Đại ra vẻ hiểu nỗi lòng Lăng Duy Trạch, nhưng việc của anh liên quan gì đến cô? Đẹp trai nhà giàu mà lại sợ không tìm được người kết hôn? Quái nhỉ! Mà dường như có gì đó không đúng, thể loại này cô đã nghe qua ở đâu đó rồi. Nam chính nhiều tiền bị gia đình bắt phải lấy vợ, sau đó nam chính vợ bầu một cô nhìn vừa mắt để đóng giả làm bạn gái, lâu ngày dài tháng, cả hai nảy sinh tình cảm và đến với nhau như chưa hề có cuộc chia ly. Không phải chứ, cô mà cũng rơi vào tình huống đó à? Hư cấu, quá hư cấu!

Tô Tiểu Đại thấp giọng hỏi: “Túm váy lại là...” Trong đầu cô không ngừng gào thét, làm ơn đừng nói sự thật chính là như vậy, làm ơn làm ơn đi...

Đáng tiếc chuyện đời không như cô mong muốn, Lăng Duy Trạch phá vỡ tia hi vọng cuối cùng của cô: “Cho nên anh muốn em giả làm bạn gái anh để đối phó với mẹ ấy mà.”

Nghe xong đáp án, tâm trạng cô cực kỳ phức tạp, vừa phấn khởi vừa đau lòng, Phấn khởi là vì anh ta cũng tâm thường, đau lòng là anh ta muốn lôi kéo cô tham gia vào phi vụ cũng tâm thường không kém. Nhưng cô sao có thể không móc mĩa anh chứ, chẳng phải anh lúc nào cũng công kích cô đấy ư? Tô Tiểu Đại ngồi thẳng lưng, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn anh.

“Duy Trạch, anh đúng là tâm thường quá.”

Tô Tiểu Đại nói ra lời này làm anh sững sốt vài giây, cô bảo anh tâm thường á? Là ám chỉ đề nghị của anh tâm thường? Híp mắt lại, thanh âm của anh cũng lạnh lùng theo đó: “Tiểu Đại, em vừa nói gì?”

Đã kích anh trong vui sướng, Tô Tiểu Đại không hề chú ý đến biểu cảm nguy hiểm kia mà chỉ tập trung nói xấu anh, nói anh tâm thường ở điểm nào, vì sao tâm thường, anh nên làm cách nào để không tâm thường, cho đến khi anh không nhận được vùng tay cộc đầu cô thì cô mới tắt đài.

“Tô Tiểu Đại, lâu quá không đánh em quên đòn đúng không?”

Cảm giác trên đầu đau điếng với giọng nói lạnh như đá cục của anh đã kéo cô về với thực tại, cô ngây thơ cười: “Ha ha, thật ra anh cũng không tâm thường lắm.”

Nghe thấy cô một tiếng tầm thường hai tiếng tầm thường, Lăng Duy Trạch đã mất kiên nhẫn từ sớm. Anh liền nói: “Quyết định vậy đi.”

Cứ như vậy anh quyết định xong ư? Cô còn chưa đồng ý mà. Tô Tiểu Đại kịch liệt phản đối: “Không chịu, tôi không chịu đâu.”

Cô còn chưa đến tới mức ngày nào cũng gặp anh, để rồi ngày nào cũng bị anh bắt nạt. Thấy cô dửng dưng như vậy, trong lòng anh không vui chút nào.

“Không chịu cũng phải chịu.”

“Tại sao chứ?” Tô Tiểu Đại than thở.

Cô ở chỗ công cộng cứ la hét om sòm, Lăng Duy Trạch lạnh nhạt đáp lại: “Tại vì em quá rối tình dục anh.”

Quá rối tình dục, bốn từ trên khiến cô tắt ngúm hi vọng. Cô đã quên bống sự kiện đau lòng này.

“Tôi đồng ý luôn, xem như huê cả làng vậy, mà anh có tổn thất gì đâu?” Chẳng qua cô trong lúc say rượu vô tình sờ soạng ngực anh một cái, anh cũng không phải gái nhà lành, có gì cứ để bụng chuyện vặt vãnh này chứ?

Nếu dễ dàng thỏa hiệp như vậy thì sao có thể là tác phong của Lăng Duy Trạch, anh nhếch môi: “Có tổn thất hay không là do anh cảm nhận chứ không do em, anh không ngại cho em lên nóc nhà bằng cách gửi email khắp công ty em với nội dung Tô Tiểu Đại quá rối tình dục người khác giới, em nghĩ sao, hửm?”

Tô Tiểu Đại không ngờ đến việc này, nhưng quả thật cô chẳng muốn tháng ngày về sau bị Lăng Duy Trạch đàn áp.

“Tôi không tin đấy.” Cô ngập ngừng trả lời.

Lăng Duy Trạch tươi cười đến sáng lạn: “Dương Chấn Nghiệp là tổng giám đốc công ty em, nếu anh nhớ không lầm thì bên anh và Dương thị có hợp tác, em nghĩ anh có đơn thuần hù dọa em không?”

Tô Tiểu Đại méo mặt, cô biết anh là người nói được làm được, mặc dù chẳng muốn cùng anh có quan hệ gì nhưng cô cũng còn yêu công việc hiện tại, đó là miếng cơm manh áo, hơn nữa trở thành người nổi (tai) tiếng trong công ty là chuyện không tốt chút nào...

“Nhưng mà...”

Biết cô đã dao động, Lăng Duy Trạch thừa dịp rèn sắt còn nóng: “Em chỉ cần giúp anh lần này, giao dịch thành công thì đường ai nấy đi, anh không tính toán chuyện cũ.”

Đường ai nấy đi? Thế thì tốt quá, rồi đây cô và anh không ai nợ ai, tương lai của cô sẽ càng tốt đẹp.

“Anh nói thật chứ?”

Lăng Duy Trạch gật đầu.

“Thế còn kỳ hạn của giao dịch này?” Anh ta ra sao cô không bận tâm, nhưng cô thì còn tìm người khác yêu đương rồi kết hôn nữa.

Thấy cô rút cuộc cũng đồng ý, Lăng Duy Trạch nở nụ cười thỏa mãn, ấy vậy lời nói của anh vẫn cao ngạo: “Bao giờ kết thúc do anh quyết định.”

Tô Tiểu Đại nổi giận đùng đùng, lại còn thế cơ à? Anh ta thật giống vai nam phụ phản diện trong tiểu thuyết, vai chính thì có nằm mơ cũng không phải anh ta.

Nén giận, Tô Tiểu Đại gầm gừ: “Duy Trạch, anh đúng là tầm thường quá mức cho phép!”

Do anh đã đạt được mục đích nên cô có nói gì anh cũng lặng lẽ cho qua. Cô gái ngốc nghếch đáng yêu của anh đã sập bẫy, bước kế tiếp là bắt đầu quá trình thuần phục người yêu.

8. Chương 8

Thật ra tất cả mọi chuyện không đáng sợ giống như Tô Tiểu Đại tưởng tượng, bởi vì so với cô, Lăng Duy Trạch thật sự rất bận, còn cô thì không biết hắn đã làm cái gì. Cho nên chỉ cần ngày ngày không gặp mặt anh thì cô đã vui mừng rồi.

Từ dạo trước đến nay đã qua một tháng, số lần gặp nhau vô cùng ít ỏi, nhưng bù lại Lăng Duy Trạch nhiệt tình gọi điện nhắn tin, nói cho cô nghe những lời ngọt ngào để vun đắp tình cảm. Thôi thì hắn muốn cái gì thì cứ làm cái đó, cô cũng chẳng phản ứng ệt thân. Lúc Tô Tiểu Đại còn đang ngồi suy nghĩ thì bên tai đã có tiếng quát to vang lên: “Tiểu Đại, đi nhanh, có tin mới!!!”

Người vừa quát chính là đồng nghiệp của Tô Tiểu Đại, tên Vương Nguyệt, tên cúng cơm là Văn Tĩnh, nhưng cả người từ trên xuống dưới không điểm tính tí nào. Cô tự thấy Dương nữ vương và Nguyệt chính là cùng một loại người, trong ngoài không thống nhất gì cả. Nguyệt cùng làm chung công việc như cô, hai người tuổi tác không chênh lệch nên dễ hòa đồng. Nguyệt là kẻ hấp tấp tuy nhiên lại không hẹp hòi, vì thế Nguyệt rất hợp cạ với Tô Tiểu Đại. Trùng hợp là mẫu người ngây ngô như cô cũng gây được thiện cảm với Nguyệt, nói chung là một cặp đồng nghiệp tốt đẹp.

Vội vã cầm túi xách, Tô Tiểu Đại chưa kịp đi thì đã bị Nguyệt túm áo tống vào taxi công ty, cô còn chóng mặt không biết có chuyện gì gấp gáp đến vậy.

“Cậu cuống quít làm mình cũng quay mòng mòng theo đây này!”

Nguyệt vừa điều chỉnh máy chụp ảnh của mình, vừa gõ đầu Tô Tiểu Đại một cái: “Tất nhiên là có việc trọng đại rồi!” Nguyệt không ngây thơ như cô, Nguyệt là người có tham vọng, chẳng qua bị điều đến giao thông đường bộ khiến cho Nguyệt hơi uất ức một chút. Nhưng hôm nay vất vả lắm mới moi được tin tức nóng hổi từ người dân, Nguyệt có thể không cuống quít sao?

So sánh với biểu cảm hưng phấn của Nguyệt, Tô Tiểu Đại vẫn bình tĩnh như cũ. Bởi vì cô biết những tin tức ở Đại Tân Văn sẽ không đến lượt hay kẻ tay mơ như cô và Nguyệt. Quả nhiên khi đến hiện trường Nguyệt mới biết mình bị cấp trên lừa phỉnh, rõ ràng không có cái gì liên quan đến Đại Tân Văn, nhưng một khi đã dẫn xác đến thì sẽ phải nai lưng hoàn thành công việc. Đây chỉ là một vụ tai nạn giao thông bình thường, cũng không có ai bị thương tích, duy nhất có một điểm đáng chú ý: chủ xe là một mỹ nữ xinh đẹp. Máy ảnh cảnh sát giao thông vẫn còn chưa tới, hai người họ thì lại chẳng vui mừng nổi, người vậy xem cũng dần dần đông đúc hơn.

“Muốn gì phỏng vấn sau!”

Nhìn cô ta một cái, Nguyệt đành lắc đầu: “Được rồi, chỉ chụp hình là xong việc thôi.” Nguyệt cũng không muốn cơn giận của mỹ nữ liên lụy đến mình.

Tô Tiểu Đại đồng ý, không phải cô không có trách nhiệm mà là do tin tức không có giá trị gì cả. Lúc bọn họ đang chăm chú chụp ảnh thì một cô nàng khác bước tới trước mặt bọn họ, khí thế ngút trời mà nói: “Này, ai cho các cô chụp ảnh?!”

Mỹ nữ chính là mỹ nữ, ngoại hình hoàn hảo không tỳ vết, vóc người gợi cảm vô cùng nhưng mà tính tình... hình như không được tốt lắm. Vì để tránh xung đột cũng như đề cao tinh thần nghề nghiệp, Tô Tiểu Đại lôi ra một chiếc máy ghi âm: “Thưa cô, phiền cô một chút, chúng tôi là ký giả, xin cô vui lòng để chúng tôi phỏng vấn vài câu được không ạ?”

“Cô cái gì chứ, không biết ai lớn ai nhỏ mà gọi một tiếng chị à?” Tô Tiểu Đại nghe thấy nàng ta quát nạt mình thì còn tưởng mình giẫm phải đuôi nàng ta, âm thanh chua ngoa của nàng suýt chút nữa làm hồng luôn màng nhĩ của Tô Tiểu Đại. Cô vốn không có ý tứ gì khác, được rồi, không gọi cô thì không gọi cô vậy. Vô tình gây chuyện với mỹ nữ, Tô Tiểu Đại và Nguyệt nhanh chóng liếc mắt trao đổi thông tin và quyết định rút lui: “Xin lỗi, đã làm phiền!” dứt lời hai người chuẩn bị đánh bài chuẩn.

Nhưng cả hai đều không nghĩ đến việc mỹ nữ đột nhiên kéo chiếc máy ảnh lại: “Để nó ở đây rồi muốn đi đâu thì đi.”

Tô Tiểu Đại lẩn Nguyệt trước giờ chưa từng gặp phải tình huống này, máy ảnh không thuộc sở hữu của nhà nước thì nhà nước cũng không có quyền chiếm giữ hưởng gì nàng ta, hơn nữa bên trong máy ảnh còn có rất nhiều ảnh quan trọng.

“Này, cô làm gì thế?” Nguyệt tính nóng rôt cuộc không kiềm chế được, liền hất tay nàng ta ra.

Mỹ nhân tỏ vẻ khinh thường nói: “Bọn ký giả mấy người đều là lũ phiền phức, tôi không thể để hình ảnh mình bị rò rỉ được.”

Tô Tiểu Đại cắt ngang: “Cô đó, cô nên tôn trọng chúng tôi một chút!”

Nguyệt càng tức giận: “May cho cô là cô cao hơn tôi nên tôi không tát vào mặt cô được, nếu không...”

Mỹ nữ trừng mắt nói không ra lời: “Các người... các người...”

Quần chúng kéo đến xem ồn ào mỗi lúc một đông, “đôi bạn cùng tiến” thấy vậy lập tức rời khỏi hiện trường. Nhưng cô gái kia đột nhiên xông tới kéo lấy túi máy ảnh của Nguyệt, nhất thời cả ba xảy ra giằng co, trong hỗn loạn, bốp một tiếng, Tô Tiểu Đại ăn cái tát vào má đau điếng.

“Cô dám đánh tôi?” Tô Tiểu Đại gào lên, tuy gia đình cô không phải hạng danh gia quyền quý nhưng từ nhỏ đã rất được ba mẹ cưng chiều, ngay cả đánh cũng không nỡ đánh mạnh.

Không ngờ nàng ta chẳng nói xin lỗi mà còn hung hăng gơ cao bàn tay: “Đánh cô đó thì sao?”

Nàng ta lại muốn giáng thêm cái tát nữa, ngay khi Tô Tiểu Đại nhanh nhẹn tránh né thì bất thành linh một lực mạnh đằng sau lôi cổ tay nàng ta lại và kèm chặt.

“Thưa cô, cô không được đánh người ở nơi công cộng.”

Tô Tiểu Đại ngẩng mặt nhìn “ân nhân cứu mạng”, ôi trời ơi, hắn ta đúng là một chàng đẹp trai.

“Anh là ai, buông tôi ra, có tin tôi báo cảnh sát không hả?!” Mỹ nữ to tiếng quát.

Vừa dứt lời thì cảnh sát giao thông đã xuất hiện, cậu ta ngạc nhiên hỏi:

“Hình đội trưởng, sao ngài lại ở đây?”

Hình đội trưởng? Hóa ra người này cũng là cảnh sát, trong một phút giây bất chợt ấn tượng của cô đối với hắn ta càng thêm tốt đẹp. Hình Dương gật đầu rồi mỉm cười với Tô Tiểu Đại: “Ngang qua nên xử lý một chút thôi, vậy tôi đi trước.”

Cậu cảnh sát trẻ kia vội vàng cúi chào, mặc dù bọn họ không cùng chung một công việc nhưng thân phận đại đội trưởng hình cảnh C của Hình Dương cũng khiến cho cậu ta ngưỡng mộ không thôi. Cứ như vậy, chưa kịp cảm ơn ân nhân thì ân nhân đã thông thả rời đi.

“Tiểu Đại, em ở đây làm gì?”

Đột nhiên giọng nói quen thuộc của ai đó vang lên bên tai, nhìn về phía người đàn ông đang bước tới, Tô Tiểu Đại tròn tròn đôi mắt.

“Duy Trạch, sao anh lại ở chỗ này?”

Lăng Duy Trạch lạnh lùng nhìn gương mặt hơi sưng của cô rồi kéo tay cô: “Em ổn chứ?”

Anh mới từ vùng khác công tác về, dự định sẽ vào công ty họp ngay nhưng vô tình ngang qua nhìn thấy cô, vì vậy cho nên...

Trông sắc mặt hắc ám kia, Tô Tiểu Đại chỉ biết mím môi không dám nói là mới bị kẻ khác tát mình. Nhưng cô không nói thì vẫn có người khác nói thay, Nguyệt trở vào mỹ nữ: “Con ả này đánh Tiểu Đại đấy!”

Lăng Duy Trạch từ bé đã hình thành một thói quen, thứ thuộc quyền sở hữu của anh không được anh cho phép thì bất cứ kẻ nào cũng không được đụng đến, trừ khi anh đụng đến... thì thôi, còn bọn người ngoài thì ngay cả tư cách cũng chẳng có. Đây chính là lý do vì sao anh chiếm được vị trí lãnh đạo công ty ai ai cũng nể. Tuy bảo rằng anh và cô đến bây giờ chưa xác định quan hệ rõ ràng nhưng một ngày đẹp trời nào đó thì cô sẽ phải về tay anh, và cô phải được anh bảo bọc tuyệt đối. Liếc mắt nhìn con bé ngốc nghếch không

có tiền đồ một cái, anh hướng đến đám cảnh sát giao thông đang đứng cùng với cô ả đánh đá kia rồi quay sang dặn dò trợ lý: “Cậu về công ty trước, thông báo hội nghị hoãn lại.”

Trợ lý răm rắp vâng lời: “Vâng thưa tổng giám đốc.” Và anh ta xoay người rời đi.

Tô Tiểu Đại rất khiếp sợ anh, cô chẳng biết anh là người thế nào nhưng phong thái của anh quả thật quá... áp đảo người khác, lời nói thì ngắn gọn nhưng ý tứ lại như núi. Cô theo bản năng hơi co rúm người lại, đây là lý do vì sao cô lép vế với anh. Bàn giao xong cả, cô và anh cùng đến đồn cảnh sát. Xử lý ổn thỏa mọi chuyện cũng đã là buổi trưa, Lăng Duy Trạch nhìn gương mặt hơi sưng kia mà trong lòng cảm thấy thương xót, nhưng vừa trông thấy bộ dạng yếu mềm như củi mục của cô thì máu nóng lại bốc lên đầu, người đâu dễ bị bắt nạt! Hiện tại anh cũng không có thời gian tính toán với cô, trợ lý đã gọi nhiều lần nhắc anh phải về công ty, vậy là anh bắt ta xi, còn liếc mắt một cái hờ hững: “Tan việc ở công ty chờ anh.”

Nói xong không đợi cô ừ hử gì thì anh đã leo lên taxi phóng đi mất hút. Tô Tiểu Đại chỉ còn biết tức tối giậm chân, học theo giọng điệu của anh mà lạnh lùng nói: “Hừ, đáng ghét!”

Nguyệt tò mò hỏi: “Bạn trai cậu à?”

Hai chữ bạn trai này đã đập vào mặt Tô Tiểu Đại, cô không vui đáp: “Anh ta không phải bạn trai mình.”

Làm quái gì lại là bạn trai cô được chứ? Cô không thích mẫu đàn ông lạnh lùng, nguy hiểm, khó khăn, cục cằn như anh ta, ngoài mặt mũi đẹp trai ra thì tất cả đều xấu tệ! So sánh biểu cảm hắc ám với nụ cười rạng rỡ của anh cảnh sát Hình Dương kia thì Lăng Duy Trạch còn thua xa, thua xa nhé! Nhé! Nhé! Thật là đáng ghét mà.

9. Chương 9

Ăn qua loa bữa trưa, Tô Tiểu Đại và Nguyệt liền chạy về công ty xem có biến động gì không, rất may sếp không trách móc họ cái gì, ngược lại còn an ủi Tô Tiểu Đại mấy câu: “Người trẻ tuổi cứ thả lỏng tâm hồn, không sao cả, ra ngoài làm việc đi hai đứa!”

Tô Tiểu Đại gật gật đầu, thật ra cô chẳng lo ngại bị sếp mắng mỏ vì tâm hồn cô bao giờ cũng thả lỏng. Có rất nhiều chuyện khổ sở mà cô đã trải qua, nếu đã qua thì nó đã thành quá khứ, cô cũng chẳng bận tâm là bao. Nói cô sống hơi hợt cũng không sai, nhưng ba cô nói làm người cốt là vui vẻ, đừng ganh đua ghen ghét làm gì, với cô thì đó là chân lý chuẩn xác nhất. Công việc buổi chiều rất đơn giản, tuy đơn giản mà cũng phong phú, chờ Tô Tiểu Đại sắp xếp tài liệu xong thì cũng hơn mười lăm phút đồng hồ. Dương nữ vương gần đây bận rộn đến độ chóng vó rồi, dĩ nhiên là không có thời gian cùng cô dùng cơm chung, chuẩn bị đồ đạc ổn thỏa cô mới quay sang Nguyệt: “Này, cậu nhanh tay lên!”

Nguyệt vội vàng đeo chiếc máy ảnh vào người, đáp lời: “Ok, xong cả đây, chúng ta đi ăn thôi.”

Dù sao khi về nhà thì cô cũng chỉ ăn cơm một mình, nay có người đi cùng chắc chắn là tốt hơn một mình, vì thế hai cô bạn đồng nghiệp tung tăng bước khỏi công ty. Thành phố C mặc dù không phồn hoa bậc nhất nhưng dù gì cũng tiếng tăm lừng lẫy, đô thị loại I, còn cái gì gọi là đô thị loại I thì cứ vào giờ cao điểm sẽ biết, kẹt xe triền miên, giao thông ách tắc cho nên khó mà bắt taxi được. Tô Tiểu Đại và Nguyệt đứng ở ngoài đường gần nửa giờ mà cũng chẳng bắt được chiếc taxi nào nên cô đề nghị: “Thôi, chúng ta nên ngồi xe buýt còn hơn, quán ăn kia cũng không xa lắm.”

Nhìn dòng người nườm nượp ngược xuôi như mắc cửi mà Nguyệt bắt đầu gật đầu: “Ừ.”

Hai người toan đi đến trạm xe buýt thì chuông điện thoại của Tô Tiểu Đại reo vang: “Đợi mình nghe điện thoại đã!”

Cô lấy di động trong túi ra, nhìn màn hình chớp động vài chữ, trong nháy mắt mới sực nhớ ra Lăng Duy Trạch bảo cô khi tan ca rồi thì chờ anh, thế mà cô lại quên bống đi! Nhắc đến anh là nhắc tới ma vương hắc ám, Tô Tiểu Đại bỗng dưng không rét mà run, làm thế nào, làm thế nào đây? Thấy Tô Tiểu Đại đang nhìn chằm chằm điện thoại bằng vẻ mặt hoang mang, cứ ngập ngừng chẳng muốn bắt máy thì Nguyệt chợt nghĩ người gọi đến là một tên... biến thái lắm sao? Nếu không biến thái thì sao có thể khiến cô ngốc này sừng sốt đến nỗi không dám nghe máy?

“Ai khủng bố như vậy?”

Tô Tiểu Đại mím môi, còn có thể là ai? Cái gã đàn ông lạnh lùng, thâm hiểm Lăng Duy Trạch chứ là ai nữa. Vào giờ phút này tự dưng cô ước rằng mình có siêu năng lực của X-Men, chỉ cần nhìn di động một cái thì nó nổ tung, thế thì không phải nghe máy, không phải chịu cảnh áp bức rồi! Chỉ là tưởng tượng vẫn là tưởng tượng, cô vẫn phải đối mặt với hiện thực thảm thiết, bóp bụng ản phím nghe.

“Alo?”

“Tại sao đến giờ mới bắt máy?” Thanh âm của anh có chút lạnh lùng.

Đương nhiên muốn trả lời rằng do không muốn cùng anh ta nói chuyện, nhưng những lời ấy chỉ còn biết nuốt vào trong bụng: “Ồ ngoài ồn quá không nghe thấy.”

Cũng may là Lăng Duy Trạch không tiếp tục thảo luận về vấn đề này nên Tô Tiểu Đại cũng thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc anh ta là người kiêu quái gì, trước kia đối mặt với Dương Kiến cô chưa từng lắp ba lắp bắp như thế, vậy mà anh ta lại khiến cô điêu đứng không yên!

“Đường khá kẹt xe, em đợi anh thêm một tí nữa.”

Tô Tiểu Đại nghe xong, cố gắng lấy dũng khí mà nhỏ giọng đề nghị: “Kẹt xe thì anh đừng đến, hôm khác hết kẹt xe chúng ta sẽ gặp nhau được không?”

Lăng Duy Trạch buông một câu lạnh tanh: “Ồ đó chờ anh!” Sau đó ngắt điện thoại.

Nhìn cuộc gọi đã kết thúc, Tô Tiểu Đại thật sự bức xúc, cô đã phát hiện ra một khuyết điểm khác của người đàn ông này. Ngoài lạnh lùng, thâm hiểm, hắc ám ra thì còn lộng quyền nữa, anh ta không có điểm nào tốt cả. Nguyệt đứng một bên quan sát nét mặt chuyển biến liên tục của Tô Tiểu Đại, không nhịn được bèn hỏi: “Chuyện gì thế?”

Tô Tiểu Đại bất đắc dĩ thở dài: “Nguyệt à, mình không thể ăn cơm cùng cậu rồi.”

“Có người tìm cậu đúng không? Đó là ai?”

“Hừ, là Lăng Duy Trạch!” Trừ anh ra, còn ai khiến cô sợ đến chết khiếp thế được?

“Lăng Duy Trạch? Cái anh đẹp trai ngời ngời theo chúng ta đến đồn cảnh sát ấy hả?” chắc chắn, đúng là khí thế bức người, ngoại hình lẫn phong cách kiêu ngạo quyền quý, chỉ tiếc là Nguyệt còn chưa kịp chào hỏi, bắt chuyện với anh ta.

“Hắn mà đẹp trai sao, vớ vẩn!” Tô Tiểu Đại bác bỏ.

Nguyệt trừng mắt: “Cậu ngốc quá, có anh chàng đẹp trai mà còn bày đặt chê bai!” Mọi người thường nói kẻ ngốc gặp phước, Tô Tiểu Đại đúng là có phước nhưng không biết hưởng, lại còn ra vẻ chê bai muốn chọc tức chết Nguyệt hay sao?

“Là do cậu chưa biết bản chất thật của hắn thôi, chờ xem, cậu mới là kẻ ngây thơ đấy!”

Lười phải cùng cô tranh luận những thứ vô dụng, chỉ là cô cứ khẳng khẳng anh ta không phải bạn trai mình, điều này khiến Nguyệt càng thêm tò mò. Nguyệt và cô đứng chờ anh tới để tìm hiểu chân tướng sự việc, nhưng... được rồi, Nguyệt thừa nhận mục đích chính của nàng vẫn là muốn ngắm trai đẹp. Thời gian tích tắc trôi qua, khi cô không còn kiên nhẫn chờ đợi nữa thì một chiếc xe hơi màu đen dừng lại trước tầm mắt cô. Cửa kính xe hạ xuống, Lăng Duy Trạch lạnh nhạt nói: “Em lên xe.”

So với giọng nói lúc nãy thì giọng anh hiện tại còn lạnh lùng gấp nhiều lần, Tô Tiểu Đại chỉ sang Nguyệt: “Còn đồng nghiệp tôi nữa.”

Lăng Duy Trạch liếc mắt nhìn Nguyệt, cơn đói cồn cào trong dạ dày khiến tâm trạng anh u ám đến cực điểm.

“Lên luôn.”

Đã được ông lớn cho phép, Tô Tiểu Đại vui mừng kéo Nguyệt một mạch vào trong xe. Ngồi trên đệm lót mềm mại, Nguyệt rốt cuộc mới phục hồi tinh thần lại, Maybach, trời ơi Maybach, Tô Tiểu Đại không biết

anh chàng đẹp trai này không chỉ có ngoại hình đồn tim mà còn là một người giàu có. Maybach hơn 600 vạn, kẻ nghèo làm sao mua nổi chứ? Đây là định mệnh gì thế này??? Không quan tâm đến Nguyệt, cô cẩn thận dò xét từng li từng tí anh, anh vẫn hắc ám như cũ, nhưng kẹt xe cũng không phải do cô gây ra mà? Chờ mãi chẳng thấy anh nói năng câu nào, tình huống này có phần khó xử. Lúc bấy giờ Nguyệt mới nhận ra bầu không khí cứng nhắc, nàng liếc mắt ngó Lăng Duy Trạch đang trầm mặc lái xe, chỉ mỗi việc trầm mặc thôi cũng đủ khiến người khác rụng rời chân tay rồi. Cuối cùng Nguyệt đã biết vì sao Tô Tiểu Đại lại sợ hãi anh ta như vậy, anh ta chẳng làm gì nhưng cũng làm cô và nàng hít thở không thông. Bỗng dưng Nguyệt thấy hối hận vì mình đã hấp tấp ngồi theo xe để chịu... cảnh khổ từ trên trời rơi xuống.

Tô Tiểu Đại nhăn nhó, dù gì cũng có đồng nghiệp cô ở đây, anh lại còn không giữ chút thể diện cho cô sao? Im lặng một lát, rốt cuộc cô cũng uất ức nhỏ giọng: “Anh làm gì vậy, đồng nghiệp tôi kìa!”

Nghe giọng nói uất ức của cô, anh hơi sững sờ một lát, thật tình anh không tức giận vì hai cô, chỉ là bận bịu cả ngày không có thời gian để ăn uống, cơn đau dạ dày càng lúc càng dữ dội nên anh không đủ thoải mái để cư xử lễ nghi. Anh bèn gật đầu một cái: “Cô Vương, thứ lỗi.”

Nguyệt nào dám chấp nhận lời xin lỗi của ông lớn – nhân vật đẳng cấp như anh nên vội vàng khoát tay: “Không phải, không phải, là do tôi làm phiền anh!”

“Vậy cô Vương cùng chúng tôi dùng cơm luôn nhé?”

Nguyệt gật đầu lia lịa: “Vâng, thật ngại quá!” Nàng biết không phải nàng may mắn có phước, mà phước nhờ Tô Tiểu Đại lây sang.

Thấy sắc mặt cô hòa hoãn xuống, anh cũng chẳng nói thêm điều gì và đưa bọn họ tới một nhà hàng nổi danh Nam Phương. Anh từ tiểu học đã học ở nước ngoài, nhưng sau khi về nước cũng quen dần các món ăn Trung Quốc chỉ là món ăn ở Nam Phương anh cảm thấy khá nhạt nhẽo. Tuy không thích nhưng anh biết Tô Tiểu Đại là người phương nam, và cô thích nên anh đành chiều theo ý cô. Sau khi cô gọi món, bồi bàn tức tốc dọn thức ăn thật nhanh, chỉ chốc lát mà trên bàn đã bày biện đủ thứ.

“Cô Vương, xin cứ tự nhiên!”

Nguyệt cười cười gật đầu và bắt đầu động đũa. Ngược lại, kẻ tham ăn kinh niên như Tô Tiểu Đại không những không động đũa mà còn múc một bát canh nóng đặt trước mặt anh: “Uống tí canh cho ấm bụng nhé.” Cô ban nãy có thấy anh đưa tay ôm dạ dày, chợt nghĩ có lẽ dạ dày anh không thoải mái nên liền mềm mỏng mời canh. Ôi, ông lớn mà cũng bị đau bụng sao? Được cô quan tâm mình như vậy anh cảm thấy rất khác lạ. Anh vốn ghét mẫu phụ nữ ngốc nghếch, thường hứng thú với kẻ thông minh, trong quan niệm của anh thì cô chính là một cô ngốc không có tiền đồ, vừa liều lĩnh vừa ngang bướng, bấy nhiêu đó đủ để anh cách xa cô ngàn mét chứ đừng nói gì yêu đương. Nếu không phải do cô “đặc biệt”, chắc chắn anh sẽ không qua lại với cô làm quái gì. Anh chỉ không ngờ cô vẫn còn có mặt tốt khiến anh ngạc nhiên. Cúi đầu hớp một ngụm canh, đúng là dạ dày thoải mái hơn, kể cả tâm trạng cũng khá hơn rất nhiều. Nhìn Lăng Duy Trạch không còn cau có nữa, lúc này Tô Tiểu Đại mới tập trung ăn uống.

Không khí bỗng trở nên hài hòa, anh vốn không thích nói nhiều, Nguyệt cũng không dám nói nhiều, Tô Tiểu Đại thì càng không nói nhiều bởi lẽ cô đang bận cầm đầu ăn... Nguyệt vừa ăn vừa len lén quan sát hai người đối diện mình, hóa ra chẳng phải người yêu à? Không phải người yêu thì sao anh ta lại bóc tôm, gấp thức ăn cho cô ấy? Là người yêu chẳng? Nhưng về mặt anh ta không có vẻ thương mến lẫn chiều chuộng gì cả. Thấy Nguyệt cứ nhìn mình như vậy, Lăng Duy Trạch chợt hỏi: “Cô Vương, cô có vấn đề gì sao?”

Nguyệt chần chờ một lát, nàng đang suy nghĩ xem mình có nên hỏi anh ta về vấn đề này không, nhưng nếu không hỏi thì sẽ tò mò chết mất. Nguyệt hơi ngập ngừng: “Tôi có thể hỏi ư?”

“Tất nhiên.”

“Ngài Lăng là bạn trai của Tiểu Đại phải không?” Nguyệt hít sâu một hơi.

Lăng Duy Trạch cũng chẳng nghĩ nàng sẽ hỏi anh như vậy.

“Cô cảm thấy phải không, cô Vương?”

Nàng... nàng làm sao biết được chứ? Nếu biết thì còn hỏi anh ta làm quái gì?!

“Tiểu Đại nói anh không phải là bạn trai của cô ấy, vậy hai người?” Rốt cuộc có quan hệ như thế nào, Nguyệt thật sự nóng lòng muốn biết.

Nghe xong câu hỏi ấy, tâm trạng đang tốt của anh lại trở nên âm u vô hạn. Anh liếc mắt sang cô rồi dùng đũa chặn lại con tôm mà cô chuẩn bị cho vào mồm: “Tiểu Đại, em nói vậy ư?”

Tô Tiểu Đại sững sờ, nói gì nhỉ? Cô còn đang bận ăn, đầu rảnh rỗi nghe bọn họ tám chuyện.

“Tôi nói gì cơ?”

Lăng Duy Trạch mỉm cười, chậm rãi lặp lại từng chữ: “Cô Vương bảo em nói anh không phải bạn-trai-của-em?”

“Là Tiểu Đại nói thế mà.” Nguyệt bổ sung thêm.

Nhìn nét mặt của anh thì cô chợt biết mình lại xong đời, quả nhiên anh tươi cười đến rạn rở, ôi, nụ cười chứa dao kiếm... Nhưng anh vốn chẳng phải bạn trai của cô, nói như vậy có gì sai đâu nào?

10. Chương 10

Tô Tiểu Đại đáp ứng: “Tôi...”

Nguyệt quan sát hai người bọn họ, dường như ngay cả cô ấy cũng chẳng biết đáp án. Tất cả mọi thứ rơi vào trầm mặc, ngón tay Lăng Duy Trạch gõ nhẹ trên mặt bàn và nhìn chăm chăm về phía cô, cái biểu hiện quen thuộc này đã khiến cô biết rằng mình thật sự giẫm phải đuôi anh nữa rồi. Đương nhiên anh sẽ không bỏ qua cho cô, nhưng không phải bắt nạt cô ngay lúc này, bởi lẽ lúc này còn có chuyện quan trọng hơn. Anh lạnh nhạt như thế, mặc dù chưa nói gì nhưng đủ khiến Tô Tiểu Đại không rét mà run.

“Tiểu Đại, anh có phải bạn trai của em không?”

Tô Tiểu Đại sững sốt một chút theo bản năng vội gật đầu, cô nghĩ nếu như cô dám lắc đầu thì án tử tại chỗ sẽ dành cho cô.

“Nhưng...” Nhưng là giả thôi, cô và anh ta chỉ giả vờ làm người yêu của nhau.

Lời còn chưa nói dứt thì Lăng Duy Trạch đã cắt ngang: “Khiến cô Vương chê cười, tóm lại danh phận cũng rất quan trọng.” Sau đó anh quay sang nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng: “Với anh muốn gì em cứ nói thẳng, đừng bướng bỉnh nữa.”

Nguyệt gật đầu nhất trí, còn ném cô Tô Tiểu Đại một ánh lườm sắc bén: “Có bạn trai tốt như vậy mà còn thích đùa là không phải bạn trai, cậu đúng là...”

Cô chỉ còn nước im lặng, ôi trời ơi, cô chưa kịp phản ứng thì màn diễn xiếc của anh đã trình chiếu xong từ lâu, lại bảo thêm muốn gì cứ nói thẳng, bắt mắt của cô chất đầy trong bụng này, anh có cho cô cơ hội kháng nghị mới là chuyện lạ đời. Nhìn biểu cảm của Nguyệt thì cô biết Nguyệt đã bị anh ta cho ăn một quả lừa trót lọt, nghĩ vậy cô càng thêm bực mình. Bạn trai? Hơn nữa còn là bạn trai tốt? Tốt ở điểm nào chứ, nụ cười nguy hiểm, gương mặt lạnh lùng, Nguyệt ơi cậu bị hấn lừa rồi! Tô Tiểu Đại rất muốn vạch trần chân tướng sự việc, nhưng khi thấy anh khẽ mỉm cười thì cô run rẩy hết cả lên, lựa chọn duy nhất là đành cầm đũa tiếp tục ăn cơm. Không khí lần này hài hòa hơn lần trước rất nhiều lần, tất nhiên cái sự hài hòa ấy chỉ giới hạn giữa anh và Nguyệt. Qua đây cô còn phát hiện thêm một điều: Lăng Duy Trạch sinh ra chính là một diễn viên, ở trước mặt người khác diễn xuất, trước mặt Dương nữ vương diễn xuất, hiện tại lại diễn kịch với bạn Nguyệt, và thành công cuối cùng là tất cả bọn họ đều đồng ý với anh ta, khen ngợi anh ta, ủng hộ anh ta. Chỉ riêng mỗi cô là biết được bộ mặt thật của anh, điểm này rất là thảm thiết!

Vì vậy Tô Tiểu Đại bắt đầu hóa bi thương thành sức mạnh, cô cầm đũa vào ăn cho đến khi anh vươn tay lấy cái đĩa khỏi tay cô: “Em nên uống một ít nước để thức ăn còn tiêu hóa.”

Cảnh tượng ấy khiến Nguyệt vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, Tô Tiểu Đại ngờ nghệch thế mà cũng vớ được một anh đẹp trai nhà giàu, hơn nữa tính cách lại ôn hòa dịu dàng. Đúng là ông trời trêu ngươi số mệnh! Sau bữa tối, anh đưa Nguyệt về nhà. Khoảnh khắc mà Nguyệt đi khuất thì anh liền thay đổi thái độ.

“Em ngồi ở đằng sau làm gì, lên đây, anh không phải bác tài chở khách.”

Tô Tiểu Đại âm thầm hứ một tiếng, cô cũng biết, một khi không có người khác thì anh không cần phải giả vờ dịu dàng, nhưng bất mãn là bất mãn, cô vẫn phải ủ rũ ngồi vào vị trí cạnh anh. Nhìn bộ dạng tức mà không dám nói của cô khiến anh cảm thấy rất thích thú, ờ thì, anh lại phát hiện ra kỳ thực con người cô cũng chẳng đến nỗi nào. Trêu chọc cô giúp anh vui vẻ hơn, bớt nhàm chán đi. Thấy anh không còn hắc ám, tự nhiên lá gan cô cũng to hơn: “Duy Trạch, anh diễn xuất sắc quá.”

Vì tâm trạng đang tốt nên anh bèn hỏi: “Vậy ư?”

“Đúng vậy. Diễn viên đa năng, anh ở trước mặt tôi vừa dữ dội vừa đáng sợ, thế nhưng trước mặt Dương Trừng Trừng và Vương Nguyệt thì dịu dàng như nam chính trong tiểu thuyết, tại sao không thể đối xử tốt với tôi chứ?”

Tại sao à? Dĩ nhiên anh sẽ không nói cho cô biết, liếc mắt nhìn cô một cái rồi cao ngạo đáp: “Chỉ vì em không đủ thông minh, nói em cũng chẳng hiểu.”

Tô Tiểu Đại bực mình không thêm để ý đến anh nữa, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Lãng Duy Trạch cũng lặng im, sau tai nạn, anh nghĩ rằng anh không còn gì nữa nên niềm vui thú duy nhất của anh chính là lao đầu vào kiếm tiền. Định mệnh đẩy đưa, cuộc đời anh lại có một cô ngốc xuất hiện, có lẽ cuộc sống vì thế mà bớt tẻ nhạt đi, cho nên quyết định của anh lần này chắc chắn không sai lầm. Nhà Nguyệt không xa lắm nên chỉ hai mươi phút là cô về tới nhà. Xuống xe, gió thổi nhẹ nhàng khiến cô có chút thoải mái. Thấy cô không tức giận giống lúc nãy nữa, khỏe môi của anh bất giác nhếch lên tạo thành một nụ cười. Thì ra thế giới này thật sự có loại sinh vật đơn bào như cô, vui buồn yêu ghét cũng biểu hiện rõ ràng trên mặt.

“Vậy anh về đi nhé, tôi vào nhà đây.” Nói xong cô xoay người rời đi, nhưng Lãng Duy Trạch không những không trở về mà còn khóa xe rồi đi theo sau lưng cô.

“Theo tôi làm gì?”

“Lên trên.” Người đáp lời ít mà ý thì nhiều.

Cô lập tức cảnh giác nhìn anh: “Lên trên làm gì?” Mặc dù xem như có quan hệ quen biết nhưng anh ta cũng không phải bạn trai chính thức của cô, trai chưa vợ, gái chưa chồng, anh ta nghĩ gì trong đầu thế?

Trông cô cảnh giác như vậy, anh liền bật cười: “Em không có khả năng khiến anh phải giở trò với em đâu.”

Cái đó là bộ dạng khinh thường cô, cô chỉ tức không thể đập một phát cho anh bay khỏi trái đất này, hừ, gã đàn ông ngạo mạn, anh tự mình là bá chủ thế giới sao?

“Tóm lại anh không được vào nhà tôi.”

Con bé ngốc nghếch, hừ, cả ngày chỉ biết hừ và hừ. Ý vào chiều cao và thân hình rắn rỏi, anh cúi đầu nhìn cô gái chỉ đứng đến ngực anh, lạnh nhạt cất lời: “Anh đang tính sổ chuyện hôm nay với em.” Làm gì có chuyện dễ dàng bỏ qua cho cô chứ, như đã lặp lại lần thứ n, nếu dễ dàng như vậy thì anh đã không phải là Lãng Duy Trạch rồi.

Tô Tiểu Đại trừng mắt ngó gã đàn ông... nhỏ mọn: “Anh muốn nói chuyện gì chứ?”

Anh đưa tay kéo cô vào thang máy: “Đưa chìa khóa nhà cho anh.”

Tô Tiểu Đại vốn chẳng muốn đưa, hai người cứ thế giằng cô với nhau, cuối cùng cô vẫn là kẻ bại trận đáng thương. Thang máy dừng, bước vào căn hộ của cô, đôi chân mày anh không khỏi nhíu lại, hóa ra căn hộ vẫn ngổn ngang như cũ. Thấy ổ nhỏ bữa bãi lung tung, cô liền đỏ mặt giải thích: “Đi làm bận rộn nên chưa kịp dọn dẹp.”

Lãng Duy Trạch thông thả ngồi xuống ghế salon: “Em đó, luôn tự viện những lý do để bao che mình. Ngủ ngốc.”

Với những lời độc địa của anh, nghe mãi cũng thành quen, dù sao trong mắt anh ta cô vẫn chỉ là củi mục nhún nước, không có tiền đồ! Cô chậm chạp ngồi vào ghế: “Có việc gì thì nói nhanh, tôi bận lắm.”

“Em à, có một vấn đề chúng ta cần phải thống nhất.”

“Vấn đề gì?” Lại còn thống nhất ư? Trước giờ anh ta thường tự quyền quyết định, nào tới lượt ngồi nghiêm chỉnh thỏa thuận với cô chứ.

“Về vấn đề danh phận.”

Danh phận? Tô Tiểu Đại nghi ngờ nhìn anh.

Ánh mắt sau tròng kính anh chợt lóe lên một tia quỷ quái: “Từ đây trở đi, nếu người khác hỏi anh là gì của em thì em không thể trả lời anh không phải bạn trai, hiểu chưa?”

“Tại sao? Chúng ta chỉ là giả vờ thôi mà?”

Tô Tiểu Đại kịch liệt phản kháng nhưng anh thì chẳng để tâm, ngược lại còn tựa ghế salon, bộ dáng lười biếng đối lập với sự xù lông tức tối của cô càng tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

“Tiểu Đại, mẹ anh rất sáng suốt.”

“Thì sao hả?”

“Mẹ anh sẽ tìm hiểu đấy, nếu phát hiện tất cả mọi chuyện chỉ là lừa dối thì bà sẽ không để anh yên, và không để anh yên thì anh sẽ không-để-em-yên, biết không?”

Hầy, anh ta lại uy hiếp cô! Tuy bất mãn nhưng việc cô sợ sệt anh là sự thật.

“Vậy phải làm thế nào?”

Thấy cá nhỏ đã mắc câu, anh mỉm cười âm áp: “Rất đơn giản, em cần tự rèn luyện ý thức của mình.”

Y như rằng sau đó cô lại ngờ nghệch chẳng hiểu, anh đành lắc đầu bất lực: “Nghĩa là từ giờ trở đi, trước mặt mọi người em phải xem anh là một người bạn trai thật sự, anh sẽ cố gắng kết thúc chuyện này sớm, được không?”

Tô Tiểu Đại gật đầu lia lịa.

“Hơn nữa mẹ anh quen biết rộng, có ai mà tọc mạch điều gì sơ suất thì anh và em sẽ thất bại trong chớp mắt đấy.”

“Vậy sao? Lừa bọn họ là lừa được mẹ anh á? Mọi chuyện sẽ sớm được giải quyết á?”

“Vì vậy em không được nói cho ai biết sự thật, bao gồm cả Dương Trùng Trùng.”

Cô ngốc lại tiếp tục nhất trí.

“Thế sau này người khác hỏi anh là gì của em, em sẽ trả lời...?”

“Bạn trai chứ sao!” Cô ngoan ngoãn đáp, trong lòng còn nghĩ anh đúng là người chu đáo, trước mặt mọi người thì luyện diễn xuất, đến khi ra mắt mẹ anh thì không cần diễn cũng cư xử tự nhiên. Nếu không có gì rắc rối thì anh sẽ bỏ qua cho cô, ha ha, chuỗi ngày hạnh phúc của cô đang rất gần rồi. Chỉ là, cô chợt nghĩ tới vấn đề diễn kịch là một chuyện nhưng anh không được phép... sàm sỡ cô: “Tuy nhiên tôi có quy định, anh không được thừa nước đục thả câu tôi đấy.”

Lăng Duy Trạch lạnh nhạt hừ một tiếng: “Em không thừa nước đục thả câu anh thì tốt rồi.”

Cô bĩu môi, sau đó chìa tay ra: “Hợp tác vui vẻ.”

Anh cũng tốt bụng cầm lấy tay cô, mỉm cười nói một câu: “Ừ, hợp tác vui vẻ.”

Nhìn cá đã vào rọ, khoe môi anh khẽ nhếch lên. Một người nào đó từng nói: “Dạy con từ thuở còn thơ, dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về”, quả thật chẳng sai. Cô ngốc này xem ra phải được anh rèn dũa dần là vừa.

11. Chương 11

Chủ nhật lại đến, tan việc, Tô Tiểu Đại vừa thu dọn đồ đạc vừa vui vẻ ca hát. Nguyệt thân thiết ôm lấy cánh tay của cô rồi hỏi: “Chủ nhật chúng ta đi ra ngoài chơi nhé?”

Tô Tiểu Đại sờ mũi, ngượng ngùng cười: “Xin lỗi, hôm nay không thể được.”

“Cậu có chuyện gì à?”

Tô Tiểu Đại gật đầu: “Ừm, là Duy Trạch đến đón mình.” Phải cùng nhau ăn cơm, dường như chỉ cần có thời gian là anh ta sẽ đưa cô đi ăn cơm, ngoài lý do bồi dưỡng tình cảm ra thì còn có bồi dưỡng kỹ năng. Mỗi lần cô nhắc tới người bạn trai hoàn mỹ ấy là Nguyệt không kìm được mà ước ao ghen tỵ.

“Này Tiểu Đại, số cậu may mắn khi tìm được một người tốt như vậy.”

Cô cong môi đáp: “Anh ta nào tốt lành gì!” Kể từ khi cùng Lăng Duy Trạch thỏa thuận hiệp ước, cô đã cố gắng ở trước mặt người khác từ bỏ thói quen bài xích anh ta không phải bạn trai của mình, nhưng giờ phút này thì giọng cô tỏ ra ghét bỏ và bộ dáng chán chường chưa từng thấy. Từ lúc ký hiệp ước, thái độ của anh đối với cô cũng hòa hoãn hơn một tí, cô cũng hi vọng mình mau chóng hoàn thành “nhiệm vụ” để được thoát khỏi chế độ áp bức độc tài kia. Nhưng mà anh ta vẫn độc miệng như cũ, vào thời điểm ác độc thì sẽ ác độc, vào thời điểm ghét bỏ thì sẽ ghét bỏ cô, chẳng sao hết, đối mặt mãi cũng thành quen rồi, hừ, cho nên anh vẫn chưa thể là người tốt được, bởi vì anh ta còn chưa đối xử tốt với cô.

Lời của Tô Tiểu Đại lọt vào tai Nguyệt chính là sự giả vờ chê bai bạn trai, Nguyệt hận không thể cầm một cây đồ vuông đánh cho cô bất tỉnh nhân sự, để xem cô còn đắc ý đến lúc nào! Tất nhiên đó chỉ là suy nghĩ cá nhân, dù có mười xác Nguyệt cũng chẳng dám động tới Tô Tiểu Đại nếu không muốn bạn trai của cô nghiền mình ra thành bụi phấn.

“Cậu đừng ra vẻ ghét bỏ nữa.”

Tô Tiểu Đại tiếp tục phản kháng: “Không phải, chúng tôi chỉ là...” người yêu hờ, lời này chưa ra khỏi miệng thì cô sực nhớ đến hiệp ước thần thánh mà phải nuốt trở vào trong. Anh ta là bạn trai mình, anh ta là bạn trai mình, cô không ngừng lẩm nhẩm trong đầu về điều đó. Cùng lúc ấy, chuông điện thoại kịp thời vang lên, cứu vớt Tô Tiểu Đại đáng thương. Nhìn điện thoại reo, cô vội vàng tạm biệt Nguyệt: “Không tám nữa, mình đi trước đây, hôm khác chúng ta sẽ tiếp tục.”

Nguyệt gật đầu giục cô: “Được rồi, cậu đi nhanh đi.”

Tan tầm nên rất nhiều người, thế nhưng cô chỉ cần liếc mắt cũng thấy được gã đàn ông mặc âu phục màu đen đeo kính đang đứng đằng kia, cô lại không khỏi một lần nữa cảm thán, quả nhiên ngoại hình xuất sắc vô cùng! Bình thường là cô chờ anh, vậy mà hôm nay anh lại chủ động chờ cô trước, xem ra anh đang vội vàng lắm đây.

“Em à, có chuyện này tương đối quan trọng anh muốn em biết.”

Cô nhún vai: “Chuyện gì?”

Cùng anh quen biết đã lâu, nay cô cũng biết cách thăm dò tính cách của anh. Đối xử với anh giống như đối xử với mèo con vậy, chỉ cần sờ lông anh thì anh sẽ ngoan ngoãn để mình sờ, từ đó có thể bàn bạc chuyện tốt cũng như được ăn uống ngon lành. Cô dần dần không bài trừ anh nữa cũng vì lý do trên. Đương nhiên có một điều kiện tiên quyết là cô phải nghe anh nói những lời chém đinh chặt sắt, nghe anh bắt bẻ mỗi khi anh không vui, phải tôn sùng niềm kiêu ngạo của anh. Được rồi, cô thừa nhận, trời sinh cô đúng là thể chất chịu được ngược đãi, bị anh cư xử như thế mà cô vẫn còn sống sót toàn thân thì quả là... phi thường.

“Gặp mặt bọn Đào Dục ấy mà.”

“Ồ, các anh gặp mặt, tôi đến làm gì nhỉ?” Cô đối với việc họp mặt nam nữ này không có điểm hứng thú cũng như cô chưa thật sự chuẩn bị tốt khả năng diễn xuất trước mặt bạn bè của anh.

Lăng Duy Trạch khẽ đẩy gọng kính, đáp: “Anh bảo hôm nay đưa bạn gái anh đến, Tiểu Đại à, em phải cố gắng hơn rồi.”

Tô Tiểu Đại méo mặt nhìn anh: “Không thể đổi ngày khác sao?”

“Không thể.” Xem Tô Tiểu Đại đã bắt đầu thích nghi với một cuộc sống có anh, cho nên bước kế tiếp anh muốn đưa cô vào tròng, mặc dù thời gian khá ngắn ngủi nhưng anh thích đánh nhanh thắng nhanh, tránh để đêm dài lắm mộng. Thấy anh cương quyết cự tuyệt mình, Tô Tiểu Đại cũng biết hôm nay cô phải đi,

bởi vì anh nói một là một, nói hai là hai, chưa từng để người khác tự tiện thay đổi ý kiến. Cô cúi đầu, mở cửa xe ngồi vào trong: “Đi thôi.” Chẳng sao hết, nghe theo anh là ổn.

Lăng Duy Trạch nhìn vẻ mặt ủ rũ của cô, chà, cô gái có vẻ không vui lắm, nhưng anh chính là thích ngắm gương mặt bất lực không thể làm gì khác của cô như vậy, rất kích thích.

“Tiểu Đại!” chất giọng quen thuộc gầm nhẹ bên tai khiến cô dừng động tác, quay đầu nhìn lại, ôi Dương nữ vương, đã bao lâu không gặp chị rồi!

Chỉ thấy Dương Trừng Trừng đạp cao giày cao gót ba tấc khí thế trùng trùng vọt tới, cô quả thật sợ chị vì quá phần khởi mà ngã dập mặt xuống sàn thì khổ.

“Trừng Trừng, tại sao cậu ở đây?” Dương Nữ Vương gần đây bận rộn công việc đầu óc choáng váng, mặt dù làm chung công ty nhưng cả ngày trời khó mà thấy được mặt nhau.

Hôm nay là chủ nhật, thật vất vả chị mới có thời gian nghỉ ngơi. Vốn là định lái xe về nhà ngủ một giấc cho hoành tráng, nhưng vô tình thấy bọn họ ở đây, tất nhiên thấy Tô Tiểu Đại không phải là vấn đề, mà là Lăng Duy Trạch kia. Hai người bọn họ sao lại cùng ở chung một chỗ?

“Những lời này để mình hỏi cậu chứ, cậu và ngài Lăng vì sao...” Chẳng lẽ mấy ngày chị không có mặt đã xảy ra chuyện gì chị đoán không kịp ư?

“Ngài Lăng, chào anh!” Dương Trừng Trừng đối với anh cũng có ấn tượng tốt, dĩ nhiên ngày ấy anh ở trước mặt chị mà phê phán Đào Dục, và chị quan niệm rằng chỉ cần kẻ nào không dính dáng đến Đào Dục thì chị đều có thiện cảm cả.

Lăng Duy Trạch khẽ mỉm cười: “Cô Dương, đã lâu không gặp.” Bận bè của cô trước mắt vẫn còn giá trị lợi dụng, vậy thì anh sẽ cố gắng cư xử tốt với Dương nữ vương.

Chị cười: “Đúng rồi, từ lần ở quán bar Màu Cam đến giờ mới thấy anh đấy.”

Nhìn anh điềm đạm như vậy thì Tô Tiểu Đại liền trừng mắt một cái, anh ta giả vờ hay thật nhỉ? Anh ta có một chiếc đuôi sói rất dài, một mặt vui vẻ, một mặt lạnh lùng hắc ám. Sau này khi không còn bị anh uy hiếp nữa, nhất định cô sẽ thông báo cho toàn thể thế giới này biết con người thật của anh. Nhưng giờ phút này cô không hề biết mình đã rơi vào cạm bẫy rồi, dù cho kêu trời kêu đất cũng chẳng ai hay đâu.

Tán gẫu vài câu, Dương nữ vương quay lại vấn đề chính: “Chỉ là ngài Lăng à, sao anh và con bé này ở chung với nhau?”

Theo bản năng, cô vốn định phủ nhận, cô không muốn lừa gạt bạn thân mình. Mồ hôi chảy ròng trên trán, vừa định tìm lý do tình cờ gặp gỡ: “Chúng mình là...” Lời chưa nói hết thì Lăng Duy Trạch đã nắm lấy tay cô, anh, anh ta làm quái gì nắm tay cô chứ, không thể nói là thừa nước đục thả câu nhưng mà, bàn tay của anh thật ấm áp... Anh dùng gương mặt dịu dàng nhìn cô: “Thế nào, em vẫn còn ngại ngùng như vậy, cứ nói cho cô Dương biết đi.”

Lăng Duy Trạch thần nhiên nói khiến cho hai cô gái đều sững sờ ra đấy, trong phút chốc, Tô Tiểu Đại quên phải giẫy dụa. Bị tin tức này làm đầu óc choáng váng, vất vả lắm Dương nữ vương mới hồi phục tinh thần, nhìn sang con bé ngây ngô kia thì cảm giác bị thương lập tức dâng trào, ngay cả chuyện này mà cô cũng chẳng thông báo cho chị biết!

“Tô-Tiểu-Đại, rốt cuộc có chuyện gì hả?” Dương nữ vương lại gầm lên, được lắm, quả nhiên lâu quá không đánh thì quên đòn, chủ vắng nhà gà vọc niêu tôm đây mà!

Giọng nói của chị mang theo chút hung dữ nên đã làm cô giật bắn người, biết rõ là chị thật sự tức giận, nhưng mà, nhưng mà, cô cũng không phải cố ý. Nếu yêu thật thì đã vui mừng báo cáo cho lãnh đạo rồi, còn đằng này chỉ là giả thôi, đó là điều thừa thãi thì nói làm gì? Bấy lâu nay cô luôn tự nhủ không thể để cho Dương Trừng Trừng bắt gặp cô đi cùng anh ta, mà giờ thì có vẻ đẹp mặt rồi, trời ạ! Trước kia anh đã từng nói, chỉ cần là thứ thuộc về anh, bất cứ kẻ nào cũng không được phép bắt nạt, cho dù là bạn thân nhất của Tô Tiểu Đại cũng không được.

“Cô Dương, vừa vặn chúng tôi đến quán bar Màu Cam họp mặt, cô có muốn đi không?” Gặp phải chị thật là tốt, một công đôi chuyện, khỏi phải tốn công đi thêm chuyện nữa.

Do lòng hiếu kỳ muốn biết câu trả lời, Dương nữ vương không chút suy nghĩ vội vàng nhảy lên xe của anh, chị ngồi cùng Tô Tiểu Đại ở ghế sau, tức giận dùng ánh mắt hung hăng lăng trì cô thành từng mảnh.

“Hừ, lát nữa tốt nhất có lời giải thích thỏa đáng với mình đấy!” Trong thực tế, bản chất của Dương nữ vương và Lăng Duy Trạch chính là cùng một loại người, bốn năm học đại học chị đã quyết định làm bạn tốt của cô, chị bảo vệ cô tuyệt đối mặc dù chị là người đầu sỏ bắt nạt cô, thế mà người ngoài muốn động đến cô thì còn khuya nhé, chị cho biết tay ngay, điển hình là Dương Kiến và Chu Manh Manh ấy. Chỉ là việc quan trọng này mà Tô Tiểu Đại không ừ hử gì khiến chị rất đau lòng.

“Cô Dương, đừng trách Tiểu Đại có được không? Chốc nữa tôi sẽ giải thích thay cho cô ấy.” Rõ ràng anh ta rất là ôn hòa nhưng sao chị lại có cảm giác lạnh lẽo kỳ quặc, nhìn Lăng Duy Trạch một thân quý phái nhã nhặn, chị chợt nghĩ có khi là ảo giác cũng nên. Cứ như vậy mang theo những nghi vấn khó hiểu, cả ba đã đến Màu Cam.

Oan gia ngõ hẹp, kẻ thù của chị khi thấy chị thì tức giận nhảy cẫng lên: “Dương Trùng Trùng, sao cô lại ở đây?”

Dương nữ vương hừ một tiếng: “Anh mở cửa làm ăn mà không cho khách tới à? Vớ vẩn.”

Đào Dục chợt nghĩ kiếp trước mình nhất định đã giết hại cả nhà Dương Trùng Trùng nên kiếp này bị chị hành hạ như thế. Vuốt mũi, Đào Dục quyết định không cãi cọ lung tung phí sức với cô ta là vì hôm nay A Trạch bảo rằng sẽ đưa bạn gái tới làm cho bọn họ ngồi đây chờ cả buổi trời, nhưng là ai nhỉ? Bất chợt, cả bốn người bọn họ đều nhìn sang hai cô gái, đúng rồi, nơi này chỉ có hai cô gái, một là Dương Trùng Trùng, một là Tô Tiểu Đại, ai sẽ là bạn gái trong truyền thuyết của A Trạch đây?

Trước nghi hoặc của bọn họ, Lăng Duy Trạch chỉ chậm rãi vươn tay ôm lấy bả vai của cô, mặt kệ mọi người chấn động tột tỉnh, rồi bình thản nói rằng: “Đây là bạn gái của tôi, Tô Tiểu Đại.”

12. Chương 12

“Đây là bạn gái tôi, Tô Tiểu Đại.”

Dù rằng đã biết nhưng bọn họ vẫn không thể nào tiêu hóa nổi thông tin này. Mặc dù lúc trước bọn họ nghi ngờ Lăng Duy Trạch và cô có quan hệ mờ ám, thế nhưng khi anh thẳng thừng tuyên bố thì bọn họ càng khiếp sợ, nhất thời không biết dùng từ ngữ nào để hình dung tâm trí của mình. Lăng Duy Trạch vẫn thản nhiên nhìn bọn họ đang hóa đá kia (lần Tô Tiểu Đại cũng ngỡ ngàng như trời trồng) rồi nói: “Đào Dục, đem thức ăn lên. Cô Dương, mời cô ngồi.”

Mọi người đều nghe theo anh, sau khi ổn định vị trí thì bồi bàn đã bày biện các món ăn lên bàn. Thức ăn khá phong phú, mà bọn họ thì không có ý định dùng cơm, tất nhiên là trừ anh ra. Bọn họ chỉ thấy anh lạnh nhạt mức cho cô một bát canh: “Em uống canh trước đi, có lợi đối với dạ dày.”

Tô Tiểu Đại lúc này mới khôi phục trạng thái, cô cầm thìa và múc từng muỗng uống vào. Nhớ đến việc anh vừa nắm tay cô, vừa ôm vai cô, đó là lần đầu tiên anh và cô thân mật như thế. Sống mũi ngập tràn mùi hương của anh, trái tim cô đột nhiên nhảy loạn xạ. Len lén nhìn gương mặt điển trai ngồi ngời ngời của anh rồi tự nhìn lại mình, cô bắt đầu tỉnh người ra. Ngu ngốc quá đi mất, cô và anh chênh lệch rõ ràng thì làm sao có thể tiến xa chứ, đây chỉ là diễn trò, ừ, chỉ là diễn trò cho thiên hạ xem thôi!

“Cô Dương, mời cô dùng cơm.”

Dương Trùng Trùng cầm đũa gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, chỉ là lòng nghi ngờ lẫn khiếp sợ vẫn còn chưa tan.

“Nhưng ngài Lăng này, tôi muốn biết vì sao anh và con bé lại ở cùng nhau nhỉ?” Nhớ cho kỹ thì trước giờ Lăng Duy Trạch chưa hề cặp kè với đám chị em bạn dì của chị, cũng không phải Tô Tiểu Đại không có cửa, bởi vì anh ta quá ưu tú, vốn không thích hợp với cô tẹo nào, chị chỉ lo cô sẽ lại bị tổn thương thì khổ thân. Câu hỏi của chị chính là câu hỏi mà bốn tên đàn ông kia muốn hỏi, mọi người cùng nhất trí gật đầu hướng về cặp đôi hoàn cảnh kia. Quan sát bọn họ một lượt, lúc này anh mới buông đũa xuống, chậm rãi đáp lời: “Là đàn ông, tôi cũng nên chịu trách nhiệm với cô ấy.”

Chịu trách nhiệm??? Cả năm người mồm há to như quả trứng, anh ta đang nói gì thế? Cái gì mà chịu trách nhiệm chứ, ngay cả cô cũng hoang mang ngợp trời! Nhìn bọn họ đang trợn trừng mắt đầy kinh hãi, cô càng thêm hoảng loạn trong đầu, lại không biết phải giải thích làm sao. Cô muốn vạch trần chân tướng sự thật, nhưng khi đối diện với ánh mắt điềm tĩnh của anh thì bao nhiêu lời đều trôi tuột đi đâu mất. Mang theo nét mặt khó tin, Dương nữ vương lấp ba lấp bắp: “Mấy người, mấy người đã... đã...”

Chịu trách nhiệm? Đây có nghĩa là cả hai đã vượt rào rồi ư? Dương nữ vương vô cùng ngỡ ngàng bởi lẽ chị không nghĩ đến con bé này lại gan to như thế dù cho thời buổi bây giờ đó là chuyện xảy ra như cơm bữa, nó quá là bình thường đi, nhưng với Tô Tiểu Đại thì quả thật có phần... khó đỡ. Tô Tiểu Đại vốn là mẫu người bảo thủ, quen với Dương Kiến bảy năm trời con bé cũng chưa để gã ta chọc thủng hàng phòng thủ để đến bước cuối cùng, vậy mà, vậy mà mới ở cùng Lăng Duy Trạch vài hôm... điều này khiến cho chị không cách nào chấp nhận được. Nhìn Dương nữ vương trừng bộ dáng đón ngày tận thế, Tô Tiểu Đại cũng đỏ bừng mặt không biết giải thích kiểu gì đây. Tuy nhiên, biểu cảm của cô càng khiến cho người khác thêm hiểu lầm sâu sắc, ắt phải có gì mới đỏ mặt, đúng không nào? Lăng Duy Trạch giải vây, anh ho khan vài tiếng: “Cô Dương, à, chuyện này không tiện bàn tán.”

Chuyện này? Chuyện gì là chuyện không tiện bàn tán? Tô Tiểu Đại bắt mắt liếc xéo anh, rõ ràng là anh cố ý phá hoại thanh danh của cô, hai người bọn họ chẳng làm gì, thế mà anh dám bảo rằng sẽ phải chịu-trách-nhiệm?!

Bốn tên kia đã tự thôi miên bản thân chấp nhận sự thật này, duy chỉ có Dương Trừng Trừng là vùng vẫy, chị nắm lấy tay Tô Tiểu Đại, đưa ánh mắt cảnh giác nhìn anh: “Anh ta ép buộc cậu sao?” Nếu anh ta dám ép buộc con bé, bằng mọi cách, mặc kệ là ai, chị cũng không bỏ qua đâu. Chỉ là Lăng Duy Trạch, lướt sơ đã biết nhà anh ta chẳng có gì ngoài điều kiện, vậy anh ta có cần ép buộc con bé không? Tô Tiểu Đại không biết trả lời thế nào, vì cô và anh ta có làm gì đâu mà lấy cớ ép buộc? Rồi cô chậm rãi lắc đầu. Đến lần này thì Dương nữ vương không phản đối nữa, bên cạnh còn có năm đôi mắt nhìn chăm chăm chị nên chị cũng không tiện nói năng gì thêm, chờ có thời gian rồi tra cứu Tô Tiểu Đại sau, trước mắt thì chị đành phải giữ im lặng.

Tất cả mọi người không ai lên tiếng khiến cho bầu không khí trở nên căng thẳng, ngược lại tên Đỗ Hàng vốn thường ngày trầm ngâm thì lại chủ động mở lời: “A Trạch, cô Tô, chúc mừng hai người!” Đỗ Hàng nói rất thật lòng, mặc dù không nhớ A Trạch và cô gái kia quen biết từ đâu nhưng thân là bạn bè, kể từ ba năm trước A Trạch chia tay người yêu thì anh không còn quan tâm đến cô gái nào khác. Nhưng bây giờ thì anh đã có bạn gái mới, bỏ qua một bên đối phương là ai thì Đỗ Hàng cũng chỉ có thể chúc phúc cho bọn họ.

Nối tiếp Đỗ Hàng, Đào Dục, Chương Khải, Thiên Vũ cùng rót rít đứng dậy uống rượu chia vui, bởi vì suy nghĩ của bọn họ và Đỗ Hàng đều giống nhau như đúc. Lăng Duy Trạch gật đầu, người khác đã nâng ly, dù cô không muốn thì cũng phải nâng ly trả lễ. Cuối cùng còn sót lại Dương nữ vương, mọi người lại nhìn chăm chăm chị, thở dài một tiếng, chị đành phải nói thêm vài câu: “Lăng Duy Trạch, về sau, anh không được phép tổn thương, bắt nạt con bé đấy.”

Anh mỉm cười: “Sẽ không.”

Giờ phút này Tô Tiểu Đại rất là bội phục anh, còn “sẽ không” mới sợ chứ! Anh mà cô lạ lùng gì, ác ma bẩm sinh, chỉ là cô đang buồn bực vì những người kia hiểu lầm sâu sắc về cô, cô vốn trong sạch mà, nhưng chẳng ai biết cô đang bị thâm trong lòng cả. Bữa cơm trôi qua rất nhanh, hầu hết bạn bè của anh đều vui vẻ chúc mừng, duy chỉ có Dương nữ vương là khá rầu rĩ. Tô Tiểu Đại thì khỏi phải bàn, bị anh chơi một vỏ đầu đinh, cô cảm thấy xấu hổ và tức giận, làm gì còn tâm trạng tốt để cười cười nói nói chứ.

“Đi, khó có dịp tụ họp đông đủ, anh em mình xuống lầu vui say tiếp thôi.” Chương Khải vốn là kẻ thích náo nhiệt, bèn đề nghị.

Trừ hai cô gái, còn lại bọn họ đều đồng ý vì thế đám đàn ông lục đục kéo nhau xuống lầu.

Nhập cuộc, nếu Tô Tiểu Đại là bạn gái của A Trạch thì tự nhiên cũng là phe ta, cho nên bọn họ chơi trò cũng không khách sáo với cô nữa. Nhận thấy cô lại thua trong đồ xí ngầu, Lăng Duy Trạch chặn ngang ly rượu mà cô toan bưng lên uống, hắng giọng nhắc nhở: “Chương Khải, chú giỡn hớt có chừng mực một tí.”

Chương Khải bắt đầu náo loạn: “Ồ, đau lòng à, trời ơi, đau lòng kia trời! Ha ha, giết!”

Anh nhìn cô uống rượu đến ngu cả người, rồi đôi mắt khẽ nheo lại quan sát đám bạn đang hả hê sung sướng. Bị anh nhìn như vậy, bọn họ tự giác bần lui: “Không nên áp đảo chị dâu nữa, biết chưa các chú?”

Chẳng biết có phải vì hai tiếng “chị dâu” làm vừa lòng anh hay không mà anh không hề giằng co, ngược lại còn nâng ly cạn sạch chất cồn lơ lửng. Anh càng thoải mái, không khí càng sôi sùng sục, mọi người càng cuồng nhiệt đổ xô ngẫu, ai cũng uống đến sắp sửa lên men. Dương nữ vương kéo tay cô: “Các anh chơi đi, tôi và con bé nhảy một lát đã.”

Lúc này Tô Tiểu Đại đã ngà ngà say, ý thức kém tỉnh táo nên kéo theo hành động cũng “gà mờ”, cô nhìn sang anh để hỏi ý kiến, thấy anh gật đầu, cô mới cùng Dương nữ vương đứng dậy rời đi. Thoạt trông thì chị rất bình thường, ấy vậy lửa giận trong mắt mới thật là đáng sợ, chị có cảm giác nuôi đứa con gái đến ngày lớn khôn, nó chưa báo hiếu được thì đã bị thằng khác cuỗm đi mất dạng. Hai cô gái đã đi khuất, lúc này anh liền đặt ly rượu xuống: “Mấy chú mặc sức mà chơi, anh đây xin kiếu.”

Nói xong bước đến lan can, nhìn xuống phía dưới.

“Vì sao lại là cô ấy?” Giọng của Đào Dục vang lên bên tai.

Đào Dục và chúng bạn đều có chung mối nghi vấn, hần và anh từ bé đã sống gần nhà, tuy rằng anh bị gia đình tống ra nước ngoài nhưng mỗi lần nghỉ hè quay về đây bọn họ vẫn cùng đi chung với nhau, tình cảm tất nhiên không hề lạnh nhạt. Nhất là năm cấp hai Đào Dục cũng sang Mỹ, hần và anh lại càng dính như sam cho nên hần biết rõ tính cách của anh thế nào. Anh là người tôn thờ chủ nghĩa hoàn mỹ, đối với bản thân, đối với cuộc sống, đối với người mình yêu đều luôn đặt ra yêu cầu rất cao, dù anh đã đưa một lý do chính đáng nhưng hần vẫn có chút nghi ngờ, người hoàn mỹ như anh sao lại xem trọng Tô Tiểu Đại chứ?

“Sao không thể là cô ấy?” Thanh âm của anh khá tĩnh lặng khiến Đào Dục không nhìn rõ tâm trạng anh.

Đào Dục nhún vai: “Cậu nghiêm túc à?”

Liếc hần một cái, anh đáp: “Anh đây không phải Chương Khải.”

Đúng rồi, Đào Dục quên bém mắt, A Trạch không giống Chương Khải, không có một tuấn đỗi một cô bồ mới, nhưng cái tên A Trạch này, vừa sạch sẽ lại vừa cao ngạo, tiêu chuẩn tít tắp trên trời, đối với chuyện tình cảm cũng yêu cầu ngất ngưỡng cho nên anh mới cùng đứa con gái kia yêu đương suốt bảy năm không chia cắt. Nếu chẳng phải vì chuyện ấy thì có lẽ giờ này bọn họ đã kết hôn. Ngắm hai cô nàng bên dưới, một cô nhảy nhót ầm ầm, một cô đờ như người máy thì Đào Dục lại thắc mắc: “Nhưng mình còn không hiểu lắm...”

Lăng Duy Trạch nhìn hần, con người sau tròng kính thoảng qua một chút ánh sáng, sau đó anh tháo kính xuống, nhìn về phía sàn nhảy đông đúc kia, chậm rãi mở miệng: “Tiểu Đại ấy mà, mặc áo hồng trông rất xấu.”

Đào Dục tiếp tục rơi vào trạng thái kinh hãi: “A Trạch, cậu... cậu thấy?”

Đeo kính vào, anh lạnh nhạt hỏi: “Lý do này đủ chưa?”

Màu hồng, thế nhưng A Trạch, nếu như vậy thì lý do này quá sức thuyết phục rồi!

Anh mỉm cười nói tiếp: “Anh mà chưa định ở giá cả đời nên cũng muốn lấy vợ, mà Tiểu Đại thì có gì không tốt chứ? Cô ấy rất đặc biệt, rất hợp với dáng anh, phải không nào?”

13. Chương 13

Trong sàn nhảy, Dương nữ vương và Tô Tiểu Đại nhảy rất vui, giống như muốn giải phóng tâm trạng buồn bực của bản thân vậy.

“Tiểu Đại, cậu và anh ta ở cùng một chỗ?” Dưới nền âm nhạc chất chúa, Dương nữ vương cố sức nói to.

“Cậu bảo gì cơ? Ồn quá không nghe được.” Trong lòng cô còn đang băn khoăn việc anh làm tổn hại danh dự, còn tự hỏi tại sao anh ta lại làm thế.

Bất đắc dĩ chị phải hét vào tai cô: “Mình hỏi cậu sao lại ở cùng anh ta?”

Vào lúc này, đầu óc Tô Tiểu Đại còn chưa tỉnh táo nhưng cũng không say lắm, dừng một chút cô mới ngập ngừng đáp: “Thì là vậy đấy.” Cô không muốn lừa gạt chị, nhưng cô còn phải tuân thủ hiệp ước kia nên tạm thời đành thế, đợi sau khi cô giải quyết ổn thỏa chuyện rắc rối với anh ta thì cô nhất định sẽ thành thực khai báo để được nhận chính sách khoan hồng.

Dương nữ vương rất thính tai nên bèn gào to: “Cái gì gọi là thì như vậy đấy? Có thì nói có, không thì nói không!”

Nghĩ đến bộ mặt hắc ám của Lăng Duy Trạch, cô cố dần lòng, cắn răng “phải” một tiếng, hi vọng mọi thứ có thể sớm tới hồi kết. Rốt cuộc Dương nữ vương cũng chịu chấp nhận sự thật, ừ, hai người bọn họ đang yêu nhau, thiết tình, chị có chút sầu não đấy. Nhặt tắt, chị lôi Tô Tiểu Đại ra khỏi sàn nhảy và hỏi: “Anh ta đối với cậu tốt không?”

Tô Tiểu Đại nghiêng đầu suy nghĩ giây lát: “Ừm, tạm được.” Bình tĩnh mà xér thì cũng tạm được, mặc dù thỉnh thoảng anh sẽ uy hiếp cô, bắt nạt cô, nhưng anh vẫn đưa cô đi ăn uống no nê, bên cạnh đó còn chăm sóc cô, cũng chưa từng làm khó cô, nói tóm lại là... tương đối tốt. Tuy bọn họ đã trở thành người yêu nhưng Dương nữ vương vẫn không tin nổi, nhưng chị cũng bình tĩnh xem xét. Lăng Duy Trạch, anh ta thì khỏi phải bàn rồi, ngoại hình điển trai, nếu có thể đi chung với Đào Dục thì dĩ nhiên tài chính rộng mở, hơn nữa tính cách so với Đào Dục lại tốt hơn nhiều, bao giờ cũng ôn hòa, nhã nhặn. Chỉ là bởi vì anh hoàn mỹ quá nên chị mới bận tâm, thường thì những thứ tốt đẹp có kết cục không đẹp cho lắm, nhưng nếu như con bé ngốc đã lựa chọn anh ta thì chị chỉ có thể ở bên ủng hộ, giả mà anh ta dám phớt lờ lời căn dặn của chị thì tuyệt đối chị sẽ không bỏ qua cho anh ta.

Trước khi bước vào cửa phòng, Dương nữ vương kéo cô tiến gần mình, căn dặn: “Tiểu Đại, cậu phải hạnh phúc đấy.” Lần trước yêu nhau bảy năm để rồi chấm dứt trong sự đau buồn, chị biết cô buồn nhiều lắm chứ, do cô luôn tươi cười không nói ra thôi. Nghe thấy giọng nói của chị thì cô càng thêm rầu rĩ, sau đó ôm chàng lấy chị: “Tất nhiên sẽ sống hạnh phúc, cậu cũng thế nhé, cậu không hạnh phúc thì mình không hạnh phúc được đâu.”

Mối tình đẹp kéo dài bảy năm đã bị Dương Kiến giẫm nát, cô có lẽ còn tiếc nuối nhưng sẽ không vì thế mà đau lòng, bởi vì hắn không đáng giá. Mọi người đều nghĩ cô khờ, nhưng thật ra có những lúc cô sáng suốt hơn bất kỳ ai. Ngược lại Dương nữ vương, tuy tính tình mạnh mẽ nhưng trong tình yêu thì bị tổn thương sâu, hơn nữa cô đoán chị và Đào Dục có khúc mắc gì đó. Chị không nói, cô càng không hỏi, cô sống tốt là chị vui rồi. Dương nữ vương khịt mũi, chị nhớ tới thời niên thiếu chị và Đào Dục ở quen nhau suốt mấy năm, đúng vậy, Tiểu Đại thật ngốc, thế mà khi đối mặt với chuyện tình cảm thì chị thua xa cô. Không khí nào nùng chẳng hề thích hợp với hình tượng hai cô gái này, đánh tan sự buồn bã, Dương Trừng Trừng cười to: “Ha ha, làm sao mình lại không hạnh phúc, ai mà cưới được mình thì họ phải tích đức nhiều lắm đấy!”

“Dạ, dạ, ai có thể cưới được Dương đại tiểu thư chính là có phước ba đời, nhưng đứng ngoài cửa làm gì, vào đây đi.” Đào Dục mở cửa chào đón, bên cạnh là Lăng Duy Trạch.

“Hừ, tất nhiên, chỉ là đời này anh không có phước đó đâu.” Nắm tay Tô Tiểu Đại, Dương nữ vương đắc chí bước vào.

Không giống như lần trước, Đào Dục không cùng chị tranh cãi nữa mà hắn chỉ lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của chị, trầm mặc giây lát, trong đáy mắt ánh lên một tia tĩnh mịch. Lăng Duy Trạch không nói gì, anh chỉ vỗ nhẹ bả vai hắn rồi đi đến ngồi cạnh Tô Tiểu Đại, Chương Khải khuấy động không khí, mọi người tiếp tục trò chơi. Lần này cô uống không ít rượu, dù anh đã ngăn cản rất nhiều nhưng cô vẫn bị say. Nhưng bây giờ điều khiến cho anh không cách nào nhẫn nại chính là hai cô gái say xỉn kia đang ôm ấp nhau, hết như đồng tính luyện ai vậy. Dương nữ vương ôm cô thật chặt, trong miệng còn lầm bầm: “Tiểu Đại à, sao ai gia có thể gả người đi?”

Nằm trong ngực chị, Tô Tiểu Đại cũng rất phối hợp nhìn về phía anh bằng ánh mắt oan ức: “Thái hậu, vì thần cũng không muốn đi.”

Chỉ thấy Dương nữ vương vỗ lưng cô: “Không cần lấy chồng, đợi ai gia chọn cho người một chàng phò mã tốt.”

Cô không ngừng gật đầu tán thành, trên mặt còn cười ngây thơ khiến anh không thể nhẫn nại thêm nữa, vươn tay ôm cô vào lòng, anh chậm rãi nói: “Anh đưa em về nhà.”

Cô nắm chặt tay Dương nữ vương: “Không về, tôi muốn ở cùng thái hậu, anh đừng mơ tưởng chia cắt chúng tôi.”

Tô Tiểu Đại say như vậy còn chưa tỉnh, ngay cả Dương Trường Trường cũng thêm phiền, chị giằng cô lại, trong miệng còn la hét: “Điều dân to gan, buông nàng ra cho ai gia!”

Thấy thế, Lăng Duy Trạch rút cuộc không tìm được mà quay mặt sang Đào Dục gầm nhẹ một tiếng: “Chú hốt xác cô ta thay anh, phiền chết được.”

Đào Dục bất đắc dĩ phải kéo Dương nữ vương về phía hắn: “Trường Trường, cô đừng phá nữa.”

Hắn quả thật không biết khi Dương Trường Trường uống say sẽ có lối nói năng thế này, định diễn tuồng cải lương sao? Chẳng hiểu lúc chị tỉnh dậy có xấu hổ mà chết không, nhưng nhìn chị vì hơi men mà gò má đỏ hồng, hắn như được quay trở về thời niên thiếu. Hắn kiêu ngạo, chị thì khả ái, ánh mắt của hắn phút chốc trở nên ôn hòa hơn. Thừa dịp Đào Dục ôm Dương Trường Trường, anh cũng bế cô đứng dậy, còn cảnh cáo: “Em nằm im cho anh.”

Quả nhiên dù say nhưng cô vẫn rất nghe lời, bị anh lạnh lùng cảnh cáo thì cô liền ngoan ngoãn im thin thít, trông cô có chút sợ hãi, nhìn cô như vậy khiến anh cảm thấy hơi đau lòng. Nhưng không còn cách nào khác, đây là lựa chọn của anh, chỉ mong về sau cô sẽ hiểu anh hơn. Ngồi vào xe, cô ngủ thiếp đi, anh càng thuận lợi đưa cô về nhà. Ôm cô đặt xuống giường, Lăng Duy Trạch cau mày nhìn cô say khướt, cũng không thể để cô ngủ trong bộ dạng này được, vì thế anh vỗ nhẹ gương mặt cô: “Tiểu Đại, tắm rồi hãy ngủ.” Ít nhất cũng phải thay đồ ra, anh không phải là đàn ông ngay thẳng, mà cô thì kiểu gì cũng phải gả cho anh, nhưng hiện tại cả hai chưa là gì của nhau nên anh không muốn mang tiếng lợi dụng người khác say xỉn làm chuyện... thất đức.

Mơ mơ màng màng, cô vẫn bị anh đánh thức, tuy nhiên vẫn còn chưa tỉnh táo, đầu óc quay cuồng hỏi anh: “Duy Trạch?”

Anh trợn mắt tức giận: “Chứ em nghĩ là ai?”

Men rượu khiến ý thức cô mơ hồ, cô mở to đôi con ngươi nhìn anh một lúc lâu mới xác định người trước mặt là Lăng Duy Trạch, nhất thời núi lửa phun trào. Cô túm lấy cổ áo anh, hét to: “Duy Trạch, anh là đồ khốn!”

Do không có sự phòng bị, anh được cô lôi từ trên ngã xuống giường, cô còn đẩy anh nằm dài ra đó, trèo lên người anh tiếp tục túm lấy cổ áo anh, tư thế kia vô cùng... kích thích. Anh cảm nhận sự mềm mại của cơ thể cô, theo tầm nhìn mà anh thấy cả ngực cô ẩn hiện sau làn áo, nếu giờ phút này anh không có phản ứng thì anh đúng là... không phải đàn ông. Nhưng anh là người làm việc có nguyên tắc, không được hấp tấp mà hỏng chuyện lớn, vậy cho nên anh cố gắng kìm chế bản thân, anh khẽ quát cô: “Tiểu Đại, buông anh ra.” Cô gái này thật là, ngày thường đã khó bảo, nay uống say lại càng khó bảo hơn.

Anh lạnh lùng nói khiến cô hơi sững sờ, nhưng hiện tại cô là ai chứ? Cô là Tô Tiểu Đại, cô không biết sợ là gì, cô đã tức anh từ dạo anh gieo rắc tiếng xấu cho cô, giờ lại còn dám quát cô hả, tội này không thể tha thứ! Cô kẻ sát mặt anh, mắng anh: “Duy Trạch, anh là đồ khốn.”

Thấy cô phản ứng như vậy đột nhiên anh muốn trêu chọc cô, lấy mắt kính xuống, đôi mắt anh ngời sáng tựa sao trời, cô ngỡ ngàng ngắm anh, thì ra đàn ông cũng có lúc đẹp hớp hồn như vậy. Thấy cô có biểu cảm ngỡ ngàng, anh khẽ cười một tiếng rồi vòng tay qua eo cô, hỏi: “Vì sao mắng anh là đồ khốn?”

Giọng nói của anh ngọt dịu khiến cô khôi phục tinh thần, cô cố gắng nhớ lại: “Anh bôi bác danh dự của tôi.”

“Danh dự?” Anh thừa biết cô đang nói cái gì nhưng lại giả vờ không biết để trêu chọc cô.

Tô Tiểu Đại hung hăng gật đầu: “Ừm, danh dự.”

“Nói cho anh nghe, vì sao anh bôi bác danh dự của em?”

Rốt cuộc cô cũng có cơ hội chống đối, chỉ là vẻ mặt quyền rũ của anh và cử chỉ dịu dàng khiến cô khó lòng chống đỡ, cô có cảm giác cổ họng mình khô khốc.

“Anh... anh bảo anh sẽ... chịu trách nhiệm với tôi.” Điều này chính là muốn bôi bác danh dự của cô, chứ còn không à?!

“À, vậy hả, vậy em muốn trả đũa anh thế nào?” Anh cũng muốn nhìn xem cô gái nhỏ ngày thường chỉ biết chửi thề anh nay có dịp sẽ làm thế nào đây.

Làm thế nào? Cô lại tiếp tục ngăn người, cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nhất thời đại não nhào thành đồng bột. Nhưng khi thấy nụ cười độc tài của anh thì cô quyết định cúi xuống hôn khẽ lên môi anh. Lần này anh quả thật vô cùng sửng sốt, cô dám hôn anh, hôn-anh-đấy! Đôi mắt tuyệt đẹp ấy nheo lại nhìn cô, hay nhỉ, không chỉ sàm sỡ anh, mà còn dám cưỡng hôn anh, đúng là không uống công anh bắt nạt cô. Anh lấy điện thoại trong túi quần ra và chụp ảnh lại, đây sẽ là bằng chứng trước tòa. Sau đó anh không thêm đêm xỉa đến vẻ mặt sợ sệt của cô, anh đè cô xuống giường, cuồng nhiệt mút lấy cánh môi cô. Từ nhỏ tới lớn anh không bắt nạt người khác thì thôi chứ sao có chuyện anh bị người khác bắt nạt, tốt lắm, anh đã có thêm một tội danh để ràng buộc cô nữa: này thì cưỡng hôn anh!

14. Chương 14

Ánh mặt trời ảm áp chiếu rọi khắp nơi, thẳng đến trưa, Tô Tiểu Đại mới tỉnh rượu, ưm, đầu thật là đau. Toàn thân nhức mỏi, cô rời giường bước vào nhà vệ sinh, sau đó có tiếng hét thất thanh vang lên. Cô nhìn mình chăm chăm trong gương, đầu bù tóc rối, mặc đồ ngủ, quan trọng nhất là đôi môi bị sưng, khó trách cô cảm thấy môi mình rất đau, tại sao vậy? Cô cố gắng nhớ lại chuyện tối hôm qua, trừ Lăng Duy Trạch và Đào Dục thì mọi người hình như ai cũng say xỉn hết cả, cô lại còn nhớ rõ, là Lăng Duy Trạch đưa cô về nhà. Cảm giác bất an đột ngột dâng lên, chẳng lẽ anh đã làm... nhưng mà trừ đôi môi bị đau ra thì cơ thể cô hoàn toàn lành lặn, may quá, không có việc gì xảy ra.

Vậy thì môi cô tại sao bị sưng, áo ngủ của cô là ai thay, ông lớn của tôi ơi, rốt cuộc anh đã làm gì với cô thế? Không chút nghĩ ngợi, cô lao ra khỏi nhà vệ sinh và gọi điện cho anh. Điện thoại cứ đổ chuông, rất lâu anh mới nghe máy, nhưng anh không hề để cô cơ hội được nói chuyện: “Anh đang họp, 30 phút nữa anh gọi cho em.”

Rồi thì anh cọc lốc ngắt máy, Tô Tiểu Đại nhìn chăm chăm điện thoại, tâm trạng không còn từ nào để hình dung. Tên khốn này thật đáng ghét. Anh ta dám hôn cô, thay áo ngủ của cô và còn dám... thả dê với cô, quả thật cô nhìn lầm anh ta mà!

Lăng Duy Trạch luôn có tác phong đúng giờ, anh nói 30 phút thì chính là 30 phút, điện thoại reo, Tô Tiểu Đại lập tức nghe máy, sự tức giận đã sớm chiến thắng nỗi sợ hãi của cô đối với anh.

“Này, anh đã làm gì tôi hả?” Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng danh dự thì không thể bị xâm phạm, nếu anh dám... như vậy thì cô sẽ không tha thứ, cô cũng không phải là quả hồng chín, mặc cho người khác xoi tái. Bình thường có thể, nếu động đến nguyên tắc thì không thể. (Ai bảo uống rượu chi)

Có lẽ anh chưa từng thấy cô nổi giận nên trầm ngâm một lát anh mới đáp lời: “Những lời này phải để anh nói với em.”

Tô Tiểu Đại sững sờ, đây là tình huống gì chứ? Rõ ràng anh xâm phạm cô trước, vậy mà anh lại quay sang chất vấn cô?

“Ý anh là sao?”

“Giờ thì em rửa mặt sạch sẽ và đi ăn cơm ngay, anh còn bận việc, tối gặp em sau.” Lăng Duy Trạch ra lệnh ngắn gọn rồi ngắt máy.

Nhìn điện thoại bị ngắt một cách dã man, Tô Tiểu Đại buồn bực tới cực điểm, hừ, bảo gặp mặt nói chuyện thì gặp mặt nói chuyện, cô cũng không tin lần này anh dùng lý do gì để ngụy biện ỉn. Thừa dịp này, cô nhất định phải chấm dứt quan hệ với anh. Chỉ là anh ta nói đúng, giờ cô phải đi ăn đã, vậy mới có sức để chạt chém anh. Tưởng tượng cảnh mà anh bị cô đánh bẹp thì tâm trạng cô càng tốt hơn nhiều, sau đó cô

thay đồ và hôn hờ đi ăn. Căn hộ của cô tuy không hạng sang nhưng nói chung cũng rất được, đích thân ba mẹ cô đã chọn mua cho cô, vừa yên tĩnh, vừa an toàn, bọn họ ở thành phố T cũng yên tâm hơn.

Nơi này đi đứng thuận tiện, mua đồ cũng dễ dàng, vừa ra khỏi chung cư thì đã có quán ăn, đúng là mọi sự sung túc. Tô Tiểu Đại ngồi ăn thỏa thuê, sự bức tức cũng đã vơi bớt. Chỉ là cô không phải là người hung dữ bẩm sinh nên vừa nghĩ đến ban nãy mình quát anh ta thì bất giác co rúm lại, chỉ là... chỉ là anh ta sai mà. Cô còn sợ gì nữa? Trong lúc rảnh rỗi, về nhà cũng chẳng làm gì nên Tô Tiểu Đại đi dạo ở công viên, đột nhiên nhớ ra tủ lạnh trống trơn rồi nên cô chạy vào siêu thị. Cô rất thích dạo siêu thị, thật sự thì ước muốn của cô rất đời thường, chỉ cần có một việc làm ổn định, anh chồng biết thương cô, và mỗi ngày hai người cùng xem TV, cùng đi đến siêu thị, sau đó sinh một đứa con đáng yêu. Cô không cần gì hơn thế nữa.

Vốn Tô Tiểu Đại từng nghĩ rằng Dương Kiến sẽ là người đàn ông của đời mình, bọn họ đã từng đẩy xe mua hàng ở siêu thị, chỉ là giờ đây anh ta không còn đứng bên cạnh cô. Lúc này, cảnh này, một mình cô đơn độc khó tránh khỏi buồn bã, dù sao cũng yêu nhau bảy năm trời, đâu thể nói chửi là có thể chửi anh ta. Nhưng một kẻ ngây thơ như cô thì chỉ buồn một chút rồi thôi, cô không hề đắm chìm vào quá khứ, trong chốc lát tâm trạng đau buồn đã bị tống cổ đi khỏi đầu. Nhìn các mặt hàng thực phẩm ngon lành mà cô vung tay vơ cả đóng bỏ vào xe đẩy. Tới lúc tính tiền cô mới thấy hối hận, bởi vì đồ nhiều quá cô xách không nổi, phải dùng hết sức lê lét mới có thể xách chúng ra khỏi quầy. Tháng mười một ở thành phố C có chút rét lạnh nhưng cô vẫn đổ mồ hôi như mưa.

Từ đây về đến nhà bình thường thì có thể, nhưng xách nhiều thứ quá khiến Tô Tiểu Đại không tin mình sẽ về đến nhà. Nhìn ví tiền yếu đuối, cô đành đành lòng bắt taxi. Vượt mọi khó khăn gian khổ, trường kỳ kháng chiến, hết hơi hết sức rốt cuộc cô mới đem cả tạ của cô đến trước cửa thang máy. Nhưng thực tế vốn rất phũ phàng, nhà thùng nóc còn gặp mưa suốt đêm, cô phát hiện một chuyện vô cùng tàn nhẫn: Thang máy tự động bị hỏng, mới vừa này còn hoạt động tốt mà giờ đã hỏng!

Ông trời ơi sao cô lại gặp tình huống như thế, bình thường kiểu gì nó không hỏng, nay xách nhiều đồ thì nó hỏng, thật giống như ngay thời điểm quan trọng thì xích xe bị tuột vậy. Làm sao bây giờ? Nhà cô ở tận tầng mười, đi bộ thôi đủ mệt chết đừng nói là cả tạ thực phẩm đang cầm trên tay. Tô Tiểu Đại bất lực ngồi bệt xuống đất. Nhìn sang túi đồ đầy ắp, tất cả đều do cô mua, mua nhiều như thế làm quái gì? Không thể vứt cũng không thể xách lên, làm sao đây? Cô bắt đầu trở nên rối rắm. Ngay lúc cô bế tắc thì có một giọng nói dễ nghe vang lên: “Cô có cần tôi giúp một tay không?”

Giọng nói ấy như cứu rỗi cuộc đời Tô Tiểu Đại, ngẩng mặt đầy mừng rỡ, cô vội vàng nói: “Cần, quá là cần luôn!” Cô không còn khách sáo làm gì, nhưng khi vừa nhìn người kia thì cô chợt nhận ra đó là anh cảnh sát đẹp trai hôm nọ, đúng là duyên số xui khiến mà!

Nhưng hiển nhiên trai đẹp đã quên mất cô là ai, gã cười, kéo cô đứng dậy: “Đi thôi, nhà cô ở tầng mấy?”

Tô Tiểu Đại ngây ngô trả lời: “Tầng mười.”

Trai đẹp sững sờ một tí: “Trùng hợp quá, tôi cũng ở tầng mười.”

Gã ta cũng ở tầng mười? Tầng mười rõ ràng chỉ có mình cô, đối diện quả thật không có ai. Nhìn thấy nghi vấn của cô, trai đẹp liền giải thích: “Tôi mới chuyển đến đây, tên là Hình Dương, còn cô?”

“Tô Tiểu Đại.” Đối với cô mà nói mặc dù Hình Dương không điển trai bằng Lăng Duy Trạch, gương mặt cũng không tinh xảo như anh nhưng loại người tản ra ánh mặt trời này so với anh ta thì hấp dẫn hơn rất nhiều cho nên cô đáp lại bằng chất giọng vui vẻ.

Rất ít khi thấy cô gái nào hay cười như vậy, Hình Dương gần đây cũng bị núi công việc đè lên đầu khiến gã chật vật vô cùng, giờ nhìn cô đành cười một cái cho lịch sự.

“Anh Hình này, anh còn nhớ tôi không?”

Hình Dương hơi ngần người, công việc của gã đòi hỏi trí nhớ tốt cho nên gã có thể nhớ từng điểm nhỏ của loại tội phạm đặc biệt, nhưng cái này áp dụng vào thực tế đời thường thì gã không nhớ rõ lắm, có lẽ gã từng gặp qua cô nhưng đã quên rồi. Gã cười áy náy: “Xin lỗi, tôi không nhớ rõ, nhưng cô có thể nhắc lại một chút không?”

Tô Tiểu Đại không phải là người hay dễ bụng nên cô nói ngay: “Hôm nọ ở trung tâm thành phố có tai nạn giao thông, tôi và đồng nghiệp cùng một cô gái khác xảy ra xung đột, anh đã cứu tôi đó.”

Hình Dương sực nhớ lần ấy gã đi ra ngoài có chút việc, ngang qua thấy có người đánh nhau nên mới ngăn cản.

“A, hôm đó cô không sao chứ cô Tô?”

Thấy trai đẹp mở miệng quan tâm, cô dễ chịu phẩy tay: “Không sao hết, ha ha.”

Trừ khi gặp chuyện nghiêm trọng hoặc lúc làm việc thì tính cách của Hình Dương rất hòa nhã, ầm ập, đối với cô hàng xóm mới hay cười này gã càng thêm phần khởi. Quả nhiên có người trò chuyện thì đi rất nhanh, chốc sau bọn họ đã lên đến tầng mười, đây cũng là lần đầu tiên Tô Tiểu Đại đi nhiều như vậy mà không biết mỏi chân. Đứng trước cửa nhà, cô vui vẻ cảm ơn Hình Dương. Tiếc là mới đây đã tối, không thể cùng trai đẹp tán gẫu, nhưng nhà đối diện thì lo gì, sau này vẫn còn cơ hội.

Hình Dương gật đầu: “Cô đừng khách sáo, cô Tô, tôi giúp cô xách vào nhà.”

Hình Dương đã nói vậy thì cô cũng không tiện từ chối, vậy là cô mở cửa mời gã ta vào: “Làm phiền anh rồi.”

Chỉ là vừa mở cửa thì cô cảm thấy hối hận dâng trào, bởi vì cô còn chưa dọn dẹp nhà cửa nên rất bừa bộn. Thấy Hình Dương có vẻ kinh ngạc, mặt cô đỏ ửng lên, chỉ vào khay trà, nhỏ giọng nói: “Để đồ lên đây là xong, cảm ơn anh Hình nhiều lắm.”

Thôi xong, hình tượng của cô đã tiêu tan, nhất định trai đẹp sẽ... chạy xa cô ngàn mét. Vậy mà gã ta chỉ mỉm cười: “Không sao, phụ nữ là dễ yêu thương, không giỏi việc nhà cũng không có gì.”

Cái này chính là chênh lệch một trời một vực, Lăng Duy Trạch chỉ biết chăm chọc cô, nhìn xem anh đẹp trai này tốt xấu cũng biết an ủi cô, quả nhiên là người đàn ông của mặt trời, đáng đáp không tẻ, khí chất nhã nhặn, ấn tượng của cô đối với Hình Dương càng thêm đẹp đẽ. Chỉ là thực sự cô vẫn là một người cầu thả, vậy nên cô ngượng ngùng cười: “Để anh Hình chê cười rồi.”

“Cô Tô đừng quá khách sáo, gọi tôi là Hình Dương đi, tôi mới chuyển đến đây dù sao cũng cần cô giúp đỡ.”

Tô Tiểu Đại không ngừng gật đầu: “Tất nhiên. Nhưng anh cũng đừng gọi tôi là cô Tô, gọi tôi là Tiểu Đại nhé.”

Ông trời đối xử với cô không tệ lắm, mặc dù bị Lăng Duy Trạch áp bức nhưng ông lại đưa đến cho cô một anh hàng xóm đẹp trai sáng lạn, ừm, xem như tạm hài lòng vậy, hì hì.

15. Chương 15

“Tiểu Đại?” Lúc cô còn đang đắm chìm trong vui sướng thì một giọng nói lạnh nhạt vang lên. Nhìn về phía cửa, chẳng phải anh bảo tối mới đến mà, sao giờ này lại xuất hiện sớm như vậy?

Lăng Duy Trạch nói sau khi kết thúc hội nghị sẽ gặp cô, anh đã cố gắng xử lý vòng việc thật tốt rồi tất tả tới đây ngay, không ngờ vừa lên lầu thì phát hiện nhà cô cửa mở, bên trong còn có một người đàn ông lạ mặt cùng tươi cười với cô, điều này khiến anh rất là không vui. Nhưng có một chuyện phải làm rõ, tuy rằng không vui nhưng anh không ghen, bởi vì trong quan niệm thì Tô Tiểu Đại thuộc quyền sở hữu của anh rồi, nếu thuộc về anh thì tất nhiên không được phép mơ tưởng đến thằng khác.

Lăng Duy Trạch có mặt khiến cô nhất thời căng thẳng, nụ cười cũng tắt lịm trên môi. Chẳng biết tại sao cô lại có cảm giác bị... nắm thóp. Thôi thôi, cô cũng không phải bạn gái thật của anh, có gì bị nắm thóp chứ?

Thấy Tô Tiểu Đại không hề động đậy, Lăng Duy Trạch đi vào nhà, khéo môi vẽ nên một đường cong hoàn mỹ và vươn tay ôm lấy bả vai cô: “Em à, người này là...?”

Tô Tiểu Đại không chịu nổi sự dụ dỗ ma quỷ từ anh trước mặt người khác nên cô luôn có chút sợ hãi, nhưng tay của anh đặt trên vai cô như thềm nhắc nhở cô phải học cách cư xử phải phép nên cô đành giơ chiều nào nghiêng chiều đó.

“Đây là hàng xóm mới chuyển đến tên là Hình Dương.”

Mặc dù Hình Dương nhận thấy người đàn ông kia không thực sự hòa nhã nhưng gã vẫn mỉm cười đáp lại: “Xin chào, tôi là Hình Dương.”

Hình Dương chìa tay ra, Lăng Duy Trạch dừng lại một chút rồi phong độ bắt tay gã: “Chào anh, tôi là bạn trai của Tiểu Đại, Lăng Duy Trạch.”

Đối với anh đang tự xưng là bạn trai trước mặt Hình Dương, cô rất muốn phản đối nhưng khi thấy nụ cười sáng lạn của anh thì cô đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Hình Dương gật đầu, sau đó quay sang nhìn Tô Tiểu Đại: “Đồ đã đưa tới, vậy tôi xin phép về trước nhé cô Tô.”

Vì anh đứng cạnh cô nên cô không còn cách nào khác, chỉ có thể “ừ” một tiếng: “Cảm ơn anh, Hình Dương, hôm nào tôi mời anh dùng cơm.”

Gã ta cười: “Tiện tay thôi, cô đừng khách sáo. Không làm phiền hai người nữa, gặp lại sau, anh Lăng, cô Tô.”

Dựa trên phương diện lễ tiết xã giao, Lăng Duy Trạch chần chẫn không yếu thế hơn bất cứ kẻ nào, anh mỉm cười tạm biệt với Hình Dương: “Rất mong anh sau này vẫn giúp đỡ cô ấy, chào anh.”

Hình Dương gật đầu rồi quay người rời khỏi nhà cô, thuận tiện đóng luôn cửa cái, bạn bè nam nữ sao? Thật đúng là một đôi kỳ lạ. Nhìn cửa chậm rãi đóng lại, Tô Tiểu Đại có phần tiếc nuối, trai đẹp đi mất rồi, nếu không phải anh đến sớm quá thì cô đã trò chuyện thêm được vài câu nữa. Cô ngó chằm chặp anh. Thấy cô không biết tỉnh mộng còn dám trừng mình, Lăng Duy Trạch chợt nghĩ gần đây anh hiền lành quá mức nên cô được đăng chân lên đăng đầu.

“Nhìn gì chứ, anh ta đi mất rồi.” Lăng Duy Trạch buông cô ra, đến ghế salon tìm một góc ngồi xuống.

Giọng điệu anh rõ ràng châm chọc khiến Tô Tiểu Đại đã thù cũ nay còn thêm hận mới, cô bực mình vô cùng ngồi xuống cạnh anh, trầm suy nghĩ muốn cùng anh đại chiến một trận.

“Ừ, anh đừng áp đặt tôi quá.” Anh ta cũng chẳng phải bạn trai thật, nay chỉ vừa nhìn trai đẹp một tí thì muốn áp bức cô nữa rồi đấy.

Tô Tiểu Đại cứ lặp đi lặp lại khiến anh mất kiên nhẫn, trừng mắt nhìn cô cảnh cáo một cái: “Em đừng quên hiệp ước của chúng ta.”

Bọn họ ban đầu đã thỏa thuận mà, giả vờ làm người yêu cho tới khi anh qua mặt mẹ anh được, trong khoảng thời gian giả vờ đối phương không được cùng người khác bạn bè nam nữ, cũng không được dây cà dây cuống với bất kỳ ai để tránh phát sinh chuyện xấu. Nghe anh đề cập tới hiệp ước, cô bèn nổi giận: “Anh còn dám nói hiệp ước hả, chính anh phá vỡ nó trước!” Hơn nữa cô cũng không thể tính là phá vỡ, cô chỉ thích ngoại hình của Hình Dương thôi, vậy mà anh dám tức giận với cô ư?

Lăng Duy Trạch nheo mắt lại: “Em nói đi, anh phá vỡ cái gì?” Ngẫm cho kỹ thì đến nay anh vẫn không có quan hệ với cô gái nào cả.

Được, đây chính là anh muốn nói, Tô Tiểu Đại ngồi nghiêm chỉnh, đang muốn lấn ướm anh nhưng chợt phát hiện dù anh nằm hay ngồi thì cô cũng đều bị lép vế. Ừm, sao cũng được, cô còn phải bàn vấn đề chính, hôm nay nhất định phải đánh bẹp anh để anh bớt cái kiêu lớn lối đi. Mặt ngẫu nhiên anh, cô nói: “Chúng ta đã thỏa thuận không ai được phép thừa nước đục thả câu với đối phương mà?”

Lăng Duy Trạch gật đầu: “Ừ.”

Ừ? Anh ta còn dám thần nhiên bảo ừ? Tô Tiểu Đại tức tối chỉ vào khóe môi mình: “Anh nói đi, cái này có phải anh làm hay không? Anh đã thừa nước đục thả câu tôi!”

Lăng Duy Trạch nhìn đôi môi cô, bỗng nhớ đến hương vị tối hôm qua, đối với chuyện này anh cũng không mong đợi sâu xa gì nhưng cô ngoài dự đoán lại khơi lên hứng thú của anh? Nụ hôn không tệ lắm, tuyệt vời hơn so với tưởng tượng của anh nhiều. Thấy anh không nói lời nào chỉ nhìn mình cười nhạt, Tô Tiểu Đại không khỏi toát mồ hôi, nhưng vì tự do vĩ đại kia thì cô chỉ có thể mạnh miệng tiếp lời: “Lần trước tôi nhớ xâm phạm anh, giờ anh cũng đã... thế thì huề cả làng, hợp tác cũng nên kết thúc phải không?”

“À, kết thúc, kết thúc rồi em đi làm chuyện động trời gì?” Lăng Duy Trạch nhàn nhã hỏi, giống như hỏi hôm nay em ăn cơm hay ăn phở, lại thấy cô gấp gáp như vậy thì muốn hỏi xoáy một chút.

Kết thúc rồi làm gì? Tô Tiểu Đại chưa từng nghĩ tới, cô chỉ mong thoát khỏi tay anh để đến với đức mẹ tự do. Nhưng rốt cuộc anh thay cô nói luôn: “Sau đó em có thể đi mời chài chàng hàng xóm đẹp trai chứ gì?” Anh lại cười, nhưng trong mắt cô thì anh không hề cười tí nào.

“Đâu có.” Mặc dù cô thích mẫu đàn ông này nhưng mọi chuyện còn chưa nhanh tới vậy. Nhìn cô phản ứng như thế, anh càng tính toán tỉ mỉ hơn, anh không muốn xảy ra sơ suất gì.

Thấy cô có vẻ sợ sệt thì anh trong lòng lắc đầu một cái, thôi đi, dục tốc bất đạt, cô thì chỉ hợp với cái kiểu mưa dầm thấm đất, cứ từ từ cải tạo bộ não và suy nghĩ của cô, nếu gấp quá sẽ dọa cô bỏ chạy mất dạng. Trở lại vấn đề chính, bây giờ anh cần giải quyết vấn đề trước mắt đã.

“Ai bảo em là anh khiến em sợ?”

Tô Tiểu Đại sửng sốt, càng không ngờ anh sẽ trả lời như vậy.

“Không phải anh đưa tôi về sao?” Ngoài anh ta thì còn ai chứ, đám bạn của anh càng không thể nào rồi.

Lăng Duy Trạch gật đầu: “Là anh đưa em về.”

“Vậy thì là anh đấy!” Anh ta lại dám ngụy biện, trời ạ, anh là loại người dám làm không dám nhận hả?

Không đếm xỉa đến vẻ mặt kích động của cô, anh chỉ bật thốt đúng hai từ duy nhất: “Là em.”

Tô Tiểu Đại hết ý kiến, đây là tình huống gì? Sao cô có thể tự làm được? Nghĩ vậy cô liền gắt lên: “Anh nghĩ tôi bị ngốc à?”

Vị nam thần chợt nở một nụ cười giễu cợt: “Chẳng lẽ em không ngốc?”

Tô Tiểu Đại vô cùng tức giận: “Hừ, tôi không muốn dài dòng với anh nữa, nhất định tôi sẽ...” Cô chưa nói dứt câu thì trước mắt xuất hiện một tấm ảnh.

“Chuyện này... đây là gì hả?”

“Xem không hiểu sao? Cần anh giải thích không?”

Tô Tiểu Đại khiếp sợ nhìn bức ảnh trong điện thoại của anh, lúc nào thì cô như thế... ôi không, tư thế đè anh xuống giường, trèo lên người anh, túm cổ áo anh và cưỡng hôn anh.

“Tôi qua anh tốt bụng đưa em về nhà, sau đó em đối xử với anh như vậy, em à, rốt cuộc là ai phá vỡ hiệp ước hả em?” Cô nghĩ cô thông minh hơn anh ư? Chờ kiếp sau đi.

Mặc dù vật chứng rành rành nhưng cô vẫn khó mà tin được: “Sao có thể?”

Anh cười lạnh nhạt: “Biết ngay em chối biến, may mà anh chụp ảnh lại, nếu không thì...”

Cô không còn đường nào phản bác: “Tôi... làm thật à?”

“Muốn anh tường thuật trực tiếp cảnh tối qua cho em nghe không?”

Nghĩ đến loại chuyện xấu hổ ấy, cô vội vàng lắc đầu, được rồi, cho là cô làm đi, nhưng đồ ngủ của cô ai thay? Vậy cũng tính là anh thừa đực thả câu.

“Quần áo tôi ai thay?”

Quần áo? Tất nhiên là anh rồi. Nhớ đến làn da trắng trẻo kia thì anh lại nóng người... chỉ là, anh sẽ không thừa nhận, nhún vai thờ ơ rồi đáp: “Sau khi anh bị cưỡng hôn, anh vội chạy khỏi nhà em, chính em tự thay đấy, còn giả vờ hỏi anh làm gì?”

Nghe anh cứ nhấn mạnh hai từ “cưỡng hôn” làm cô co rúm người lại: “Duy Trạch, tôi xin lỗi.” Đúng là uống rượu hỏng việc, lần trước do uống say mà sàm sỡ ngực anh, lần này tệ hại hơn, cưỡng hôn anh luôn. Từ đây trở đi sẽ không bao giờ uống rượu nữa.

Không biết anh sẽ bắt chẹt mình thế nào nên Tô Tiểu Đại đành dẫn lòng hỏi: “Vậy... anh sẽ tính sao?”

Thấy cô hơi nóng lòng, anh lại càng thông thả nhìn cô chăm chăm không nói lời nào, điều này khiến cô thêm lạnh sống lưng.

“Muốn chém hay giết tôi, anh cứ nói.”

Thật ngu ngốc, anh nghĩ thầm như vậy.

“Thấy em còn cần thiết cho nên tạm thời anh tha thứ cho em. Nếu muốn chuộc lỗi thì phối hợp tốt một tí là ổn.”

Đơn giản vậy sao? Tô Tiểu Đại nhìn anh đầy nghi vấn.

“Bị ngược đãi quen rồi đúng không, giờ đối xử tốt quá chịu không nổi?” Anh “hừ” một tiếng lạnh tanh.

Tô Tiểu Đại lập tức lắc đầu, cô nào có, cô nào có đâu, chỉ là chuyện này khiến cô ngạc nhiên khủng khiếp. Lăng Duy Trạch không nhiều lời, đây gọi là chính sách gây to thêm táo ngọt, dễ dàng cô để cô thôi muốn bỏ trốn. Ấy vậy cô chẳng biết tâm tư thâm sâu của anh, còn thay đổi cách nhìn về anh, nghĩ rằng anh có lúc cũng là người tốt.

16. Chương 16

Rời công ty, Tô Tiểu Đại có chút nặng nề đi về nhà, những ngày cuối năm gần kề nên cô khá bận rộn, chỉ là không ảnh hưởng gì, thi thoảng tất bật cũng tốt vì thời gian rảnh rỗi nhiều quá cô lại cảm thấy áy náy, ừ, người trẻ tuổi không sợ mệt. Kéo cao cổ áo tránh gió lạnh lùa vào người, cô vọt vào trong thang máy, đứng im lặng nhìn cánh cửa dần dần đóng, đột nhiên có người xông đến, cô liền ấn nút mở cửa.

“Cám ơn cô Tô.” Người đó không ai khác chính là Hình Dương.

Rõ ràng cả hai là hàng xóm của nhau nhưng số lần gặp mặt chẳng tính là bao, Hình Dương dường như rất bận, không có nhiều thời gian ở nhà.

“Gọi tôi Tiểu Đại thôi.”

Hình Dương gật đầu nhìn cô, gã vẫn còn mặc quân phục, trên mặt đầy mệt mỏi: “Cô vừa tan việc à?”

“Ừ, mà anh có vẻ đang vội nhỉ?”

Hình Dương cười: “Ừ, thời điểm này có nhiều vụ án nên khá đăm đúi.” Có những lúc phá án, cả đêm bọn họ ở lì trong bát cảnh sát, chuyện này không phải là chuyện hiểm hoai gì. Nhất là gần đây bọn họ đang hợp tác cùng cảnh sát địa phương điều tra vụ buôn lậu thuốc phiện quy mô lớn trong nước. Không ngủ, không nghỉ, nhưng giờ chưa có manh mối nên cấp trên cho bọn họ nghỉ xả hơi một hôm. Ngó đôi mắt thâm quầng của gã, Tô Tiểu Đại sùng bái nói: “Đồng chí vất vả rồi.”

Nụ cười tươi tắn kia như tác động đến tâm trạng Hình Dương, gã chau đôi mày, sau cười một tiếng: “Không vất vả, vì dân phục vụ mà.”

Bộ dạng phô trương của gã khiến cô bật cười ha ha, không hổ là mẫu người cô thích, thật hài hước, thật... lưu manh! Leng keng một tiếng đã đến tầng mười, cô và Hình Dương lần lượt ra khỏi thang máy.

“Vậy tôi về trước, hôm nào gặp lại nhé.” Hình Dương chào tạm biệt.

Cô gật đầu: “Ừ, anh đi đi, có thời gian chúng ta sẽ cùng dùng cơm.”

Gã mỉm cười, nhưng khi sờ tay vào túi quần thì chợt ngăn người một lát.

“Sao thế?” Thấy Hình Dương có phản ứng khác thường, cô bèn hỏi.

Gã lắc đầu: “Không sao, chìa khóa nhà bị mất, để tôi gọi đến chủ nhà xin chìa khác.” Dứt lời gã cầm điện thoại và gọi đi. Bỗng một lát, gã ngắt máy, bộ dạng bất đắc dĩ lắm.

“Được không?”

“Chủ nhà đi đâu rồi, tôi mới về đây, đại khái hơn mười giờ đêm tôi mới có thể vào nhà.”

Tô Tiểu Đại chợt sáng tỏ, cô bất chợt đề nghị: “Hay anh vào nhà tôi chờ đi?”

Không ngờ Tô Tiểu Đại lại đưa ra ý kiến này, Hình Dương sững sốt một chút: “Vây cũng được hả?” Cô ấy đã có bạn trai, hơn nữa mình là đàn ông thì chắc không tiện lắm.

Cô không quan tâm mà chỉ cười: “Anh là cảnh sát mà, tôi luôn tin tưởng cảnh sát.” Đối với thân phận cảnh sát của Hình Dương, cô rất sùng bái và có niềm tin bất diệt.

Cô thẳng thắn và vô tư như thế, Hình Dương cũng không đắn đo nữa, gã lấy trong túi áo ra chứng nhận cảnh sát đưa cho cô: “Cô giữ cái này đi.”

Tô Tiểu Đại nghĩ gã thật cẩn thận, nhưng vẫn nhận lấy sau đó mở cửa nhà: “Vào đi, ngoài trời khá lạnh.”

Hình Dương bước vào, lần trước và lần này cũng không có gì khác biệt, mà ít nhất cũng đã ngăn nắp hơn rồi. Tô Tiểu Đại nghĩ thầm, ngày hôm qua thật không phí công dọn dẹp cả buổi, giờ đã tạo ấn tượng tốt được với trai đẹp. Cô rót cho gã một tách nước: “Anh ở đây, tôi đi nấu cơm, coi như cảm ơn anh một thể.”

Hình Dương đứng dậy: “Thôi đừng, để tôi nấu cho.”

Tô Tiểu Đại nghi ngờ nhìn gã: “Anh biết nấu ăn hả?” Trong quan niệm của cô, đàn ông thường không giỏi bếp núc, ví dụ như cha cô, rồi ông Dương, rồi Dương Kiến, cô đoán Lăng Duy Trạch cũng không, vậy mà cảnh sát lại biết. Ôi, đàn ông tốt là đây!

Hình Dương trẻ con giơ cao ngón cái: “Tôi là cao thủ đấy.”

Bị gã chọc cười, Tô Tiểu Đại cũng không phân bua nữa: “Được, anh nấu, tôi đứng bên làm sai vặt giúp anh.”

Nhưng Hình Dương lại tiếp tục lắc đầu: “Không cần, mình tôi đủ xử cái bếp rồi. Mẹ tôi nói phụ nữ là để người khác yêu thương.” Ở nhà gã chính là như thế, cha gã cũng phụ trách nấu cơm, mẹ gã trước giờ đều ít khi nấu nướng. Phụ nữ mà, anh lại ghét được người khác yêu thương, Tô Tiểu Đại chợt thấy ấm lòng: “Ừ, anh nấu đi, tôi bấm điện thoại, anh mà nấu không ngon là tôi lật bàn đấy.”

Hình Dương cười, cởi áo khóa và xắn tay vào bếp. Quan sát bóng lưng của gã mà cô không khỏi cảm thán, ôi, đàn ông tốt, lên phòng khách, xuống phòng bếp, đáng tiếc lúc này cô không thể... cửa gã. Bốn mươi phút sau, khi cô còn chưa xong xong phim về đề tài tình yêu bị kịch thì gã đã bước ra: “Này cô gái, ăn cơm thôi.”

Nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng, Tô Tiểu Đại lập tức tắt ti vi, hấp tấp chạy tới nhà bếp. Nhìn thức ăn bày biện đầy bàn, quả nhiên là cao thủ, trứng gà xào cà chua lại có thể ngon mắt như vậy sao? Kéo tạp dề xuống, gã nhún vai: “Chuyện thường ngày ở huyện, cô cứ ăn tự nhiên đi.”

Vạn sự sung túc thì sao cô không tự nhiên được, cô vọt tới bồn rửa tay: “Hình Dương, anh siêu quá đi mất.”

Ăn món nào cũng ngon, tuy đơn giản nhưng có cảm nhận không thua gì các món ở nhà hàng. Thấy Tô Tiểu Đại hài lòng, gã cười rồi cầm đũa lên ăn cơm. Trong miệng vẫn còn thoang thoảng vị Tây Lan Hoa, cô vẫn đang suy nghĩ muốn biết tại sao gã biết nấu ăn, hơn nữa còn nấu ăn ngon như vậy.

“Sao anh nấu ăn siêu thế?”

“Mẹ tôi từ bé đã dạy nấu rồi.” Chính xác mà nói thì mẹ gã chỉ huy còn cha gã thì chỉ nấu.

“Ồ, giờ còn dạy con trai nấu ăn từ bé à?” Gia đình của Hình Dương rất khiến cô nể phục.

Hình Dương nháy mắt đầy bí ẩn: “Mẹ tôi sợ tôi không tìm được vợ nên bắt học nấu ăn để còn có ưu điểm vớt vát.”

Không tìm được vợ? Hình Dương tốt thế này mà lo không tìm được vợ ư?

“Anh có bạn gái chưa?”

“Chưa, do công việc bận bịu quá.” Quan trọng là phải có cảm tình, thật ra gã thấy Tô Tiểu Đại cũng khá, chỉ là cô đã có người yêu rồi, gã cũng sẽ không chơi trò cướp bạn gái của kẻ khác, huống chi người yêu cô ấy nhìn vào không có điểm chê, gã còn chưa phải đối thủ cân xứng đâu.

“Anh cố lên, kết hôn là chuyện cả đời!” Mặc dù cô thích mẫu người như Hình Dương, chỉ là trước mắt không tiện thưa chuyện, đợi ngày mà cô thoát khỏi tay Lăng Duy Trạch, nếu gã còn độc thân thì cô sẽ... tình nguyện yêu gã.

Trường đại học mà Hình Dương thi vào là trường cảnh sát, nữ sinh ít ỏi, công việc của gã cũng liên quan đến hình sự, tự nhiên sẽ ít tiếp xúc phụ nữ, nhưng quả thật gã khá thích cô bé hàng xóm nhà bên này, vừa vui tính, vừa đơn thuần.

“Cô thì đã xong chuyện cả đời rồi, nhỉ?” Ừ, bạn trai cô ấy tuy có phần lạnh lùng và áp lực, nhưng khách quan xem xét thì rất yêu thương và lo lắng cho cô ấy, đối xử tốt với cô ấy.

Chuyện cả đời sao? Hình Dương đang nói đến Lăng Duy Trạch ấy hả, hừ hừ, anh ta không phải đâu, chỉ là vấn đề này cô không thể nói rõ nên đành nhún vai qua loa.

Hai người vui vẻ dùng cơm, Tô Tiểu Đại xung phong rửa bát nhưng kết quả bị Hình Dương đuổi đi xem TV, còn gã thì rửa bát. Rửa xong thì cũng đã 7 giờ 30 tối.

“Vẫn còn sớm quá, anh xem TV giết thời gian đi.”

Hình Dương gãi đầu: “Xin lỗi vì đã làm phiền cô.”

Hình Dương khách sáo như vậy khiến cô không vui lắm: “Thôi đi, tôi và anh là hàng xóm mà, muốn tôi đuổi anh ra ngoài không?”

“À, xin lỗi, chúng ta là hàng xóm, về sau có gì cứ tìm tôi.”

Tô Tiểu Đại vừa cười vừa gật gật. Người như Hình Dương nói chung là được, nếu có duyên sẽ làm người yêu, vô duyên thì làm bạn tốt, bởi vì Hình Dương rất thân thiện và hiền hòa, cô thích.

17. Chương 17

Thật ra thì chương trình TV chẳng có gì hay ho nhưng cô cũng không muốn để Hình Dương và cô cùng xem thể loại bi kịch gia đình này, mặc dù cô rất muốn biết cái bà lão thiên vị ấy có cứu đứa cháu bị bệnh máu trắng không mà lại đuổi con trai lớn mình ra khỏi nhà.

“Anh muốn xem gì? Hay là chiếu CD?”

Hình Dương không thích loại phim này nhưng gã vẫn chiều lòng cô: “Cần gì để ý tới tôi, cô xem đi, tôi thì xem gì cũng được.”

Ha, nói như vậy quả nhiên đàn ông tốt chính là đàn ông tốt, đợi cô thoát khỏi hiệp ước ma quỷ kia hi vọng Hình Dương vẫn chưa là hoa có chủ. Nếu gã đã lên tiếng thì cô không khách sáo nữa, tiếp tục xem phim. Hình Dương không hứng thú với phim này nhưng do gã tính tình hiền hòa, cái gì cũng dễ dàng chấp nhận. Tuy cô không khéo léo mà lại còn hơi ngốc, nhưng cô không làm ra vẻ kệt cớm lồi đời, hay cười và cư xử tự nhiên, tiếc là cô đã có bạn trai, mà làm bạn bè thì cũng tốt lắm, Hình Dương vui mừng khi có thêm một người bạn như cô.

Tô Tiểu Đại thích cùng người khác vừa xem TV vừa bàn tán rôm rả, cô thấy thường ngày bà lão này rất thiên vị, còn có lão Tam khốn kiếp khóc bù lu bù loa, trong lòng của cô chợt thấy hả hê.

“Nhìn đi, sớm biết có ngày hôm nay mà lúc trước còn như thế, anh nói có phải không Hình Dương?”

Hình Dương không xem, cũng không biết nhân quả gì, càng không biết bình luận làm sao nên chỉ vui miệng đáp: “Ha ha, đúng rồi.”

Có người đồng ý với mình khiến cho Tô Tiểu Đại phấn khởi, cái phước phần này cô không được hưởng với tên Lăng Duy Trạch kia, ngay lúc cô đang xem say sưa thì bụp một tiếng, cả gian phòng đột ngột tối om.

“Cái gì... nhỉ?!” Mặc dù đã trưởng thành nhưng điện tắt phụt khiến cô có chút sợ sệt. Nhất là khi còn bé, ba mẹ đi vắng, nhà lại cúp điện tối đen như mực, một mình cô ngồi trong bóng đêm mịt mù. Hình Dương ngược lại không sợ, gã là đàn ông thì sao lại sợ mấy chuyện vặt vãnh này, hơn nữa gã là cảnh sát, trường hợp ghê rợn thế nào cũng thấy qua rồi, này tính là gì chứ. Cả chung cư yên ắng, bóng tối bao phủ, ngoại

trừ bầu trời ngoài kia còn nhấp nháy những ánh sao. Tô Tiểu Đại không thấy bất kỳ vật gì, đây là lần đầu tiên ở nhà một mình gặp phải cúp điện, sợ hãi dần dần ập vào lòng. Hình Dương cất giọng: “Cúp điện thôi mà, tôi gọi cho bạn hồi thử xem sao.”

Vừa nghe thấy âm thanh của Hình Dương thì cô bình tĩnh lại, nhìn màn hình điện thoại di động phản chiếu ánh sáng lơ mơ cùng với giọng nói của gã giúp cô thôi không sợ nữa. Hình Dương nói chuyện xong, cô liền hỏi han: “Bạn anh nói gì?”

Hình Dương thở dài, không ngờ gã lộ về nhà nghỉ ngơi lại còn gặp phải nhiều vấn đề như vậy, nhưng đối diện với cô gái gan toả để ấy, gã bất đắc dĩ càng thêm phiền não.

“Ừ, cúp điện, điều khiển điện bị hỏng, đang sửa gấp đấy.”

Hóa ra là thế. “Vậy tối nay sửa xong không?” Tô Tiểu Đại còn phải tắm rồi ngủ, trong nhà một cây nến cũng không có, mọi thứ tối đen khiến cô có cảm giác bất an, khó mà ở nhà một mình qua đêm được.

“Anh ta không chắc là sửa xong tối nay, nhưng ngày mai chắc chắn sẽ xong, cô đừng lo.”

Ngày mai? Ngày mai rồi cô làm sao sống chứ, Hình Dương đang ngồi đây, một lát gã đi mất thì cô biết làm thế nào? Cô cảm thấy rất khủng khiếp nhưng cô cũng không thể bảo gã ở lại, tuy rằng cô độc thân nhưng trai chưa vợ gái chưa chồng không thể ở cùng được.

“A, tôi thật muốn ngủ củ tỏi cho xong.” Co rúc trên ghế salon, Tô Tiểu Đại kêu gào thảm thiết.

Hình Dương cười: “Chúng ta chờ thêm tí nữa, nếu không có điện thì cùng nhau nghĩ cách khác.”

Còn có thể thế nào chứ, Tô Tiểu Đại uể oải bó gối buồn bực nói: “Thì chờ thôi chứ biết làm sao.” Nếu vẫn cúp điện thì cô sẽ gọi điện cầu cứu Dương nữ vương, nhưng gần đây chị rất bận rộn, cô cũng không đành lòng bảo chị nửa đêm lái xe qua đây đón cô. Thôi, để lát tính sau, tối đầu hay tới đó vậy.

Làm cảnh sát nên đối với cảm xúc người khác Hình Dương rất là nhạy cảm, gã uể oải đáp lời: “Hay là chúng ta tám chuyện đi.”

Tô Tiểu Đại gật đầu: “Ừ.” Nhưng tinh thần vẫn kiệt quệ như cũ.

Hình Dương không thuộc mẫu người tám nhảm, tuy nhiên gã lại biết khuấy động không khí của cuộc trò chuyện, gã kể về lúc mình còn học ở trường cảnh sát cho cô nghe, quả nhiên cô đã thả lỏng suy nghĩ hơn. Tô Tiểu Đại bật cười khanh khách, tâm trạng cau có đã sớm bay mất dạng rồi, không ngờ Hình Dương lên đại học mà buổi tối vẫn còn đi nhăm giường của bạn.

“Sao anh lại ngủ nhăm giường nhỉ?”

Hình Dương ngượng ngùng gãi đầu: “Lúc đó tôi bị huấn luyện viên phạt, vừa mệt vừa đuối, phòng ngủ cũng tắt đèn nên tôi không chú ý đâu là phòng của mình, còn bước đến lật chăn gối và ngã lên. Kết quả nghe tiếng thét chói tai, thì ra tôi đã đè bẹp thằng bạn nằm bên dưới.”

Tô Tiểu Đại khúc khích cười, nghĩ đến một anh thanh niên đi nhăm phòng rồi đè luôn người khác khiến cô rất thú vị.

“Sau đó thì sao?”

Âm thanh của cô có phần hưng phấn khiến Hình Dương có phần xấu hổ, sớm biết vậy gã đã không kể rồi.

“Sau đó bọn bạn cùng phòng bị đánh thức bởi tiếng thét khủng khiếp, bật đèn thì thấy tôi đè thằng bạn dưới thân, xui xẻo là nó không mặc gì khi đi ngủ...”

Ha ha ha, lần này Tô Tiểu Đại càng cười dữ dội hơn, thật là tình ngay lý gian, cô vốn không phải hủ nữ nhưng trường hợp mà gã mắc phải khiến cô suy nghĩ đen tối. Ở đại học có một khoảng thời gian cô đọc đam mỹ, lúc ấy chỉ muốn đem trai đẹp cho trai đẹp, đem thiếu niên đưa cho ông chú. Nhìn cô rồi cuộc không nhần nhó nữa mà đã cười, đúng là không phí công hi sinh: “Cô cười cái gì, cuối cùng tôi lại bị huấn luyện viên phạt chết dở.” Nghĩ lại tình cảnh đó, chưa bao giờ gã lâm vào nỗi khổ bi thảm như vậy.

Mặc dù cô rất thông cảm cho Hình Dương nhưng vẫn hỏi thêm: “Anh ta có đẹp trai không?”

Có đẹp trai không hả? Hình Dương cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này, thứ nhất nam giới với nhau ai lại đi chú ý đẹp xấu, thứ hai đoán chừng thẩm mỹ của nam nữ rất khác nhau, gã bèn đáp: “Cao hơn tôi, cơ bắp hơn tôi.”

Nếu lúc này có điện, Hình Dương sẽ thấy nét mặt phấn khởi của Tô Tiểu Đại, chắc là sẽ quá dị lắm. Cô nghĩ người kia cũng điển trai như Hình Dương, lại còn cao và cơ bắp hơn gã, được rồi, thay vì cô đến với Hình Dương thì gã ta nên đến với người kia thì hơn. Cô bật cười: “Giờ hai anh còn liên lạc không?” Đây chính là tình tiết trong phim còn gì, đề xuống giường một lần thì nằm chung giường cả đời, không biết bọn họ có tiếp tục không nữa, ôi trời, đam mỹ hại người!

Hình Dương không nghĩ nhiều, gật đầu: “Còn, chỉ là chúng tôi đều bận rộn.” Người bạn ấy sống ở thành phố khác, mọi người rất bận nhưng vẫn giữ liên lạc.

Có gian tình sao? Cô vừa định hỏi thêm thì chuông điện thoại của Hình Dương reo lên.

“Tôi nghe điện thoại đã.”

“Ừ.”

“Chủ nhà đưa cho tôi chìa khóa, cô đi xuống không?”

“Đi chứ.” Cô mới không muốn ngồi héo hon ở căn nhà tối om này một mình.

“Ừ.” Cả hai người bọn họ cùng xuống lầu.

Hình Dương lấy chìa khóa xong, còn xã giao với chủ nhà vài câu rồi lại cùng cô trở lên lầu. Hơn mười giờ tối mà điện vẫn chưa có. Trái với cảm giác vui vẻ ban nãy, gương mặt Tô Tiểu Đại lúc này buồn như đưa đám, sao mà kéo gã ta ở đây mãi được, nhìn gã phờ phạc thế kia: “Anh đi về đi, tôi gọi cho cô bạn sang đón tôi.”

Hình Dương gật đầu: “Ừ, tôi chờ cùng cô.” Như vậy gã mới yên tâm một tí.

Không còn cách nào khác, cô đành cầu cứu Dương nữ vương. Nhưng gọi điện mà chị lạnh lùng bảo không rồi tắt máy làm cô rơi vào hố đen bị kịch.

“Thôi xong, con nhỏ quỷ đó tắt máy rồi.”

Đối với Tô Tiểu Đại đang tuyệt vọng kêu gào, Hình Dương cảm thấy buồn cười quá, tuy nhiên gã không thể giúp gì hơn nữa, gã là đàn ông mà, có vài chuyện không hợp lẽ giáo. Ngay thời điểm cả hai không biết làm sao thì chuông điện thoại của cô vang lên, nhìn màn hình mới thấy là cuộc gọi từ Lăng Duy Trạch. Khuya rồi anh ta còn gọi điện cho cô?

“Alo, tôi đây.”

Mới vừa đi công tác về, Lăng Duy Trạch lái xe về nhà, sức nhớ vài hôm nay đã không gọi hỏi han cô nên quên mất thời gian, liền ấn phím gọi cho cô: “Em ngủ chưa?”

Tô Tiểu Đại than thở: “Ngủ sao được, chung cư bị cúp điện, tôi không dám ngủ một mình trong bóng tối.”

Cúp điện? Lăng Duy Trạch chưa từng nghĩ đến vấn đề này: “Vậy em chờ anh, anh qua đón em.” Bó tay, Tô Tiểu Đại đúng là gan thỏ đế, mỗi việc bé xiu này cũng sợ hãi thì làm trò trống gì chứ? Cái cô gái ngốc chưa bao giờ để anh yên lòng. Cô còn chưa kịp trả lời thì anh lạnh lùng ngắt máy, điều này khiến cô bực bội vô cùng.

“Sao rồi?”

Hóa ra Hình Dương vẫn còn chưa đi, cũng may cô không tức giận quá, nếu không thì hình tượng thực nữ đổ nát mất.

“Duy Trạch sẽ tới đây.”

Duy Trạch? Bạn trai của cô ấy, Hình Dương quên mất điều này, vậy xem như vấn đề đã được giải quyết: “Ừ, tôi chờ cùng cô.”

Tô Tiểu Đại gật đầu, đêm nay làm phiền gã ta quá, cũng may có gã ở đây, nếu không cô sẽ... sợ chết mất.

“Cám ơn anh, Hình Dương.”

Gã cười lằng đằng, nhại theo giọng của cô mà nói: “Cám ơn cái gì, chúng ta không phải là hàng xóm ư?”

Cô bật cười một tiếng, được rồi, bọn họ là hàng xóm. Rốt cuộc trong đêm đen tối mù, cả hai đã tiến thêm một bước thật nhỏ.

18. Chương 18

Lúc Lăng Duy Trạch đến đã nửa giờ trôi qua, Hình Dương thấy anh bước tới nên “nhiệm vụ cũng hoàn thành”: “Tiểu Đại, anh Lăng đến rồi tôi về đây, anh Lăng, hẹn gặp lại.”

Lăng Duy Trạch gật đầu, nếu như bây giờ có ánh đèn thì Tô Tiểu Đại có thể nhìn thấy sắc mặt anh so với lọ nôi còn đen hơn. Sau khi Hình Dương bước đi, trong nhà rốt cuộc cũng còn lại hai người, cô thấy vậy liền lên tiếng: “Anh đã đến!” Mặc kệ như thế nào, bất chấp hiểm nguy thảng mười hai đêm khuya gió rét anh vẫn tới đây, trong lòng cô quả thật có phần cảm động tuy rằng ngày thường anh ta luôn bắt nạt cô.

Nhưng giọng điệu của anh thì khá bức mình: “Trễ vậy em và anh ta còn gặp nhau à?”

Do anh lớn giọng chất vấn nên cô cũng gào lại: “Mắc mớ gì anh, anh có phải bạn trai thật đâu mà hỏi han?” Dứt lời chính cô cũng bị giọng nói ác liệt của mình hù dọa, tối nay cô phát cuồng hay sao mà dám to tiếng với Lăng Duy Trạch chứ?

Bất ngờ là anh không trả đũa cô như lúc trước, trái lại anh chỉ nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm, đứng trầm mặc hồi lâu rồi mở miệng: “Em à, em là kẻ vô lương tâm, anh vừa mới xuống máy bay thôi mà đã vội vàng gặp em.” Chất giọng ấy có chút mê đắm.

Thấy anh mang theo nồng đậm mỗi một trong lời nói khiến Tô Tiểu Đại cảm thấy áy náy, anh ta tốt bụng đến giải vây cho cô sao cô còn quá đáng như này? Tuy rằng có hơi bất mãn với anh nhưng đáng vẻ của anh đúng là khiến cô mềm lòng. Quả nhiên đáng giá con người thì không thể chỉ một sớm một chiều, không thể trông mặt mà bắt hình dong, thì ra anh cũng dễ khiến kẻ khác lung lay...

Kỳ thực anh không cố ý dùng loại giọng điệu ấy, trước giờ anh luôn kiêu ngạo ngút trời, có lẽ tối nay quá mệt mỏi, cũng có lẽ ngoài ý muốn gặp được người ấy nên tâm trạng anh không sao bình ổn được. Lắc đầu một cái, anh đem cảm xúc mang tên Tương Mạc đuổi đi, giọng nói trở lại lạnh nhạt: “Đứng ngây ra làm gì, mau đi thu dọn đồ đạc.”

Tô Tiểu Đại đen mặt, nhất định vừa nãy là cô đã gặp ảo giác. Lăng Duy Trạch làm sao sẽ yếu ớt, uất ức, nũng nịu được chứ? Cảm giác áy náy trong cô cũng tan biến sạch sành sanh!

“Thu dọn đồ đạc làm gì?”

Lăng Duy Trạch “hừ” một tiếng theo thói quen: “Chẳng lẽ anh phải ở đây? Tất nhiên thu dọn đồ đạc đến nhà anh.” Tối lửa tắt đèn kiểu này anh đoán chừng cô cũng chẳng dám ngủ một mình, nếu cô dám đi chẳng nữa thì anh cũng không yên tâm. Đã là người phụ nữ của anh thì anh phải có trách nhiệm đảm bảo cho cô có một cuộc sống an toàn, vậy thôi.

Tô Tiểu Đại vừa định phản đối, trễ như vậy tới nhà anh ta làm gì? Nhưng khi nhìn căn phòng tối om này cô vẫn khuất phục hiện thực tàn khốc, dù sao cô và anh ta cũng đã gặp nhau nhẵn mặt, cô không biết anh ta sẽ cư xử với cô thế nào, ngược lại cô không ít lần xâm phạm cơ thể anh ta... khó mà được người khác gạt bỏ hiềm khích trước kia để giúp đỡ mình, cô còn chọn lựa cái gì nữa chứ? Cái tính cao ngạo ngang ngược coi trời bằng vung của anh ta chắc cũng không ảnh hưởng lắm, ừm.

Cứ thế, vớ bừa một bộ quần áo và mỹ phẩm dưỡng da, Tô Tiểu Đại bỏ chúng vào túi xách và leo vào xe anh. Ngồi cạnh anh mới thấy cận cảnh đôi mắt thâm quầng của anh, cô chợt thấy lòng áy náy, sau đó bèn nhỏ giọng nói xin lỗi: “Ban nãy thật xin lỗi anh.” Mặc dù cô đối với anh ta bất mãn ngàn ngút nhưng cô còn chưa tới mức phải dùng thái độ cáu gắt để nói chuyện, như vậy quá đả thương anh ta rồi.

Lăng Duy Trạch lạnh lùng liếc ngang ánh mắt: “Em thật là thông minh không biết để đâu cho hết.” Anh có để bụng gì cô đâu, hướng chỉ cô nói đúng, anh hiện tại chỉ là bạn trai hồ.

Gân xanh trên trán lại nổi, thôi, nhẫn nhịn, nhẫn nhịn nào!

“Hơn nữa tôi và Hình Dương chỉ là bạn bè.” Không biết tại sao, Tô Tiểu Đại cảm thấy mình vẫn nên giải thích cho anh ta nghe một tí. Lăng Duy Trạch không nói gì mà chỉ ừ một tiếng, trong lòng vẫn không thoải mái được. Anh cũng vốn lưỡng lự trước cô không có lá gan để làm ra những chuyện động trời nên việc này xem như xong đi, cứ thế, cả hai trầm mặc về đến nhà anh.

Tô Tiểu Đại đã sớm biết anh chính là nhà không có gì ngoài điều kiện, nếu không làm sao tậu nổi con BMW sáng chói này? Ngoại hình của anh thì sang trọng, chỉ là thành phố C này tất đất tất vàng, thế mà căn biệt thự của anh lại vô cùng xa hoa lãng phí khiến kẻ thường dân như Tô Tiểu Đại tâm hồn cũng phần khích trào dâng.

Nhà tư bản, đúng là nhà tư bản mà, khó trách anh ta luôn ngạo nghễ kiêu kỳ, hóa ra là ý trời cả. Khi cô theo anh vào trong thì càng ngạc nhiên và kích động, căn biệt thự này rộng rãi, xa hoa với không biết bao nhiêu là phòng ốc.

“Chỉ một người mà ba thất, hai sảnh, anh thật là quá xa xỉ mà!” Hơn nữa còn là loại đất tiền chết người, các vật dụng trong nhà cũng thế.

Đúng là có xa xỉ, nhưng anh vẫn làm ra vẻ thản nhiên, bởi vì mọi thứ ở đây đều do anh phải tự kiếm tiền mua, cho nên dù phung phí thì cũng chẳng tính là gì. Tuy vậy, lúc này anh đã mệt mỏi người, anh rất cần phải nghỉ ngơi nên anh tùy tiện trở vào một căn phòng: “Em vào phòng mẹ anh ngủ đi, mẹ chưa quay về nên đồ đạc đều còn mới cả.” Ba năm trước kể từ khi nhà họ Lăng tan rã, mẹ anh đi một mạch ra nước ngoài không còn trở lại, chỉ là giờ đây bà cũng sắp trở lại rồi.

Nhìn anh bơ phờ mỗi mệt, Tô Tiểu Đại bỗng cảm thấy áy náy: “Vậy anh ngủ đi nhé, tôi đi tắm rồi ngủ đây.”

Gật đầu một cái, Lăng Duy Trạch xoay người bước vào phòng mình, hôm nay là lần đầu tiên cô trông thấy sự rã rời hiện lên rõ ràng trên gương mặt điển trai ấy, thật sự không giống bộ dạng vua chúa hằng ngày. Không còn khí thế bức người, ngược lại anh ta có phần yếu đuối. Rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì vậy nhỉ?

Tô Tiểu Đại đột nhiên nghĩ mỗi khi đi làm về, ngày nào cũng phải đối mặt với căn biệt thự hoa lệ nhưng không một bóng người, tâm trạng anh ta sẽ thế nào nhỉ? Ngay cả kẻ vô tâm vô tư như Tô Tiểu Đại cũng biết đau lòng thì anh ta có không? Cô không biết điều đó, nhưng cô chỉ biết một người dù cho cứng cỏi thì sâu thẳm bên trong cũng phẳng phất một góc khuất yếu mềm. À, nghĩ vớ vẩn làm gì, Lăng Duy Trạch là ai chứ? Tốt nhất cô vẫn nên tranh thủ tắm rửa và nghỉ ngơi. Ôm theo đồ đạc của mình, cô đi vào căn phòng mà anh vừa chỉ định.

Đây là một căn phòng sạch sẽ, không bày biện xa xỉ nhưng nét bày trí tao nhã dễ thấm vào lòng người. Ha ha, ngủ ở nơi này chắc chắn sẽ rất thoải mái, Tô Tiểu Đại đột nhiên nảy sinh cảm giác hâm mộ bà Lăng Tô Mạn – một phụ nữ mà cô chưa từng gặp mặt. Chỉ là cô vừa nghe anh ta nói bà ấy vẫn chưa trở về, đây là nhà của bà ấy mà, sao lại không về nhỉ? Ừm, phòng ngủ vẫn còn mới tinh, giống như trước giờ vẫn không có người ở.

Đêm đã khuya, Tô Tiểu Đại tắm xong thì lấy chăn gối trong tủ ra chuẩn bị trèo lên chiếc giường to nằm ngủ thì cô chợt trông thấy quyển album đầy hấp dẫn đang đặt ở đầu giường. Mặc dù biết không thể tùy tiện động vào đồ của người khác nhưng cô vẫn muốn nhìn xem bên trong có ảnh gì, sau khi lật ra thì cô vô cùng hối hận.

Ông lớn của tôi, Lăng Duy Trạch từ bé đã ngạo nghễ như vậy, lớn lên cũng vậy, chính điều này thật khiến cho người ta ảm ức. So với vẻ mặt ngổ ngàng của cô thì anh ta bao giờ cũng chừng chặc và quý phái. Lật từng trang từng trang, Tô Tiểu Đại chăm chú xem ảnh Lăng Duy Trạch thời thơ ấu, trời ơi, một thiếu niên với vẻ điển trai không ai sánh bằng, đây có phải yêu tinh hóa thành người không nhỉ? Không phải mấy đứa bé sơ sinh đáng yêu thì khi trưởng thành sẽ ngày càng xấu đi sao? Cô chính là một ví dụ chân thực nhất. Lúc ba mẹ sinh ra cô trông cô xinh xắn quá, ba mẹ còn lo cô lớn lên sẽ trở thành một cô gái tuyệt đẹp, thế mà đời không như mơ... tuy không xấu như Chung Vô Diệm nhưng tuyệt đẹp thì chẳng có cửa rồi, mẹ cô đôi khi nghĩ lại vẫn còn cảm thán.

Nhưng tại sao cái chân lý này áp dụng với Lăng Duy Trạch thì hoàn toàn vô phương chứ? Điều đó càng khiến cho đám thường dân như Tô Tiểu Đại càng thêm tức giận. Bên cạnh anh còn có một cô gái trẻ xinh đẹp, người này hẳn là mẹ anh rồi. Cô lật hết quyển album mà cứ nghĩ đến một vấn đề, vì sao trong ảnh không thấy xuất hiện ba? Một gia đình bình thường đều có ba có mẹ chụp cùng, sự nghi hoặc khiến cô trở nên rối rắm. Mà hình như trước giờ anh ta cũng chẳng nhắc tới ba mình, anh chỉ nói mẹ anh là Lăng Tô Mạn, đây là gia đình đơn thân ư?

Tô Tiểu Đại rơi vào trầm ngâm, hoàn toàn không để ý đến tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài. Lăng Duy Trạch đi vào, trông thấy cô và quyển album lật dở, vậy là anh bước tới nhanh chóng giật nó lại từ tay cô.

“Tiểu Đại, mẹ em không dạy em rằng không thể động vào đồ người khác khi chưa được sự đồng ý sao?”

Tô Tiểu Đại khẽ mím môi, cô không rõ biểu cảm trên gương mặt anh là thế nào, bởi vì đáy mắt anh vẫn bình thản, không giống tức giận nhưng cũng không phải vui vẻ. Nghĩ về những bức ảnh kia, Lăng Duy Trạch, ba anh đâu rồi? câu hỏi này suýt chút thì cô đã bật thốt khỏi miệng nhưng vẫn kịp thời kìm lại.

Tuy cô có hơi ngốc nghếch nhưng cô biết mỗi người đều có một bí mật riêng tư, đã gọi là bí mật thì không được tiết lộ, nếu Lăng Duy Trạch muốn nói thì đã nói từ lâu, đâu cần qua hơn năm tháng mà vẫn không buồn nhắc tới. Thì ra anh ta cũng có bí mật, quyển album không thấy ảnh của ba, rốt cuộc là có chuyện gì vậy nhỉ? Gia đình anh ta đã xảy ra điều gì, những câu hỏi ấy luôn xoay tròn trong suy nghĩ của cô.

19. Chương 19

Gió bắc se lạnh, trong cái giá rét mùa đông ở đây, Tô Tiểu Đại cùng mọi người đón Nguyên Đán, đây cũng là lần thứ nhất cô đón Nguyên Đán ở đây nên khá là có ý nghĩa. Nhưng mùa đông nơi này lại khiến cho Tô Tiểu Đại không thích ứng kịp, cô vốn là người phương Nam, chút ít rét mướt đã làm cô lạnh như cắt vào da thịt, hơn nữa nơi cô sống là ở Cửu Hàn, vì thế nhiệt độ lạnh lẽo càng tăng thêm gấp bội.

Cũng may còn một tháng nữa là có thể nghỉ đông, cô cũng có thể quay về ngôi nhà ấm áp thân thương, nghĩ tới đây, quả thật đã lâu không gặp ba mẹ, Tô Tiểu Đại chợt cảm thấy lòng mình ấm áp vô cùng. Hôm nay là Nguyên Đán, ngày đoàn tụ tình thân, Tô Tiểu Đại cũng không muốn làm phiền Dương Trừng Trừng mặc dù cô đã ở nhà chị đón rất nhiều cái Nguyên Đán. Tuy nhiên hiện tại cô không còn là đứa bé, không thể nào bám váy chị mãi được. Vừa vặn Lăng Duy Trạch bảo sẽ đến đón cô, mà dù gì cô và anh ta cũng gần bố hơn nửa năm, giờ sang năm mới xem như có chút quyền ưu đãi của bạn trai hờ, đi theo anh ta sẽ được vỗ béo, vậy là đi theo thôi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hóa ra Tô Tiểu Đại và anh ta đã đóng giả lâu như thế, cô luôn tự hỏi bao giờ mới được thấy mặt của mẹ anh ta, anh ta trước sau vẫn bảo bà ấy còn ở nước ngoài chưa về, hơn nữa diễn xuất của cô còn chưa tốt nên vẫn chần chờ một chút. Nhưng không biết vì sao mà điều này đã thành thói quen, cô cũng không muốn phản kháng vội vàng kết thúc nữa, thôi, dù sao lúc này cô vẫn chưa có người yêu, xem như giúp anh ta một phen. Nghĩ kỹ lại thì hơn nửa năm nay cô cũng ăn không ít của anh ta, đây chính là há miệng mắc quai, còn kêu ca gì.

Chỉ là bây giờ đứng ở ven đường chờ Lăng Duy Trạch khiến cô không tìm được mà mắng thầm anh, rốt cuộc anh ta đi bộ hay sao mà lâu khiếp, cô lạnh sắp chết cóng rồi đây. Không ngừng hà hơi vào đôi bàn tay, a a, Lăng Duy Trạch đáng ghét! Một lát sau, chiếc BMW quen thuộc dừng ở trước mặt cô, rồi cô vội vàng trèo lên xe, phù, may quá, trong xe thật ấm.

“Em thông minh thế, bảo ở trong nhà chờ thì dẫn xác ra đường!” Thật không biết nào bộ cô được cấu tạo bằng gì nữa, trong nhà có mở điều hòa nóng thì không chịu, một hai ra đây đứng để rét lạnh, đúng là hết thuốc chữa!

Sớm biết thói dạy đời của anh ta, Tô Tiểu Đại bèn bĩu môi: “Anh tìm chỗ dừng xe sẽ mát công nên tôi đứng chờ anh.”

Nhìn thấy cô run rẩy, đầu ngón tay cũng đỏ bừng, Lăng Duy Trạch bỏ qua không nói nữa, còn đưa cho cô đôi găng tay ấm áp: “Em mang vào đi.”

Tô Tiểu Đại không khách sáo nhận lấy, đây là vật chuyên dụng ủa đông. Kể từ khi Lăng Duy Trạch biết cô sợ lạnh thì mua cô một đôi găng tay Hello Kitty giữ ấm, một đặt trong túi xách cô, một để trong xe anh.

Không thể phủ nhận một điều, nếu không dạy đời cô, không bắt nạt cô thì Lăng Duy Trạch chính là người tốt. Anh ta rất tốt, rất chu đáo, rất quan tâm, rất lịch sự. Giả mà không biết anh ta rất hung hăng, rất nguy hiểm, rất đen tối thì cô sẽ thích anh ta mất, chỉ là cuộc đời bất hạnh, cô biết rõ con người anh là thế nào.

“Chúng ta đi đâu dùng bữa nhỉ?” Theo chân tổng giám đốc Lăng, luôn được vỗ béo cho nên lúc ăn cơm là lúc cô thích Lăng Duy Trạch nhất.

Nhìn Tô Tiểu Đại vừa nhắc tới đồ ăn thì hai mắt sáng rỡ lên, Lăng Duy Trạch lạnh nhạt nói: “Hôm nay không ăn cơm, em đi với anh đến dự tiệc.”

Cái gì cơ? Dự tiệc? Tô Tiểu Đại sững sờ, dự tiệc trong truyền thuyết là một đám mỹ nữ chân dài xinh đẹp, đàn ông thì điển trai ngồi ngồi, đôi bên cùng nhau chuyện trò, cùng nhau khiêu vũ ở nơi tiệc tùng thượng lưu? Rất dễ nhận thấy kẻ thường dân như cô chưa từng tham gia bao giờ, mà cô lại càng không muốn tham gia.

“Tôi không đi!” Mặc dù ở tiệc có nhiều món ngon nhưng cô không thích tham dự tiệc mà mình thấy choáng ngợp, vì cảm giác ấy chẳng dễ chịu chút nào.

Lường trước việc cô gái nhỏ không đồng ý, Lăng Duy Trạch thản nhiên đáp: “Em giúp anh lần này, em là bạn gái của anh mà, biết chưa?”

Tô Tiểu Đại không chịu được trước sự cầu xin của kẻ khác, huống hồ người đang cầu xin lại chính là tên đàn ông kiêu ngạo coi trời bằng vung. Hiển nhiên Lăng Duy Trạch cũng sớm biết tính tình cô ra sao, do đó thi thoảng nhường cô một bậc cũng chẳng ảnh hưởng gì nên cứ thế mà triển thôi.

Quả nhiên Tô Tiểu Đại bị mắc câu, cô khổ sở nhìn Lăng Duy Trạch: “Nhưng tôi chưa từng đến đây bao giờ.”

Lăng Duy Trạch không quan tâm: “Không sao hết, em theo anh là ổn thôi, lần này là sinh nhật của ông nội Đào Dục, Dương Trường Trường cũng đến mà.”

Nghe thấy có Dương nữ vương tham gia, Tô Tiểu Đại bị dao động mạnh: “Vậy nếu tôi nhờ làm gì hồng hóc thì đừng trách tôi nhé.”

“Ừ, em đừng nghĩ nhiều, chuyện gì cũng có anh ở đây.” Ông ấy muốn gặp cô, chỉ cần cô có mặt là ổn. Về phần làm hồng hay không, ít nhất ở thành phố C này người của Lăng Duy Trạch còn chưa tới lượt kẻ khác dạy đời.

Chẳng biết sao lúc bấy giờ Tô Tiểu Đại đột nhiên cảm thấy Lăng Duy Trạch là một chỗ dựa rất vững chắc cho người khác, hay, dù gì cô cũng giúp anh giả bạn gái lâu như thế, đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên, nói chung là có qua có lại thôi.

Chỉ là Lăng Duy Trạch vẫn là Lăng Duy Trạch, sự ôn hòa biểu hiện được một tí đã biến mất, anh vừa lái xe vừa liếc mắt nhìn trang phục ủ ấm như con gấu kia thì sự ghét bỏ lại treo lơ lửng trên gương mặt: “Anh phải đưa em đi tân trang nhan sắc, trông em thế này cứ như...”

Hừ, tân trang cơ đấy, tên Lăng Duy Trạch quỷ quái, vừa nãy sự hạ mình lúc nhờ cô giúp đỡ đâu rồi, xoay người một cái đã bắt đầu ghét bỏ cô. Việc tân trang nhan sắc như cực hình, đợi cô trang điểm xong, làm tóc xong, mặc váy dạ hội xong thì như lột xác hẳn. Ngắm mình trong gương, Tô Tiểu Đại có phần kinh ngạc, thì ra cô cũng có thể chói lọi như vậy. Thế là cô tự tin nhìn Lăng Duy Trạch. Thấy anh bước tới, chị nhân viên trang điểm mỉm cười: “Ngài Lăng, anh xem có hài lòng không?”

Ngài Lăng là khách VIP của bọn họ, những bữa tiệc lúc trước của nhà họ Lăng đều do bọn họ đảm nhiệm khâu trang điểm. Tuy bây giờ nhà họ Lăng không còn, nhưng Lăng Duy Trạch thì vẫn còn đó, bọn họ vẫn là ưu tiên cho anh hàng đầu. Tuy những gì mà anh đặt được ngày hôm nay so ra vẫn kém hơn lúc trước khi nhà họ Lăng còn hùng mạnh, nhưng chỉ bấy nhiêu của anh đủ khiến anh kiêu ngạo từ trên à nhìn xuống.

Lăng Duy Trạch ngắm trang phục quần là áo lượt trên người cô, kiểu tóc nhã nhặn, dáng vẻ quý phái, chắc, cô đúng là rực rỡ nhất đêm nay. Anh hơi nén cười bình phẩm: “Tiểu Đại, quả nhiên người đẹp nhờ lụa.”

Tô Tiểu Đại quệt miệng ngó anh chăm chăm, gã đàn ông này, cô vì ai mà phải như vậy cơ chứ? Thế mà anh ta còn dám công kích cô? Hất mặt lên trời, cô ý vào giày cao gót ba tấc mạ vàng đứng cao hơn bình thường một chút mà kênh kiệu: “Hừ, là do tôi có nét đẹp tiềm ẩn!”

Lăng Duy Trạch lần nữa lại cười, nhìn bộ dạng bùng nổ của Tô Tiểu Đại, quyết định không công kích cô nữa. Anh chìa tay về phía cô: “Đi thôi, cô Tô xinh đẹp.”

Đây là lần đầu tiên Lăng Duy Trạch khen ngợi cô khiến cô hơi sửng sốt, cô mặc vào chiếc áo khoác mà nhân viên phục vụ đưa cho, sau đó khoác tay Lăng Duy Trạch, thản nhiên cười: “Vâng, thưa ngài Lăng.”

Tô Tiểu Đại nở nụ cười rạng rỡ khiến anh phút chốc đứng ngẩn ngơ, sau khi hồi phục tinh thần lại thì nhìn cô, rồi gã đàn ông ưu tú khẽ nhếch môi cười quyến rũ. Tiệc ổn định ở thành phố C tại khách sạn hạng nhất của nhà họ Đào. Xuống xe, đưa chìa khóa cho người giữ xe, Lăng Duy Trạch đưa Tô Tiểu Đại vào trong. Quả thật không hổ danh khách sạn năm sao, ngoài trừ tráng lệ, Tô Tiểu Đại thật tình không tìm được từ nào khác để hình dung. Thì ra nhà Đào Dục lại lắm tiền nhiều của như thế.

“Em ngốc ơi, không cần ngó qua ngó lại làm gì.” Giọng nói của Lăng Duy Trạch khiến cô giật mình, cô ngẩng đầu nhìn anh, không thể không thừa nhận rằng giây phút này Lăng Duy Trạch lại càng kiêu ngạo và tôn quý, như là trời sinh sang trọng, đến một cử động nhỏ cũng vô cùng tao nhã. Tô Tiểu Đại nuốt nước bọt, a, anh ta như vậy thật khiến cho cô Alexander [1] quá đi. Nhưng nếu đã đến đây rồi thì phải làm xong chuyện, Tô Tiểu Đại cố gắng giữ lưng mình thẳng tắp, hi vọng không làm anh ta mất thể diện. Nhìn đi ông anh, hiện tại làm sao ông anh có thể đào ra một người chuyên nghiệp đóng giả bạn gái như tôi chứ? Tô Tiểu Đại cư xử thật tự nhiên, thì ra ở thời điểm mấu chốt ngay cả đồ ngốc cũng phát huy hết ưu thế sở trường.

[1]Alexander: Áp lê sơn đại (cách đọc trại của Trung Quốc), nghĩa là áp lực như núi.

Bữa tiệc tổ chức tại sảnh lớn, lúc hai người xuất hiện thì các nhân viên đều khom người chào đón: “Ngài Lăng, cô Tô, xin mời.”

Lăng Duy Trạch gạt đầu, nắm tay cô bước vào một thế giới vốn không phải của cô. Mới vào cửa, người bồi bàn đem áo khoác của hai người bọn họ cởi xuống, quả nhiên cảnh tượng thật hoa lệ đến đáng sợ, nếu không phải do Lăng Duy Trạch đỡ ỷ eo cô thì đảm bảo cô đã ngã từ giày cao gót ba tấc xuống đất.

“Cẩn thận một tí, cái con nhỏ ngốc nghếch này!” Lăng Duy Trạch nhắc nhở, gương mặt anh vẫn ưu nhã kiêu ngạo.

“A Trạch, hai người đã đến!” Nhìn theo âm thanh, Tô Tiểu Đại trông thấy Đào Dục nhã nhặn trong bộ vest trắng, thoát chốc sải mấy bước hần đã tới trước mặt bọn họ.

Lâu rồi không gặp hần, cô cũng mỉm cười chào hỏi: “Đào Dục, đã lâu không gặp.”

Đào Dục quan sát cô, hôm nay cô đã thay da đổi thịt, hần ta cười: “Tô Tiểu Đại, cô thật khác với ngày thường đấy, thay da đổi thịt.”

Tô Tiểu Đại cũng lười tranh luận với hần, hừ hừ, đương nhiên là hần ca ngợi cô rồi, quả nhiên miệng mồm độc địa y hệt Lăng Duy Trạch. Còn thay da đổi thịt, ngày thường cô rất xấu xí hả? Chỉ cần mặc trang phục đắt tiền là thay da đổi thịt? Vớ vẩn!

“Tiểu Đại, cậu đã tới rồi!” Nghe được giọng nói này, Tô Tiểu Đại cảm thấy vui vẻ liền buông tay Lăng Duy Trạch mà sà vào lòng Dương nữ vương.

“Trùng Trùng, mình rất nhớ cậu.” Tô Tiểu Đại thân mật lôi kéo Dương nữ vương, mấy nay chị vẫn luôn bận rộn, gần đây bận càng thêm bận, rõ ràng làm chung công ty mà một tháng không thể thấy nhau. Cách ăn mặc thời thượng của Tô Tiểu Đại khiến Dương Trùng Trùng vô cùng ngạc nhiên, chị cười, sờ mặt cô: “Cậu đẹp thật đấy.”

Tô Tiểu Đại cảm động, ít nhất Dương nữ vương vẫn là chị em tốt, không giống hai tên ôn thần độc miệng kia. Nhưng không chờ cô đáp lời thì bên tai đã vang lên một giọng nói: “Tô Tiểu Đại, cô mà cũng ở chốn này sao?”

Ai vậy nhỉ? Quay đầu nhìn lại thì thấy người vừa thốt ra là Chu Manh Manh, và bên cạnh nàng ta tất nhiên là bạn trai cũ của cô – Dương Kiến.

20. Chương 20

“Tô Tiểu Đại, đúng thật là cô.” Một thân váy hồng Chu Manh Manh kéo Dương Kiến đi đến, vừa nãy nàng nhìn thấy kẻ đứng cạnh Dương Trừng Trừng rất giống Tô Tiểu Đại, ai ngờ chính là cô ta. Chắc chắn, không ngờ cô ta lại có thể xuất hiện ở nơi này, chắc là bám váy Dương Trừng Trừng mà đến rồi. Nghĩ vậy, trong ánh mắt của Chu Manh Manh hiện lên đầy vẻ khinh bỉ.

Tô Tiểu Đại thực sự không muốn nói gì với Chu Manh Manh, nhưng vẫn là lịch sự xã giao: “Chu Manh Manh, đã lâu không gặp.” Về phần người bên cạnh nàng ta thì không đáng để cô chú ý.

Chu Manh Manh cười nhạt một tiếng, nhìn về phía Đào Dục: “Đào Dục à, tiệc của nhà họ Đào sao ai cũng có thể tới vậy?” Ngụ ý là gì thì không cần nói cũng biết.

Tô Tiểu Đại bị nàng đá đểu một câu đở bừa cả mặt, Chu Manh Manh đáng chết, giờ là lúc nào còn muốn gây rối. Cô không giẫm phải đuôi bọn họ, tại sao bọn họ lại cắn cô chứ? Thấy biểu cảm khinh thường của Chu Manh Manh khiến Lăng Duy Trạch nhú mày một cái, con gái rượu nhà họ Chu là do một tay ai nuôi dạy thế này? Nhìn bên cạnh nàng ta còn có gã đàn ông lúng túng, hẳn là bạn trai cũ của Tô Tiểu Đại rồi. Mặc dù Tô Tiểu Đại không nhắc tới nhưng nhìn sơ một lượt anh cũng lờ mờ đoán ra.

Không thể không nói rằng, mặc dù Tô Tiểu Đại không được điểm nào tốt, nhưng gã kia lại càng không được điểm nào tốt, dĩ nhiên không thể xứng đôi với cô. Về phần làm sao anh hiểu điều này thì đây vẫn còn là bí mật. Chưa đợi Lăng Duy Trạch mở miệng, thân là chủ nhà Đào Dục bèn lên tiếng: “Chu Manh Manh, Tô Tiểu Đại là khách của tôi.”

Chu Manh Manh kinh ngạc, cô ta bao giờ thì có quan hệ với Đào Dục, hơn nữa bữa tiệc thịnh soạn như thế còn chủ động mời cô ta đến dự? Mặt khác, Dương nữ vương thấy con ả họ Chu kia chính là kẻ thù không đội trời chung, nhìn thôi cũng đã buồn nôn, thế mà chị còn phải chứng kiến thêm cảnh Đào Dục liếc mắt đưa tình với nàng ta. Rõ bực mình.

(Đào Dục: Tôi nào có liếc mắt đưa tình, cô không thấy tôi nhú mày sao???)

Dương Trừng Trừng “hừ” một tiếng lạnh tanh: “Những lời này phải để tôi nói, Đào Dục, sao anh có thể tùy tiện mời mọc chứ? Trước khi mời phải biết chọn lọc cho kỹ, tránh có kẻ làm ô nhiễm không khí nơi đây.”

Dương Trừng Trừng nói chuyện luôn luôn gài móc câu, quả nhiên Chu Manh Manh tức giận đến đỏ bừng mặt, nàng ta dậm chân nùng nịu với Đào Dục: “Đào Dục, anh xem cô ta!”

Đào Dục ngán ngẩm nói: “Trừng Trừng, nể mặt tôi, hôm nay là sinh nhật lần thứ 70 của ông nội tôi đấy.”

Lời này nghe vào tai Dương nữ vương chính là sự thiên vị, anh được lắm Đào Dục, năm đó anh vì con ả chết bầm kia mà chia tay tôi rời khỏi Trung Quốc, hiện tại anh vẫn còn thích ả ta. Anh thích như vậy thì làm gì có chuyện muốn cùng tôi giảng hòa chứ? Nhưng trong trường hợp này, Dương nữ vương không thể tuôn ra những lời mình nghĩ nên chỉ có thể cau gắt nhìn hai người bọn họ, chị giận đến run cả hai tay.

Trông thấy cô bạn mình tức giận chẳng nói thành lời, Tô Tiểu Đại nắm chặt lấy tay Dương nữ vương: “Chu Manh Manh, giữa chúng ta không có hiềm khích, cô phải theo đuôi tôi đến bao giờ mới chịu thôi?”

Tô Tiểu Đại bình sinh là một cục đất, nhưng nhờ mà ai chọc tới bạn thân của cô thì cô sẽ không im lặng nữa đâu. Trong lòng cô, Dương Trừng Trừng là người quan trọng, tuyệt đối không cho ai chọc tới! Thật ra Đào Dục không có ý thiên vị Chu Manh Manh, hẳn đối với nàng ta nào có tình cảm nam nữ gì, chỉ là hai nhà có giao dịch qua lại, ngay cả hắn cũng chẳng biết tại sao Dương Trừng Trừng lại căm ghét nàng ta như thế. Nhưng đây là tiệc sinh nhật của ông nội, thân là chủ nhà, hắn không muốn mọi người gây gổ nhau.

Năm ấy, Chu Manh Manh nói cho hẳn biết, Dương Trùng Trùng cùng hẳn cãi vã là vì chị yêu người khác rồi, hẳn tức, vì vậy hẳn mới bỏ đi ra nước ngoài.

Tô Tiểu Đại ngày thường mềm yếu nay đã dùng chất giọng nghiêm nghị nói với Chu Manh Manh, không để ý Dương Kiến đang lén lút kéo nàng lại, Chu Manh Manh dậm bước muốn tiến lên thì cảm nhận được một ánh mắt sắc bén đang nhìn mình. Lăng Duy Trạch đi tới, ôm lấy bả vai Tô Tiểu Đại rồi nhìn về phía Chu Manh Manh: “Không biết cô Chu muốn ý kiến gì với bạn gái của tôi?”

Bạn gái ư? Trông anh ta điển trai, gương mặt kiêu ngạo sắc xảo, khí chất hơn người mà lại chọn Tô Tiểu Đại làm bạn gái? Điều này không thể nào! Chu Manh Manh nhất thời có phần kinh ngạc.

Nghe thấy những lời mà Lăng Duy Trạch nói, Dương Kiến tái nhợt gương mặt, cô ấy... từ khi nào cũng có bạn trai, mà bạn trai lại xuất sắc như thế?

“Anh là ai?” Chu Manh Manh chưa từng gặp qua Lăng Duy Trạch, nhưng trên người anh tự nhiên phát ra sự ngạo nghễ, quyền quý khiến nàng ta không thể nào đối xử như đối xử khinh thường với Tô Tiểu Đại.

Lăng Duy Trạch hất cằm, liếc mắt kiêu ngạo nhìn nàng ta, giống như vị thần trên trời đang trông xuống bọn người phàm đốt nát: “Lăng-Duy-Trạch.”

Lăng Duy Trạch? Chu Manh Manh tìm kiếm trong đầu cái tên này, tổng giám đốc công ty tài chính chứng khoán L&S, và Tô Tiểu Đại là bạn gái của anh ta? Chu Manh Manh không thể tin vào tai mình nữa.

Tô Tiểu Đại cũng có chút mờ mịt, Chu Manh Manh vừa nãy còn bộ dạng láo toét muốn đem cô ăn tươi nuốt sống, giờ thì lại trợn mắt kinh ngạc như thể vừa nuốt vào miệng một con ruồi. Xem ra Lăng Duy Trạch cũng hay quá đi, Chu Manh Manh láo toét thế mà còn phải xuống nước với anh ta nữa là.

Ừm, ngốc nghếch cũng là một niềm hạnh phúc, Lăng Duy Trạch thần nhiên nói tiếp: “Cô Chu, nếu cô có ý kiến hay bất mãn gì với bạn gái tôi thì có thể trực tiếp tìm tôi, còn không thì gọi ông già cô đến tìm tôi cũng được.”

Giờ phút này Tô Tiểu Đại có ngốc chẳng nữa thì cũng cảm nhận được khí thế bức người của ông lớn, quan sát thấy Chu Manh Manh khúm núm, trong lòng cô tự dưng dễ chịu hẳn ra. Ôi, Lăng Duy Trạch thật là đẹp trai! Anh chỉ nói vồn vện hai câu mà đã khiến cho nàng ta đổ mồ hôi, nàng đang không biết làm thế nào thì đã có người cứu tinh. Quản gia già đi tới, kính cẩn hướng Lăng Duy Trạch chào một cái: “Lăng thiếu gia, lão gia mời cậu và cô Tô lên lầu.”

Lăng thiếu gia? Người quản gia này lớn tuổi như vậy mà gọi anh ta là Lăng thiếu gia, đây cũng không phải xã hội phong kiến mà. Tô Tiểu Đại bụng đầy nghi hoặc, mà Lăng Duy Trạch gạt đầu một cái, vòng tay ôm lấy eo cô: “Mình đi thôi em.”

Cứ như vậy, hai người bọn họ rời đi để lại một đám người đang trợn mắt nhìn. Được giải vây, Chu Manh Manh không muốn nán ná thêm, nàng ta kéo tay Dương Kiến: “Đào Dục, tôi và Dương Kiến đi trước.”

Đào Dục nhìn Chu Manh Manh hoảng hốt mà thầm nghĩ, chắc, A Trạch đúng là, cho dù Chu Manh Manh không biết anh là người của nhà họ Lăng lúc trước nhưng do khí chất cao quý trời sinh vẫn có thể áp đảo nàng ta, về khoản này thì Đào Dục không thể không nể phục. Tuy rằng nhà họ Lăng đã tan rã từ ba năm trước, mà Lăng Duy Trạch chỉ cần nhấc tay nhấc chân cũng không làm mất đi phong thái của nhà họ Lăng.

“Chu Manh Manh, sau này cô còn muốn chọc Tô Tiểu Đại thì cũng nên dùng cái đầu để nghĩ, người nhà họ Lăng không có ai để cô có thể chọc tới nổi đâu, hiểu chưa?” Bởi vì nếu chọc Tô Tiểu Đại chính là gián tiếp chọc tới Lăng Duy Trạch, mà chọc đến Lăng Duy Trạch thì hậu quả thế nào ắt rõ. Mặc dù anh không còn nhà họ Lăng phần thịnh làm chỗ dựa vào ba năm gây dựng của anh thì anh vẫn không phải là người dễ trêu.

“Nhà họ Lăng? Anh bảo...” Anh ta chắc chỉ là trùng hợp thôi, không phải là người của nhà họ Lăng, chắc chắn vậy.

Đào Dục mỉm cười, nụ cười vẽ sâu trên khóe môi: “Thành phố C này chỉ có một nhà họ Lăng.” Mặc dù giờ nó đã trở thành quá khứ.

Chu Manh Manh trở nên khiếp sợ, nhà họ Lăng ngày trước? Không ngờ Tô Tiểu Đại lại có bạn trai là người của nhà họ Lăng, không ngờ... Dương Trừng Trừng đứng nhìn dáng vẻ loạng choạng bước đi của Chu Manh Manh mà trong lòng không có một tia hả giận, bởi lẽ chị cũng đang khiếp sợ trước thông tin mà chị vừa tiêu hóa. Chị quay sang Đào Dục: “Lăng Duy Trạch, anh ta là người của nhà họ Lăng ư?”

Đào Dục trịnh trọng gật đầu: “Ừ. A Trạch trước kia là Thiếu Đông.”

Dương nữ vương càng tức cười, anh ta quả nhiên là người của nhà họ Lăng, lại còn là Thiếu Đông của nhà họ Lăng, anh ta... trời ạ, thế giới này thật là ảo diệu!

Mà với Tô Tiểu Đại, khi bị ông quản gia đưa lên lầu cùng Lăng Duy Trạch, trong lòng cô cũng thấp thỏm không thôi.

“Mời hai vị vào.” Ông quản gia mở cửa, Tô Tiểu Đại theo anh bước vào, cho đến khi một ánh nhìn sắc bén lướt qua cô thì cô mới giật mình.

Đứng trước mặt bọn họ là một ông lão, gió sương dày dặn nhiều năm đã khắc trên mặt ông ta những dấu vết không thể phai mờ, và chính đôi mắt trải đời kia khiến Tô Tiểu Đại không tự chủ mà kính nể. Lăng Duy Trạch cùng cô cúi người chào: “Ông nội.”

Tô Tiểu Đại kinh ngạc, ông nội, đây là ông nội của Lăng Duy Trạch ư? Nếu vậy tại sao lại ở nhà của Đào Dục, hơn nữa cô còn chưa nghe anh nói về ông nội, anh mới chỉ nói về ông ngoại thôi mà?

Đào Tử Hồng nhìn con bé xinh đẹp trước mắt nhưng không đủ ưu tú thì bèn hỏi: “A Trạch, con chọn con bé này?”

Nghe giọng nói dường như có chút bất mãn, Tô Tiểu Đại thấp thỏm nuốt nước bọt, đây rốt cuộc là diễn tuồng gì vậy? Cô cẩn thận nhìn ông lão một cái nhưng lại bị ánh mắt uy nghiêm dọa cho sợ cuống lên. Tiếp theo, ông lão khẽ lắc đầu bảo: “A Trạch, con là người của nhà họ Lăng trước kia, không thể chọn lựa bừa bãi như thế.”

Ông lão rõ ràng bất mãn với cô, mà người của nhà họ Lăng trước kia là cái quỷ gì? Khí thế cao quý của ông lão thật khiến cô phải kính nể một bậc.

21. Chương 21

Ông lão cứ nhắc đến nhà họ Lăng ngày trước khiến Lăng Duy Trạch trong mắt thoáng qua một tia tối tăm, anh khẽ chớp mắt rồi ngẩng đầu nói: “Ông à, nhà họ Lăng đã là dĩ vãng, hiện tại nhà họ Lăng chỉ có mẹ cháu và cháu, tương lai còn có thêm cô ấy.”

Mặc dù không hiểu bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì, nhưng nhìn thái độ trịnh trọng của Lăng Duy Trạch cũng khiến từng tế bào trên người cô khẩn trương theo. Mà lời nói của anh ta cũng rất đối bình thường, hiện tại nhà họ Lăng chỉ có con và mẹ con, tương lai còn có thêm cô ấy. Trong phút chốc, Tô Tiểu Đại chợt hình thành một loại ảo giác, giống như là bọn họ đã thương mến nhau từ lâu, sẽ phải dắt tay nhau sống đến trọn đời vậy. Ấc, không đúng, bọn họ rõ ràng là người yêu hờ, có lẽ trước mặt ông lão này anh ta cũng đang diễn trò thôi.

Trông thấy đôi mắt kiên định của Lăng Duy Trạch, Đào Tử Hồng bất đắc dĩ thở dài, sau hồi lâu ông lão mới phát phát tay: “Thôi thôi, cháu vui vẻ là được rồi. Con bé Tô, đi lên trước cho ông xem nào.”

Con bé Tô? Là gọi cô sao, Tô Tiểu Đại nghi ngờ nhìn Lăng Duy Trạch, anh ta gật đầu một cái, bàn tay khẽ đẩy cô tiến lên. Cô thấp thỏm đi đến trước mặt ông lão, chỉ thấy ông lão cau mày nhìn cô, cuối cùng lại thở dài một cái: “Ai, vẫn không đủ tư cách làm người của nhà họ Lăng, chỉ là tính nết thì lương thiện.”

Nghe lời đánh giá của Đào Tử Hồng, Tô Tiểu Đại cảm thấy có chút mù mịt, chuyện này rốt cuộc là như thế nào vậy? Một già một trẻ rơi vào trạng thái trầm ngâm, không ai cho cô một lý do cả. Lát sau, ông lão bèn mở miệng: “A Trạch, hi vọng sự lựa chọn của con là đúng.”

Lăng Duy Trạch cười khê: “Ông nội, cháu không mắc một lỗi lầm nào.” Cuộc đời mình, anh chỉ cho phép được một lần thất bại.

Thần sắc trong đôi mắt anh khiến ông lão cảm thấy vui mừng. Tuy nhà họ Lăng sụp đổ, nhưng đời sau của dòng họ thì không bị suy sụp theo, Lăng Phong, ông ở trên trời cũng có thể yên tâm rồi. Nghĩ đến ông bạn già đã mất, tâm trạng Đào Tử Hồng có chút nặng nề, ông lại phát tay: “Tốt lắm, các cháu đi đi.”

Lăng Duy Trạch và Tô Tiểu Đại lại kính cẩn cúi đầu: “Vâng.”

Cả hai còn chưa đi tới cửa thì giọng nói ông lão vang lên: “A Trạch, người kia cháu định xử trí thế nào?” Bất kỳ ai dám phản bội nhà họ Lăng thì sẽ phải trả cái giá thật lớn, mặc dù người kia có quan hệ với Lăng Duy Trạch nhưng cũng không thể cho qua, huống chi hiện tại Lăng Duy Trạch là do một tay nhà họ Lăng nuôi lớn.

Anh đứng ở cửa, đưa lưng về phía ông lão, cũng không xoay người lại nhưng âm thanh của anh thì vô cùng kiên định: “Thưa ông, không ai có thể chà đạp nhà họ Lăng. Ông ta thiếu cháu bao nhiêu, cháu sẽ đòi lại gấp đôi.”

Ừ, nhà họ Lăng sụp đổ, tuy nhiên không đồng nghĩa với việc anh cũng sụp đổ theo. Nhà họ Lăng mãi mãi kiêu ngạo như vậy. Sau Tết ở nước ngoài, anh bị tai nạn giao thông, ông ngoại qua đời, anh cũng gắng gượng một mình chống chọi. Và giờ thì không còn cái gì đủ sức đánh ngã anh nữa, mà anh tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho ông ta – kẻ đã đẩy nhà họ Lăng xuống vực thẳm.

Ông lão mỉm cười, quần gia mở cửa, Lăng Duy Trạch và cô cùng nhau rời khỏi căn phòng. Cuối cùng cũng được ra ngoài, Tô Tiểu Đại thở phào nhẹ nhõm, ôi, căng thẳng chết mất! Chỉ là chuyện này là như thế nào nhỉ, cô quả thật rất tò mò.

“Duy Trạch, tôi không hiểu xảy ra cái gì, đó là ông nội anh hả? Còn nữa, nhà họ Lăng ngày trước là gì thế?”

Nghe hai người bọn họ trò chuyện cô chẳng hiểu mô tê gì, giống như ân oán của nhà giàu, phức tạp quá đi. Lăng Duy Trạch liếc nhìn cô một cái: “Đó là ông nội Đào Dục, có thể xem như ông nội anh.”

Ông ngoại anh cùng Đào Tử Hồng có quan hệ thân thiết, sau khi nhà họ Lăng sụp đổ, đối với anh, nhà họ Đào cũng có công gây dựng lại nên ông nội Đào Dục anh sẽ xem như là ông của anh. Mặc dù không rõ cho lắm, nhưng đại khái cô biết hai nhà có quan hệ tốt vì thế Lăng Duy Trạch mới gọi ông lão kia là ông: “Nhà họ Lăng là sao nhỉ?”

Hôm nay cứ không ngừng bị nhắc tới vấn đề nhạy cảm này khiến Lăng Duy Trạch muốn nổi cáu: “Sau này anh nói em nghe.” Nhà họ Lăng không phải một sớm một chiều mà nói cho xong được, khi có dịp anh sẽ giải thích tường tận với cô.

“Ừ.” Cũng may Tô Tiểu Đại không phải là loại người thích hỏi han nhiều, anh ta nói cái gì thì chính là cái đó thôi.

Thấy hai người bọn họ xuống lầu, Đào Dục và Dương nữ vương liền đến gần bọn họ, nhìn Dương nữ vương đầy ngạc nhiên, Tô Tiểu Đại chột dạ ra nghi hoặc sao chị lại ngó chòng chọc mình như thế chứ?

Dương Trừng Trừng giống như kính sợ với Lăng Duy Trạch: “Ngài Lăng, tôi có thể đưa con bé này đi ăn gì một tí không?”

Anh gật đầu, ăn lót dạ cũng tốt, cô đi theo chị ta thì anh cũng yên tâm. Thấy anh đồng ý, Tô Tiểu Đại liền được chị kéo ra sảnh nhỏ ở ngoài trời, trên đường đi cô còn nghe rất nhiều lời bàn tán.

“Này này, hôm nay có Thiếu Đông của nhà họ Lăng ngày trước đến đấy.”

“Nhà họ Lăng ngày trước? Anh ta đúng là họ Lăng, nhưng chẳng phải nhà họ Lăng đã tan rã sao? Hơn nữa những người ấy không dễ dàng lộ diện đâu.”

“Thôi đi, tan rã là tan rã mà!”

Cô nghe nửa rõ nửa không, rốt cuộc chẳng biết bọn họ đang nói gì bởi vì Dương Trừng Trừng đã lôi cô một mạch khỏi đây. Đứng trước sảnh nhỏ vắng lặng, Tô Tiểu Đại quệt miệng hỏi: “Gì thế? Thúc ăn ở đâu?”

Dương nữ vương tức muốn học máu, vừa mở mồm ra là chỉ biết ăn ăn ăn, cái cảm giác bất lực sắt không rên được thành thép trong lòng chị chột dạ dâng trào. Chị cốc đầu Tô tiểu Đại một cái đau điếng: “Ăn, chỉ biết ăn, lúc nào rồi mà ăn hả?”

Tô Tiểu Đại nhăn nhó sờ trán: “Đau quá, có chuyện gì vậy?”

Điều này đối với Tô Tiểu Đại mà nói, Dương Trùng Trùng cũng rơi vào bất đắc dĩ. Chị không muốn trách cô, ngay cả chị gia đình danh giá cũng chỉ mới nghe qua nhà họ Lăng trước giờ rất bí ẩn, huống chi là một kẻ ngu si dần dện ở Giang Nam xa tít mù khơi như Tô Tiểu Đại. Kéo cô ngồi xuống ghế sofa, lúc này chị mới hỏi: “Tiểu Đại, cậu rốt cuộc có biết Lăng Duy Trạch là ai không?”

Tô Tiểu Đại ngốc nghếch trả lời: “Còn là ai chứ, anh ta chính là người sáng lập ra công ty!”

Dương Trùng Trùng vỗ trán, chị không biết nên tức giận vì sự ngu ngốc của cô hay nên hận cô thấu xương, sao cô lại may mắn thế không biết? Người của nhà họ Lăng lại xem trọng cô? Điều này khó mà tưởng tượng được.

“Vậy cậu có biết nhà họ Lăng trước kia không?”

Tô Tiểu Đại lắc đầu, hôm nay đã là lần thứ mười mấy nhắc đến cái cụm từ này rồi, nhưng nhà họ Lăng ngày trước là gì nhỉ?

Không biết? Lăng Duy Trạch chẳng nói cho Tô Tiểu Đại biết ư? Nhưng vì hạnh phúc của con bé ngốc, chị muốn nói rõ về thân phận của Lăng Duy Trạch để con bé còn biết phải quyết định thế nào.

Nhà họ Lăng ở thành phố C từng là thần thoại, lúc Dương Trùng Trùng chưa được sinh ra thì gia tộc bí ẩn đó đã tồn tại rồi. Không nói khoa trương chút nào, bọn họ ở thành phố C giống như thánh thần vật, trong tay nắm các kinh tế huyết mạch, thậm chí còn ảnh hưởng cả nước và ngoài nước. Phàm là người ở thành phố C, nếu có danh tiếng mặt mũi thì sẽ không ai không biết đến nhà họ Lăng. Phàm là người ở thành phố C, nếu muốn làm gì mà không được sự đồng ý của nhà họ Lăng thì ngàn lần không được. Bạn có thể đối đầu với bất kỳ ai, nhưng khó mà đối đầu với nhà họ Lăng. Ít nhất bọn họ có thể khiến cho bạn rơi vào con đường cùng ở thành phố C này.

Nhưng những người trong gia tộc này khá bí ẩn và kín tiếng, họ không giao thiệp với cánh nhà báo, giới truyền thông, cũng không tham gia bất kỳ bữa tiệc hội hè nào, cứ như thế tất cả mọi người chỉ biết đó là người của nhà họ Lăng nhưng lại chưa từng thấy mặt qua. Bọn họ ngày càng bí ẩn, và bắt đầu từ lúc nào mà gia tộc bọn họ trở thành một loại dấu hiệu tinh thần, không ai mà không ngẩng đầu nhìn bọn họ. Điều khiến mọi người kinh ngạc nhất chính là ba năm trước, nhà họ Lăng bí ẩn rốt cuộc cũng lộ diện, nhưng lần này lộ diện cũng chính là sự đổ nát.

Nắm bắt thời cơ, cảnh sát dùng việc bắt các loại tội phạm kinh tế mà dẫn người đến nhà họ Lăng, đó cũng là lần đầu tiên Dương Trùng Trùng thấy được gia chủ của nhà họ Lăng ấy – một ông lão bình thường nhưng đầy kiêu ngạo và quyền quý. Việc nhà họ Lăng sụp đổ ở thành phố C thậm chí còn làm kinh động cả nước ngoài, thành phố C lại một lần nữa xáo xáo và mãi đến năm nay mới bắt đầu ổn định lại.

Tuy nhà họ Lăng tan rã nhưng cái bóng nó để lại ở thành phố C vẫn quá lớn, đối với người khác không thể phai mờ. Cho nên nhắc tới nhà họ Lăng, không ai vì nó đã biến mất mà dám xem thường. Nhưng điều khiến Dương Trùng Trùng không nghĩ đến. Lăng Duy Trạch lại là người của nhà họ Lăng, hơn nữa còn là Thiếu Đông – chức vị từng đứng ở đỉnh cao nhất của đàn ông.

“Cậu bảo là, Lăng Duy Trạch nhà còn giàu hơn cậu?” Ôi, Dương nữ vương vốn đã có tiền, vậy mà anh ta có thể khiến cho chị ngả mũ thì đúng là không phải dạng vừa đâu.

Dương Trùng Trùng nhếch môi cười nhạo một tiếng: “Nhà mình thì tính là gì, so với nhà họ Lăng thì như rỗng với tôm ấy.” Chỉ tiếc là nhà họ Lăng không còn tồn tại nữa.

Khi nghe xong, Tô Tiểu Đại cũng chẳng có cảm tưởng gì, bởi vì tiền tài đối với cô không ý nghĩa lắm, đủ ăn đủ mặc là tốt rồi. Cô mặc kệ thân thể của Lăng Duy Trạch cao quý xa hoa ra sao, trong mắt cô anh ta luôn là gã đàn ông nguy hiểm, độc mồm thường bắt nạt cô.

Cho nên mới nói, là kẻ ngốc cũng có phước của kẻ ngốc.

“À nói thế thì hiện tại anh ta là một hoàng tử sa cơ nhỉ?”

Dương Trùng Trùng suy tư một lát: “Làm gì có, tập đoàn L&S giờ cũng quy mô lắm đấy, vươn cả trong nước lẫn thị trường ở Mỹ.” So với sự phồn thịnh của nhà họ Lăng ngày trước thì đúng là thua sút nhiều,

nhưng chỉ là người của nhà họ Lăng luôn kiêu ngạo và bản lĩnh, dù mất đi nó thì anh ta cũng rơi vào vực thẳm, ngược lại còn dùng ba năm đầy biến cố ấy làm lại từ đầu. Giờ thì tài chính của anh hoàn toàn độc lập, chuyện này thực sự khiến Dương Trùng Trùng nể phục không thôi.

Nhìn cô bạn mình tràn đầy sùng bái, Tô Tiểu Đại vẫn không có cảm giác lắm. Ừ, thì ra Lăng Duy Trạch bản lĩnh đầy người, hoàng tử sa cơ còn có thể bắt đầu từ đồng cỏ nát thì rõ là đáng gờm nhỉ. Từ xa hướng về phía anh, cô chợt nghĩ một điều, kẻ từng đứng trên đỉnh cao của danh vọng như anh ta, quyền uy và ngạo mạn, nay một lần ngã xuống có phải là rất đau hay không?

22. Chương 22

Lăng Duy Trạch đi tới chỗ các cô đang đứng, thấy anh tới, Dương Trùng Trùng lập tức ngừng nói. Người của nhà họ Lăng, vậy mà trước kia chị còn xưng tôi gọi anh, thật là không thể tưởng tượng được.

“Hai người tám hết chuyện chưa?”

Trước kia không biết xem như không liên quan, giờ biết rồi thì Dương Trùng Trùng vẫn có vài phần kính nể, chị vội vàng đáp lời: “Xong rồi.”

Chỉ là chị khó mà tin được bạn trai của con bé ngốc kia chính là người của nhà họ Lăng, thế giới này thật là ảo diệu vô cùng, nghe xong tin như sét đánh ngang tai vậy. Lăng Duy Trạch mỉm cười rồi nhìn sang Tô Tiểu Đại: “Ừ, thế tôi đưa cô ấy đi ăn chút gì đó.”

Dương nữ vương gật đầu lia lịa: “Hai người đi đi, ngài Lăng.”

“Dương Trùng Trùng, gọi tôi là Lăng Duy Trạch thôi.” Nhà họ Lăng vốn đã không còn tồn tại, chị không cần thận trọng như vậy, hơn nữa chị lại là bạn thân của Tô Tiểu Đại, càng không cần giữ khoảng cách làm gì. Chị hiểu ý tứ của anh nhưng vừa nghĩ đến gia thế đáng gờm kia thì trong lòng đâm ra cẩn thận. Có lẽ suy nghĩ này không chỉ có mình chị mới cảm nhận vậy, phàm là nếu biết ai là người nhà họ Lăng thì đối phương luôn sinh ra sự căm nể, không vì nguyên nhân nào khác.

“Ừ, ờ, hai người đi trước đi.” Dương nữ vương còn phải tốn thêm mớ thời gian để tiêu hóa sự thật này.

Lăng Duy Trạch gật đầu rồi kéo tay cô quay gót bỏ đi. Mặc dù chẳng biết nhà gã đàn ông nguy hiểm hiểm hách cỡ nào, nhưng trông thấy Dương Trùng Trùng cứ e dè kính nể thì Tô Tiểu Đại khó hiểu. Đối với cô, có đủ ăn đủ mặc là tốt rồi, cô không cần tốn nhiều năng lượng để ngẫm nghĩ quá nhiều về vấn đề ấy.

“Ngài Lăng.”

“Chào ngài Lăng.”

“A, ngài Lăng.” Trên đường đi, không biết có bao nhiêu kẻ chào hỏi Lăng Duy Trạch, thậm chí có người còn khoa trương hướng về phía anh mà cúi chào. Cô chỉ thấy Lăng Duy Trạch không được thoải mái lắm, tuy nhiên đáng về anh ta vẫn lạnh nhạt như cũ, không nói gì, anh chỉ hơi gật đầu, nét mặt thì cao cao tại thượng tạo một khoảng cách với người khác.

Anh đưa Tô Tiểu Đại tới khu ăn uống, trong tay cầm một chiếc đĩa: “Em ăn tráng miệng đi, tiệc chính tí nữa sẽ bắt đầu.”

“Ừ.” Tô Tiểu Đại sắp chết đói tới nơi, còn chờ cái gì, cô liền nhanh tay gấp nhiều loại thức ăn vào đĩa.

Mắt thấy chiếc đĩa sắp bị thức ăn chất chồng thành núi, anh kìm không được nói mồm một câu: “Em là lợn hả, ăn để kịp chết à?”

Tô Tiểu Đại “hừ” một tiếng, cô không thèm tranh luận với anh. Trong miệng tận hưởng hương vị ngon lành của bánh pho mát, trời ơi, không hổ là khách sạn năm sao, ngay cả đầu bếp tay nghề cũng cao ngất ngưỡng: “Anh không ăn à?”

Lăng Duy Trạch lắc đầu, nhìn thấy bộ dạng hạnh phúc của cô thì không còn muốn ngăn cản cô nữa, dù sao ăn thế này vẫn không xem là ăn như hổ đói, hơn nữa có anh ở đây, lễ tiết chỉ là chuyện tầm phào, muốn ăn bao nhiêu thì ăn đi.

“Dương Trùng Trùng đã nói cho em biết rồi sao?” Lúc chị ta kéo Tô Tiểu Đại đi ra một góc là anh đã sớm biết chị ta sẽ nói gì, chỉ là con bé này vẫn không phản ứng, hay là chị ta không có nói với cô?

“À, là cái chuyện nhà họ Lăng ngày trước ấy hả?”

Lăng Duy Trạch tiếp tục gật đầu, chị ta quả nhiên đã nói, mà việc ấy sớm muộn cũng phải để Tô Tiểu Đại biết, chỉ là hiện tại anh đang tò mò với phản ứng của cô khi nghe được tin này thôi.

“Thì ra nhà anh lúc trước giàu lắm, giàu hơn nhà Dương nữ vương nhỉ?” Tô Tiểu Đại vừa ăn vừa đáp. Chính thái độ bàng quan của cô khiến anh trở nên kinh ngạc.

“Chỉ vậy thôi sao?” Nhà họ Lăng ngoại trừ giàu đồ đạc ra thì còn quyền lực rất đáng gờm, cái loại quyền lực đã ăn sâu bén rễ từ lâu đời, thế là con bé này chỉ bảo là giàu hơn nhà Dương Trùng Trùng?

Tô Tiểu Đại kỳ quái nhìn anh: “Nếu không thì là sao?” Cô chỉ là thường dân nhỏ bé, cô biết Dương nữ vương rất giàu, nhưng Lăng Duy Trạch còn giàu hơn Dương nữ vương, mà nhà họ Lăng ngày trước lại giàu hơn Lăng Duy Trạch, nhưng vì sao họ giàu thì cô lại không biết, đã không biết thì không tưởng tượng nổi, mà không tưởng tượng nổi thì lãng phí tế bào suy nghĩ của não làm gì.

Lăng Duy Trạch sững sờ, sau đó bật cười thành tiếng. Đúng là vậy mà, anh có thể mong đợi con bé này suy nghĩ cao siêu chứ, đối với cô, ăn no mặc ấm, tiền lương ổn định thì cho dù trái đất nổ tung cũng không liên quan gì đến cô. Những sinh vật đơn bào đều đơn giản như vậy thôi nhỉ? Tô Tiểu Đại liếc nhìn anh, cô đột nhiên nghĩ có khi nào cô làm tổn thương lòng tự tôn của anh không. Trong tiểu thuyết và cả trên TV thường nói con em thế gia đều là đối tượng nhạy cảm, à, ban nãy cô hình như hơi trả lời tùy tiện thì phải.

Cô cẩn thận dò xét Lăng Duy Trạch: “Ừm, thật ra anh bây giờ tốt nhất trên đời luôn.” Điều đó là sự thật, đẹp trai, nhà giàu, có siêu xe riêng, còn điểm nào để chê chứ? Ngoài xã hội đầy những kẻ không tiền, không xe, không nhà mà còn xấu trai thì anh đã quá là tuyệt vời. Anh lại cười, đây xem như là lời an ủi. Con bé ngờ nghệch, anh đương nhiên là tốt rồi, tuy kiêu ngạo nhưng không vì nhà họ Lăng sụp đổ mà anh suy sụp theo, ngược lại còn tay trắng làm nên tất cả.

“Em này, cho dù anh có là ai và làm gì thì trong mắt em anh sẽ vẫn là Lăng Duy Trạch?”

Tô Tiểu Đại bèn hỏi: “Nếu không thì như thế nào? Chẳng lẽ anh sẽ biến thành Lý Duy Trạch sao?”

Được rồi, anh quyết định không hỏi thêm gì nữa. Kẻ gốc thường vô tư lắm, nếu có thể anh chỉ mong cô mãi tươi cười, đơn thuần như vậy, mặc kệ về sau nảy sinh chuyện gì.

Nhìn Tô Tiểu Đại ăn uống dính đầy bơ ở khóe môi, Lăng Duy Trạch tạm thời không dạy đời cô nữa, chỉ là dạ tiệc sắp bắt đầu, không thể ăn nữa. Anh đưa khăn giấy cho cô: “Lau miệng ngay, cấm ăn nữa đấy, cẩn thận bụng hết chỉ may áo.”

Tô Tiểu Đại trợn mắt, đừng nói điều, cô nào có béo như vậy? Ghét, ghét, ghét quá đi mất. Chẳng quan tâm anh ta xuất thân ra sao, đối với cô anh ta luôn là gã đàn ông ác độc hay bắt nạt cô mà thôi. Nhưng chỉ là gào thét nội tâm, cô vẫn ngoan ngoãn nhận lấy khăn lau miệng rồi ôm lấy cánh tay của anh, duy trì tư thế thanh lịch cùng anh bước về phía trước.

Tiệc sinh nhật lần thứ 70 của gia chủ nhà họ Đào rốt cuộc đã bắt đầu, cùng Dương nữ vương và Lăng Duy Trạch đứng ở dưới sảnh, Tô Tiểu Đại quan sát ông lão cùng một đôi vợ chồng bước lên bục cao. Mặc dù đã 70 tuổi nhưng ông lão vẫn rất minh mẫn, thần sắc sáng lạn, ông lướt mắt qua đám người bên dưới, cuối cùng dừng lại trên người của cô và Lăng Duy Trạch.

“A Trạch, con tới đây.” Ông lão nói vào micro.

Lăng Duy Trạch quay sang nhìn cô: “Em bám váy Dương Trùng Trùng cho tốt vào, không chạy đi đâu.”

Tô Tiểu Đại gật đầu một cái, lúc này anh mới yên tâm bước lên sàn.

Ánh mắt của mọi người tập trung về nhà họ Đào và gã đàn ông điển trai, Đào Tử Hồng cất giọng: “Đầu tiên, tôi cảm ơn các vị đã đến mừng thọ của kẻ hèn này.”

Ông lão vừa dứt lời, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay, thành phố C lần nữa lại xáo bài, vốn là cùng nhà họ Lăng có quan hệ mật thiết, nhà họ Đào nghiêm nhiên trở thành đệ nhất gia tộc ở thành phố C. Mặc dù

năm ấy không phồn thịnh bằng nhà họ Lăng, nhưng nhà họ Đào cũng không dễ khinh thường, có thể nói những ai được mời đến tiệc này xem như là niềm vinh dự.

“Hi vọng mọi người hôm nay đều vui say hết mình, tuy nhiên, tôi muốn giới thiệu một người, A Trạch, tới đây.” Ánh mắt ông lão lướt qua Lăng Duy Trạch.

Vợ chồng họ Đào nhường chỗ cho Lăng Duy Trạch và Đào Dục cùng đứng cạnh ông lão.

“Lăng Duy Trạch, từ giờ trở đi thằng bé là cháu nội của nhà họ Đào chúng tôi.” Giọng ông lão vang vang khắp đại sảnh.

Mọi người bắt đầu bàn luận xôn xao, đại đa số bọn họ cũng đều không biết anh là người của nhà họ Lăng ngày trước, nhưng bọn họ có nghe qua nhà họ Lăng và nhà họ Đào tình nghĩa không cạn, nay ông lão lại tuyên bố anh là cháu trai của nhà họ Đào thì người này chỉ có thể là Lăng Duy Trạch. Hóa ra đây chính là người nhà họ Lăng trong truyền thuyết, được xem như cháu nội nhà họ Đào, mà Đào Tử Hồng đúng là hết lòng che chở cho người của nhà họ Lăng.

Nhưng điều khiến bọn họ kính nể không phải là nhà họ Đào, ngược lại là bản thân Lăng Duy Trạch. Được gặp anh đúng là may mắn của bọn họ, quả nhiên người nhà họ Lăng thần thái bất phàm, cao ngạo lẫn tôn quý, dù đã tan rã nhưng vẫn khiến người đời nhớ mãi. Tô Tiểu Đại nhìn gã đàn ông đang phát ra ánh hào quang lấp lánh ở trên sàn, ôi, đúng là anh ta tỏa sáng nhất đêm nay.

Đứng cạnh Tô Tiểu Đại, Dương Trùng Trùng có chút lo lắng nói: “Này Tiểu Đại, cậu có thấy giữa cậu và anh ta khác biệt quá lớn không?”

Ngay cả khi chị biết thân phận thực sự của anh ta thì khoảng cách càng thêm kéo dài, cô là bạn gái của anh ta chẳng lẽ không cảm nhận được gì? Chỉ sợ cả hai không bền vững.

“Khác biệt?” Tô Tiểu Đại bắt đầu suy nghĩ vấn đề này, ừ, ngay từ lúc khởi đầu thì vốn đã chênh lệch khác biệt rồi. Cô đây, ngoại hình không có, tài cán không có, tiền bạc không có, chỉ là cô và anh ta không phải người yêu của nhau thì sao phải lo chứ?

“Đúng vậy, cậu sẽ không cảm thấy anh ta không còn là anh ta à?” Gã đàn ông chói lóa như vậy, chẳng biết con bé có áp lực không chứ chị thì áp lực lắm đấy.

Tô Tiểu Đại cau mày, nghe không hiểu ý của Dương nữ vương: “Anh ta còn có thể là ai? Lăng Duy Trạch chứ ai.”

Ừ thì dù có làm sao thì anh ta chỉ là Lăng Duy Trạch, mặc kệ anh ta nhà giàu đồ vách, mặc kệ anh ta bao người kính nể, đối với cô thì anh ta vẫn chỉ là Lăng Duy Trạch mà thôi.

23. Chương 23

Hiện tại ở Trung Quốc cái gì khó khăn nhất? Chính là mua vé khó khăn nhất. Lúc trước còn là học sinh, Tô Tiểu Đại còn có thể đến quầy vé bảo là học sinh mua vé nên được ưu tiên, giờ thì cô đã không đến trường nữa, đương nhiên muốn mua phải tranh giành trên máy vi tính.

“A a a!!!” Nghe thấy tiếng gào thét của Tô Tiểu Đại, Nguyệt biết cô lại thất bại trong việc tranh vé.

“Không thành công nữa à?”

Tô Tiểu Đại mặt như đũa đám: “Ừ, giờ chỉ còn vé đứng thôi, đen thật.” Đây là điều khôn khổ gì thế này, một giây đồng hồ ngay cả ghế cứng cũng mất sạch, cô không muốn đứng về nhà đâu, suốt cả mười mấy giờ đồng hồ chứ ít gì?

Nguyệt nhún nhún vai: “Vậy cậu mua vé máy bay đi, dù sao chồng cậu cũng giàu có mà.” Hừ hừ, cái con bé Tô Tiểu Đại này có tài nguyên cực phẩm mà không biết tận dụng, đúng là muốn chọc tức nàng đây mà.

Tô Tiểu Đại bĩu môi, kháng cự nói: “Chồng gì mà chồng, anh ta có tiền nhưng cũng nào phải tiền của mình?” Đừng nghĩ cô luôn ngốc nghếch, tuy rằng luôn bị sếp lớn bắt nạt nhưng ở phương diện tiền bạc thì cô vẫn độc lập về tài chính. Cho nên dù là có bạn trai, cô cũng chưa từng lệ thuộc vào anh ta, chưa từng

đòi hỏi người ta mua cái này cái kia ỉnh, huống chi Lăng Duy Trạch và cô vốn chẳng phải người yêu thật sự. Dĩ nhiên, những lúc mời cơm anh ta đã tốn khá tiền, vì địa điểm thường ở các nhà hàng cao cấp, dân đen nhỏ bé như cô thì làm gì có tiền chi nổi chứ.

Ai, đến cuối năm vé máy bay cũng đắt đỏ, cô thì làm sao chịu bỏ nhiều tiền để mua nó chứ? đành chịu, Tô Tiểu Đại không còn cách nào khác là mua vé đứng, cô lại suy nghĩ đến việc phải chen chúc với hàng tá người đông đúc, hơn nữa còn đứng suốt mười mấy giờ, vừa nghĩ vậy thì đôi chân đã bắt đầu bủn rủn hết cả. Mỗi người một nguyên tắc, Nguyệt cũng không quá kinh ngạc mà chỉ trêu chọc Tô Tiểu Đại một câu: “Ha ha, may mà nhà mình ở đây, không cần khổ sở như các cậu.”

Nhìn Nguyệt bỏ đi xuống giếng, cho dù là ngày mai có thể lãnh lương cuối năm cùng tiền thưởng, Tô Tiểu Đại cũng không vui mừng nổi.

“Hừ, mình không nói với cậu nữa.” A, chỉ là tưởng tượng ngày mai cô phải xách túi lớn túi nhỏ để chen chúc trên xe lửa, cô chợt cảm thấy cuộc sống đầy tuyệt vọng. Mặc kệ gió rét, bước chân nặng nề lê lét trên đường phố, Tô Tiểu Đại rút cuộc cũng quay về nhà: “Chào Hình Dương.”

Hình Dương đang chuẩn bị đổ rác, trông thấy Tô Tiểu Đại tra chìa khóa vào cửa thì bèn hỏi: “Cô tan việc rồi à?”

Tô Tiểu Đại phờ phạc gật đầu: “Ừ.”

Từ lần bị cúp điện, bọn họ vẫn duy trì mối quan hệ hàng xóm tốt đẹp, mặc dù Hình Dương bận rộn thi thoảng mới về nhà, nhưng đôi khi bọn họ vẫn cùng dùng cơm. Hoặc có việc nặng Tô Tiểu Đại không làm được, cô cũng sẽ nhờ gã giúp một tay. Và Tô Tiểu Đại giờ chỉ xem gã như một người bạn tốt, ngoài ra không còn gì thêm.

“Trông cô uể oải thế?”

Tô Tiểu Đại nhún vai: “Là tại vé xe đầy, được rồi, trời lạnh, anh đi đổ rác đi.”

Hình Dương gật đầu một cái và cầm túi rác bước vào thang máy, Tô Tiểu Đại cũng mở cửa vào nhà. Chỉ chốc sau, chuông cửa lại vang lên, Tô Tiểu Đại mở cửa thì thấy Hình Dương. Gã bước vào, ngồi xuống ghế salon: “Cô không mua được vé xe hả?”

Tô Tiểu Đại ngồi ôm gối: “Ừ, còn anh về nhà kiểu gì?” Gia đình Hình Dương cũng ở phương nam, tuy không gần tỉnh cô nhưng cũng là tỉnh lân cận.

“Tôi lái xe về.”

Mặt cô buồn như đưa đám: “Vậy là tốt, còn tôi chỉ mua được vé đứng, phải đứng về nhà đấy.”

Nhìn cô ủ rũ như vậy, Hình Dương có chút không đành lòng, gã ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu không thì tôi đưa cô về luôn?”

Nghe xong lời Hình Dương khiến Tô Tiểu Đại giật mình: “Thật sao?”

Gã gật đầu: “Ừ, nhưng chưa xác định được ngày nào, ít nhất trước khi năm mới sang thì tôi cũng sẽ về.” Bởi vì trong cục còn có chút chuyện bận rộn, chính gã cũng không biết bao giờ mới làm xong.

Tô Tiểu Đại vui vẻ đáp: “Không thành vấn đề, chỉ cần tôi có mặt ở nhà để kịp đón giao thừa thôi.” Cô thật không muốn nói nếu đứng suốt mười mấy giờ đồng hồ, cô sẽ ngủm củ tỏi.

Nhìn thấy cô tươi cười như vậy cũng khiến Hình Dương trở nên thoải mái hơn, không sai, gã chính là thích xem một cô bé con mỉm cười đơn thuần.

Giải quyết xong vấn đề thứ nhất, Tô Tiểu Đại quyết định muốn đền đáp Hình Dương: “Để cảm ơn thì tôi sẽ làm cơm tối mời anh.” Mấy lần bọn họ dùng cơm chung cô chưa từng xuống bếp, hôm nay cô sẽ trở tài nấu nướng mặc dù cô còn kém xa gã lắm, nhưng để biểu hiện lòng thành thì cô muốn tự tay làm cơm.

Thấy Tô Tiểu Đại hăng hái, tất nhiên Hình Dương cũng không từ chối: “Vất vả cho cô rồi.”

Tô Tiểu Đại phẩy tay, cười đáp: “Không có gì, tôi sẽ nấu một bữa thịnh soạn.”

Trong đôi mắt của cô dường như tỏa sáng, tuy rằng cô mặt mũi bình thường nhưng nhìn lâu dễ sinh thiện cảm, nhất là nụ cười tươi tắn ấy sẽ khiến kẻ khác phải vấn vương mãi trong lòng. Chỉ là bọn họ là bạn bè, Hình Dương không muốn nghĩ quá nhiều, bèn nói: “Ừ, vậy tôi ngồi chờ cô nấu ăn đây.”

Tô Tiểu Đại cười một tiếng: “Anh ở phòng khách xem TV đi, tôi bắt tay vào việc đây.”

Hình Dương gật đầu, gã nhìn cô tựa như chú thỏ trắng tinh nghịch, nhảy vài bước đã tới nhà bếp. Đáng yêu như thế làm sao có người nào lại ghét được nhỉ? Nghe thấy âm thanh “cộc cộc” vang lên trong bếp, Hình Dương tiếp tục chuyển kênh, chẳng có gì để xem, nhàm chán quá đi mất. Ban nãy cô bảo sẽ làm một bữa thịnh soạn, gã cũng rất mong đợi đây, lần đầu tiên gã được ăn cơm phụ nữ khác nấu trừ mẹ gã ra. Đang lúc gã suy nghĩ vẩn vơ thì có tiếng chuông đổ, nhìn trên khay trà thì gã thấy màn hình điện thoại của cô nhấp nháy, gã vội cầm điện thoại chạy vào bếp: “Tiểu Đại, cô có điện thoại này.”

Đang bận rửa rau thái thịt, Tô Tiểu Đại không chút nghĩ ngợi liền đáp: “Tôi bận dở, anh nghe hộ tôi đi.”

Hình Dương gật đầu, nhìn màn ảnh thoáng hiện lên tên “Lăng đen thui”, ai vậy nhỉ? Gã ấn phím trả lời.

“Alo?”

Lăng Duy Trạch nghe được giọng nam thì hơi sửng sốt một chút, không khỏi nghi ngờ liệu mình có ấn nhầm số điện thoại không, quan sát kỹ thì đây chính là số của cô chứ không ai khác.

“Anh là..?” Mặc dù trong lòng cực kỳ khó chịu nhưng người trước giờ luôn có thói quen lịch sự như anh vẫn kiên nhẫn hỏi lại một câu với đối phương.

“A, tôi là bạn của Tô Tiểu Đại, tên là Hình Dương. Cô ấy đang nấu cơm, xin hỏi anh tìm cô ấy có việc gì không?”

Hình Dương? Thăng cha hàng xóm của Tô Tiểu Đại? Vì sao gã ta lại ở nhà cô? Còn nữa, Tô Tiểu Đại nấu cơm cho ai ăn? Một loạt nghi vấn khiến Lăng Duy Trạch cau mày. Trước mặt người ngoài, anh cũng không biểu lộ cảm xúc làm gì, chỉ thuận miệng đáp một câu: “Không có gì, cứ như thế đi, hẹn gặp lại.”

“A, hẹn gặp lại.” Thật sự không có chuyện gì quan trọng à?

Nhìn Hình Dương vừa ngắt máy, Tô Tiểu Đại vừa nấu ăn vừa hỏi: “Ai thế?”

“Tôi cũng không biết ai, tôi bảo cô đang nấu cơm rồi anh ta ngắt máy.” Lòng hiếu kỳ của Hình Dương cũng rất nhiều, rốt cuộc “Lăng đen thui” là ai?

“Ừ.” Chắc là không có việc gì rồi. Tô Tiểu Đại không quan tâm lắm, cô tiếp tục nấu ăn.

Mà bên kia, người đang ngồi trong phòng làm việc càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không đúng, tuy anh biết Tô Tiểu Đại chưa đủ bản lĩnh để phỉ nhổ quan hệ vào thời điểm này để đến với anh đẹp trai hàng xóm, nhưng tại sao bạn trai chính thức như anh còn chưa được ăn cơm do cô nấu lần nào, vậy mà thăng cha hàng xóm kia lại có cửa nhảy vào nhỉ?

(Ngài Lăng, ngài xác định ngài là bạn trai chính thức sao?)

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, Lăng Duy Trạch cầm chìa khóa xe rời khỏi phòng làm việc, trước khi đi còn ghé ngang bàn trợ lý dặn dò một câu: “Hội nghị dời sang sáng mai, tôi bận tí việc bên ngoài.”

Ông lớn Lăng Duy Trạch làm lũi bỏ đi, chính điều này khiến trợ lý phải tò mò. Chẳng phải ông lớn luôn coi công việc bằng trời, sao tự dưng lại dời ngày chứ? Anh ta ngẫm nghĩ rồi nhớ lại hình như cũng có một lần nọ, ông lớn cũng làm lũi bỏ đi vào buổi trưa, và hội nghị bị trì hoãn. Thế là thế nào vậy?

Lúc bát canh sườn hầm cách thủy được bưng lên bàn cơm thì Tô Tiểu Đại cũng thoải mái ngồi vào ghế, tay tháo tạp dề đặt sang một bên, chấp tay nói: “Món ăn đơn giản, anh đừng để ý ha ha.” Bàn về khoản nấu nướng, cô đúng là kém xa Hình Dương nhưng dù gì cũng do cô tự nấu, chắc hẳn không tệ lắm.

Hình Dương cũng chấp tay theo cô: “Tiểu Đại, chúng ta đã có thể ăn rồi?”

Tô Tiểu Đại vung tay: “Ăn thôi.” Cả hai bắt đầu dùng bữa.

Đang lúc cô cần một miếng sườn xem mình đã ninh như chưa thì chuông cửa vang, đặt đĩa xuống, dùng khăn giấy lau tay, cô nói với Hình Dương: “Anh ăn đi, tôi đi xem ai đến nhà đã.”

Hình Dương gật đầu, biết Hình Dương đang ở đây, cô cũng ra trực tiếp mở cửa mà không cần nhìn qua camera làm gì.

“Lăng Duy Trạch, sao anh lại tới đây?”

Thấy bộ dạng kinh ngạc của cô khiến anh cực kỳ khó chịu, anh cúi đầu nhìn cô lạnh tanh: “Sao vậy? Anh không thể tới à?” Hương thức ăn tỏa ra càng khiến anh không vui.

Tô Tiểu Đại lắc đầu, không phải thế, bình thường anh đến thì sẽ gọi điện thoại mà?

“Anh vào đi, ngoài trời lạnh lắm.”

Lăng Duy Trạch hừ một tiếng, xem như em có lương tâm, chỉ là em không đủ can đảm để đuổi tôi ra ngoài đâu, tôi chắc đấy.

Nhìn người vừa đến, Hình Dương nhận ra đó là bạn trai của Tô Tiểu Đại, vậy là gã đứng dậy chào: “Anh Lăng tới à? Chúng tôi đang ăn cơm, anh tới kịp lúc lắm vào dùng bữa luôn nhé.”

Cởi áo khoác đưa cho Tô Tiểu Đại, thấy Hình Dương bày ra sự hiếu khách của chủ nhà thì anh càng không được vui, anh bèn nhẹ nhàng nắm lấy tay cô: “Em à, em mời anh Hình dùng cơm lúc nào sao anh không biết nhỉ?”

Hình Dương nghe xong biết mình vừa rồi lấn át chủ nhà nên ngược ngùng gãi đầu nói: “Anh Lăng, làm phiền anh rồi.” Chỉ là tại sao đột nhiên gã lại thấy chướng mắt khi hai người bọn họ nắm tay nhau?

Lăng Duy Trạch tiếp tục duy trì sự điềm đạm của mình, nhưng ngược lại càng siết chặt tay cô hơn: “Anh Hình đừng khách sáo.”

Rõ là giọng Lăng Duy Trạch rất dễ nghe, hòa nhã nhưng Tô Tiểu Đại và Hình Dương chợt cảm thấy lạnh người, khi trông thấy nụ cười nở trên đôi môi của anh thì bọn họ thầm nghĩ chắc mình bị ảo giác rồi. Đối với một người đã có chút hiểu rõ Lăng Duy Trạch, cô biết rằng anh đang tức giận. Nụ cười trên khóe môi anh càng sâu thì càng nguy hiểm, Tô Tiểu Đại không khỏi rung mình, thôi xong, bữa cơm này đã dẫn đến án mạng hay sao?

24. Chương 24

Tất nhiên án mạng không thể nào xảy ra, bởi vì Lăng Duy Trạch không đến nỗi vì một bữa cơm mà trả thù bọn họ. Xác thực mà nói thì anh không đem Hình Dương để trong mắt tí nào, đối với anh, Tô Tiểu Đại đã sớm thuộc về anh, người khác không đủ bản lĩnh cướp cô đi được. Anh cười khẽ một tiếng, lay nhẹ Tô Tiểu Đại, giọng nói dịu dàng như nước: “Em à, lấy bát đĩa cho anh đi.”

Nghe thấy âm thanh dịu dàng kia khiến Tô Tiểu Đại rung mình, cô chạy như bay đến phòng bếp tựa như chạy trốn để lấy bát đĩa cho anh, thế là cả ba người bắt đầu bữa tối. Lăng Duy Trạch không nói gì, anh ngồi thong dong cầm đĩa ăn cơm. Nhìn thấy hơi thở cao sang tỏa mát ra từ phía anh, nội tâm của Hình Dương đột nhiên xuất hiện một chút mất tự tin, thứ cảm giác mà gã chưa từng có. Lăng Duy Trạch chẳng làm gì cả, nhưng cho dù là ngồi im thì cũng đủ tỏa sáng hơn bất kỳ kẻ khác. Nhìn lại Tô Tiểu Đại ngồi cạnh Lăng Duy Trạch, gã nhất thời thấy chướng mắt. Chướng mắt ư? Sao gã lại có suy nghĩ này? Cố gắng trấn định lại, Hình Dương thả lỏng tâm trạng của mình.

“Anh Lăng, một lần nữa xin lỗi vì đã làm phiền.” Đối với Tô Tiểu Đại, Hình Dương tất nhiên không cần nói những lời khách sáo ấy, nhưng khi đối với Lăng Duy Trạch, Hình Dương vẫn phải nói, dù sao cũng không nên gây hiểu lầm dù chỉ là nhỏ nhất.

Lăng Duy Trạch nghe xong mỉm cười: “Anh Hình đừng khách sáo, Tiểu Đại và anh cũng là hàng xóm mà.” Ừ, là hàng xóm, và cũng chỉ có thể là hàng xóm.

Hình Dương cười theo: “Tôi với cô ấy chính là bạn tốt.” Gã biết mình rất ưa thích Tô Tiểu Đại, mặc dù gã không biết đây là loại cảm giác ưa thích gì. Cho nên tuy cô đã có bạn trai, thứ xúc cảm mơ hồ này gã cũng

muốn giữ cho riêng mình, chỉ cần không vượt quá giới hạn thì là bạn tốt được rồi. Thế nhưng khi nhìn thấy hai người bọn họ thân mật, trong lòng của gã tại sao lại không dễ chịu tí nào?

Giữa hai người đàn ông đang gọn sóng, Tô Tiểu Đại vẫn vô tư ăn uống. Lăng Duy Trạch trước sau như một thôi, hiền hòa dễ gần, thân thiện với mọi người, ừ, được đấy. Hơn nữa cô và Hình Dương là bạn tốt mà, anh ta cũng không làm khó dễ gì cô đâu. Cô cũng rất ưa thích Hình Dương, đi cùng với Hình Dương khiến cô cảm thấy vui vẻ lắm, không nặng nề, cho nên cô bao giờ cũng mong mình sẽ là bạn tốt với gã, ý muốn rù quên gã cũng tiêu tan.

Ăn một miếng gỏi ngó sen, Lăng Duy Trạch hơi kinh ngạc. Mặc dù không tính là ngon nhất nhưng đối với chỉ số thông minh của Tô Tiểu Đại mà nhận thức thì mùi vị này cũng không tệ: “Em nấu đấy à?”

“Ừ, đúng rồi, anh ăn thấy ngon hả?” Tô Tiểu Đại mở to mắt nhìn Lăng Duy Trạch đầy kỳ vọng, cô đang chờ lời đánh giá của anh. Phàm là hai người dùng cơm, mọi thứ đều do Lăng Duy Trạch quyết định địa điểm, đại đa số đều là những món đắt tiền ở nhà hàng. Đến giờ, khái niệm cơm nhà đối với hai người bọn họ hầu như không có, càng lúc càng bị anh ta tập thành thói quen ăn hàng ăn quán.

Thấy cô tràn đầy mong đợi, Lăng Duy Trạch mỉm cười bình phẩm: “Ừ, cũng khá ngon.” Đây là món ăn bình thường trong gia đình, thậm chí anh chưa từng thử qua, tất nhiên không so được với các món điệu nghệ ở nhà hàng nhưng anh lại cảm nhận thấm thía một hương vị – hương vị ấm áp của gia đình.

Rất khó được anh tán thưởng khiến Tô Tiểu Đại vô cùng vui vẻ, cô gấp một miếng sườn bỏ vào bát anh: “Ha ha, anh nếm thử món này đi.”

Kể độc mồm như anh cũng khen ngợi cô thì đủ chứng tỏ cô nấu nướng không tệ rồi, quả nhiên thứ càng hiếm thì mới quý giá, thật vất vả lắm mới được anh khen ngợi, cô còn nhớ rõ anh suốt ngày chỉ giễu chê cười cô thôi.

Thấy Tô Tiểu Đại vô thức lấy anh làm trung tâm, mặc kệ gã đàn ông đối diện gạt sang một bên, Lăng Duy Trạch đang không vui vì việc cô nấu cơm cho kẻ khác ăn cũng dần dần tan biến. Bất gặp khung cảnh đôi tình nhân hạnh phúc, cả nụ cười lung linh trên môi Tô Tiểu Đại càng khiến Hình Dương thêm buồn man mác. Chẳng lẽ, gã... thích cô? Gã giật mình trước suy nghĩ này, nhìn lúm đồng tiền lúng liếng kia khiến gã cúi đầu cười náo nức, đúng rồi, gã thích cô, nhưng gã không ý thức được mình thích cô gái đơn thuần và vui vẻ này từ bao giờ.

Ấy thế mà đã quá muộn, Hình Dương phát hiện quá muộn, bọn họ gặp nhau quá muộn, gã sớm biết cô đã có bạn trai, chỉ là dối lòng theo cách nhìn không bình thường thì cô vốn không thuộc về ai cả. Nhưng sự thật chính là sự thật, cô ấy vĩnh viễn không thuộc về mình, toi đời mối tình đầu của mình, chưa bắt đầu đã vội kết thúc, mình đúng là rất bi thảm mà.

Hình Dương im lặng không lên tiếng khiến Tô Tiểu Đại chợt nhận ra cô có tí xem thường gã, thế là cô ríu rít nói: “Hình Dương, anh ăn cơm đi, làm sao thế?” Ôi trời, bữa cơm này rõ ràng là cảm ơn Hình Dương, nhưng việc Lăng Duy Trạch đến đây khiến cô quên bồng mất, có lỗi với Hình Dương quá đi. Nghe thấy giọng nói của cô, Hình Dương khôi phục tinh thần, mỉm cười một cái: “Ừ.”

Thấy Hình Dương cười, Tô Tiểu Đại lúc này mới yên tâm quay đầu nhìn Lăng Duy Trạch: “Anh Hình tốt lắm, tôi không kịp mua vé xe lửa để về quê đón năm mới thì anh ấy đồng ý đưa tôi về.”

Trong quan niệm của Tô Tiểu Đại, Hình Dương chính là một người tốt, một đàn ông tốt, một bạn bè tốt, mặc dù trùng hợp là cô rất thích những người ôn hòa như Hình Dương. Tuy nhiên khi càng thân quen, cô càng thấy gã ta thích hợp làm bạn hơn là làm người yêu, mối quan hệ hàng xóm hiện tại giữa bọn họ khiến cô rất hài lòng. Nghe cô trình bày xong, ánh mắt anh hơi nhếch lên một tí: “A, vậy sao, em không mua được vé xe cũng không bảo anh một tiếng?”

Tô Tiểu Đại sớm quen với sự dục dằng giả tạo của anh rồi, chẳng lấy làm kinh ngạc trước thái độ ấy làm gì. Về phần tại sao không nói với anh là bởi anh có phải bạn trai thật của cô đâu, chuyện này làm sao có thể nhờ anh ta giúp được. Thật ra cô chính là như thế, cô lệ thuộc vào ba mẹ, lệ thuộc vào Dương Trường Trường nhưng lại rất ít lệ thuộc vào người khác, cho dù có quen nhau với Dương Kiến bảy năm nhưng có việc gì cô cũng tự tìm cách giải quyết, không giải quyết được thì mới cầu cứu Dương Trường Trường.

“Do gần đây em thấy anh rất bận.” Hơn nữa loại chuyện cón con này càng không nên làm phiền anh ta.

Lăng Duy Trạch đưa tay vuốt tóc cô: “Là lỗi của anh, không nên bỏ bê em.”

Nhìn ánh mắt thâm tình của Lăng Duy Trạch cùng với sự ảm áp trên đầu mình, con tim của Tô Tiểu Đại không khỏi đập thình thịch, cổ họng hơi khô khốc, cô muốn nhắc nhở anh ta rằng có diễn cũng đừng diễn quá thật như vậy. Thấy Lăng Duy Trạch không hề che giấu sự cưng chiều với cô, tâm trạng Hình Dương càng thêm tồi tệ. Mặc kệ thế nào chẳng nữa, Lăng Duy Trạch đối với cô tốt như thế thì gã mừng thầm cho cô, bởi lẽ bọn họ chính là bạn tốt mà.

Trong đáy mắt của anh nhìn thấu hết nét mặt của Hình Dương, quả nhiên là gã ta thích Tô Tiểu Đại. Chỉ là anh đã nói rồi, Tô Tiểu Đại thuộc về anh, những người khác không đủ tư cách để mơ ước. Rốt cuộc Lăng Duy Trạch thôi diễn cái trò thâm tình, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm. Anh ta đang làm gì thế, mặc dù trước mặt mọi người bọn họ luôn giả vờ đóng kịch, nhưng ánh mắt dịu dàng kia thật khiến cô... khó quen.

“Anh Hình, cảm ơn anh, chỉ là không làm phiền anh nữa, tôi có thể đưa cô ấy về quê. Tuy nhiên tôi vẫn rất cảm ơn anh đã quan tâm cô ấy thay tôi.”

Bạn trai chính chủ đã nói thế, Hình Dương còn biết làm gì thêm: “À đừng khách sáo, tôi và cô ấy là bạn bè mà, không phiền đâu.”

Đối với ý kiến của Lăng Duy Trạch, Tô Tiểu Đại cũng chẳng bận tâm, dù sao có xe đi về là tốt rồi, còn kén cá chọn canh làm gì.

“Tiểu Đại, nói cảm ơn với anh Hình đi em.” Lăng Duy Trạch lên tiếng nhắc nhở cô.

“Cảm ơn anh, Hình Dương.” Vậy cũng tốt, không cần làm phiền đến Hình Dương, nhà cô và nhà gã không xem là thuận đường, còn phải lượn quanh vèo vèo, vừa đúng có Lăng Duy Trạch xuất hiện, cô cũng không muốn làm gã về nhà trễ nữa, vẹn toàn đôi bên.

Tô Tiểu Đại cười hồn nhiên khiến lòng Hình Dương khẽ đau nói, nhưng đây mới chính là Tô Tiểu Đại, đúng không? Không có mưu mô, ngờ ngác, ngu ngơ, rất là tốt.

“Ừ, được, cứ thế nhé. Tôi dùng bữa xong rồi, không quấy rầy hai người nữa, tôi đi đây.” Hiện tại Hình Dương cần thời gian ngẫm nghĩ, bởi vì gã biết nếu ở lại đây gã sẽ không kiên trì nổi.

“Anh Hình đi thông thả nhé.”

“Tôi tiễn anh.” Tô Tiểu Đại cũng đứng dậy, cô cảm thấy công việc của Hình Dương rất bận rộn, có mấy lúc không ngủ, hiếm khi có thời gian nghỉ ngơi thư giãn nên hãy để cho gã về nhà ngủ thôi. Hình Dương thì rất khổ sở, đúng vậy, người ta thân mật với nhau ở đây gã lại còn xen vào làm gì chứ, theo chân bọn họ gặt đầu một cái, gã xoay người bước đi.

Hình Dương đi, trong nhà cũng chỉ còn lại hai người, Tô Tiểu Đại ngồi vào ghế, nói: “Hình Dương khá tốt, thường giúp đỡ tôi lắm.”

Lăng Duy Trạch sớm đã dùng bữa xong, anh nhìn Tô Tiểu Đại đang ăn cơm mà vẫn không quên lăm lăm thì bèn hỏi: “Tiểu Đại, tại sao có chuyện gì em cũng không nghĩ đến anh đầu tiên?”

25. Chương 25

Chuẩn bị đồ đạc, sắp xếp đầu vào đầy cả, ngày mai sẽ bước sang một năm mới rồi. Hôm nay Lăng Duy Trạch rốt cuộc cũng có thời gian đưa cô về nhà, cho nên sáng sớm Tô Tiểu Đại đã ngồi ở nhà chờ anh đến. Hôm qua Hình Dương đã về quê, mặc dù định nhờ vả hẳn một chuyến nhưng đã bị ông lớn gạt ngang. Vì muốn gấp gáp về nhà nên cô không dám có ý kiến với quyết định của anh, cô không thể làm gì khác hơn ngoài việc ở nhà mong đợi anh. Cũng may Lăng Duy Trạch từ trước đến giờ là một người biết giữ chữ tín, tối qua anh gọi điện báo cô chuẩn bị hành lý đi, để ngày mai anh đưa cô về, hoan hô!

Tô Tiểu Đại đang nghĩ vẩn vơ thì chợt nhớ tới câu hỏi của anh: “Tiểu Đại, tại sao có chuyện gì em cũng đều không tìm đến anh trước?”

Ngay lúc ấy cô cũng không biết giải thích làm sao, chỉ buột miệng đáp: “Tôi sợ làm phiền anh.” Kết quả cô bị Lăng Duy Trạch liếc mắt lạnh lùng, nhưng rồi anh lại im lặng. Chỉ là hiện tại cô cảm thấy có gì không đúng lắm, giọng của anh... nói như thế nào đây? Quái dị, đó chính là giọng điệu của bạn trai quan tâm bạn gái mình. Trăm mối không tìm ra đáp án, Tô Tiểu Đại không suy diễn lung tung nữa, mắt thấy đồng hồ điểm bảy giờ sáng thì chuông cửa vang lên. Lăng Duy Trạch ấy mà, bao giờ cũng đúng giờ cả.

Đi vào nhà, anh nhìn thấy đồ đạc bị dọn sạch còn phòng khách trống không của cô thì lên tiếng hỏi: “Tiểu Đại, em muốn xách hành lý về quê đón Tết, hay em muốn dọn nguyên cái nhà em đi chỗ khác vậy?”

Tô Tiểu Đại cười khỏá lấp: “Là đón Tết, đón Tết đấy. Thôi không phí thời gian nữa, chúng ta đi thôi.”

Nhìn bộ dạng ngu ngốc của cô, Lăng Duy Trạch cũng đành cời khoác ra, bắt đầu làm osin chân tay miễn phí cho cô. Con bé ngốc này tu bao nhiêu kiếp, hưởng bao nhiêu phước đây? Muốn được anh tự mình đưa về nhà, mà anh còn phải nai lưng ra khuân vác đồ đạc từ lầu trên xuống lầu dưới. Hờ, xem như giữ cô ở bên cạnh thì phải chịu giá cao đi, Lăng Duy Trạch chỉ có thể tự an ủi bản thân như vậy.

Hỗn hển thở gấp, cuối cùng Tô Tiểu Đại cũng yên vị trong xe anh cùng với mớ hành lý lỉnh kỉnh, mệt chết đi được, Tết đến đúng là không nhàn hạ tí nào. Cô nghĩ đến ba mẹ yêu dấu ở nhà thì liền cảm thấy sự vất vả này cũng là đáng giá, dĩ nhiên cô còn cảm kích luôn cả gã đàn ông điển trai quý phái vừa dọn đồ dọn đạc cho cô nữa kìa.

Cau mày nhìn ghé sau đây ấp đồ, anh đóng cốp xe lại, hỏi cô: “Hết rồi đúng không?”

Ôm túi nhỏ ngồi ở cạnh vị trí tài xế, Tô Tiểu Đại không ngừng lấy tay quạt quạt trong không khí để mặt bớt nóng: “Hết rồi, làm phiền anh quá.” Ha ha, làm người yêu hờ cũng có ưu đãi nhỉ? Không tệ, không tệ! tâm trạng cô vô cùng tốt vì thế cô ngỡ như Lăng Duy Trạch cả người đang tỏa hào quang lấp lánh, khả ái không ai sánh được.

Lăng Duy Trạch lái xe đi, bắt đầu hành trình về quê đón Tết: “Em chắc là em không dọn nhà?” Thế nào đi ăn Tết mà mang cả tá đồ như vậy nhỉ? Khoa trương nhất là có cả chiếc giường xếp.

Tô Tiểu Đại cười khúc khích: “Tất nhiên không phải rồi, tại vì khi ở trường đại học có rất nhiều món tôi chưa kịp chuyển về nhà, đừng sợ, tôi không phải chạy trốn đâu.” Sau khi tốt nghiệp cô đưa hết thấy vào chung cư, có vô số thứ vô dụng nhưng cô còn tiếc rẻ chưa chịu ném đi, vừa đúng lần này anh đưa cô về nhà cho nên cô mượn nước đẩy thuyền luôn một thể.

Lăng Duy Trạch hừ một tiếng rồi mĩa cô: “Chân ngắn như em chạy trốn kiểu gì chứ?”

Việc anh đả kích cô đã sớm thành thói quen rồi, Tô Tiểu Đại cũng đã sớm luyện xong chiêu thức “mình đồng da sắt, mặt cốt thép bê tông” nên không đau khổ lắm, cô chỉ nhỏ giọng lầm bầm: “Ừ, có anh là chân dài thôi đấy.” Mà thật ra bên dưới chiếc quần tây phẳng phiu kia là cả một đôi chân dài thẳng tắp khiến bao người ước ao ghen tỵ, mà cô thì cũng không ngoại lệ.

Tại của Lăng Duy Trạch rất thính, đương nhiên anh nghe được con bé ấy lầm bầm cái gì, chẳng biết có phải tại mưa dầm thấm đất hay không mà anh cũng quen với việc cô ngốc nghếch hết thuốc chữa. Thôi đi, con bé không được thông minh, anh cũng chẳng buồn yêu cầu cao nữa, như vậy lâu dài cũng thành thói quen. Thời gian đúng là thần kỳ, thói quen thói quen, hai người bọn họ ở trong tiềm thức sớm đã trở thành thói quen của nhau rồi.

“Đôi khi anh là người rất tốt đấy!” Tô Tiểu Đại nói bằng cả lòng chân thành. Mặc dù Lăng Duy Trạch thường hay bắt bẻ cô, ác độc với cô, công kích tinh thần cô, bắt nạt cô, nhưng anh lại thường đưa cô đi ăn ngon, khi bị cúp điện cũng đến nhà cứu giúp cô. Lúc này thì đưa cô về quê, xem ra cũng không hẳn là người xấu.

Người tốt? Lăng Duy Trạch đúng là lần đầu tiên nghe người khác đánh giá cao về mình. Thật tình mà nói thì anh hiếm khi giúp đỡ ai, dù sao đối với danh phận người nhà họ Lăng ngày trước, không mấy người có đủ tư cách cầu xin anh, mà bây giờ trừ Đào Dục ra anh cũng chỉ có vài người bạn nhỏ, cho nên từ một khía cạnh khác mà nói dựa vào bản chất của anh cũng không thể coi anh là một người tốt lành. Nhưng có bị ngu anh mới để cho gã hàng xóm kia lợi dụng cơ hội cuỗm đi cô, không ngờ con bé ngốc cũng có kẻ để mắt

đến, việc đòi đúng là khó liệu, lòng người thì khó dò. Ừ thì, anh làm vậy không phải vì thích cô, anh chỉ đơn thuần không muốn người khác phá hỏng kế hoạch của mình.

Tuy vậy những suy nghĩ sâu xa này không cần để cho cô biết, cô là người đơn giản quá mức mà.

“Hừ, xem như em có lương tâm.”

Tô Tiểu Đại là thế, nếu ai giúp cô dù chỉ là việc nhỏ, cô luôn nhớ đến ơn của họ. Nhưng khi cô giúp người khác, cô chỉ cảm thấy đó là chuyện bình thường không đáng kể tới. Cho nên nếu Lăng Duy Trạch giúp đỡ cô, cô cũng thấy anh là người tốt. Chỉ là cô không thể giúp anh được cái gì ngoài việc đưa tay vỗ ngực: “Anh yên tâm đi, tôi nhất định biểu hiện tốt để giúp anh lừa được mẹ anh.”

Khó có dịp được Tô Tiểu Đại chủ động bàn chính sự, hơn nữa không giống những lần trước đây về miễn cưỡng, thái độ này khiến Lăng Duy Trạch có chút hài lòng, kế hoạch của anh quả nhiên vẫn có hiệu quả.

“Đây là nghĩa vụ của em, em thử làm hỏng xem anh có dễ dàng bỏ qua cho em không?”

Hừ, đúng là gã đàn ông độc địa, thời điểm tốt bụng ngăn ngừa chưa từng thấy đã trở về con người nguy hiểm. Giá mà anh cả ngày có thể dịu dàng như vậy thì tốt quá rồi. Thôi được rồi, cô cũng đã quen rồi.

“Tôi biết, còn cần anh nói à?”

Lăng Duy Trạch không đáp, chỉ liếc nhìn cô một cái và thăm mắng, con bé ngốc nghếch.

Thời gian từng phút trôi đi, chiếc xe xé gió lướt đi làm cho người ta lưu luyến thành phố. Bất tri bất giác Tô Tiểu Đại ngủ quên mất, lúc tỉnh dậy thì đã qua tám giờ đồng hồ, lộ trình cũng hơn mộ nữa. Nhìn Lăng Duy Trạch đầy mắt mệt mỏi, Tô Tiểu Đại chợt thấy muốn giúp anh, phải lái thêm bốn giờ nữa mới đến nhà.

“E hèm, hay để tôi thay anh lái cho?”

Lăng Duy Trạch liếc cô một cái, vẻ mặt anh giống như vừa trông thấy người ngoài hành tinh: “Em sao?”

Bị anh xem thường, Tô Tiểu Đại cực kỳ khó chịu, cô không nói hai lời bắt đầu tìm kiếm trong túi của mình, lát sau đem ra một tấm thẻ: “Hừ hừ, tôi có bằng lái đấy.”

Anh nghi ngờ đáp lời: “Em mua bằng phải không?”

Nếu như không phải Lăng Duy Trạch đang lái xe thì cô đã đánh anh bay ra khỏi cửa như trong phim gấu Teddy rồi: “Anh quá đáng lắm, năm hai đại học lúc nghỉ hè tôi đã thi đấy.”

“Được rồi, nhưng chốt lại em không thể lái xe, anh còn chưa chán sống đâu, chân em ngắn như này chẳng biết đạp phanh tới hay không.” Lăng Duy Trạch tiếp tục công kích cô.

“Này, tuy rằng tôi không có xe hơi nhưng tôi đã lái qua xe của Dương Trường Trường nhé!”

Đó là Dương Trường Trường chán sống, anh không muốn đem tính mạng ra đùa giỡn. Quán tính hoài nghi chỉ số thông minh hai chữ số của cô là một mặt, mặt khác anh sẽ không đem tính mạng mình giao cho kẻ khác, tai nạn giao thông một lần là quá đủ rồi.

Nghĩ đến ba năm trước anh thoát chết sau một vụ tai nạn thảm khốc, đáy mắt anh chợt hiện lên tia tối tăm khiến Tô Tiểu Đại cũng cảm giác được: “Không lái thì thôi, anh tức cái gì, tôi cũng chỉ lo cho anh một mối đấy.”

Tô Tiểu Đại nhỏ giọng lầu bầu khiến Lăng Duy Trạch từ cơn ác mộng trở lại thực tế: “Sao em học được lái xe vậy?” Trong quan niệm của anh, Tô Tiểu Đại khờ khạo, việc lái xe cần IQ cao không thích hợp với cô.

Nhắc tới việc này, Tô Tiểu Đại có chút phấn khởi: “Bởi vì tôi có một giấc mơ nhỏ.”

Thấy đôi mắt ngời sáng của cô khiến Lăng Duy Trạch có chút ngạc nhiên, nhưng anh vẫn theo thói quen đả kích cô: “Bé ngốc cũng có mơ ước?”

Tô Tiểu Đại lười phải hừ hừ nữa, phớt lờ anh: “Bởi vì tôi mơ ước một ngày nào đó mình có thể lái chiếc Volkswagen Beetle màu hồng, ha ha, chắc trông tôi oai lắm.”

Volkswagen Beetle màu hồng? Lăng Duy Trạch tưởng tượng ra mà buồn buồn: “Đúng là hợp với phong cách em.”

“Ừ, tôi cũng cảm thấy rất oai đấy.”

Lăng Duy Trạch muốn nói rằng, anh không phải đang khen em đâu, nhưng nhìn cô bé nở nụ cười thì đành im lặng. Thôi, cứ để cô sống trong thế giới mơ ước đi.

“Còn anh có mơ ước gì không?”

Mơ ước? Lăng Duy Trạch tự hỏi mình. Từ bé sinh ra ở nhà họ Lăng, là ông trời con, không có gì anh muốn mà lại không có được, cho nên nghĩ kỹ một chút, anh dường như chẳng có mơ ước gì.

Lúc nhà họ Lăng còn phồn thịnh, anh lấy nó làm mục tiêu, giống như mẹ và ông ngoại đã từng mong đợi anh có thể xuất sắc tiếp quản cơ nghiệp, nhưng chưa đến lượt anh thì nó đã sụp đổ. Nhà họ Lăng sụp đổ làm mục tiêu của anh cũng mất đi, chính vì ý chí kiên cường của mình và sự kiêu ngạo không ai sánh được, anh dựa vào sự trợ giúp của nhà họ Đào mà làm lại từ đầu. Chờ đến khi anh trả thù xong, vậy anh sẽ làm gì? Lần đầu tiên, Lăng Duy Trạch cảm thấy thật mờ mịt.

“Anh không có mơ ước.” Đúng, anh không có mơ ước, thì ra cuộc đời anh không hề có mơ ước.

Trái ngược với vẻ tĩnh lặng của anh, Tô Tiểu Đại vẫn âm ỉ: “Anh đùa tôi chắc, anh làm sao không có ước mơ chứ? Có kẻ mơ ước một căn phòng to, mơ một chiếc BMW, người khác lại mơ ước gia đình êm ấm, cho nên ai cũng đều có ước mơ cả.”

Chỉ là phòng ốc, xe cộ, thậm chí mọi thứ anh đều có. Về ngoài điển trai, thành đạt trong sự nghiệp, còn có rất nhiều người hâm mộ anh, cho nên: “Ha ha, thứ anh thiếu chính là một nhà đấy, này cũng xem như là ước mơ, hiểu không?”

Thiếu một nhà? Lời Tô Tiểu Đại vừa nói giống như cây kéo vừa cắt đứt sợi dây trong đầu anh.

Rất nhiều người nghi hoặc anh tại sao lại lựa chọn Tô Tiểu Đại, trừ lý do đặc biệt ra thì giống như anh từng bảo với Đào Dục, anh chưa từng muốn sống cô độc cả đời. Nếu nhất định phải kết hôn, thì Tô Tiểu Đại cũng không phải không có điểm gì tốt. Thế nhưng anh chưa từng nghĩ qua một nhà... một gia đình nhỏ.

“Một nhà, thì ra cái này cũng là ước mơ...” Lăng Duy Trạch chợt lẩm bẩm.

26. Chương 26

“Một nhà cũng có thể là mơ ước sao?” Giọng nói của Lăng Duy Trạch có chút mơ hồ, tuyệt đối không giống ngày thường lạnh nhạt.

Chẳng biết tại sao, mặc dù Lăng Duy Trạch luôn bắt nạt cô, nhưng cô lại thấy khó chịu khi nhìn thấy anh lộ ra dáng vẻ yếu ớt này, cô cố gắng tạo không khí vui vẻ.

“Tất nhiên, vì một nhà mà phấn đấu đi nhé.” Ít nhất cô cũng nghĩ như vậy đấy, cô không có ước mơ vĩ đại, cái gì duy trì hòa bình thế giới, cứu vớt địa cầu, mấy thứ đó giao cho vĩ nhân làm đi. Cô chỉ thích có ba, có mẹ, tìm người mình yêu để kết hôn và hai người cùng nhau xây dựng gia đình.

Trông thấy ánh mắt sáng lạn của Tô Tiểu Đại, dần dần anh chợt nhận ra mình giống như người trong sương mù tìm được phương hướng. Hồi lâu, anh bật cười: “Tiểu Đại, chẳng lẽ em đúng là giả ngu?”

Không ngờ ngày thường một cô gái ngờ nghệch như vậy lại có nhiều suy nghĩ thấu đáo, mà với kẻ thông minh là anh nhưng lại u mê lâu đến thế. Người tài về ngoài đàn độn? Hừ, đây rồi cuộc là đang khen hay chê cô đây? Anh ta xem thường những học sinh lớp khoa học tự nhiên giọng điệu ăn nói kém cỏi, hầy, thôi đi, dù gì anh ta bắt nạt cô cũng chẳng phải ngày ngày một ngày hai, hơn nữa nhìn anh ta cười vui vẻ cũng khiến tâm trạng cô nhẹ nhõm hơn nhiều. Không biết vì sao cô có cảm giác khác thường này, tóm lại cô không quen thấy anh ta ủ rũ.

Tất nhiên là Lăng Duy Trạch cuối cùng vẫn không để cô lái xe, một đường liền bốn giờ đồng hồ, rốt cuộc bọn họ đã đến quê nhà của Tô Tiểu Đại. So với thành phố C lừng lẫy phương bắc thì thành phố T một mạc kém xa, chỉ là cảnh vật ở đây yên bình xinh đẹp khiến người ta nhìn vào dễ lưu luyến.

Về quê, lòng cô càng trở nên vui vẻ, tựa mặt sát kính nhìn phong cảnh bên ngoài, cô kiêu ngạo nói với Lăng Duy Trạch: “Này, quê tôi không tệ chứ?” Mặc kệ cô rời nhà bao lâu, mặc kệ chốn thành thị có nhiều cám dỗ, đối với cô mà nói thì chỉ có thành phố T mới đích thực là nhà.

Lăng Duy Trạch gật đầu: “Ừ, không tệ. Chỉ là anh đang hoài nghi chốn đất lành chim đậu này tại sao lại nảy sinh ra một người có chỉ số IQ giống em?” Nhưng mà đúng là chỗ tốt.

Tôi không tức giận, tôi không tức giận, không được tức giận. Tô Tiểu Đại xoa ngực nói thầm trong lòng, vẫn là hận muốn đem bóp chết anh ta, cô nào có kém cõi như vậy!!! Hừ hừ, không so đo với anh ta nữa, nhìn phía trước quen thuộc, cô cũng sớm bỏ ngoài tai lời châm chọc của anh.

“Rẽ trái, rẽ trái, chung cư trước mặt anh!”

Theo hướng Tô Tiểu Đại chỉ dẫn, anh lái đến chung cư của Nam, toan lái xe vào trong thì cô lại hét: “Khoan đã, dừng ở đây, tôi có tí chuyện muốn ý kiến.”

Cũng may ven đường không có xe, không giống thành phố C muốn tìm chỗ tùy tiện dừng là cả một vấn đề. Tạm tắt máy, anh quay sang nhìn Tô Tiểu Đại: “Chuyện gì?”

Cô ngáp ngừng mở miệng: “Tôi muốn anh giúp một tay... à, chuyện này...”

“Nói!” Muốn anh giúp một tay mà làm quái gì phải ngại ngần như vậy? Khó hiểu!

Tô Tiểu Đại gãi đầu: “Mấy hôm trước, ba mẹ gọi điện hỏi tôi bao giờ về nhà. Rồi sau đó, hai người hỏi đến Dương Kiến...”

“Sau đó thì thế nào?” Dương Kiến? Tô Tiểu Đại có bạn trai, ừm.... thật ra anh cũng không để tâm lắm.

Tô Tiểu Đại gật gật: “Sau đó tôi còn chưa nói việc chúng tôi đã chia tay nhau, cho nên ba mẹ vẫn còn tưởng chúng tôi yêu nhau, muốn tôi dẫn anh ta về nhà.”

Cô và Dương Kiến bên nhau từ cấp hai đến cấp ba, thời điểm đại học mới bắt đầu nói cho gia đình biết. Bởi vì đôi bên điều kiện thích hợp, cùng quê, lại học cùng trường, cùng lớp, cho nên người lớn trong nhà đều hết sức mừng rỡ, mấy năm nay cả hai bên đều rất thân thiết nhau. Nhất là mẹ cô còn đặc biệt có thiện cảm với Dương Kiến, cho nên khi đã chia tay thật lâu nhưng cô vẫn chưa thể mở miệng nói rõ sự thật với ba mẹ.

Mặc dù không phải lỗi của cô, nhưng mỗi lần nghe điện thoại từ mẹ cô đều rất mệt mỏi trong lòng, sợ gia đình biết thì sẽ thất vọng. Hơn nữa Dương Kiến dường như cũng chẳng nói cho ba mẹ hẳn biết, nếu không thì với mối quan hệ thân thiết giữa mẹ cô và mẹ hắn, hẳn là việc này phải đến tai mẹ. Vì vậy giấu được chút nào hay chút ấy. Nhưng mấy hôm trước mẹ cô gọi điện bảo đưa Dương Kiến về nhà đi, nói đã lâu không gặp hắn, nhớ hắn rồi. Cuộc đời khổ khổ, bảo cô đi tìm Dương Kiến ở cái chốn nào đây?! Từ đó suy ra, cô chỉ có thể nhờ vả người trước mặt, hi vọng mẹ cô thấy anh ta đẹp trai, phong độ thì sẽ quên tiết tên Dương Kiến kia để cô thở phào nhẹ nhõm một lần.

“Cho nên?”

Nghe đoạn đối thoại quen thuộc, Tô Tiểu Đại không khỏi cảm khái cười người chớ vội cười lâu, lần trước cô còn cười nhạo anh ta cơ đấy.

“Cho nên tôi muốn nhờ anh giúp!”

Lăng Duy Trạch xoa cằm nhìn cô: “Đến lượt anh giả làm bạn trai em rồi à?”

Tô Tiểu Đại bắt đầu dĩ gật đầu, nếu không thì biết làm thế nào chứ?

Lăng Duy Trạch cười thầm trong lòng, kiểu này đúng là tổ đũa mã. Anh định nói cho cô biết lần này chính là lần ra mắt của anh, anh chưa kịp cất lời thì cô đã sắp xếp tình huống quá là hợp ý anh. Chỉ là còn lâu

anh mới nói ra tính toán của mình, ngược lại còn bày ra bộ dạng miễn cưỡng: “Giúp thì giúp, nhưng mà em cũng phải có gì đó gọi là trả lễ.”

Thấy anh đồng ý, cô liền quả quyết: “Anh cứ yên tâm! Về sau có việc cứ nhờ vả tôi, chết không từ nan!”

Thấy bộ dạng ngốc nghếch của Tô Tiểu Đại, anh chỉ muốn cười phá lên. Đúng là ngốc mà, dường như ở cạnh cô thì cuộc đời bớt tẻ nhạt đi nhiều lắm: “Giờ chúng ta vào nhà được chưa?”

Tô Tiểu Đại gật đầu, sau đó gọi điện thông báo là bọn họ sắp về tới nhà. Nhìn gương mặt yêu nghiệt của anh, hẳn, chỉ còn biết cầu nguyện cho qua cửa này thôi.

Cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian để cô lo lắng, chỉ huy Lăng Duy Trạch phóng xe đi, xa xa, cô thấy ba mẹ đứng dưới lầu, trong khoảng thời gian ngắn, trừ hạnh phúc ra cô không còn nghĩ được điều gì khác. Không đợi anh dừng xe hẳn, cô vội vàng mở cửa phóng như bay xuống đường, ôm lấy ba mẹ: “Ba mẹ, con về rồi đây!”

Hai vợ chồng ôm lấy đứa con gái: “Về là tốt, về là tốt, ba nhớ con lắm!” Ông Tô thương nhất là cô, nếu không vì cô cương quyết ở thành phố C thì sao ông nỡ lòng để con gái rượu sống một mình ở ngoài chứ.

Bà Tô cũng rất vui, nhưng so với con gái thì bà mong chờ chàng rể tương lai của mình hơn: “Thằng Kiến đâu, không phải về cùng con sao?” Ngắc mặt nhìn một chút thì bà thấy một thanh niên điển trai trẻ tuổi đứng cạnh xe hơi, ai vậy nhỉ?

Lời này của bà Tô khiến cô sực nhớ mình đã bỏ quên Lăng Duy Trạch, vậy là cô vội vàng chạy đến bên cạnh kéo tay anh, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi anh, ha ha...”

Lòng anh có chút xao động. Ban nãy nhìn gia đình bọn họ sum họp, chợt khiến anh nhớ tới mẹ anh, đúng là đã lâu không được gặp bà. Không để ý sự tối tăm trong đáy mắt phẳng lặng của anh, Tô Tiểu Đại hít sâu một hơi, kéo anh đến trước ba mẹ, giọng thấp thỏm: “Ba, mẹ, đây là bạn trai mới của con – Lăng Duy Trạch.”

27. Chương 27

Gì cơ? Bạn trai mới? Nghe qua như sét đánh ngang tai, hai ông bà lùi về sau vài bước, họ nhìn cô con gái của mình rồi lại nhìn sang người trẻ tuổi xa lạ kia, nhất thời chẳng nói nên lời.

Bà Tô càng không thể tin được, mấy ngày trước bà còn cùng mẹ Dương Kiến dạo phố, thế nào con gái bà lại đưa bạn trai mới về, hơn nữa còn là một kẻ điển trai như vậy. Thấy phản ứng kinh ngạc của bọn họ, Lăng Duy Trạch ho khan một cái rồi cúi chào: “Hai bác, cháu là Lăng Duy Trạch, bạn trai của cô ấy.”

Bà Tô vốn là người mê phim Hàn, nay chính vì dáng vẻ lịch lãm và cử chỉ tao nhã của anh mà bỗng dưng đâm ra hâm mộ, bởi lẽ anh so với những diễn viên trong phim thì càng điển trai hơn nhiều, hấp dẫn hơn nhiều. Bất gặp vợ mình ánh mắt lấp lánh, ông Tô giả vờ ho: “Tiểu Lăng, ừ. Đứng đứng ở đây nữa, vào nhà trước đã.”

Lăng Duy Trạch ung dung gật đầu, hoàn toàn không gấp gáp hay khẩn trương, ngược lại Tô Tiểu Đại còn kéo tay anh: “Chờ tí, anh giúp em mang đồ vào luôn thể.”

Mọi người lúc này mới nhớ ra Tô Tiểu Đại còn mang chai mang lưới từ xa theo về, Lăng Duy Trạch cởi áo khoác, ngăn lại hai ông bà vừa định xắn tay xách hành lý của cô: “Bác trai, bác gái, hai bác vào nhà đi, đồ đạc để cháu và Tiểu Đại xách là được rồi.”

Đối với biểu hiện của Lăng Duy Trạch, ông bà Tô hài lòng cực kỳ, bởi vì nhìn quần áo cùng tác phong kia chính là từ nhỏ sống trong nhung lụa, bây giờ có thể chủ động làm việc, thật là một đứa bé ngoan. Còn khá khảm ra sao thì một lát trò chuyện mới biết, dù sao Dương Kiến cũng quen thuộc bốn năm nay, không phải một câu bạn trai mới là có thể khóa lấp.

Cuối cùng trừ bà Tô, cả ba người đều dọn dẹp hành lý. Đợi tất cả mọi thứ được đầu vào đấy, mọi người đều mệt mỏi, thở hổn hển.

“Tiểu Lăng, vất vả cho con rồi.” Ngồi trên ghế salon, ông Tô bắt đầu đánh giá người trẻ tuổi. Không kiêu căng, trái lại ôn hòa, vừa nhìn là biết ngay con nhà danh giá, mặc dù ông cho rằng con gái mình có thể xứng với bất kỳ kẻ nào, tuy nhiên... thằng nhóc này gia cảnh tốt quá!

Mặc dù mệt gần chết nhưng Lăng Duy Trạch vẫn duy trì lễ phép, anh nhận lấy khăn giấy Tô Tiểu Đại đưa để lau mồ hôi trên trán, sau đó đem quà cáp dâng lên: “Một chút lòng thành, mong hai bác nhận cho.”

Nhìn Lăng Duy Trạch giống như ảo thuật ra một đồng quà, Tô Tiểu Đại không khỏi bội phục, quả nhiên là Lăng Duy Trạch, thậm chí cái gì cũng chuẩn bị xong xuôi hết cả. Ba mẹ cô cũng không khách sáo, vui vẻ nhận quà, bà Tô nhìn bộ mỹ phẩm dưỡng da đắt tiền, không khỏi mặt mày hớn hớn: “Tiểu Lăng, cháu thật khách sáo rồi.” Thằng bé cũng thật hào phóng, bộ mỹ phẩm này trị giá hơn cả vạn khiến bà ao ước bấy lâu, không ngờ anh lại có thể đem tặng bà, trùng hợp quá đi mất.

Lăng Duy Trạch mỉm cười: “Bác gái đừng nói vậy, đây là việc cháu phải làm.” Như đã nói lúc trước, anh vốn tính toán cơ hội để ra mắt hai ông bà, quà tặng dĩ nhiên không thể thiếu, nhìn ba mẹ cô vui vẻ, sự lựa chọn của anh chắc chắn là đúng rồi. Cá nhân Tô Tiểu Đại cũng cảm kích anh một phen bởi vì ba mẹ đang rất vui đấy!

Chỉ là vui vẻ thì vui vẻ, nhưng trước hết bọn họ muốn biết rõ ràng, cô con gái gốc của họ có khi nào vì không tìm được bạn trai nên đưa người này đến đóng giả hay không? Bà Tô nháy mắt với ông Tô, sau đó kéo tay con gái mình: “Ông ơi, ông nói chuyện với Tiểu Lăng đi, tôi với con bé bận tí việc.”

Lăng Duy Trạch gật đầu: “Bác gái cứ tự nhiên ạ, cháu ngồi cùng bác trai là được rồi.”

Bà Tô mỉm cười, rồi lôi Tô Tiểu Đại về phòng. Không đợi cô đặt mông lên giường, bà Tô đã véo tai con gái: “Mẹ, mẹ, nhẹ tí, mẹ làm gì véo con!!!” Ghét quá, vừa mới quay về đã bị véo tai.

Nhìn con gái ôm lấy lỗ tai, bộ dáng ngốc nghếch, bà Tô càng thêm kiên định ý nghĩ của mình, búng trán cô một cái: “Nói, có phải con thuê người kia về gạt ba mẹ hay không?” Nhất định là như vậy mà. Cô cùng Dương Kiến chia tay không dám nói với bọn họ, sau đó thuê người để che mắt bọn họ.

Không ngờ mẹ mình có trí tưởng tượng phong phú, Tô Tiểu Đại bèn khỏa lấp nói: “Mẹ xem phim truyền hình nhiều quá rồi hả? Sao thuê được người như anh ấy chứ?”

Bà Tô sững sờ, suy nghĩ một chút thấy cũng phải. Bề ngoài có thể gạt người, quần áo có thể gạt người, nhưng khí chất lẫn phong cách thì không lẫn được, bởi vậy... đứa bé kia từng hành động, từng cử chỉ đều không giống bọn lừa gạt. Chỉ là nhìn cô con gái ngốc nghếch, bà Tô vẫn cảm thấy có phần hờ hững: “Được, không nói chuyện này. Tại sao con với Dương Kiến cãi nhau?”

Cô và Dương Kiến ở cùng một chỗ, hai người đều làm việc tại thành phố C, hai nhà cơ hồ sắp thành thông gia, thật không nghĩ đến việc con gái bà đột nhiên đưa bạn trai mới về ra mắt. Nhắc đến Dương Kiến, tâm trạng cô lại không được vui, cô cúi đầu xoa tay: “Chúng con chia tay rồi.”

Cái gì? Chia tay? Bà Tô thật không dám tin vào con gái: “Đang yên lành sao lại chia tay, chẳng lẽ con bắt cả hai tay?” Đừng nghĩ bà Tô lớn tuổi mà không biết những cụm từ trẻ tuổi gần đây bọn nhóc hay dùng.

Chuyện liên quan đến danh dự, tất nhiên Tô Tiểu Đại sẽ không làm thánh mẫu ôm hết tội lỗi: “Rõ ràng là hấn bắt cả hai tay!” Lúc đó cô đã rất khiếp sợ để đối mặt với hiện thực tàn nhẫn, cảm tình bảy năm, kết quả trước khi tốt nghiệp đại học một tháng thì hấn nói chia tay. Đừng thấy cô bây giờ thản nhiên nói như thể không có gì, cô đã phải mất nhiều thời gian để trở lại bình thường đấy.

Bà Tô kiểu gì cũng không tưởng tượng được mọi thứ sẽ ra thế này, Dương Kiến càng không giống loại người như vậy, nhưng bà biết con mình không phải kẻ nói láo. Bà ngồi cạnh Tô Tiểu Đại, kéo tay cô: “Rất cuộc là sao hả con?”

Nhìn mẹ trưng ra bộ mặt không làm rõ không bỏ qua, Tô Tiểu Đại thở dài một cái, đành đem đầu đuôi câu chuyện nói rõ. Chỉ mới trôi qua nửa năm mà tựa như một đời đắng đặc vậy. Nghe xong, bà Tô tức giận vô cùng. Đừng nghĩ bà xem thường con gái, nhưng thử gây oan ức cho con bà xem, bà nhất định phải đòi lại công bằng!

“Không được, mẹ phải đến nhà thằng đểu cáng đây để nói cho ra lẽ!” Dám khinh khi con bà à? Bà phải đỡ nóc nhà nó!

Tô Tiểu Đại vội ôm lấy mẹ: “Thôi bỏ đi, không sao hết, có gì ghê gớm đâu mẹ!”

Bị con gái ôm chặt, cánh tay gầy của cô khiến bà hơi chua xót: “Con gái, sao không chịu nói sớm với mẹ hả?”

Tô Tiểu Đại rất đau lòng, nhưng để mẹ yên tâm, cô hít mũi, cố nén nước mắt mà cười khúc khích: “Hết khổ là sướng thôi, hiện tại anh Trạch rất tốt với con mà!” Tạm thời lợi dụng anh ấy, chỉ cần ba mẹ vui vẻ là tốt rồi.

Nghĩ tới thằng nhóc ngoài kia, bà Tô cũng cảm thấy được an ủi phần nào, chỉ là bà chưa thể tin hoàn toàn: “Thật sự không phải con thuê để gạt mẹ sao?”

Tô Tiểu Đại bất đắc dĩ ôm lấy cánh tay bà làm nũng: “Không phải mà, con quen biết qua Dương Trường Trường đây.”

Dương Trường Trường, con bé nhà rất giàu, tuy vậy lại làm bạn với con bà, còn đặc biệt che chở cho nó, nếu thông qua Dương Trường Trường thì người như vậy cũng phải. Mặc dù bà tức giận về thằng Dương Kiến đểu cáng, nhưng... hạnh phúc của cô mới là quan trọng nhất.

“Nó đối với con tốt không?” Bà cảm thấy con bà và Lăng Duy Trạch có một sự chênh lệch rất lớn.

Đối với câu hỏi này, Tô Tiểu Đại đã thuộc lòng hết đáp án rồi. Huống hồ bọn họ là giả, nhưng anh ta đối với cô tốt lắm.

Nhìn ánh mắt sáng ngời của Tô Tiểu Đại, bà Tô lúc này mới yên tâm: “Được, cố mà giữ cho tốt đấy.”

Thấy mẹ thả lỏng hơn, Tô Tiểu Đại gật gật đầu, tay giơ quả dấm: “Mẹ yên tâm đi!” A, nói láo thật là khó, nhìn bộ dạng phấn khởi của mẹ, thật không thể tưởng tượng ra lúc mà mẹ biết sự thật thì sẽ như thế nào? Nghĩ tới đây Tô Tiểu Đại giật mình, nhưng chỉ đành nhắm mắt tới đâu tính tới đó.

Mà phía ông Tô thì cũng đã hạ nước cờ cuối cùng, dù sao ông cũng không muốn truy cứu nhiều. Vấn đề cơ bản đã hỏi xong, ông cũng có chút hài lòng, đúng là đốt đuốc soi mới gặp được một đứa bé ngoan như vậy. Cơ mà thằng nhóc thật sự là bạn trai của con gái ông sao?

Kết thúc cuộc “thăm vấn”, bà Tô và con gái đi ra phòng khách. Quan sát Lăng Duy Trạch, bà thấy rất hài lòng, hừ, để tên Dương Kiến kia đứng núi này trông núi nọ đi, con gái nhà bà không thiếu người thương mến đâu. Nhìn hai mẹ con Tô Tiểu Đại vui vẻ, Lăng Duy Trạch biết cô đã hoàn thành nhiệm vụ được giao. Bà Tô nhiệt tình bước đến: “Tiểu Lăng đối bụng chưa, chờ một chút, bác chuẩn bị cơm cho các con.”

Lăng Duy Trạch gật đầu: “Vất vả bác gái quá.” Bôn ba cả ngày anh quả thực rất đói bụng, chỉ là phòng bếp là việc anh không thể giúp đỡ, cũng không muốn tham gia vào. Thức ăn có sẵn, chỉ hâm nóng và chuẩn bị bày ra bàn. Vậy là đã có bữa tối ngon lành, vẫn như cũ không phải là món cao sang mỹ vị nhưng nhìn vào rất kích thích muốn ăn.

Ông Tô nâng đũa, nói: “Tiểu Lăng, cháu ăn nhiều một chút nhé.” Mặc dù vợ ông không nói rõ sự tình, nhưng ông biết bà đã hài lòng với thằng rể tương lai, huống chi ông cũng không ngoại lệ.

Rốt cuộc được ăn cơm mẹ nấu, Tô Tiểu Đại cảm động vô cùng. Nhìn ba mẹ tươi cười, cô lại càng đội ơn Lăng Duy Trạch hơn, gấp cho anh đồ ăn nhiều tí: “Anh ăn đi, Trạch.”

Thấy hai đứa bé tình cảm tốt đẹp, bà Tô vô cùng mừng rỡ, lại gấp thêm thức ăn cho anh: “Cháu ăn tự nhiên nhé, thử xem tay nghề bác gái ra sao.”

Gia đình Tô Tiểu Đại nhiệt tình khiến anh cảm thấy dễ chịu, hương vị ngon lành của thức ăn, trong lòng anh chợt xúc động. Ba năm rồi, ba năm mới có thể ngồi cùng bàn được người lớn quan tâm, thật giống lúc ông ngoại còn sống...

Cơm tối chốc đã kết thúc, trời về đêm, Lăng Duy Trạch tất nhiên không thể về thành phố, chỉ còn biết đợi đến ngày mai. Mặc dù rất muốn ở lại vui vẻ, nhưng sắc trời đã tối, anh cần phải nghỉ ngơi nên đứng dậy tạm biệt: “Hai bác, không còn sớm, cháu đi tìm khách sạn đây ạ.”

Nghe xong lời này, bà Tô không đồng ý: “Thằng bé này thật là, giờ làm gì còn khách sạn nào nữa!”

Ông Tô cũng bàn theo: “Đúng vậy, ở khách sạn sao thoải mái bằng ở nhà được!”

Tô Tiểu Đại cũng cảm thấy thế, tuy nhà cô không so được với biệt thự của anh, nhưng dù gì cũng đầy đủ tiện nghi. Hơn nữa anh nắng gió bụi đường cả ngày, sao có thể bảo anh ra khách sạn ngủ chứ? Người lớn đều nói vậy, anh cũng không tiện từ chối, không thể làm gì khác hơn là đồng ý thôi. Chỉ là bà Tô cười tủm tỉm nói câu tiếp theo mới khiến ba người bọn họ giật mình: “Phòng khách bác còn chưa dọn dẹp, tối nay cháu ngủ với Tiểu Đại nhé.”

28. Chương 28

Ngủ cùng phòng? Tô Tiểu Đại cứng đờ nhìn Lăng Duy Trạch, sau đó buồn bã cup mắt, anh ta nào phải bạn trai thật của cô chứ? Vậy là cô vội vàng hướng về phía cha cầu cứu, hi vọng ông có thể giải vây. Ông Tô đã nhận được tin hiệu cầu cứu, thân làm cha, mặc kệ thằng nhóc này có xuất sắc thế nào thì cũng không thể dè bẹp con gái ông được.

Chỉ là... chỉ là ở trong gia đình, vợ là thứ nhất, thứ hai là con, còn thứ ba mới là ông... vừa định phản bác, liền bị bà Tô trừng mắt một cái, cuối cùng đành tìm cách bần lui.

Con gái à, ba xin lỗi con, nhưng con biết ba thấp cổ bé họng mà, sao làm chủ được, vậy- nha-con

~Bà Tô hắng giọng dứt khoát, đưa luôn khăn tắm cho Lăng Duy Trạch: “Cả ngày vất vả rồi, cháu tắm rửa nghỉ ngơi nhé, đây là khăn tắm bác mới mua đấy.” Mặc dù là chuẩn bị cho Dương Kiến, nay Lăng Duy Trạch đã vô tình đến thì đưa anh dùng luôn một thể.

Lăng Duy Trạch còn biết nói gì? Nói rằng thưa bác cháu không muốn sao? Anh mới không bị ngu như vậy, hơn nữa cũng không ghét bỏ việc ở cùng phòng với Tô Tiểu Đại vì cô sớm muộn gì cũng là người của anh mà. Tuy nhiên, anh còn cố ra vẻ khó xử, nhận lấy khăn tắm rồi bước vào phòng, mặc kệ ánh mắt ai oán của cô.

“Mẹ, mẹ có phải mẹ ruột của con không?” Lúc Lăng Duy Trạch đi khuất, cô mới ôm tay mẹ kháng nghị.

Thấy con gái rút cuộc khởi nghĩa vũ trang, ông Tô tuy không dám phản kháng vợ quyền uy nhưng vẫn đưa ra đề nghị nho nhỏ: “Bà à, nếu không tôi ngủ với thằng bé một đêm.” Làm sao có thể xách con gái mình đưa cho người ta chứ???

Vỗ nhẹ vào tay Tô Tiểu Đại, bà Tô gõ trán cô: “Không nói nhiều, con mà không biết nắm bắt thằng bé thì để xem mẹ trừng trị con làm sao.”

Vốn là cô và Dương Kiến đường ai nấy đi, giờ gặp chuyện tốt như vậy thì càng phải biết giữ chặt lấy.

Tô Tiểu Đại trở nên nóng nảy: “Mẹ, trai đơn gái chiếc không thích hợp ở cùng!” Trước kia chẳng phải bà cũng dạy bảo cô chưa kết hôn thì chưa được vượt rào sao? Giờ vừa gặp phải Lăng Duy Trạch đã thế, sao mẹ lại không giữ vững chính kiến gì hết vậy?!

Thấy con gái liều mạng phản kháng khiến bà Tô cũng xệ mặt theo: “Con đừng dùng phản đối là sao? Chẳng lẽ Tiểu Lăng là do con thuê đến để gạt hai cái thân già này ư?” Mặc dù bà từng căn dặn cô là phải biết giữ mình, nhưng đó là lúc còn non dại. Giờ cô cũng đã 22 tuổi, còn trẻ trung gì mà không biết nắm bắt lấy cơ hội tốt, người như Tiểu Lăng nào có được mấy ai? Được rồi, bà thừa nhận, là do Tiểu Lăng quá hoàn mỹ, bà sợ thằng bé đổi ý chạy mất.

Vừa nhắc đến vấn đề này, Tô Tiểu Đại đột nhiên câm bặt. Cô vất vả lắm mới khiến bà tin tưởng, nếu để bọn họ biết mọi chuyện là giả, còn không phải bọn họ sẽ thất vọng lắm sao?

“Là thật mà mẹ.”

Nghe cô khẳng định lần nữa, gương mặt bà trở nên hớn hờ: “Thế là tốt. Nói không phải khen chứ sao con còn trẻ mà bảo thủ quá vậy, phải giữ chặt lấy trái tim của người đàn ông, biết chưa?”

Dứt lời, chẳng đợi cô phản ứng, bà Tô lại lôi tay ông Tô: “Đi nào ông, chúng ta về phòng nghỉ ngơi, cả ngày nay mệt mỏi rồi.”

Nhìn ba mẹ biến mất sau cửa phòng, Tô Tiểu Đại hoàn toàn hết ý kiến. Đây là mẹ ruột ấy hả? Đem con gái đưa vào hang sói, mặc dù Lăng Duy Trạch sẽ không cảm thú với cô, nhưng trai đơn gái chiếc thật khiến người khác... ngượng ngùng.

Đang lúc còn đang rối rắm, Lăng Duy Trạch đã tắm rửa xong, anh bước ra hỏi: “Hai bác ngủ hết hả em?”

Tô Tiểu Đại gật đầu, buồn bã nhìn sang anh. Làm thế nào đây? Không phải cô sẽ ngủ trên sofa chứ? Nhưng sofa nào có, chỉ có trường kỷ bằng gỗ, cô lại còn muốn chết hay sao?

Lăng Duy Trạch từ trên cao nhìn xuống bộ dáng bối rối của cô, chân mày nhíu lại: “Em không tình nguyện cái gì?”

Như đã nói Lăng Duy Trạch chính là ân nhân, mà ngày thường cô vốn đã không dám chọc giận anh ta rồi: “Không... có! Tôi sợ tối ngủ không cẩn thận lại xâm phạm anh!” Hừ, lý do này đã hài lòng chưa, cái gã tự yêu bản thân cuồng tín này!

Lăng Duy Trạch hừ lạnh một tiếng: “Em biết là tốt, cho nên buổi tối em ngủ đằng hoàng một tí, anh ngủ đây.”

Nhìn anh vênh vác tự đắc bước vào phòng mình, Tô Tiểu Đại chỉ hận không thể túm tóc anh đập vào tường. Đó là phòng của cô, phòng của cô, phòng của cô a a a a!!!!

Nhưng khi nhìn kim đồng hồ điểm mười một giờ đêm, cô cũng cảm thấy mệt mỏi. Ngó chiếc trường kỷ cứng ngắc, lại thấy cửa phòng ba mẹ khóa chặt, cuối cùng cô đành lết xác vào với anh. Bên trong Lăng Duy Trạch đã nằm phè phỡn trên giường nghỉ ngơi, cô cũng chỉ có thể hừ hừ trong lòng, chấp nhận hiện thực mà đi tắm.

Đợi lúc cô bước ra đã gần nửa giờ đồng hồ, chẳng biết mẹ có ý hay không mà giường chỉ có một chiếc chăn, hai chiếc gối. Không còn hơi trách móc mẹ nữa, mi mắt nặng trĩu, Tô Tiểu Đại không kịp nghĩ nhiều, trèo lên giường và tìm một góc nhỏ để ngủ.

Lăng Duy Trạch luôn luôn cạnh ngủ, lúc cô bước lên giường là anh đã biết rồi. Mặc dù ở giữa hai người còn có khoảng cách, nhưng quả thật lần đầu tiên ngủ chung giường với cô nhất thời khiến anh... không ngủ được. Hương thơm phụ nữ bay vào mũi anh, suy nghĩ hồi lâu cuối cùng anh đuổi cánh tay ôm cô vào lòng. Mơ màng màng, Tô Tiểu Đại hơi choàng tỉnh giấc.

“Ừm...” Cô mở mắt nhìn anh.

Thấy cô vừa tỉnh, Lăng Duy Trạch lạnh lùng trừng cô: “Em đó, đã bảo em ngủ đằng hoàng mà?!”

Ừm, cô lại xâm phạm đến anh ta nữa sao?

“Xin lỗi anh.” Nói xong lật người lại tiếp tục ngủ.

Quan sát bóng lưng của cô, Lăng Duy Trạch chột thở phào nhẹ nhõm, thì ra cô ngốc này còn mê ngủ lắm. Lần này anh không kiên nhẫn, tiếp tục ôm cô vào ngực, tất nhiên ôm cô rất mềm và thoải mái.

Cả đêm không mộng mị, Lăng Duy Trạch và cô bình tĩnh khi tiếng pháo năm mới nổ ầm ỹ. Cô có cảm giác mình đang bị ai đó ôm chặt cứng.

“Ừm... a, a...” Ý thức được người đang ôm mình là ai, Tô Tiểu Đại theo bản năng hét chói tai.

Bị cô la hét om sòm, Lăng Duy Trạch bực dọc chặn môi cô lại: “Em câm miệng cho anh!”

Tô Tiểu Đại nhìn chằm chằm Lăng Duy Trạch, tối hôm qua rõ ràng nằm cách xa anh ta, tại sao sáng nay tỉnh giấc lại ôm ấp nhau như chiếc bánh quai chèo?!

Dừng lại một phút, Lăng Duy Trạch rốt cuộc tỉnh táo hẳn, anh nhàn nhạt liếc ngang ánh mắt: “Em đó, vẫn là ngủ không đằng hoàng.” Nói xong bước xuống giường đi vào nhà vệ sinh.

Ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của anh, trên người cô vẫn còn hơi ẩm đầy nam tính, để mặt cho cô ngồi ngưỡng ngội một mình. Thế là cô nhào tới ôm anh nữa hả??? Trời ạ, mẹ cô từng nói qua từ nhỏ cô ngủ đã lộn xộn, hung hăng cốc đầu mình một cái, như thế nào lại không có tiền đồ chứ?!

Chờ Lăng Duy Trạch vệ sinh cá nhân xong, Tô Tiểu Đại đã sớm rửa mặt xong xuôi ở phòng khác rồi. Thừa dịp cha mẹ ở nhà bếp, cô nắm lấy tay áo anh, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi anh, tôi ngủ hơi... nghịch ngợm tí.”

Lăng Duy Trạch cao cao tại thượng hừ một tiếng: “Em biết là tốt.”

Thấy anh không chấp nhận, cô bèn cười nịnh nọt: “Tôi biết ngay anh không để bụng mà!”

Ngắm dáng vẻ ngốc nghếch của cô, anh ở trong lòng cười thầm. Nhưng mắt trông thấy bà Tô loay hoay trong bếp đi ra, anh lập tức mỉm cười khiêm tốn.

“Bác gái, cháu phụ bác một tay.”

Lăng Duy Trạch lật mặt như giở sách khiến cô giật giật khóe môi. Bữa sáng hoàn tất, ông Tô chạy thể dục cũng quay về. Uống một ngụm sữa đậu nành, ông nhìn Lăng Duy Trạch bằng ánh mắt phức tạp, người trẻ tuổi a, chẳng biết tới hôm qua...

Anh nhận lấy bánh bao đậu từ tay bà Tô, gật đầu nói: “Cám ơn bác, bác dùng bữa đi, không cần để ý đến cháu.”

Quả nhiên cha mẹ vợ đối với con rể càng xem càng hài lòng, bà Tô càng nhìn càng hợp ý, mặc dù thấy hơi chênh lệch nhưng bà vẫn mong con gái mình có thể giữ chặt lấy thằng bé. Chính xác là bà không tìm ra tật xấu nào, nhưng nghĩ đến đêm qua vẫn không cầm lòng được mà dò hỏi: “Tiểu Lăng, cháu ngủ có ngon không?”

Nuốt thức ăn xuống, anh mỉm cười nói: “Vâng, chỉ là, cô ấy hơi không đành lòng thôi.”

Giọng nói mập mờ cứng chiều của anh khiến Tô Tiểu Đại sặc sữa đậu nành, vậy là anh lấy khăn giấy lau khóe môi cho cô, còn vươn tay vỗ vỗ lưng cô: “Sao em lại không cẩn thận như vậy?”

Mẹ cô nhìn thấy cảnh tượng này đều rất vui mừng, xem kìa, cô con gái ngốc của bọn họ đúng là tốt số mà, được thằng bé chăm sóc chu đáo như thế! Nhưng trong mắt ông Tô thì đó là cảnh tượng rất thê lương, than ôi, con thiên nga của ba!!!

Lăng Duy Trạch nói lời này thật khiến Tô Tiểu Đại không biết làm sao giải thích, vì anh ta nói... đúng mà. Ngay cả ngủ cũng ngủ trong lòng anh rồi, nhưng giọng điệu mập mờ kia chính là cố ý khiến ba mẹ hiểu lầm cô, rõ ràng bọn họ chẳng xảy ra cái gì mà! Tóm lại cô không thể thanh minh, chỉ còn biết nhân lúc ba mẹ không chú ý mà liếc nhìn anh. Tất nhiên anh chẳng buồn để ý, bộ dáng vẫn nhả nhặn như cũ. Kết thúc bữa sáng, anh xem đồng hồ rồi quyết định nói lời tạm biệt.

“Hai bác, không còn sớm, cháu xin phép về ạ.”

Đang ở trong bếp mang hoa quả lên, bà Tô sững sờ: “Về à? Cháu về đâu?”

“Thưa bác, cháu về thành phố C.” Từ bé anh đã sống ở nước ngoài, nhưng dịp Tết đối với nhà họ Lăng cũng rất quan trọng. Ngày xưa, hàng năm anh đều trở về nước vào Tết nguyên đán, nhưng từ khi ông ngoại qua đời được ba năm, gia tộc cũng tan rã, lễ Tết đối với anh mà nói chính là vết thương lòng. Cho nên dù là nhà họ Đào mời anh tham dự Tết nhưng anh vẫn từ chối, một mình với căn hộ rộng lớn là đủ. Tất nhiên có Tô Tiểu Đại xuất hiện cũng không ngoại lệ.

Bà Tô có chút không vui: “Cháu bảo mẹ cháu đang ở nước ngoài không về đây mà, một mình cháu về làm gì? Tiểu Lăng, có phải cháu xem bác là người ngoài không?”

Lăng Duy Trạch lắc đầu nói: “Bác gái đừng nghĩ vậy.” Chẳng qua anh không có thói quen đón những ngày lễ âm áp thế này.

“Nếu không phải thì ở đây với hai bác đón Tết nào. Về sau sẽ là người một nhà, cháu còn khách sáo thì bác sẽ giận đấy!”

“Đúng vậy, Tiểu Lăng, ở đây đi, càng đông càng vui mà.” Ông Tô tuy không thoải mái với chuyện kia kia nhưng vẫn nói thêm vào.

Nhìn mẹ cô thật giống muốn đem cô gả cho anh ngay lập tức, nghĩ tới việc anh ta lủi thủi một mình thì cũng lên tiếng: “Anh đừng đi được không, ở đây cùng đón năm mới với em.”

Lăng Duy Trạch cúi đầu, ầm ập, đã lâu không cảm giác ầm ập như vậy. Anh nhẹ nhàng cười: “Vậy cháu đành làm phiền hai bác nữa rồi.”

29. Chương 29

Vừa nghe Lăng Duy Trạch không đi, mặt mày bà Tô lập tức hớn hờ: “Như vậy mới đúng chứ, được rồi, tất cả mọi người bắt đầu làm việc thôi. Ông và Tiểu Lăng đi dán câu đối, con gái tới nhà bếp giúp mẹ nấu ăn, hôm nay chúng ta phải làm một bữa náo nhiệt.”

“Con cũng muốn đi dán câu đối mà mẹ!” Từ bé Tô Tiểu Đại đã thích cùng ba dán câu đối, bởi vì mỗi lần cô đều có thể quậy phá ba, đó chính là tuổi thơ đẹp mà mỗi khi nhớ đến.

Ông Tô đem hồ bột và câu đối nhét vào tay con gái: “Ok, con và Tiểu Lăng dán đi, ba phụ mẹ con.”

Tô Tiểu Đại cười toe: “Vẫn là ba tốt nhất!” Sau đó lôi kéo Lăng Duy Trạch ra cửa.

Dán câu đối mùa xuân chính là không thể thiếu, nhưng sinh ra ở nhà họ Lăng, anh đúng là chưa từng làm những việc này, tuy nhiên đây cũng không phải là việc khó. Đứng trên ghế nhỏ, anh bắt đầu dán cuộc đời của mình vào câu đối đầu tiên. Mặc dù xung phong dán giấy, nhưng Tô Tiểu Đại chỉ đứng dưới đất mà chỉ huy: “Méo rồi, bên phải, qua phải tí.”

Nghe lời cô, Lăng Duy Trạch đem câu đối di chuyển sang phải, kết quả cô lại kêu la: “Trời ơi lệch rồi, qua trái đi!”

Lăng Duy Trạch bắt đắc dĩ, đem câu đối di chuyển sang phải, nhưng Tô Tiểu Đại vẫn không hài lòng: “Không đúng, sao mà lệch thế này?”

Lườm cô một cái, anh lạnh lùng nói: “Đồ ngốc, là em đứng lệch còn dám cãi!”

Tô Tiểu Đại không phản bác, chỉ ngây thơ cười, nhưng trong mắt gian xảo không lừa gạt được anh. Khá lắm, dám giỡn mặt với mình cơ đấy. Nhân dịp Tô Tiểu Đại đứng cười khúc khích, anh đem hồ bột quẹt lên má cô khiến cô hét om sòm.

“Ghét, ghét, anh làm gì đấy?”

Tính xấu nổi lên, Lăng Duy Trạch cố tình bôi hồ vào mặt cô thật nhiều, sau đó nhếch môi cười đều. Khó có khi được anh đùa giỡn, Tô Tiểu Đại cũng bắt đầu náo loạn cùng anh, nhấc váy đuổi theo nhưng bắt đắc dĩ người ta chân dài còn cô chân ngắn một mẫu nên đuổi không kịp: “Ba ơi, anh Trạch bắt nạt con!”

Đang ở nhà bếp, nghe thấy âm thanh kêu cứu của con gái thì ông Tô lập tức thò đầu ra ngoài cửa xem, hóa ra con mình mặt lấm lem hồ bột đang đuổi bắt Tiểu Lăng, không khí vô cùng nhộn nhịp, a, hai cái đứa này!

Hai người chạy vòng vòng quanh ghế sa lon, cuối cùng cô chạy hết nổi, Lăng Duy Trạch mới ngừng lại. Ngồi thờ hững học trên ghế, cô lên án anh: “Anh còn ra vẻ ngây thơ à?”

Lăng Duy Trạch cười. Đúng vậy, anh thật trẻ con, nhưng dường như nhiều năm anh không còn ngây thơ nữa. Bởi vì nhà họ Lăng không cho phép có kẻ ngây thơ, mà sau khi nó sụp đổ, chỉ còn lại anh và mẹ thì anh càng không được phép ngây thơ. Tuy nhiên khi ở cùng với cô, anh lại vô tư như thế. Anh cảm thấy khá vui vẻ, cho nên lựa chọn ban đầu của anh là đúng, mặc dù ban đầu nghe xong không thể tưởng tượng nổi lý do. Giỡn đã đủ, Tô Tiểu Đại đi vào nhà vệ sinh rửa mặt sạch sẽ, điện thoại anh cũng vừa lúc reo, là của Đào Dục gọi đến.

“Này A Trạch, cậu đang ở đâu?”

“Nhà Tô Tiểu Đại.”

“Cái gì?” Đào Dục cho rằng mình nghe lầm, nhà Tô Tiểu Đại, gần sang năm mới, vì sao A Trạch lại ở đó chứ?!

“Chú tìm anh có việc à?”

“À, ông bảo cậu về nhà mừng năm mới.” Ba năm nay rồi, mỗi lần nhà họ Đào đề nghị là anh đều từ chối, nhưng hần vẫn kiên trì như cũ, bởi vì hần không muốn anh thui thủi một mình.

Lăng Duy Trạch biết được ý tốt của nhà họ Đào nên bèn nói: “Bảo ông yên tâm đi, nói anh đang ở nhà bạn gái đón năm mới.”

“A Trạch, cậu...” Rốt cuộc đã chịu ở hai mình rồi sao?

“Vậy đi, không có việc gì anh ngắt máy đây, buổi tối anh sẽ gọi điện chúc tết ông nội.” Đúng, anh không muốn ở một mình nữa, cuộc sống ngoài kia đang rất vui mà, hà cớ gì tự làm khổ bản thân.

Cuối cùng cũng đã đến tối, nhìn cơm tất niên phong phú trên bàn, lòng anh có chút ấm áp. Ông Tô giờ cao ly rượu, bắt đầu đọc diễn văn: “Trước tiên bác nói một câu, năm mới sắp đến, cái gì cũng mới mẻ, hi vọng mọi người sang năm mới đều khỏe mạnh, vui vẻ, cạn ly nào!”

“Được, cạn ly!” Nghe nhà ông hoan hô, uống rượu đỏ bình thường, thức ăn cũng bình thường, nhưng Lăng Duy Trạch lại thấy vô cùng thích thú. Sự ấm áp len vào tim anh, khiến anh đắm chìm thật lâu không thoát ra được.

“Tiểu Lăng, cháu là thành viên mới trong gia đình, nói vài câu đi.” Bà Tô giục anh, anh cười cười, lễ phép đứng dậy.

Tô Tiểu Đại chột bĩu môi, cái gì là thành viên mới chứ? Cô và Lăng Duy Trạch có phải vậy đâu? Nhưng nhìn anh nguyện ý diễn trò giúp cô, cô lại đội ơn anh ngàn lần.

Lăng Duy Trạch nhẹ nhàng mỉm cười, cầm ly rượu dưới ánh đèn cực kỳ nhã nhặn, hơi khom người nói: “Đầu tiên, cảm ơn hai bác đã tiếp đãi cháu, hi vọng năm mới hai bác sức khỏe dồi dào, vạn sự như ý. Còn nữa, hai bác cứ yên tâm giao em nhà cho cháu quản lý.”

Tô Tiểu Đại trợn tròn mắt, cái này không phải cầu nguyện năm mới, mà sao giống lời cầu hôn thế này? Ngu ngơ nhìn Lăng Duy Trạch một lúc.

Nghe được những lời của anh, bà Tô rất vui mừng không biết nói gì, bà chỉ có thể nắm tay anh: “Tiểu Lăng, là cháu nói đấy, về sau phải đối xử tốt với con gái gốc của hai bác đấy.”

Ai, thật là gia đình có con gái mới lớn, đến lúc này bà Tô vô cùng xúc động, lại còn vui mừng khôn xiết.

Dĩ nhiên, hơn hết là ông Tô, từ nhỏ ông đã cứng như trứng, hứng như hoa đùa con này, nay chớp mắt con đã phải sắp lấy chồng. Mặc kệ thế nào, con ông chia tay với thằng họ Dương kia mà tìm được Tiểu Lăng thì cũng xem như quá tốt rồi.

Lăng Duy Trạch trịnh trọng gật đầu, gương mặt nghiêm túc khiến Tô Tiểu Đại có phần kinh hãi. Ông lớn ơi, sao lại như vậy? Có phải diễn hơi quá rồi không? Nhưng nhìn khuôn mặt vui vẻ của ba mẹ, cô không thể giải thích, càng không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn chấp nhận, thôi tạm thời như thế, chuyện sau này để sau này tính.

Buồn phiền dĩ nhiên chỉ là một lúc, sau đó mọi người lại vui vẻ ăn cơm. Dùng bữa xong, vì để cho hai ông bà càng vui, Tô Tiểu Đại và anh không có đi chơi, ngược lại cùng nhau xem tiết mục cuối năm. Thật ra không cần diễn trò thì đã có không khí ấm áp rồi. Mùa xuân ở phương nam đại đa số không ăn sủi cảo, Tô Tiểu Đại cũng thế. Nhưng vì Lăng Duy Trạch là người phương bắc nên mẹ cô cũng làm một ít sủi cảo cho anh. Nhìn chương trình TV và đếm ngược thời gian, cả nhà vui vẻ đón mừng năm mới.

Chuông điểm qua 12 giờ, Tô Tiểu Đại lập tức ầm ĩ ôm lấy cánh tay ba mẹ: “Ba mẹ à, năm mới phát tài, bao lì xì đâu?”

Bà Tô cầm bao lì xì gõ lên đầu cô: “Còn không biết thẹn à, chưa gì đã vói vĩnh!” Mặc dù bà nói thế nhưng vẫn đưa bao đỏ vào tay cô.

Vuốt ve bao tiền, Tô Tiểu Đại cười tận mang tai: “Sau này con kết hôn vẫn phải cho con đó!” Thật ra Tết đến là cô lại có tiền, tuy rằng cô không còn là đứa bé nhưng đối với cô tập tục này rất có ý nghĩa.

Thấy Tô Tiểu Đại trẻ con khiến Lăng Duy Trạch mỉm cười, đã 23 rồi mà vẫn tinh nghịch hết biết. Không chờ anh nghĩ nhiều, bà Tô hươ hươ phong bao đỏ trước mặt anh, cười nói: “Tiểu Lăng, chúc mừng thì sẽ có lì xì nha.”

Bao lì xì? Anh cũng có à? Nhà anh không thiếu tiền, bao lì xì đối với anh chẳng có sức hút gì, hơn nữa từ khi trưởng thành đã không nhận bao đỏ nữa rồi, không ngờ hôm nay gã đàn ông 29 tuổi vẫn còn được cho cái này.

Tô Tiểu Đại cũng ồn ào theo: “Hắc hắc, anh ấy không muốn con muốn, chúc ba mẹ sức khỏe dồi dào, vạn sự sung túc!”

Bà Tô mừng yêu con gái: “Đi đi, có mấy câu nói hoài, Tiểu Lăng tới đây nào.”

Bị mẹ ghét bỏ, Tô Tiểu Đại quệt mồm ôm cánh tay ông Tô, ghét mẹ quá, tự nhiên xem trọng anh hơn cô!

Lăng Duy Trạch theo lời bước đến: “Chúc hai bác năm mới phát tài, gia đình an khang thịnh vượng.”

“Ngoan lắm!” Bà Tô đưa cho anh bao đỏ, thật là đứa trẻ ngoan, hi vọng thành bé và con bà có thể hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

Phong bao này có lẽ là phong bao ít tiền nhất anh nhận được từ trước đến giờ, nhưng anh dám cam đoan, đây cũng là lần đầu anh nhận được bao đỏ với tình cảm nhiều như vậy.

Đêm đã khuya, năm mới vui vẻ ngập tràn thành phố, ba mẹ cùng Tô Tiểu Đại đã sớm đi ngủ. Anh nhìn sao trời ngoài cửa sổ, bấm điện thoại gọi ẹ đang ở nước ngoài.

“Mẹ, quay về đi, chúng ta là người một nhà mà.”

30. Chương 30

Nói Lăng Duy Trạch là thiên kiêu chi tử tuyệt đối không sai, bởi vì lúc anh được sinh ra thì nhà họ Lăng đã tung hoành ở thành phố C mấy chục năm qua. Nó rộng lớn và quyền lực, ở đất này, không ai là không nể mặt nhà họ Lăng. Mà anh là kẻ kế thừa duy nhất, dĩ nhiên là được nâng như trứng, hứng như hoa, kiêu ngạo và ưu nhả là bản năng trời sinh.

Mặc dù gốc gác là người Trung Quốc, nhưng anh sống ở Trung Quốc không nhiều, từ lúc tiểu học anh đã sang nước Mỹ để tiếp nhận một loạt dạy dỗ mới mẻ, ấy vậy trong máu anh vẫn chảy một dòng phương đông thuần túy. Đại gia ở thành phố C cũng không ít, trọng trách của những kẻ giống anh đều nặng như nhau, tuy nhiên so với bọn họ thì người độc nhất là anh lại chịu áp lực lớn hơn nhiều.

Lăng Duy Trạch cũng không có cảm giác gì, vì từ bé anh đã là người của nhà họ Lăng, những điều này anh buộc phải thừa nhận. Trong cơ thể anh, mỗi một giọt máu cũng là vì nơi này mà chảy, anh cam tâm tình nguyện chịu khổ, cũng như xem nó là thứ mật ngọt ngào. Chỉ là khi anh 25 tuổi, chuẩn bị trở về nước tiếp quản cơ ngơi thì anh gặp tai nạn giao thông.

Tai nạn này muốn lấy mạng anh, cơ hồ anh không thể tỉnh dậy nữa. Nhưng dựa vào thân thể khỏe mạnh và nghị lực kinh người, từ trong cơn mê đờn đặc, anh tự vực mình thức giấc. Lúc anh tỉnh lại, người đầu tiên thấy không phải là mẹ, không phải ông ngoại, cũng không phải bạn gái, mà là Đào Dục.

Trực giác nói cho Lăng Duy Trạch biết có biến xảy ra, anh cất giọng khản đặc hỏi Đào Dục: “Nhà anh đã xảy ra chuyện đúng không?”

Đào Dục mím môi, hai mắt đỏ hoe, cuối cùng bị thương gập đầu một cái. Đầu óc anh quay cuồng, mơ hồ nghe Đào Dục nói người kia phản bội nhà họ Lăng, hại ông ngoại tự sát, mẹ anh thì biến mất, còn có cô bạn gái quyến luyến 7 năm nhân lúc anh hôn mê thì đã kết hôn với kẻ khác. Trừ việc người kia vợ vết một

phần tài sản thì tất cả tài sản còn lại đều bị tịch thu, cái ghế danh vọng cao cao tại thượng của anh cũng bị đổ nát.

Có lẽ đó chính là trời sập, nhưng phản ứng của anh có chút ngoài ý muốn. Anh tỉnh táo đến dọa người, giống như nhà sụp đổ không phải là nhà của anh, giống như lúc này kẻ trắg tay không phải là ai, ngay cả Đào Dục cũng không nén được mà biểu lộ ra ngoài, nhưng anh thì vẫn thản nhiên, bởi lẽ lòng kiêu hãnh không cho phép.

Ông trời có mắt, trừ não bộ tổn thương, còn lại anh không bị thương nặng lắm, ít nhất chân tay, nội tạng cũng không gặp vấn đề. Điều duy nhất khiến anh điêu đứng là do va chạm ở não bộ đã làm ảnh hưởng đến dây thần kinh thị giác, tuy không mù lòa nhưng anh đã mất đi khả năng nhìn thấy màu sắc. Từ đó, thế giới của anh chỉ toàn là u ám.

Một người đang nhìn đời với lăng kính đa dạng, nay phút chốc đều là màu đen trắng, cái này so với trời sinh mù lòa có lẽ đáng buồn hơn nhiều. Yên lặng thật nhiều ngày sau, cuối cùng Lăng Duy Trạch đã có thể đón nhận sự thật này. Nhà họ Lăng sụp đổ, anh không còn trọng trách, anh tự mang ỉnh một đôi kính hỗ trợ thì thế giới của anh mới nhuộm màu sắc như trước kia.

May mắn người nhà họ Lăng ý chí kiên cường, may mắn Lăng Duy Trạch được nuôi dưỡng nhiều năm không uổng phí, may mắn chính bản thân anh không cho phép mình gục gã, bị kiếp nạn này, anh cũng chỉ để mình ở bệnh viện tĩnh dưỡng nhất thời, đợi đến khi anh rời bệnh viện thì anh vẫn là kẻ ngạo nghễ đứng trên đầu người khác. Bóng lưng anh vẫn thẳng tắp như vậy. Hơn nữa anh cũng tin, ông ngoại sẽ không thích nhìn con cháu mình suy đồi nghị lực, nhà họ Lăng không có hạng người nhu nhược, càng không chấp nhận con cháu là kẻ nhu nhược.

Đợi sau khi về nước thì mọi chuyện đã là ba tháng sau, thành phố C một mặt sống yên gió lặng, giống như chuyện ấy chưa từng xảy ra nhưng anh biết người và vật đều đã mất cả rồi. Khi anh còn đang hôn mê thì nhà họ Đào đã thay anh xử lý mọi chuyện tàn dư, cho nên lúc anh trở về nước, điều duy nhất có thể làm là đứng trầm mặc trước mộ ông ngoại.

Ngày ấy trời xanh nắng ấm, cho dù là trong phần mộ cũng không có một chút bi thương, ngược lại ấm áp sáng lạn. Người của nhà họ Đào khóc không thành tiếng, nhưng ngược lại anh chỉ yên lặng nhìn chăm chăm vào bia mộ, vết thương trong lòng anh thối rữa và cào xé điên cuồng. Đau, trọn đời cũng không quên nỗi. Đào Tử Hồng nói chuyện với anh, vỗ vỗ vai anh và khuyên nhủ anh không thể suy sụp tinh thần. Phải bắt những kẻ hãm hại nhà anh trả giá thật lớn, để tể vong hồn ông ngoại anh trên trời.

Âm thanh ông lão vang vang bên tai, nhưng không cần ông nói thì anh cũng biết. Không kẻ nào phản bội nhà họ Lăng mà có thể sống được, không kẻ nào phá hủy nhà họ Lăng mà vẫn tiêu diêu tự tại, vô tư hưởng thụ công sức của ông ngoại gầy dựng. Bởi vì ông ngoại anh không cho phép, ngay cả anh cũng không cho phép.

Từ ngày đó, Lăng Duy Trạch bắt đầu vay vốn từ nhà họ Đào, từng bước từng bước gầy dựng từ đầu. L&S xác thực mà nói thì chính là để quốc tài chính, nhưng chỉ một mình anh biết anh đã vì nó mà hi sinh những gì. Một ngày chỉ ngủ hai giờ, cứ mở mắt ra thì phải làm việc liên tục, vì kinh doanh, anh tự mình gặp mặt, giao tiếp với những kẻ trước giờ anh chưa từng liếc mắt tới.

Lăng Duy Trạch không oán giận, anh biết oán giận chẳng giải quyết được vấn đề gì. Anh im lặng cố gắng, lặng lẽ gồng mình chống chọi, sự thật đã chứng minh anh thành công. Anh hoàn vốn trả Đào gia gấp nhiều lần, rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi một chút. Theo chặt lấy L&S suốt ba năm, nay là lần đầu tiên anh thả lỏng, mà cũng vì ngày hôm đó anh gặp được Tô Tiểu Đại – người anh muốn giữ lấy cả đời.

Nói đến vấn đề tình cảm, Lăng Duy Trạch luôn cố chấp, bằng không sẽ không cùng cô gái kia yêu thương bảy năm. Chỉ là vào thời điểm đấy anh không nghĩ tới, cô ta kết hôn với người khác, hơn nữa còn là hãm!

Anh đau lòng sao? Tất nhiên đau chứ. Bảy năm tình cảm không phải chỉ cười một tiếng là qua, nhưng quá nhiều thứ ập đến trong một ngày giông bão, anh cũng chỉ còn biết thản nhiên chấp nhận. Ba năm nay anh không yêu thêm ai nữa, Đào Dục cho rằng anh còn vẫn vương cô ta, nhưng thực sự thì anh không đủ thời gian để quan tâm cô gái khác, L&S đã chiếm cứ thời gian và sinh mạng của anh rồi.

Gặp được Tô Tiểu Đại là chuyện ngoài ý muốn, một cô gái liễu lĩnh ở phòng vệ sinh ngay khúc quanh tông ngã anh, mắt kính văng ra, thế giới lại xám xịt nhưng khi ngẩng đầu lên thì anh lại thấy màu hồng nhạt ở cô.

Đó là một người mặc trang phục màu hồng, mặt mũi bình thường, vóc dáng bình thường, nhìn trông cứ ngô ngố. Nhưng anh lại có thể thấy mái tóc xoăn màu cà phê của cô, sắc môi đỏ thắm, mắt đen to tròn... thế giới của anh rốt cuộc đã có sắc màu thật sự. Tim anh đập thành thịch, thì ra trên đời này vẫn còn một người như vậy. Tựa như tia sáng soi rọi xuống đáy đại dương sâu thẳm, không chút do dự, anh tự nói với mình, phải giữ cô ấy lại!

31. Chương 31

Ngày 15 Tô Tiểu Đại mới bắt đầu đi làm. Còn anh không nhàn rỗi như cô, mặc dù ở nhà cô vài ngày ngắn ngủi nhưng cũng đủ khiến anh ảm áp khó quên. Năm mới này, cô chơi bởi hết 15 tháng giêng, rốt cuộc cũng phải tạm biệt ba mẹ. Lúc gần đi bà Tô còn căn dặn, phải giữ chặt tiểu Lăng thật tốt. Trời ơi, lại còn điều này nữa à? Nếu để bà biết đây chỉ là diễn kịch thì bà có phải đánh cô chết hay không? Tô Tiểu Đại không khỏi rung mình một cái, bất hiểu lắm mới dám lừa gạt ba mẹ đấy!

Trở lại thành phố C lần nữa, ở đây vẫn không có biến chuyển gì. Vẫn người cũ, vẫn việc cũ, còn có Dương nữ vương, vì là năm mới nên trông ai cũng tươi tắn, thoát cái đã qua một tháng.

“Hình Dương, chờ tôi với!” Hôm nay là chủ nhật, Tô Tiểu Đại chốc nữa sẽ đi ăn cơm với Lăng Duy Trạch. Lúc vừa ra khỏi cửa đã trông thấy Hình Dương.

Nhìn thấy cô, Hình Dương vội vàng nhún thang máy, hơn tháng không gặp mà cô ấy vẫn vui vẻ như vậy, ha ha, thôi, chỉ cần cô ấy vui là tốt rồi. Nhưng tình trạng của hân không tốt lắm, Tô Tiểu Đại ngó đôi mắt thâm quầng và râu ria lún phún là biết ngay.

“Anh sao thế, giống dân tị nạn quá vậy?”

Hình Dương giờ mới nhớ đã ba ngày không làm đẹp mặt bằng, bởi lẽ theo tình báo cho hay, bọn buôn lậu thuốc phiện đang trốn ở thành phố C, bọn họ phải truy lùng ráo riết nên không có thời gian chăm chút bản thân.

“Vụ án quá bận rộn.”

Tô Tiểu Đại tò mò: “Vụ án gì hả anh?”

Đây là việc cơ mật, Hình Dương cũng không tùy tiện tiết lộ, hân chỉ suýt một tiếng: “Bí mật.”

Cũng may Tô Tiểu Đại không hỏi han nhiều, cô gật đầu: “À, vậy à, sang năm mới anh cảm thấy sao?”

“Tốt lắm.” Hình Dương không thường xuyên về nhà, nay về thì ba mẹ rất là mừng rỡ, chỉ là không biết cô thế nào.

Mặc dù biết Tô Tiểu Đại không thuộc về mình, Hình Dương không nên hỏi nhiều nhưng vẫn không kìm được mà mở miệng: “Còn cô khỏe không?”

Đề cập tới vấn đề này, Tô Tiểu Đại mặt mày hớn hờ: “Tốt lắm, Duy Trạch và tôi cùng nhau ở nhà tôi ba hôm, cả nhà đều rất vui vẻ.”

Người nói vô tâm, nhưng người nghe có ý, thì ra anh ta đón năm mới bên cô. Ba mẹ cô nhất định cũng tán thành, vậy hân còn cơ hội gì đây?

Không rõ lắm nhưng cô thấy Hình Dương tự nhiên sa sút tinh thần, chẳng lẽ vì việc cô không để hân đưa về nhà hộ?

“Này tôi muốn cảm ơn anh khi đó đã có ý tốt đưa tôi về, ha ha.” Quả thật là vậy, đã nhất trí cả rồi, kết quả bị Lăng Duy Trạch chen ngang khiến cô có chút ngượng ngùng.

Hình Dương không hi vọng cô suy nghĩ quá nhiều liền điều chỉnh cảm xúc: “Cô lại khách sáo nữa? Được rồi, không sao, cô vui là được. Giờ cô đi đâu tôi đưa cô đi?”

Thấy sau cơn mưa trời lại sáng, Tô Tiểu Đại thở phào nhẹ nhõm, cười khoát khoát tay: “À không đâu, anh bận rộn như vậy để Duy Trạch đón tôi cũng được.”

Hình Dương sững sờ, cúi đầu cười khỏ. Đúng vậy, người đàn ông kia đều lo lắng cho cô, hẳn lo cái gì chứ?

“Ừ, tôi đi đây. Cô cũng nên cẩn thận một chút, không nên tùy tiện tiếp xúc với những kẻ lạ mặt.” Mặc dù biết cô không gặp gỡ những người đó, nhưng hẳn vẫn cần dặn cô.

Tô Tiểu Đại mỉm cười, đồng chí cảnh sát quan tâm đến quần chúng nhân dân như vậy thật tốt: “Anh vất vả rồi, đồng chí!”

Hình Dương gật đầu, rồi lái xe đi. Còn đi ra khỏi chung cư thì đã thấy chiếc Benz chạy ngang xe hắn. Cố lên, Tô Tiểu Đại, nhất định em phải hạnh phúc đấy.

Lăng Duy Trạch xuống xe, cau mày hỏi: “Em ăn mặc gì thế này?” Chưa đến tháng tư mà đã ăn mặc mong manh như vậy.

“Này, thật ra nhìn mỏng chứ nó dày lắm!” Lăng Duy Trạch càng ngày càng thích dạy dỗ cô, cô cũng không phải con gái của anh ta, hừ!

Vươn tay kéo áo Tô Tiểu Đại, quả thật cũng dày lắm, lúc này anh mới không nói gì: “Lên xe.”

Không biết có phải thói quen đã ăn sâu vào tiềm thức rồi không, đối với hành vi thân mật này cô cũng không cảm thấy gì không ổn, chỉ nhún vai rồi ngoan ngoãn ngồi vào xe.

“Người lúc nãy là hàng xóm em à?” Từ xa đi đến đã thấy Tô Tiểu Đại đứng trước lầu cùng người khác nói chuyện, ai khác được ngoài gã hàng xóm xấu xa kia chứ?

Tô Tiểu Đại gật đầu: “Đúng vậy, là Hình Dương. Anh ấy giống như đang bận rộn vụ án nguy hiểm, ngay cả râu ria cũng xồm xoàm, làm cảnh sát thật vất vả.” Đối với nghề nghiệp của Hình Dương, cô luôn luôn ngưỡng mộ.

“Ồ.” Về Hình Dương mà nói, Lăng Duy Trạch cũng không có bao nhiêu ý kiến.

“Em nói cái gì cùng anh ta?” Lăng Duy Trạch hỏi, cũng muốn phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện. Anh đã nhầm trúng cô rồi, đương nhiên không muốn cô bị kẻ khác dòm ngó.

“Cũng không có gì, tùy tiện tán gẫu vài câu thôi. Hình Dương bảo tôi phải cẩn thận, không nên tiếp xúc người lạ. Nhìn xem, chú cảnh sát thật tốt, quan tâm người dân.”

Lăng Duy Trạch lại ờ, nhưng trong đầu nghĩ đến cuộc điện thoại vài ngày trước. Hình Dương đang bắt người chính là bắt gã ta. Gã dựa vào mối quan hệ với nhà họ Lăng ngày xưa để van anh giúp một phen, nhưng anh từ chối rồi. Gia tộc đã trở thành quá khứ, ông ngoại dùng tính mạng để đổi lấy sự an toàn cho anh và mẹ, anh không còn muốn dính dáng đến nhà họ Lăng ngày trước nữa. Chỉ là việc này không liên quan đến cô, nhưng vẫn nên cẩn tắc vô ưu.

“Cho nên em cẩn thận tí, không nên trò chuyện với kẻ lạ mặt, tránh trường hợp bị bắt cóc.”

Tô Tiểu Đại lén lút lườm anh: “Làm ơn, tôi không phải là trẻ con!”

Lăng Duy Trạch cười mỉa: “Em còn không thông minh bằng trẻ con.” Ở trong mắt anh, Tô Tiểu Đại vĩnh viễn đều là sinh vật đơn bào.

Trước sự công kích của anh, Tô Tiểu Đại chỉ có thể giả vờ không nghe, nguyên rửa lăm bầm con anh sẽ là heo, không thông minh bằng cô đâu. Chỉ là nguyên rửa thì nguyên rửa, Tô Tiểu Đại thấy một bàn thức ăn ngon lành thì tức giận liền tiêu tan. Thế đấy, quả nhiên có sữa chính là mẹ, Tiểu Đại à, cô đúng là chẳng có tiền đồ.

Nhìn Tô Tiểu Đại thỏa mãn mút lấy ngón tay, Lăng Duy Trạch thực sự chịu không nổi, cầm chiếc dưa gỗ nhẹ lên tay cô, giống như đang dạy dỗ đứa bé: “Bắn quá, em là con nít à?” Không, ngay lúc anh còn bế anh cũng không ở bắn giống vậy.

Bị anh gõ ngón tay, cô uất ức cầm khăn tay anh đưa mà lau lau, trong miệng lăm bầm: “Anh quản nhiều đấy, anh cũng không phải là ba tôi.”

Đối với biện hộ của cô, Lăng Duy Trạch hừ một tiếng: “Anh mà có con gái như em, anh đánh chết nó.” Vừa hậu đậu lại vừa không vâng lời, ăn uống thiếu tế nhị, giữ lại có ích gì chứ?

Thấy anh ghê gớm quá, Tô Tiểu Đại từ ngạc nhiên chuyển thành hoảng sợ: “Anh thật nhẫn tâm, con gái cũng không tha!”

Lăng Duy Trạch hất cằm, bộ dạng kiêu ngạo đáp: “Con gái của anh tuyệt đối là mẫu người hoàn mỹ xuất sắc nhất trên đời này.”

Đối với gã đàn ông đang tự tôn bản thân kia, Tô Tiểu Đại theo thói quen xuống nước với anh: “Ừ, ừ, con gái anh tốt nhất, con anh là ngọc quý, còn con chúng tôi đều là cỏ dại.” Nói theo cách của anh thì con anh là giỏi nhất à?

Không sai lắm, tuy nhiên anh lại nghĩ đến vấn đề di truyền gen vĩ đại này. Nhìn Tô Tiểu Đại ngu ngơ, anh càng không chắc chắn con anh sẽ hoàn hảo toàn diện đâu...

Chỉ cần có người cha như anh ở đây, mặc kệ thế nào, anh cũng muốn con gái trở thành cô công chúa hạnh phúc nhất. Lỡ như con gái bất hạnh di truyền từ mẹ, đến lúc đó anh sẽ cố gắng tìm cách chỉnh sửa nó. Ừ, cứ làm như vậy đi thôi.

Nhưng xem xét chỉ số thông minh của Tô Tiểu Đại, lòng anh có phần hoài nghi cô ngốc này sao có thể đảm nhiệm vai trò làm mẹ? Ngay cả thân mình cũng lo chưa xong, hơn nữa cô thực sự thích em bé sao?

“Em thích trẻ con không?”

Trẻ con? Nghĩ đến những đứa bé trắng trẻo mềm mại, cô càng rối tinh rối mù: “Thích chứ, chờ tôi kết hôn tôi muốn sinh Tiểu Quả, ha ha.”

“Tiểu Quả?” Lăng Duy Trạch cau mày, vậy là cái gì chứ?

Tô Tiểu Đại không ngờ anh chẳng biết Tiểu Quả lừng lẫy tiếng tăm, vì vậy cô gấp gấp lấy điện thoại ra đưa ảnh cho anh xem: “Nhìn đi, chính là đứa bé này, mạnh lắm.”

“Mạnh là cái gì?” Lăng Duy Trạch lại hỏi. (Gia môn bất hạnh, tha thứ cho Tiểu Lăng, anh ấy đó giờ ít xem show truyền hình)

Rốt cuộc anh không biết, Tô Tiểu Đại bắt đầu đắc chí: “Chính là đáng yêu đấy.”

Lăng Duy Trạch tiếp tục hừ, áp dụng từ mới ngay tức khắc: “Thôi đi, con gái nhà chúng ta mạnh gấp trăm lần.” Con gái của anh không thể đem ra so sánh tùy tiện được.

Tô Tiểu Đại nghe xong lời này chợt có cảm giác lạ, chúng ta? Chắc là tình cờ nói, nhưng chẳng đợi cô kịp suy nghĩ thì chuông điện thoại vang lên, bên kia dây chưa nói mấy câu đã ngắt máy.

“Duy Trạch, anh ăn đi!”

Thấy dáng vẻ nóng nảy của cô khiến anh không hiểu lắm: “Có chuyện gì thế?”

“Mới nãy đơn vị cấp trên gọi báo tôi khu ngoại ô vừa xảy ra vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, không đủ nhân viên, giục tôi phải chạy qua.” Tô Tiểu Đại gấp gấp nói, diễn đạt từ cũng lộn xộn, vì đây là lần đầu tiên cô nhận được nhiệm vụ khẩn như vậy.

32. Chương 32

So với sự cuồng cuồng của cô thì Lăng Duy Trạch nhanh chóng trấn tĩnh lại: “Đừng gấp, anh đưa em đi.”

Tô Tiểu Đại gật đầu: “Nhanh lên!”

Mặc dù công việc của cô là hướng tới việc an ổn, nhưng sắp xếp công tác không phải do cô quyết định nên phạm là phía trên giao phó, cô nhất thiết phải làm xong. Thật vất vả lắm lãnh đạo mới dùng cô, sao cô không cống hiến sức mình được chứ.

Kỳ thực chuyện này cũng không được giao cho Tô Tiểu Đại, nhưng phụ trách mảng tin tức trọng đại chị Lý đã bận, trùng hợp chủ nhật chỉ có thể liên lạc với cô vì vậy nhiệm vụ khẩn cấp này rơi lên đầu cô. Không biết có phải vì quá nóng nảy không mà Tô Tiểu Đại cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu, địa điểm xảy ra tai nạn tại vùng ngoại ô gần giao lộ đường cao tốc địa phương, vừa đến đây, chưa kịp tạm biệt Lăng Duy Trạch thì cô đã lao đảo chạy tới.

Nhìn cô lanh chanh láu táu, Lăng Duy Trạch cũng vội vàng xuống xe, cô ngốc này chạy cái gì, chẳng biết cẩn thận một tí ư?

Tình huống so với Tô Tiểu Đại tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, mấy chiếc Jeep việt dã cùng hai chiếc xe hàng to tông vào nhau, hiện trường một mảnh hỗn loạn. Hàng hóa, người, máu đan vào một chỗ, cảnh sát giao thông vừa mới chạy đến bảo vệ hiện trường, xe cứu thương, cảnh sát, còn có bọn toàn soạn báo cũng túm tụm lại, lộn xộn lung tung khiến người chưa bao giờ gặp phải cảnh này cũng không biết phải làm sao. Trong khoảng thời gian ngắn cô còn chẳng nghĩ ra mình nên làm cái gì.

Người ở tòa soạn báo thấy Tô Tiểu Đại, không nói hai lời liền đem máy ảnh nhét vào tay cô, đẩy cô lên trước: “Đừng phí thời gian nữa, chụp hình mau.”

“Ôi trời ơi.” Tô Tiểu Đại nhận lấy máy ảnh, sau đó chụp ảnh, nhưng máu chảy lênh láng khiến cô run rẩy, mùi máu tươi hăng nồng khiến cô muốn nôn thức ăn trong dạ dày ra.

Hiện trường nháo nhào hỗn loạn, cảnh sát bắt đầu phong tỏa, Lăng Duy Trạch ở tuyến phong tỏa bên ngoài thấy được Tô Tiểu Đại đứng trong hiện trường. Đúng là ngốc, bản lĩnh đâu mà làm mấy việc này chứ?

Theo lý thuyết lúc này không cho phép ký giả chụp ảnh ở khoảng cách gần như vậy, nhưng đương buổi nhốn nháo, ai cũng chẳng quan tâm đến Tô Tiểu Đại, vất vả lắm cô mới chụp được vài bức, khi muốn chạy ra còn thấy trong xe việt dã hình như có người. Cảnh tượng này đối với Tô Tiểu Đại mà nói hết như đang đóng phim. Cô run rẩy, đến gần mới phát hiện có một kẻ toàn thân đầy máu đang chậm chạp đẩy cửa xe ra, may quá còn sống khiến cô thật vui mừng. Vừa định quay đầu kêu người cứu trợ, đột nhiên bị hấn động ngã, thân thể người lạ và mùi máu tươi làm cô muốn gào to, nhưng nòng súng lạnh như băng đặt vào đầu cô khiến cô cảm bật.

“Không được nhúc nhích, nếu không tôi giết cô.” Hơi thở hỗn hển và âm thanh khản đặc khiến cả người Tô Tiểu Đại nổi da gà, cô bị dọa đến toàn thân mềm nhũn, căn bản không dám cử động, trong phút chốc lại càng không dám nói gì.

Sau đó cô thét chói tai, giữa hiện trường hỗn loạn này cũng không có ai chú ý, nhất là bóng dáng của họ còn bị xe khác cản trở, chỉ có một người nhìn chằm chằm Tô Tiểu Đại là Lăng Duy Trạch, anh dường như phát hiện cô đã biến mất trong nháy mắt, trái tim anh nhất thời ngừng đập. Sừng sốt giây lát, Lăng Duy Trạch cũng không quan tâm gì đến ưu nhã hay phong độ, lạnh lùng xông lên trước.

Thấy từ đâu có người muốn vào, một anh cảnh sát giao thông duy trì trật tự vội vàng ngăn lại: “Thưa ngài, ngài không thể vào, hiện trường đã phong tỏa.”

Dĩ nhiên anh biết hiện trường phong tỏa không thể đi qua, nhưng Tô Tiểu Đại còn ở bên trong, hơn nữa anh còn nghe được tiếng thét của cô. Nhất định cô đã xảy ra chuyện, bảo anh bình tĩnh kiểu gì đây? Vào lúc này, anh gạt phăng sự kiêu ngạo quyền quý, túm lấy cổ áo chàng cảnh sát: “Con mẹ anh, để tôi vào. Vợ chưa cưới của tôi còn ở bên trong.”

Nếu bây giờ người quen mà trông thấy Lăng Duy Trạch phản ứng như vậy có thể sẽ há hốc mồm kinh ngạc, nam thần trong truyền thuyết, người luôn cao ngạo phong nhã sao lại chửi bậy chứ? Có lẽ do khí thế anh bức người quá, chàng cảnh sát trẻ quên mất phải cản trở, Lăng Duy Trạch vội vàng chạy đi. Sau lưng là vài cảnh sát giao thông đuổi theo, từ nơi xa dồn dập tiếng còi cảnh sát càng lúc càng gần.

Chờ Lăng Duy Trạch đi đến đã thấy cảnh tượng này, gã đàn ông máu me khắp thân đang giữ chặt Tô Tiểu Đại, súng lục còn kề ngay đầu cô. Dưới ánh trăng che phủ trong đêm tối lóe sáng hòng súng đen ngòm khiến Lăng Duy Trạch hít thở không thông.

Bởi lẽ trông thấy được người quen, hay là trong tiềm thức tin cậy một người, Tô Tiểu Đại đang sợ hãi cũng hồi phục tinh thần, nước mắt trào ra, nhỏ giọng hô lên: “Duy Trạch, cứu em... Duy Trạch...”

Lăng Duy Trạch từng cho là Tô Tiểu Đại vì nguyên nhân đặc biệt kia mà anh chọn cô, để có một gia đình, một thân phận làm chồng làm cha. Nhưng lúc này anh lại phát hiện anh đã không thể khống chế tình cảm của mình. Thời gian đúng là thứ diệu kỳ trên đời, nó có thể thay đổi tất cả, cũng có thể lặng yên đem một thứ gì đó hòa vào xương máu của anh.

Tiếng Tô Tiểu Đại khóc giống như là một chiếc chìa khóa, mở ra tình cảm trong lòng mà trước giờ anh chưa nhận biết. Tim anh lại một lần nữa vì tiếng khóc của phụ nữ mà run rẩy.

“Không được nói chuyện.” Giọng nói độc ác cắt đứt âm thanh Tô Tiểu Đại, cũng gọi về lý trí của Lăng Duy Trạch.

Để nội tâm và tình cảm phức tạp ném sang một bên, Lăng Duy Trạch nhanh chóng tỉnh táo lại, chỉ là hai tay nắm chặt chính là biểu hiện sự tức giận lẫn gấp gáp của anh. Tuy nhiên hiện tại anh không thể tức giận, không thể mất tỉnh táo, bởi vì Tô Tiểu Đại cần anh. Bình tĩnh đi nào mới có thể cứu Tô Tiểu Đại, cũng chỉ có việc đem Tô Tiểu Đại về bên mình anh mới yên tâm, nếu không mọi thứ chân tình sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

“Buông cô ấy ra, còn anh có điều kiện gì cứ nói.”

Cảnh sát giao thông đằng sau gặp phải tình huống này cũng hoảng loạn, họ không ngờ anh có thể thần nhiên như vậy, ai ai cũng tròn mắt.

Gã đàn ông nhìn Lăng Duy Trạch một cái: “Lăng Duy Trạch, Lăng thiếu...”

Mơ hồ cảm giác quen thuộc khiến anh có chút kinh ngạc, hẳn là người của nhà họ Lăng, chẳng lẽ hẳn chính là...

Gã ta nhìn anh cười, nhưng trong tay súng không dịch chuyển. Thấy đằng sau có người chạy tới, ánh mắt của gã cũng trở nên ghê gớm hơn: “Tất cả lui về đằng sau, nếu không tao giết cô ta.”

Lăng Duy Trạch quay đầu nhìn lại, chẳng biết lúc nào cảnh sát hình sự mặc áo chống đạn đã xuất hiện đầy xung quanh, bọn họ cầm súng nhắm ngay kẻ đang đe dọa Tô Tiểu Đại. Theo phỏng đoán của Lăng Duy Trạch, gã ta chính là Lãnh Phong kẻ mấy ngày trước gọi điện cho anh, gã từng được nhà họ Lăng che chở tung hoành ở thành phố bắc. Không ngờ gã ở chỗ này, còn bắt Tô Tiểu Đại làm con tin, đây rốt cuộc là trùng hợp hay kế hoạch?

Hình Dương là người phụ trách vụ án chủ yếu cũng chạy tới, bọn họ nhận được tin tức nội bộ, Lãnh Phong đang đào tẩu khỏi thành phố C, nhưng không ngờ nửa đường xảy ra tai nạn giao thông. Bọn họ muốn tóm gọn hắn, nhưng khi nhìn thấy Lăng Duy Trạch cùng với người bị uy hiếp là Tô Tiểu Đại, Hình Dương kinh ngạc vô cùng. Tình thế không cho phép Hình Dương sừng sờ, dựa vào tính chuyên nghiệp trong ngành, hắn rất nhanh đã trấn tĩnh lại.

“Ngài Lăng xin lui về phía sau, tin tưởng chúng tôi sẽ giải cứu con tin. Lãnh Phong, tình hình này anh mọc cánh cũng khó thoát, anh tốt nhất trao trả con tin, đừng phạm thêm sai lầm nữa.”

Lãnh Phong bị thương nặng, giống như nghe được chuyện cười bông cười khùng khục: “Ha ha, phạm thêm sai lầm? Tao thả cô ta, chúng mày sẽ thả tao sao?”

Hình Dương trầm mặc, đứng, coi như gã thả Tô Tiểu Đại, nhưng tội tử hình của gã không thể có đường thoát, chỉ là tại sao Hình Dương có thể để gã gây hại đến cô chứ?

Cảnh sát trầm mặc khiến Lăng Duy Trạch mất kiên nhẫn, anh không giúp Lãnh Phong, cũng không rõ lắm tội của gã ta, nhưng nhìn Tô Tiểu Đại sợ hãi khóc không thành tiếng, lòng anh lại đau đớn. Anh tiến lên nhìn Lãnh Phong.

“Điều kiện của anh?”

Thấy Lăng Duy Trạch đứng lặng yên nhìn mình, Lãnh Phong lại cười điên cuồng: “Ha ha, không ngờ có thể gặp Lăng thiếu ở đây. Ông trời không để tôi chết a, Lăng thiếu sẽ cứu tôi phải không? Ha ha?”

Lăng Duy Trạch mím môi không nói, cứu gã ta, có thể. Mà nay không còn nhà họ Lăng, anh cũng không phải không có khả năng cứu giúp. Nhưng ông ngoại dùng tính mạng để đổi lấy sự an toàn cho anh và mẹ

anh, về tình về lý, anh đều sẽ không dính đến nhà họ Lăng ngày trước nữa. Anh không muốn ông ngoại hy sinh vô ích, vậy mà gã ta uy hiếp Tô Tiểu Đại – người mà anh quyết chung sống cả đời.

Thấy Lăng Duy Trạch im lặng, lòng Lãnh Phong cũng trầm xuống. Mấy hôm trước gã gọi điện cho anh xin anh cứu gã một lần, nhưng thế nào anh lại từ chối gã. Gã vốn tưởng rằng không còn hi vọng, nhưng tai nạn giao thông xui khiến giúp gã gặp được Lăng Duy Trạch. Hơn nữa nhìn cô gái trong ngực, Lăng thiếu giống như rất quan tâm cô ta, cho nên gã nói ông trời không muốn gã chết. Nhà họ Lăng có bao nhiêu bản lĩnh Lãnh Phong rất rõ ràng, mặc dù hiện tại không còn nhưng Lăng Duy Trạch vẫn không mấy may yếu thế.

“Lăng thiếu, ngài không cứu tôi, tôi chỉ còn cách lồi cô ta chết cùng. Ngài nói có phải không, ha ha?”

Âm thanh u ám vang lên bên tai khiến Tô Tiểu Đại run rẩy, cả họng sùng lạnh băng đặt cạnh đầu khiến cô nhìn Lăng Duy Trạch. Anh không cứu cô sao, muốn buông tay cô sao, nhưng cô không muốn chết. Cô còn ba mẹ, còn chưa kết hôn, còn chưa sinh con, bản năng sinh tồn trời dạy khiến cô nức nở thành tiếng: “Duy Trạch, cứu em. Sợ lắm, Duy Trạch, xin anh cứu em...”

Giọng của cô như cây kéo nhọn cắt lòng anh ra thành nghìn mảnh, máu tươi đầm đìa. Dừng hết sức, anh cười một tiếng trấn an cô: “Tiểu Đại, đừng khóc.”

33. Chương 33

Tô Tiểu Đại chưa bao giờ thấy Lăng Duy Trạch dịu dàng như vậy, Duy Trạch, không giống trước giờ anh cố ý giả vờ dịu dàng, mà là nội tâm nơi đáy lòng toát ra. Như kỳ tích, cô dần dần trấn tĩnh lại, họng sùng vẫn còn đặt ngay đầu cô. Tuy rằng rất sợ hãi nhưng cô chỉ cắn chặt môi mình, ngăn không cho bản thân khóc lóc, giống như thầm bảo Lăng Duy Trạch rằng, anh, em không sợ. Giờ phút này, thế giới của Tô Tiểu Đại chỉ trông thấy được mỗi anh, không có bất kỳ lý do, cô tin tưởng anh sẽ cứu cô.

Nhìn Tô Tiểu Đại rốt cuộc đã bình tĩnh một chút, anh mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó liếc nhìn Lãnh Phong: “Anh muốn gì, nói!”

Lãnh Phong mừng rỡ: “Lăng thiếu, ngài đồng ý?”

Lăng Duy Trạch không trực tiếp trả lời, chỉ ném một câu ngắn gọn: “Thả cô ấy ra.”

Nhưng điều này cũng không đồng nghĩa với việc cho Lãnh Phong một con đường sống, Hình Dương cũng căng thẳng nhìn anh. Lãnh Phong là do bọn họ hao tâm tổn trí giăng lưới bắt cá, giờ nếu bỏ qua thì khác nào thả hổ về rừng? Hình Dương cảm thấy mâu thuẫn, bên đội cảnh sát đều muốn bắt Lãnh Phong, nhưng Tô Tiểu Đại thì đang gặp nguy hiểm. Hấn thích cô, thật sự. Nếu không phải do tố chất được rèn luyện có trong người, chỉ e rằng hấn đã sớm rối loạn.

“Ngài Lăng...” Thấy đội trưởng sững sốt không mở miệng, một vị cảnh sát trung niên bèn lên tiếng, Lăng Duy Trạch, vị này ở thành phố C cũng khá nổi tiếng, hấn là thiếu chủ của nhà họ Lăng năm đó. Những điều này bọn họ cũng mới biết gần đây, nhưng Lăng Thiên chết đi đã khiến gia tộc họ Lăng đặt dấu chấm hết. Mặc dù hoài nghi nhưng bọn họ không có bất kỳ chứng cứ nào để bảo anh là người của gia tộc ấy, hiện tại thân phận của anh chỉ là một người làm ăn hợp pháp, không liên quan đến nhà họ Lăng. Huống chi ai cũng biết vị thiếu chủ kia còn được nhà họ Đào tương trợ, ít nhất ở thành phố C không ai dám động, mà giờ phút này anh ta lại...

“Tội phạm quan trọng, chẳng lẽ vợ chưa cưới của tôi không quan trọng ư?” Giọng điệu Lăng Duy Trạch hết sức sắc bén, không hề giống thường ngày ôn hòa nhã nhặn.

“Chuyện này...” Đúng là làm khó bên đội cảnh sát, bảo vệ công dân là chức trách của cảnh sát nhân dân, chỉ là Lãnh Phong bọn họ đã phải giăng lưới nhiều năm, cũng đã hi sinh nhiều đồng đội mới có ngày tóm cổ gã. Miếng ăn tới miệng còn không ăn khiến họ không cam lòng, hơn nữa Lãnh Phong liên quan đến vụ án buôn lậu thuốc phiện tầm cỡ quốc tế, không cần biết thế nào, bọn họ nhất định không bỏ qua cho.

Trong khoảnh thời gian ngắn, tất cả mọi người lâm vào tình cảnh khó khăn, nhưng Lãnh Phong không nhẫn nại được nữa: “Lăng thiếu, ngài tính sao?”

Lăng Duy Trạch chẳng quan tâm kẻ nào nữa, chỉ chăm chú nhìn Tô Tiểu Đại: “Tôi đồng ý. Thả cô ấy ra.”

Nhiều năm lẫn lộn như vậy, Lãnh Phong biết Tô Tiểu Đại chính là tia hi vọng cuối cùng, gã tự nhiên sẽ không ngu thả cô, chỉ là nhà họ Lăng nhiều năm che chở, mà thiếu chủ lại ra lệnh khiến gã phải do dự. Sắc mặt Lăng Duy Trạch trong màn đêm càng lạnh lẽo hơn, anh từ trên cao nhìn xuống Lãnh Phong: “Tôi là thiếu chủ, nói lời giữ lời.”

Vẻ mặt của Lăng Duy Trạch khiến Lãnh Phong nhớ lại ngày xưa, gia chủ cao cao tại thượng – người đã từng là thần thoại trong gia tộc. Ba năm qua mặc dù gia tộc biến mất, nhưng uy danh vẫn còn, tuy vậy Lãnh Phong không còn niềm tin mãnh liệt như ngày trước nữa...

Đúng, Lăng Duy Trạch không phải Lăng Thiên, ngay cả khi anh là thiếu chủ, sống chết trước mắt, bản năng sinh tồn không để cho Lãnh Phong tin bất kỳ kẻ nào: “Lăng thiếu, tôi muốn sống. Để tôi thoát, nhất định tôi sẽ không gây hại tới cô ta.”

Nếu giờ phút này chỉ có anh và gã, nhất định anh sẽ bỏ qua. Nhưng hiện tại không chỉ có anh mà còn có cảnh sát, anh không thể lộ ra vẻ đau lòng vì cô được. Anh mặc kệ cô khóc, lẳng lặng bước tới: “Thả cô ấy, tôi thay cô ấy làm con tin.”

Có lẽ khí thế của Lăng Duy Trạch quá bức người, có lẽ là gia tộc họ Lăng luôn đáng sợ, nhìn anh đi đến mà sự tỉnh táo của Lãnh Phong hoàn toàn mất sạch: “Ngài dừng tới đây, xin dừng tới đây!”

Lăng Duy Trạch đứng lại, anh đứng trung gian với gã, xung quanh là cảnh sát, chậm rãi rút di động: “Tôi gọi trực thăng đến, anh thả cô ấy ra.”

Thần kinh Lãnh Phong căng như dây thừng, gã biết người nhà họ Lăng nói lời giữ lời, nhưng nhiều ngày sống trong vòng lao lý đã khiến gã đối với ai cũng không tin tưởng, cho dù là lão gia chủ trên trời cũng không tin được. Gã lắc đầu: “Chờ tôi lên máy bay an toàn, tôi nhất định thả cô ta, ngài yên tâm, tôi sẽ không làm hại gì cô ta!”

Lăng Duy Trạch mỉm cười: “Được, nếu như vợ tôi có tổn thương gì, tôi sẽ cho anh chết không có chỗ chôn thây, hiểu chưa?”

Nhìn điệu cười hết gia chủ quá cổ, Lãnh Phong theo bản năng gật đầu: “Hiểu, hiểu.”

Nhưng cảnh sát ở phía sau lại bắt đầu nóng nảy, bọn họ lo lắng nhìn đội trưởng, rồi nhìn sang Lăng Duy Trạch, chẳng lẽ cứ như vậy bỏ qua cho gã ta? Chẳng lẽ bọn họ hi sinh đồng đội là điều vô ích? Nhưng cô gái kia cũng là người vô tội, làm sao đây? Hình Dương càng thêm căng thẳng, gã đàn ông kia máu me đầy mặt, Tô Tiểu Đại thì khóc, tim của hắn như là bị xé nát, cảm giác bất lực càng thêm điên cuồng hành hạ hắn.

Lăng Duy Trạch nói được làm được, quả nhiên chỉ chốc sau, trên bầu trời vang lên âm thanh máy bay trực thăng, Lãnh Phong mừng rỡ như điên nhìn máy bay hạ cánh, quay lại phía cảnh sát gầm gừ: “Các người lui về phía sau, lui hết!”

Cảnh sát do dự, nhưng đến đội trưởng còn ra dấu là lùi về sau mấy bước, Hình Dương ném súng trong tay, không có lùi vẫn đứng tại chỗ nhìn bọn họ, mà bây giờ trực thăng đã đáp xuống cách đó không xa trên sân cỏ, chỉ có mỗi Lăng Duy Trạch, người tiếp theo là Lãnh Phong.

“Lăng Thiếu.”

Lăng Duy Trạch nhếch môi cười: “Sao nào, anh cũng muốn ra lệnh cho tôi?”

Lãnh Phong theo bản năng cúi đầu: “Thưa ngài, tôi không dám.” Nhưng gã muốn đưa Tô Tiểu Đại lên máy bay, xưa nay ra lệnh cho thiếu chủ là điều gã không đủ can đảm để làm.

Cứ như vậy, Lãnh Phong kéo Tô Tiểu Đại, dưới tầm mắt của mọi người vào trực thăng. Lăng Duy Trạch lùi bất động, anh nhìn chăm chăm Lãnh Phong. Thần thái của anh vẫn như cũ, vừa lạnh lùng, vừa ưu nhã, nhưng càng như vậy thì càng khiến Lãnh Phong kinh hãi. Vì mạng sống, gã cắn răng kéo cô đi tới. Tự

trong nháy mắt, không ai thấy cũng không ai biết chuyện gì xảy ra, Lăng Duy Trạch tốc độ nhanh như chớp đánh úp về phía Lãnh Phong, một đá đá vào cổ tay của gã.

Lãnh Phong không hẳn là phế vật, tay gã tê rần đau đớn nhưng không vứt súng trong tay, chỉ là lão đảo, gã buông lỏng Tô Tiểu Đại. Cô suy yếu ngã trên mặt đất, anh toan muốn đỡ cô thì Lãnh Phong giờ súng lên cao, nhắm đến Tô Tiểu Đại...

Đùng một tiếng, âm thanh to lớn phá vỡ bầu trời đêm, nhưng người ngã xuống không phải Tô Tiểu Đại, mà là người chạy như bay trước mặt cô – Hình Dương. Hoàn hồn lại, Lăng Duy Trạch nện thêm vài cú vào người Lãnh Phong. Đá phăng súng rơi đất, lúc này cảnh sát ùn ùn xông lên.

Thật là đau, Tô Tiểu Đại bị Hình Dương đè trên người, toàn thân cô đau nhức. Mới một khắc kia cô còn tưởng mình sẽ chết, ngay cả khóc cũng quên, chỉ là tại sao Hình Dương lại che chắn cho cô...

Hình Dương, Hình Dương, anh thế nào? Tô Tiểu Đại nghĩ lung tung, lại bị hấn đè phía dưới không thể cử động.

Cảnh sát không tốn nhiều công sức đã tóm được Lãnh Phong, mấy anh cảnh sát hình sự bước tới, nâng Hình Dương lên: “Đội trưởng, đội trưởng, anh có sao không?” Nhìn tấm lưng của hắn không ngừng tuôn máu với sắc mặt tái nhợt, tơ máu vương khoe môi, đội cảnh sát đều đỏ mắt, thậm chí có người còn rơi lệ.

Mà Tô Tiểu Đại cũng được anh kéo vào trong ngực, anh vuốt vuốt người cô: “Không sao chứ? Em có bị thương chỗ nào không? Có hay không?”

Tô Tiểu Đại không bị thương, chỉ là ngã lên đất có chút đau đớn, trên người bị trầy xước, nhưng những thứ này cũng không bằng một màn kinh hãi vừa rồi. Cô ngấn nước mắt, nghẹn ngào nói: “Hình Dương... Hình Dương anh ấy...”

Lăng Duy Trạch lúc này mới nhớ đến Hình Dương, ôm Tô Tiểu Đại đến gần hắn, nhìn khắp người hắn vết máu loang lổ, Tô Tiểu Đại lại khóc, tay cô run rẩy như muốn bắt lấy cái gì: “Hình Dương, anh ổn chứ...”

Hình Dương nửa mê nửa tỉnh, nhưng nghe được giọng nói của cô, nhìn được mơ hồ bóng dáng cô, ừ, cô không việc gì là tốt rồi. Nhưng mà đau quá, so với những lần bị thương trước thì lần này đau hơn. Hắn sắp chết ư? Hắn còn ít lời muốn nói với Tô Tiểu Đại, vốn tưởng rằng đời này không nói được, tuy nhiên kẻ sắp chết thì bận tâm nhiều làm cái gì? Dừng dằng, Hình Dương mở mắt ngắm Tô Tiểu Đại: “Tiểu Đại à...”

Tô Tiểu Đại ngoài khóc ra thì không biết làm gì nữa, nếu không phải Lăng Duy Trạch ôm cô đằng sau thì ngay cả hơi sức ngồi dậy cũng không có: “Anh thế nào rồi?”

Hình Dương mỉm cười, giống như lúc Tô Tiểu Đại cười với hắn lần đầu tiên ấy, hắn cố gắng nói to: “Tô... Tô Tiểu Đại, tôi.. tôi thích em. Tiểu Đại, tôi thích em...”

34. Chương 34

Xe cứu thương vốn là một mục đích lệnh, ngay lúc Hình Dương nói xong câu kia thì nhân viên cứu hộ liền ba chân bốn cẳng đem Hình Dương đặt lên xe cứu thương, cũng tiện đường đưa luôn Tô Tiểu Đại. Lăng Duy Trạch tất nhiên sẽ không rời khỏi cô, anh cũng ôm cô cùng nhau vào trong xe.

Hình Dương đã hôn mê, sắc mặt hắn tái nhợt, máu sau lưng vẫn không ngừng tuôn chảy. Khóe môi rướm máu, nhân viên cứu hộ cũng đang nhanh chóng cấp cứu hắn. Vì cứu mình mà Hình Dương ra nông nỗi này, Tô Tiểu Đại vừa sợ hãi vừa bức rức, cô không để ý Lăng Duy Trạch, liền nắm tay Hình Dương mà khóc: “Hình Dương anh đừng chết, anh nói anh thích tôi mà, đừng chết có được hay không?”

Nhìn bọn họ tay nắm tay, sắc mặt Lăng Duy Trạch cũng trở nên khó coi, tình cảm mơ hồ trong lòng anh cũng theo đó mà biến mất. Nhưng do Hình Dương lấy thân đỡ đạn thay cô, vô luận thế nào anh cũng cảm kích hắn, chỉ là thân thể Tô Tiểu Đại và tinh thần bấy giờ quá yếu ớt, anh đuổi cánh tay dài ôm cô vào lòng: “Đừng khóc, anh ta không sao đâu.”

Giống như bắt lấy tia hi vọng cuối cùng, Tô Tiểu Đại hai mắt đắm lệ nhìn Lăng Duy Trạch: “Thật sự anh ấy sẽ không chết?”

Nói ra Lăng Duy Trạch cũng không chắc chắn, anh không rõ viên đạn bắn trúng ở đâu, nhưng để an ủi cô, anh còn nói thêm: “Ừ, anh bảo đảm.”

Có Lăng Duy Trạch bảo đảm, lòng cô cũng từ từ nhẹ xuống. Hôm nay là ngày nguy hiểm nhất trong 23 năm sống trên đời, nguy hiểm đến nỗi có thể dẫn đến tử vong. Có lẽ nước mắt không thể rơi được nữa, cô tựa vào lòng anh nhìn Hình Dương, thầm cầu nguyện cho hắn. Sau khi đến bệnh viện, Hình Dương nhanh chóng được đưa vào phòng phẫu thuật, mọi người luống cuống chân tay không ai để ý đến cô và anh.

“Duy Trạch, chúng ta cùng đi.” Tô Tiểu Đại phải tận mắt thấy Hình Dương không việc gì mới an tâm.

Lăng Duy Trạch mím môi: “Vây em kiểm tra sức khỏe trước.” Mặc dù anh rất cảm kích Hình Dương, nhưng Tô Tiểu Đại quan trọng với anh hơn.

Giờ phút này, kẻ vốn không có chủ ý lại kiên định lắc đầu: “Em không sao, đưa em đến phòng phẫu thuật.”

Không cần được cô, Lăng Duy Trạch chỉ còn biết ôm cô đến đây, ngoài cửa đã tụ tập rất đông người, tuy nhiên chẳng ai chú ý bọn họ, mọi ánh mắt đều hướng đến đèn đỏ đang lóe sáng ở bên trên. Chẳng biết qua bao lâu, tới lui nhiều người, lại rời đi nhiều người, Đào Dục và Dương Trường Trường cũng xuất hiện.

Lúc nhận được tin, chị và Đào Dục suýt chút bị hù chết, quăng hết công việc trong tay liền đi đến bệnh viện, khi chị thấy Tô Tiểu Đại yếu ớt vùi mặt vào người Lăng Duy Trạch, tim chị dường như ngừng đập.

Cầm chặt bàn tay lạnh băng của cô: “Tiểu Đại cậu ổn chứ? Đừng làm mình sợ!”

Có lẽ vì nguyên nhân gia thế, Dương Trường Trường bè bạn rất nhiều nhưng bạn thực sự chẳng có mấy ai, mà Tô Tiểu Đại chính là bạn tốt duy nhất, tình cảm của bọn họ so với chị em còn thân hơn nữa là đằng khác.

Nghe được giọng nói của Dương Trường Trường, Tô Tiểu Đại mới khôi phục tinh thần. Thấy người bạn quen thuộc, cô không kìm được muốn khóc thút thít, nhưng đèn đỏ kia nhắc nhở cô đây là bệnh viện, bên trong Hình Dương không rõ sống chết, cô không thể khóc, không thể làm phiền bác sĩ.

Cô khàn giọng mở miệng: “Mình không sao, mà Hình Dương vì cứu mình nên trúng đạn rồi.”

Nghe thấy cô không có việc gì, Dương Trường Trường thở phào nhẹ nhõm, ôm lấy đầu cô nhẹ giọng an ủi: “Bình an là tốt, bình an là tốt.” Con bé này gặp chuyện, chị biết ăn nói sao với ba mẹ cô?

Đứng một bên, Đào Dục cũng hỏi han: “A Trạch, cậu ổn chứ?” Hắn biết A Trạch có bản lĩnh, nhưng nhìn sắc mặt anh khó coi như vậy, cũng nên hỏi một câu.

Lăng Duy Trạch lắc đầu: “Không việc gì.” Hiện tại anh cũng hi vọng kẻ nằm bên trong cũng bình an vô sự, có thể Tô Tiểu Đại mới yên lòng.

Thời gian trôi qua thật lâu, lâu đến nỗi Dương nữ vương ngủ quên trên vai Đào Dục nhưng Tô Tiểu Đại vẫn tròn tròn mắt nhìn chăm chăm ánh đèn đỏ ở phòng phẫu thuật. Rốt cuộc, cửa lớn đóng chặt đã được mở ra, mọi người nhanh chóng đi tới, bác sĩ mệt mỏi tháo khẩu trang xuống: “Phẫu thuật thành công, anh ta không sao đâu.” Tiếp theo, tiếng hoan hô lẫn khóc than vang lên ồn ào.

Mà nghe được tin tốt này, Tô Tiểu Đại cuối cùng cũng mỉm cười rồi rơi vào hôn mê trong ngực anh.

Ừm, thật đau, Tô Tiểu Đại giống như trải qua một giấc mộng rất dài, cô mơ thấy rất nhiều người, có ba có mẹ, có Dương Trường Trường, có Lăng Duy Trạch, còn có Hình Dương, nhưng tiếng súng nổ đùng khiến cô giật mình thức giấc.

“Hình Dương!” Cô thét chói tai làm Lăng Duy Trạch cũng bừng tỉnh theo.

Nắm lấy tay cô, anh đứng dậy trấn an: “Em tỉnh rồi à?”

Tô Tiểu Đại hoàn hồn, nhìn thấy Lăng Duy Trạch và bệnh viện trắng lóa, cô lo lắng hỏi: “Hình Dương ra sao hả anh?”

Mặc dù không thích cứ mãi nhắc về hắn, nhưng cũng do cứu cô mà hắn bị thương, cho nên anh tạm thời dè xuống sự bức mình: “Anh ta ổn, không nguy hiểm tính mạng.”

Thế nhưng Tô Tiểu Đại không tận mắt thấy thì không yên lòng, bỏ qua cánh tay còn kim tiêm, cô muốn xuống giường: “Để em đi xem thử.”

Trông cô giãy dụa khiến ông tiêm rướm máu, Lăng Duy Trạch vội dè tay cô, gọi y tá, gầm khê: “Ngồi yên ở đó ngay, anh nói em cũng không tin sao?”

Bị Lăng Duy Trạch quát, Tô Tiểu Đại thẳng thốt hỏi: “Anh không gạt em chứ?”

Nhìn sắc mặt trắng bệch kia, Lăng Duy Trạch không nỡ trách móc cô, chỉ lắc đầu một cái: “Không gạt em. Anh ta còn hôn mê bên trong, chờ anh ta tỉnh, anh đưa em đi xem được chứ?”

Âm thanh dịu dàng của Lăng Duy Trạch có tác dụng rất lớn, Tô Tiểu Đại dần dần bình tĩnh, chờ y tá xử lý xong vết thương, trong phòng bệnh cũng chỉ còn hai người bọn họ.

Nhìn anh râu ria lún phún, Tô Tiểu Đại đã có thể nhớ lại được những chuyện vừa xảy ra.

“Duy Trạch, em thấy nó như là một giấc mơ vậy.” Nằm mơ cũng không ngờ đến cô sẽ gặp cảnh tượng như vậy, ép buộc, sủng ông, chẳng khác trong phim ảnh, nhưng cô lại trải qua chân thực.

Bấy giờ cô giống như búp bê vô hồn, Lăng Duy Trạch đau lòng ôm cô an ủi: “Không sao cả, không sao.”

Tô Tiểu Đại bật khóc: “Anh biết không, suýt nữa em bị dọa chết.”

Khóc lên là tốt, anh đương nhiên biết sợ hãi của cô. Tô Tiểu Đại đối với thế giới vẫn luôn đơn thuần như vậy, bất ngờ gặp phải chuyện nguy hiểm cô còn có thể nén hơi sức để giữ tỉnh táo là tốt lắm rồi. Dù anh có an ủi nhưng cô vẫn khóc, lát sau đã ngủ thiếp đi.

Lúc Dương Trường Trường và Đào Dục tới đã trông thấy cảnh tượng Lăng Duy Trạch ôm Tô Tiểu Đại ngủ say, tay còn đặt trên lưng cô vô nhẹ đỡ dành, nhất là thái độ của anh, chẳng khác nào người yêu lý tưởng.

Dương Trường Trường chợt thấy vui mừng, người nhà họ Lăng ghê gớm ra sao không phải chị không biết, nhưng mà đối xử tốt với Tô Tiểu Đại quả thật rất lạ kỳ. Đào Dục cũng vui mừng vì rốt cuộc anh em của hắn cũng có thể mở lòng đón tình yêu rồi, không dễ dàng, không dễ dàng chút nào.

Lăng Duy Trạch đã trông nom cô hai ngày hai đêm, Dương Trường Trường bèn để anh về nhà nghỉ ngơi, trước lúc đi anh còn không yên tâm căn dặn: “Tôi lập tức quay lại, các người chăm sóc cô ấy hộ tôi.”

Anh đi được một lúc lâu, Tô Tiểu Đại tỉnh giấc, là do đói mà tỉnh. Khóc lóc qua đi, Tô Tiểu Đại không bận tâm đến những thứ đáng sợ kia nữa, nhưng khi nhìn thấy hai kẻ ở ghế salon tình chàng ý thiếp thì cô đâm ra uất ức: “Lăng Duy Trạch, em đói.”

Dương Trường Trường và Đào Dục nghe thấy liền tách ra, chị chạy đến bên giường cô: “Sao rồi? khá hơn chút nào chưa?”

Tô Tiểu Đại méo miệng: “Tốt cái gì, mình đói sắp chết.”

Dương Trường Trường xấu hổ cười: “Muốn ăn gì nói, mình bảo hắn đi mua.”

Có thể sai khiến Đào đại thiếu gia trừ Lăng Duy Trạch ra chính là Dương Trường Trường, nhưng là mua cơm cho chị dâu, hắn hết đường chống đối. Nhận được lệnh của bề trên, Đào Dục lập tức đi ngay, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người. Nhìn Tô Tiểu Đại tái nhợt, chị thở dài: “Cậu làm mình sợ lắm đấy.”

Đối với sự lo lắng của nữ họ Dương, Tô Tiểu Đại cười cười: “Mình không sao.”

Nắm tay cô, Dương Trường Trường có chút kích động: “Không việc gì là tốt, về sau đừng đi chơi lung tung.”

Bị Dương Trường Trường chọc cười, cô nào có đi chơi, rõ ràng đi công tác mà xui xẻo bị bắt.

“Trường Trường, cậu biết Hình Dương ở phòng bệnh nào không?” Tô Tiểu Đại muốn đi xem Hình Dương, bằng không cô chưa yên tâm.

Anh ta ở phòng bên cạnh: “Biết, cậu muốn thăm anh ta à?”

Tô Tiểu Đại gật đầu. Dương Trùng Trùng bèn đỡ cô dậy, sang phòng bên cạnh, thấy Hình Dương nằm ngủ bình yên, cô thở phào nhẹ nhõm. Không muốn quấy rầy hân nghỉ ngơi, hai người lại quay về phòng.

Có lẽ vừa trải qua kiếp nạn nên cô thành thực một chút, đột nhiên cô nghĩ đến lời của Hình Dương sau cùng nói với cô.

“Trùng Trùng, anh ấy bảo thích mình.”

Cô không rõ lắm cảm giác, mặc kệ người đối với người có rung động hay không, nhưng khi ai đó bất chấp nguy hiểm tính mạng đỡ đạn nhả thì đúng là không thể nói rõ ràng được.

Hình Dương thích cô? Tại sao trước giờ không cảm nhận được, nhưng lúc hân nói ra thì cô mới cảm thấy đau lòng, có chút rung động, loại rung động này giày xé cô, khiến cô không biết đối mặt với Hình Dương thế nào.

Dương Trùng Trùng nuốt nước bọt, nhìn cô: “Tiểu Đại, cậu có thích hân không?”

Tô Tiểu Đại sững sờ, suy nghĩ giây lát rồi lắc đầu: “Mình không biết.”

Mà giờ khắc này đây, Lăng Duy Trạch đứng ở ngoài cửa đã nghe thấy hết, nét mặt không rõ vui buồn. Xem ra anh đánh giá thấp Hình Dương, sức ảnh hưởng cũng lớn như vậy.

35. Chương 35

“Vậy cậu biết Lăng Duy Trạch thức trắng hai đêm chăm sóc cậu không?” Dương Trùng Trùng bèn hỏi.

Tô Tiểu Đại sững sờ, thật ra thì cô vẫn không chú ý đến việc này, sau khi tỉnh lại cảm xúc cô không ổn định, chỉ khóc to rồi ngủ thiếp đi, đến lúc tỉnh giấc đã không nhìn thấy Lăng Duy Trạch nữa.

“Thật ư?”

Dương Trùng Trùng liếc mắt: “Nếu không thì là ai rảnh rỗi trông nom cậu? Đúng là có nhiều bản lĩnh mà, khiến Lăng đại thiếu gia không ngủ nghỉ, vất vả lo cho cậu, tự hiểu đi, cô nương!”

Tô Tiểu Đại vẫn không ngờ được việc này, hiện tại tỉnh táo suy nghĩ một chút mới cảm thấy đúng, chỉ là cô do sợ hãi mà quên luôn cả anh.

Thấy nét mặt của cô, Dương Trùng Trùng biết lời nói của mình vẫn không uống phỉ: “Có câu này muốn bảo cậu, tuy hơi xoàng nhưng cũng là chân lý, rằng cảm động không phải yêu!”

Cảm động không phải yêu? Tô Tiểu Đại nhìn Dương Trùng Trùng.

“Lấy mình làm ví dụ đây, mặc kệ ai cứu mình, ngoại trừ cảm kích thì cũng chỉ là cảm kích, bởi vì mình rất rõ mình yêu Đào Dục, đối với tình cảm người khác sao chỉ có thể cảm động, cơ mà chẳng phải yêu, hiểu chưa?”

Nói gì đấy? Cô lúc hiểu lúc không, nhưng nội tâm của cô vì Hình Dương mà có phần xáo trộn, cô yêu Lăng Duy Trạch sao? Sai rồi, bọn họ chỉ là giả vờ thôi!

Về mặt cô ngu ngốc khiến Dương nữ vương cau mày: “Chẳng lẽ cậu không yêu tên họ Lăng kia?”

Tô Tiểu Đại không biết trả lời thế nào, bởi vì giờ phút này cô đang vô cùng rối rắm.

Ngay khi bọn họ cảm thấy chủ đề này không nên tiếp tục nữa thì Lăng Duy Trạch bước vào, nhìn thấy anh tinh thần sáng khoái, Tô Tiểu Đại nở nụ cười hơi gượng.

Á, đây là thế nào? Sao lại cảm giác có tật gật mình đây? Mặc dù cô biết cô không thích Hình Dương, tuy nhiên anh ta và cô cũng không phải là người yêu chân chính.

Lăng Duy Trạch cũng ra vẻ chưa nghe thấy gì, chỉ đi đến bên giường sờ nhẹ trán cô: “Đói bụng không? Muốn ăn gì anh mua.”

Tô Tiểu Đại lắc đầu: “Đào Dục đã đi mua rồi.”

Dương Trường Trường không chắc anh có nghe được gì hay không, nhưng nét mặt anh vẫn không có biểu cảm gì. Chị cũng hi vọng cái gì cũng đừng nghe thấy, như vậy có thể tránh bỏ hiểu lầm không đáng, chị mong bạn mình vun đắp được một tình yêu hạnh phúc, không nên vấp phải khó khăn, sóng gió.

Lăng Duy Trạch gật đầu, kéo chăn lại cho cô: “Em khỏe chưa, anh đưa em đi xem Hình Dương?”

Lăng Duy Trạch càng dịu dàng, Tô Tiểu Đại càng chột dạ. Cô lắp ba lắp bắp trả lời: “Em... đã thăm rồi!” Chẳng biết tại sao cô lại đặc biệt sợ anh hỏi chủ đề liên quan tới Hình Dương, may mắn là anh không hỏi thêm gì, chỉ mỉm cười nhìn cô. Tô Tiểu Đại chợt rung mình, trong lòng dâng lên dự cảm xấu.

Cô không bị thương nghiêm trọng, chỉ hơi xây xát ngoài da. Cô nằm viện cũng vì quá mức kinh hãi, trải qua mấy ngày điều dưỡng, tâm trạng cô cũng khá hơn, trở thành một kẻ vô tâm vô tư luôn toe toét cười.

Rốt cuộc, Hình Dương đã tỉnh. Cô và Hình Dương chào hỏi vài câu rồi lại bắt tay làm hàng xóm tốt.

Nếu không có gì đáng ngại, tự nhiên sẽ không nằm viện nữa. Sau khi kiểm tra sức khỏe tổng quát xong, bác sĩ đồng ý cho xuất viện, cuối cùng cô cũng được trở về nhà.

“Em dọn đồ xong chưa?” Lăng Duy Trạch mới vừa đến đã hỏi cô.

Thật ra trải qua lần này, so với cảm giác Hình Dương, cô phát hiện ra tình cảm mình đối với Lăng Duy Trạch cũng trở nên phức tạp, không hề thuần túy như ban đầu. Giống như hơi nhiều cái gì, nhưng cô cũng chẳng biết là nhiều cái gì. Nếu đã nghĩ không ra, cô cũng không muốn nghĩ nữa, trước hết cứ thể đi, làm một cô gái ngây ngô.

“Ừ, em dọn hết rồi.” Ở bệnh viện xương cốt cũng mỗi ngày, cho nên xuất viện là việc thật tốt. Hơn nữa hôm nay là sinh nhật cô, nhưng chẳng ai biết điều đó.

Lăng Duy Trạch gật đầu, lại nhìn sang phòng bệnh bên cạnh: “Vào tạm biệt anh Hình đi em.”

Vấn đề này đã từng nói qua rất nhiều lần, đối với đề nghị của anh, Tô Tiểu Đại luôn không có ý kiến. Hai người họ đi vào phòng bệnh, thấy Tô Tiểu Đại đến, Hình Dương vội vàng đứng dậy thì bị cô ngăn lại.

“Áy áy, anh nằm thôi.”

“Thật xin lỗi anh Lăng.” Hình Dương khách sáo nói một câu.

Lăng Duy Trạch cười ôn hòa một tiếng: “Anh Hình đừng khách sáo, nếu không vì Tiểu Đại, anh cũng sẽ không bị thương.”

Hình Dương lắc đầu: “Nếu là anh, anh cũng sẽ làm thế.” Hình Dương nghĩ nếu như là anh ta thì anh ta cũng sẽ, nếu không sao có thể mang đến hạnh phúc cho Tô Tiểu Đại.

Anh kiên định gật đầu: “Dĩ nhiên.” Người của anh sẽ được bảo vệ an toàn, không có lần sau.

Hai người đàn ông trao đổi vài câu, hơn nữa thời gian không cho phép, Lăng Duy Trạch bèn nắm tay cô từ biệt: “Vậy chúng tôi đi trước, anh Hình.”

Tô Tiểu Đại cũng vẫy tay: “Nghỉ ngơi tốt nhé, tôi sẽ sớm thăm anh.”

Hình Dương mỉm cười, thế này cũng tốt, cô vô sự thì hẳn cũng an tâm.

Lăng Duy Trạch đưa Tô Tiểu Đại rời khỏi bệnh viện, chỉ là không phải về thành phố mà đường cách nội ô ngày một xa, anh đưa cô lên ngoại ô đồi núi chập chùng. Tô Tiểu Đại nghiêm túc nhìn anh: “Chúng ta đi đâu vậy? Đưa em lên núi làm gì?”

Lăng Duy Trạch liếc cô một cái: “Ăn cơm.” Tên ốc này đến bây giờ cũng không khai báo hôm nay là sinh nhật mình, thật sự không có ý định nói sao?

Tô Tiểu Đại ồ một tiếng, không hỏi han gì nữa, dù sao Lăng Duy Trạch cũng đâu có mang cô đem bán, đi đâu cũng được mà.

Chỉ chốc lát sau, cuối đường xuất hiện một căn biệt thự kiến trúc Châu Âu sang trọng, đắt tiền, giống như một tòa cung điện nguy nga: “Chuyện này... đây là đâu thế?” Thử hỏi cho dân đen Tô Tiểu Đại chưa từng thấy qua một công trình đồ sộ này.

Lăng Duy Trạch dừng xe, kéo cô vào trong: “Hội sở mới của Chương Khải.”

A, Chương Khải, gã đàn ông đào hoa ong bướm, mặc dù là bạn của Lăng Duy Trạch nhưng ấn tượng của cô đối với gã vẫn không thay đổi.

Trước cửa có vài người đứng, Tô Tiểu Đại đến gần thì thấy Dương nữ vương cũng ở đó, mấy kẻ khác trừ nhân viên phục vụ ra thì còn có Đào Dục, Thiên Vũ, Đỗ Hàng... nhưng không thấy Chương Khải đâu.

Vừa nhìn thấy bạn mình, Tô Tiểu Đại hất tay anh ra rồi chạy đến chỗ Dương nữ vương: “Trùng Trùng, cậu cũng đến sao!”

Dương Trùng Trùng gõ mũi cô một cái: “Sinh nhật cậu mình có thể không đến sao?”

Tô Tiểu Đại sững sờ, lại nhìn sang Lăng Duy Trạch đang bước tới, liền hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh biết hôm nay là sinh nhật cô, cô thật là cảm kích, nhưng cũng bức lắm, vì sao biết mà không báo cô?

Thực sự Tô Tiểu Đại rất vô tư, tuy trẻ con nhưng không nhất thiết phải tổ chức sinh nhật, chỉ là có người nhớ giúp cô tổ chức thì cô cũng vui vẻ, quay đầu nhìn anh cười một tiếng: “Duy Trạch, cảm ơn anh.”

Lăng Duy Trạch không nói gì, chỉ vuốt tóc cô, làm đám người kia cũng nổi da gà. Lăng đại thiếu gia, từ khi nào lại buồn nôn như vậy?

“Chị dâu nhỏ, phải cảm động đi chứ, một lát đại ca đưa quà cho chị thì chị phải khóc lóc nức nở nhé!” Thiên Vũ không nghĩ rằng Lăng Duy Trạch sẽ chuẩn bị quà sinh nhật, nói thế nào đây, đúng là rất đặc biệt.

Quà sinh nhật? Tô Tiểu Đại ngó nghiêng xung quanh rồi lại ngó anh, chẳng có gì cả mà, đến khi một chiếc Volkswagen Beetle màu hồng lái vào trong thì cô mới mắt chữ O mồm chữ A, ông lớn ơi ông lớn, Volks hồng nữ tính, thật sự là Volks hồng thần thánh rồi, trời ơi, giấc mộng của cô...

Chương Khải mở cửa xe nhảy xuống, đại ca tặng quà quả thật có chút khó mà lý giải, đúng là không phải dạng vừa đâu, Volkswagen Beetle hồng phấn?

Gã đem chìa khóa nhét vào tay cô: “Chị dâu, quà sinh nhật của chị.”

Tô Tiểu Đại lo lắng nhìn chiếc xe đáng yêu, trở trở lại mình: “Cho tôi hỏi?”

Lăng Duy Trạch mắt tự nhiên gạt đầu một cái, cô đã từng nói muốn chiếc xe này mà? Có gì khó khăn đâu, chỉ là nhìn hơi ghê ghê mà thôi. Hi vọng lần sau cô không ao ước thể loại xe hơi như vậy, đúng là biết cách làm anh xấu hổ mà. Đến bây giờ anh vẫn nhớ như in nét mặt phụ tá khi được anh bảo đi đặt xe...

Mặc dù giấc mơ đang ở trước mặt, nhưng quá là xa xỉ rồi! Mấy chục nghìn đô, cô còn biết được xe vận chuyển từ Đức về, bên trong linh kiện đều là hàng cao cấp, hơn bốn chục chữ ít gì!

Biết cô đang nghĩ gì, anh kéo tay cô đi tới cạnh xe: “Chỉ cần em muốn là được, tiền này thấm vào đâu?”

Đúng vậy, đối với anh không phí quá nhiều tiền ột con xe đẹp, nhưng đối với dân đen như cô có lẽ cả đời cũng không mua nổi.

“Đắt quá, em không nhận đâu.”

Dù sao cô cũng không phải bạn gái của anh, cần gì phải làm như vậy?

Lăng Duy Trạch liếc mắt: “Người ta đang nhìn kìa, lấy đi rồi tính sau.”

Tô Tiểu Đại thấy cũng đúng, dù gì cô cũng nhận lời giúp đỡ anh vượt qua cửa ải của mẹ nên đành hạ thấp giọng: “Vậy mai em trả lại cho anh.”

Lăng Duy Trạch không gạt đầu: “Lên lái thử đi, xem có chỗ nào trục trặc không.”

Mặc dù không dám nhận nhưng thử một tí có chết ai đâu hí hí? Volks hồng tình yêu của cô, có đồ quý luôn muốn cùng Dương nữ vương chia sẻ cho nên cười đắc chí: “Thái hậu mau đến đây!”

Xe nào cũng gặp qua, cơ mà chiếc này chị lại chưa thấy qua, chị hào hứng chạy tới ngồi vào ghế phụ, Tô Tiểu Đại cẩn thận từng li từng tí tra chìa vào ổ, sau đó lái tới lái lui trước bãi sân trống mấy lần. Thích quá!

Nhìn cô cười vui vẻ, Lăng Duy Trạch cảm thấy mình không phí công ném cho cô chụp, vậy là xoay người nhìn đám bạn của mình: “Mấy chú có nhiệm vụ đây, tối nay đem chị dâu chuốt cho say vào.”

36. Chương 36

Đại ca có lệnh, sao chúng “nô tì” dám không nghe theo, hơn nữa coi như anh không nói, chỉ cần anh không ngăn cản, bọn họ cũng sẽ chuốt cho say mềm Tô Tiểu Đại.

Trời cũng đã khuya, ngoại trừ Lăng Duy Trạch và Đào Dục ra, tất cả đều say đến ngã trái ngã phải.

“Anh đi đây, bye chú.” Ôm lấy Tô Tiểu Đại mềm nhũn, Lăng Duy Trạch bước ra khỏi hội sở.

Tô Tiểu Đại lúc này say quá cần câu, nằm dài ở ghế phụ, cô mơ hồ mở mắt: “Duy Trạch?”

“Ừ, ngủ đi.”

Sau đó Tô Tiểu Đại ngoan ngoãn chìm vào giấc ngủ.

Gương mặt cô lúc này vì say rượu mà ửng hồng, đáy mắt Lăng Duy Trạch lại càng thêm phức tạp. Anh vốn là có thể đợi, nhưng nhìn thấy Hình Dương có thể khiến cô xiêu lòng nên anh không yên tâm, chỉ bằng gạo nấu thành cơm, như vậy mới không phức tạp.

Anh không đưa cô về nhà cô mà là về căn biệt thự của anh, ngắm kẻ đang say rượu mà chẳng biết tại sao anh lại cảm thấy cô rất xinh đẹp. Là do tâm trạng thay đổi à?

Anh nhẹ nhàng đặt Tô Tiểu Đại lên giường, sau đó vào nhà vệ sinh mở nước bồn tắm.

Chất cồn khiến cô có chút nóng bức, nhắm mắt lại, lặn qua lặn lại, cô kéo cổ áo, nỉ non: “Nóng quá...”

Khi quay lại, Lăng Duy Trạch thấy cô phản ứng như vậy, khẽ mỉm cười, cô lúc này đẹp đến lay động lòng người. Ánh mắt anh toát nên vẻ giảo hoạt, tuy nhiên giờ đây Tô Tiểu Đại làm sao thấy được, anh cúi đầu, hạ thấp giọng: “Vậy anh giúp em cởi cởi... ra, chịu không?” Âm thanh muốn bao nhiêu quyến rũ thì có bấy nhiêu quyến rũ.

Tô Tiểu Đại choáng váng đáp lời: “Ừ...”

Lấy được sự “cho phép” của cô, Lăng Duy Trạch bắt đầu thực hiện kế hoạch. Đầu tiên là áo khoác, ném bẹp nó xuống đất, sau đó chạm tới áo sơ mi, anh nhìn chòng chọc thật lâu cũng không biết cởi ở đâu, tại không có cúc áo... lúc cô lật người nằm úp thì anh mới ngộ ra là áo kéo khóa đằng sau.

Ngón tay dài kéo khóa xuống, phần lưng trắng nõn hiện ra trước mặt Lăng Duy Trạch làm anh nuốt nước bọt, vung tay lên, áo sơ mi xinh đẹp rơi xuống, rồi đến quần jeans, chẳng biết tạo sao một kẻ bình tĩnh như anh giờ phút này lại hơi hoảng loạn. Cuối cùng, cô còn lại... hai mảnh bikini.

Thôi được rồi anh thừa nhận, tuy ngực cô không to nhưng mà nhìn khá đáng yêu, vùng bụng lại bằng phẳng, vòng eo nhỏ nhắn, chân hơi ngắn nhưng cũng ngọt ngào, ừm... ừm....

Anh mà còn nhịn nhục được thì anh không phải là đàn ông! Tuy vậy trước tiên phải đi tắm cái đã. Nước trong bồn đã ấm, Lăng Duy Trạch đặt cô ngồi vào, sau đó cũng thích thú cởi trang phục vào theo.

Đây chắc là đang mơ, cô mơ cái gì thế này? Chỉ là giấc mơ quá chân thực... Tô Tiểu Đại mê mang thắm nghĩ.

Lăng Duy Trạch chẳng sợ cô tỉnh giấc, dù là trời sập ngay hôm nay, anh cũng làm cho xong đã, mọi chuyện tính sau.

Nhưng Tô Tiểu Đại không tỉnh, chỉ mơ hồ cho rằng tất cả là một giấc mộng. Còn anh thì thuần thực tắm rửa cho cô. Cuối cùng dùng khăn tắm bọc cô lại, ôm lên giường, đè cô xuống và hôn môi cô.

Tô Tiểu Đại làm mơ thấy có người hôn cô, mà mùi hương thì rất quen...

Mắt nhắm mắt mở nhìn, cô thấy gương mặt Lăng Duy Trạch, nằm mơ mà cũng được hôn, cảm giác cũng thật quá đi, nếu là mộng thì bệnh gì cũ, vậy là cô vòng tay ôm cổ anh.

Tô Tiểu Đại chủ động khiến Lăng Duy Trạch dừng lại một chút, anh nhìn cô, giọng khàn khàn hỏi: “Tiểu Đại, anh là ai?”

Tô Tiểu Đại ngây thơ cười một tiếng: “Anh bị ngu à? Anh là Lăng Duy Trạch chứ là ai.”

Đối với đáp án của cô, Lăng Duy Trạch rất hài lòng, dĩ nhiên nếu kêu tên thằng khác thì cô chuẩn bị tiêu đời đi.

Anh cúi đầu mút môi cô, ừm, ngon lắm.

Chỉ là hôn thôi chưa đủ, anh còn vuốt ve cơ thể cô, sau đó rời môi cô và hôn lên vùng đầy đặn ấy. Nhiệt độ trong người anh ngày càng nóng bỏng.

Bàn tay còn lại trượt trên eo cô, chậm rãi tới đùi cô rồi mở toang đôi chân đang khép chặt kia... một ngón tay đi sâu vào trong.

Tô Tiểu Đại cảm thấy khó chịu nên nhăn mặt.

Chật quá. Một ngón tay cũng khó, Lăng Duy Trạch thầm than.

“Duy Trạch... đau!” Chưa bao giờ làm chuyện này nên cô khó thích ứng được, văng trán cô đổ mồ hôi, anh liền an ủi cô: “Ngoan, ráng chịu một chút...”

Thân thể cô rất kỳ lạ, vừa đau vừa thích, thế là thế nào?

Rốt cuộc anh không nhịn được nữa, giữ lấy chân cô, sau đó dùng sức đi vào trong.

“A...” Đau đến kịch liệt, đau quá, Tô Tiểu Đại kêu la.

Vướng phải tăng trở ngại với một ít sắc đỏ chảy ra khiến anh sửng sốt, anh chưa từng nghĩ là cô vẫn còn... dù sao cô cũng từng ở chung với bạn trai tận bảy năm, ấy vậy...

Đàn ông ngoài miệng đều nói không quan trọng còn hay mất nhưng lúc này Lăng Duy Trạch mừng rỡ như điên. Anh luyến tiếc hôn môi an ủi: “Ngoan, sẽ không đau, tí nữa thôi!”

Tô Tiểu Đại đau muốn chết, gần như ngất đi, nước mắt rơi ruồng, cô nín chặt lấy tay anh.

“Duy Trạch, tránh ra! Đau...” Nằm mơ mà cũng khổ sở như thế, cô không cần nữa, biến!

Đã đến nước này sao có thể dừng? Anh hung hăng hôn môi cô, lại dùng sức đẩy mạnh thêm. (A Li: chắc tui chết =.=')

Bị anh hôn, Tô Tiểu Đại kêu cũng không kêu ra tiếng, chỉ có thể vô lực giùng giàng.

Lăng Duy Trạch biết cô đau, anh cũng đau, nhưng bất động anh càng đau hơn cho nên... không kìm được tốc độ mà nhanh hơn.

Lát sau, đau đớn không còn mà thay vào là cảm giác thoải mái... giống như đang chơi nhảy dây vậy.

“Tiểu Đại, Tiểu Đại à...”

Cho đến khi thật lâu, thật lâu, hết sức, anh mới nhào người ôm lấy cô, tư thế vẫn giữ nguyên, cứ thế chìm vào giấc ngủ.

Lăng Duy Trạch nhếch môi mỉm cười, điều anh muốn đã hoàn thành xong rồi...

37. Chương 37

Khi tỉnh giấc, sáng hôm sau phát hiện cả người mình không quần áo, mà lại còn nằm trong ngực một gã đàn ông trần trụi trụi, mà cái đó vẫn còn nằm trong cơ thể bạn, bạn sẽ phản ứng thế nào đây? Tô Tiểu Đại chính là thét âm chói tai.

“A a a a a a !!!”

Bị Tô Tiểu Đại gào thét, Lăng Duy Trạch cau mày, mở mắt nhìn cô một cái, sau đó nhắm mắt, đem cô ấn vào trong ngực: “Em cầm miệng ngay cho anh.”

Cơ thể anh nóng rực khiến nhiệt độ toàn thân cô cũng nóng theo, hai người nằm dính chặt nên cô cũng không dám động đây, chỉ run run đẩy lồng ngực anh: “Duy... Duy Trạch... anh đã...” Xảy ra chuyện như vậy, anh còn dám ngủ, cái tên khốn kiếp này!

Nghe được giọng nói của cô có chút nức nở, Lăng Duy Trạch dần dần tỉnh táo lại. Anh buông lỏng Tô Tiểu Đại ra, giương đôi mắt đỏ nhìn cô, rồi nhẹ nhàng rút ra, đứng dậy, không nói lời nào đi vào nhà vệ sinh.

Tô Tiểu Đại uất ức vô cùng, đây xem như chưa có chuyện gì phát sinh ư? Cũng chỉ cô thua thiệt mà thôi, anh ta còn làm ra bộ dáng như cô phạm lỗi vậy? Hai đùi lạnh lẽo khiến cô vừa xấu hổ vừa hoảng sợ, tâm trạng rối ren vô cùng.

Đây là kế hoạch của anh, đương nhiên anh cũng đã sớm nghĩ xong, áp dụng với Tô Tiểu Đại mà nói chính là hai chữ: Đồ thừa.

Vội vã tắm rửa sạch sẽ, Lăng Duy Trạch hiện ngang ra khỏi nhà vệ sinh, vẻ mặt nghiêm túc chẳng nói một lời cũng chẳng thêm để ý đến Tô Tiểu Đại. Anh thần nhiên lấy quần áo treo trong tủ mặc vào, sau khi ăn vận chỉnh tề anh mới nhìn sang cô.

“Lần đầu tiên, sàm sỡ anh.”

“Lần thứ hai, cưỡng hôn anh.”

“Lần thứ ba, cưỡng bức anh. Em nói xem em có phải nên chịu trách nhiệm với anh?”

Tô Tiểu Đại bị anh nói đến hồ đồ, nhìn anh ăn mặc phẳng phiu, còn mình thì chui trong drap giường, ở khoảng thời gian ngắn khiến cô vô cùng lúng túng: “Đã... xảy ra việc gì?”

Lăng Duy Trạch hừ một tiếng: “Em đem qua lại say xin. Đồ bợm nhậu.”

Uống say? Lại uống say à? Nuốt nước bọt một cái, cô hướng đến Lăng Duy Trạch chứng thực: “Chẳng lẽ, em đối với anh...” Ai đó nói rằng đây chỉ là lừa đảo đi, làm ơn.

Lăng Duy Trạch tỏ ra bị tổn thương nặng nề: “Nếu không chẳng lẽ là anh làm em trước?”

Tô Tiểu Đại hoàn toàn ngây người, trời ơi sao là bộ dạng này, sao lại biến thành bộ dạng này? Rõ ràng cô quyết tâm không được say xỉn, nhưng hôm qua là sinh nhật cô, một khi vui mừng cô liền quên bém mắt. Tô Tiểu Đại cố gắng kìm nén, khẽ cắn cắn môi nhìn Lăng Duy Trạch: “Em... em xin lỗi...”

Đây chính là say rượu hại thân trong truyền thuyết sao? Đã vậy còn liên lụy đến người khác, nhưng bây giờ quan trọng nhất là phải tìm cách trấn an Lăng Duy Trạch =)))) Lần này cô thiếu nợ anh quá nhiều rồi, đếm không xuể nữa!

Nhìn biểu cảm của cô, Lăng Duy Trạch biết là thành công, nhưng anh còn bi thương, chết tâm, đi đến bên cô khoanh tay kiêu ngạo: “Xin lỗi là xong hả?”

Nhìn anh là biết nếu hôm nay cô không giao cho anh một cái gì thì đừng hòng anh bỏ qua, dáng vẻ này khiến cô có chút rùng mình.

“Em... em... thật sự vô cùng xin lỗi anh!” Tô Tiểu Đại áy náy nói, hi vọng anh ấy rộng lượng bỏ quá cho cô, về sau nhất định sẽ không tái phạm.

Thấy Tô Tiểu Đại ngoan ngoãn đi vào khuôn phép, Lăng Duy Trạch thôi tính toán, anh đá văng đôi dép, nhảy lên giường, áp sát cô.

Gương mặt anh mỗi lúc một gần, Tô Tiểu Đại không tự chủ dựa vào đằng sau nhưng bị bàn tay anh nắm chặt gây khiến cô chẳng động đậy được. Hai người quá gần, gần đến nỗi môi cô sắp chạm vào môi anh rồi.

“Anh... muốn làm gì đây?” Đừng bảo là sẽ giết người diệt khẩu??? Không cần, cô vẫn chưa chán sống.

Lăng Duy Trạch cười nhạt, giọng có chút khàn khàn dụ dỗ: “Em còn hỏi anh sao? Thế nào, em định quất ngựa truy phong chắc? Ăn quýt cũng phải có cơ sở tí.”

Hơi thở của anh làm nhiễu loạn suy nghĩ của Tô Tiểu Đại, cô liền lắp bắp: “Em... em không có.”

“Hừ, không có là tốt. Mọi việc đều có cái giá. Trước kia em sàm sỡ anh, cưỡng hôn anh, anh có thể không tính toán với em. Nhưng lần này em đúng là quá đáng lắm!”

Giọng nói của Lăng Duy Trạch thê lương khiến cô cảm giác mình rất quá đáng, vô cùng quá đáng, đành phải tiếp tục mở mồm xin lỗi: “Xin lỗi anh, xin lỗi nhiều, nhưng em không cố ý hãm... hại anh đâu. Anh phải tin tưởng em. Là em say xỉn.”

Quyết không buông tha, anh lạnh nhạt đáp: “Nói như em, ngộ sát chắc không phải ngồi tù nhỉ?”

Đúng vậy, áy náy lương tâm quá, Tô Tiểu Đại xuống nước: “Vây... em bồi thường anh bằng cách nào?” Chỉ cần cô có thể làm được thì nhất định sẽ làm, như thế anh sẽ buông tha cô chứ?

Lăng Duy Trạch từ trên cao nhìn xuống, nét mặt vô cùng trinh tiết: “Em chịu trách nhiệm đi.”

Chịu trách nhiệm?

Mặc dù cô xâm phạm anh, nhưng anh vẫn là đàn ông mà, không có tổn thất gì quá lớn, vậy là cô hạ quyết tâm cãi tới: “Tuy em... làm chuyện có lỗi với anh, mà anh là đàn ông, cũng không phải trai nhà lành, anh có... hư hao gì đâu mà đòi bồi thường?”

Lăng Duy Trạch hí mắt: “Sao em biết anh không phải là trai nhà lành?” Lúc cần thiết, anh có thể làm trai nhà lành, làm cả năm cũng được chỉ cần giải quyết xong phi vụ này.

“Hả?” Tô Tiểu Đại không ngờ anh lại nói như vậy. Anh gần ba mươi tuổi chẳng lẽ chưa cái đó cái đó sao? Gạt người, cô mới không tin đấy.

“Em chẳng tin anh đâu.”

Lăng Duy Trạch dĩ nhiên không phải, nhưng hôm nay anh phải là. Nhìn Tô Tiểu Đại kiên cường bất khuất, anh cười mỉm chi: “Được, dù sao em muốn trốn nợ đúng không?”

“Cũng không phải... nhưng em chịu trách nhiệm kiểu gì? Không lẽ đi hỏi cưới anh?” Đàn ông chịu trách nhiệm với phụ nữ, nhưng phụ nữ sao có thể chịu trách nhiệm được chứ.

Chờ lời này đã lâu, Lăng Duy Trạch bèn tỏ ra chật vật: “Nếu đã vậy, dù gì anh cũng mất sự trong sạch, thôi thì không phải em lấy anh, mà là anh gượng gượng cưới em.”

Tô Tiểu Đại bị anh dọa cho sợ hãi: “Kết hôn? Anh... anh đùa giỡn gì đây?”

Nét mặt anh vô cùng nghiêm túc: “Nhìn anh giống đùa giỡn sao? Tô Tiểu Đại, chẳng lẽ em chỉ muốn chơi anh qua đường rồi bỏ anh ư?”

Lời này rõ ràng là của phụ nữ nói mới đúng, Lăng Duy Trạch anh quá nghiêm túc rồi! Nhưng cô chưa từng nghĩ đến việc sẽ lấy anh làm chồng, anh đối với dân đen như cô là điều gì đó rất xa xôi.

Nếu như Tô Tiểu Đại biết mọi thứ sẽ phát sinh thành như vậy, cô sẽ không uống một giọt rượu. Nếu ông trời cho cô thêm một cơ hội, cô nhất định dù chết cũng không xâm phạm đến anh. Nhưng mà trên đời vốn dĩ không có thuốc hồi hận, dù cô hối hận thế nào cũng vô ích thôi. Anh ta thật sự muốn cùng cô kết hôn? Nói cô bị di dân lên sao hóa còn dễ nghe hơn nhiều.

“Em chịu trách nhiệm không? Chịu không?” Lăng Duy Trạch không nhịn được bèn thúc giục cô.

Giờ phút này cô rất muốn phát điên, làm thế nào đây hả? Vừa nghĩ đến tương lai cùng ông lớn kiêu ngạo, ác ôn, bụng đen sọng cùng một chỗ, cả người cô nổi đầy da gà.

“Nhưng em không muốn kết hôn với anh!”

Tô Tiểu Đại dám giỡn mặt với anh? Lăng Duy Trạch giận quá hòa cười: “Em ngon lắm, có tương lai lắm, sáng sủa lắm. Để anh gọi điện thoại hỏi mẹ em xem nam nữ đã ấy ấy rồi thì nên làm gì cho đúng.”

Anh bước xuống giường toan lấy điện thoại, Tô Tiểu Đại hoảng hồn gấp gấp ôm lấy eo của anh: “Đừng mà anh, đừng gọi điện thoại!”

Để mẹ cô biết, còn không phải trực tiếp xách cổ cô dâng cho Lăng Duy Trạch sao? Trời ơi, chết cô rồi!

38. Chương 38

Thật sự Lăng Duy Trạch không có ý gọi điện thoại, anh chỉ muốn làm dáng một chút thôi, bởi vì anh biết điểm yếu của Tô Tiểu Đại là ở chỗ nào. Nhưng cô gái này sáng sớm cứ cọ cọ vào người anh, nghĩ anh là tượng đá sao?

Giờ phút này để ngăn cản Lăng Duy Trạch, cô làm gì còn tâm trí để ý đến những thứ này, cô ôm chặt eo của anh, trên người cái chăn cũng đã tuột xuống, lộ ra một cảnh xuân tươi đẹp. Đang lúc bọn họ vẫn còn ồn ào, cửa phòng ngủ nhẹ nhàng hé mở, sau đó một người phụ nữ xa lạ đi vào, gương mặt đầy kinh ngạc nhìn bọn họ áo quần xốc xếch.

“A Trạch?”

Đột nhiên có người đến, Tô Tiểu Đại mới ý thức được thân thể trần trụi như nhộng, vậy là hét một tiếng theo bản năng và lấy cái chăn trùm lại, trong nháy mắt sắc mặt ửng đỏ như quả cà chua, nhưng vẫn không kim được mà quan sát người phụ nữ kia, đúng là rất xinh đẹp.

Thấy bà ấy, Lăng Duy Trạch sững sờ tại chỗ, vội vàng gỡ tay Tô Tiểu Đại khỏi thắt lưng mình, khôi phục tinh thần, quên mất thần thái ưu nhã, anh có chút chật vật xuống giường, kích động chạy đến bên bà ấy, ôm lấy một tay bà ấy vào lòng: “Mẹ...”

Lăng Duy Trạch vừa mở miệng đã khiến cô kinh ngạc không thôi, mẹ ư? Đây là mẹ của anh? Trời ạ sao lại trẻ trung và xinh đẹp như thế?

Lăng Tô Mạn khẽ mỉm cười, nhưng trong mắt hơi xúc động, bà vỗ về lưng con trai mình: “Vốn định cho con bất ngờ, nhưng ngoảnh lại thì đúng là con đã ẹ một màn kinh hi.”

Thân thể Lăng Duy Trạch khẽ run, nín chặt tay mẹ, chỉ sợ không để ý mẹ lại biến mất, ba năm qua mẹ đã quay về. Mẹ rồi cuộc đã chịu bỏ qua khúc mắc, từ đó về sau anh sẽ không còn một mình nữa rồi! Anh tựa đầu vào người mẹ, chẳng khác nào một đứa bé: “Mẹ đã về rồi!”

Tô Tiểu Đại chưa từng nhìn thấy anh kích động như vậy, thông thường mà nói, anh trước mặt kẻ khác luôn ưu nhã lạnh lùng, trước mặt cô luôn một dạng kiêu ngạo, nhưng chưa bao giờ anh giống như một đứa bé lạc đường đã tìm được mẹ, liền đau đớn bầu chặt lấy bà không buông.

Vành mắt của Lăng Tô Mạn cũng ửng đỏ: “Xin lỗi con, A Trạch, mẹ không nên bỏ rơi con ở đây.” Ba năm trước người kia phản bội bà, cũng phản bội nhà họ Lăng, hại cha bà qua đời. Nhà họ Lăng suy sụp, trong khoảng thời gian ngắn bà cảm thấy mọi thứ sụp đổ, bà không cách nào đối diện sự thật cho nên đã bỏ ra nước ngoài. Một năm qua mới bắt đầu tìm cách liên lạc với con trai, là bà nhu nhược, yếu mềm, không dám chấp nhận tình cảnh ấy, bỏ mặc con trai độc nhất đương đầu một mình với sóng gió. Là bà có lỗi với anh!

Ánh mắt Lăng Duy Trạch cay cay, chỉ là ở độ tuổi này không cho phép anh khóc lóc, nhưng chưa bao giờ anh trách móc mẹ, anh là con trai của bà, vì bà đã quá sức chống chọi rồi, anh mặc kệ, chỉ cần bà có cuộc sống vui vẻ thì anh đã mãn nguyện.

Hai mẹ con gặp nhau rất xúc động, rất vui vẻ, nhưng nhìn trên giường còn có một cô gái thì Lăng Tô Mạn bèn hỏi: “Cô bé là...”

Được mẹ nhắc nhở, anh mới nhớ ra Tô Tiểu Đại. Anh biểu cảm thế nào cô thấy hết rồi, điều này khiến anh hơi ào não, nhưng đã vậy thì làm tới luôn, anh cải thiện lại tâm trạng, giả vờ ngây thơ nói: “Hừ, đây là người muốn vứt bỏ con trai mẹ đấy.”

Lăng Tô Mạn ngạc nhiên, vứt bỏ con trai của bà? A Trạch rất ít khi dùng giọng trẻ con để nói chuyện, nghĩ đến cũng như đùa giỡn, đây chính là Tô Tiểu Đại mà nó từng nói qua? Một cô bé đáng yêu, chỉ là cảnh tượng này quá...

Hiện tại cô mới là kẻ đáng thương nhất, bọn họ gặp mặt nhau rồi, cô chỉ còn biết nấp trong drap giường cho đỡ xấu hổ.

“Cháu là Tiểu Đại à?” Lăng Tô Mạn nhìn cô mỉm cười.

Bà ấy biết cô? Tô Tiểu Đại có chút giật mình, chắc là anh đã nói về cô với bà ấy. Dù sao cũng là bạn gái hờ, đi kể cho người lớn làm gì, khiến cô hết sức lúng túng. Bị bạn trai hờ xxx trên giường, còn nói cô muốn vứt bỏ anh là cái quái gì thế?

“Bác gái, là... là cháu đây ạ.” Quá mất mặt mà, lần đầu tiên gặp mẹ anh lại trong tình cảnh này, Tô Tiểu Đại thật muốn tìm cái lỗ để chui vào.

Nhìn ra Tô Tiểu Đại xấu hổ cùng lúng túng, Lăng Tô Mạn đưa tay kéo con trai ra ngoài: “Mẹ con mình đi thôi, để cho Tiểu Đại sửa sang quần áo.”

Lăng Duy Trạch vượt vai mẹ, vẻ mặt ôn hòa: “Mẹ ở phòng khách đợi con, con nói vài lời với cô ấy đã.”

Bà gật đầu: “Được thôi.”

Mẹ anh đi, Lăng Duy Trạch liếc nhìn cô một cái: “Em suy nghĩ cho kỹ, còn nữa, mẹ anh bắt quả tang em rồi đó, nàng dâu xấu xí.”

Tô Tiểu Đại chu mỏ, hừ, ai là nàng dâu xấu xí. Anh mới xấu xí, cả nhà anh mới xấu xí, chỉ là mặc kệ như thế nào cô đã đồng ý giúp đỡ anh rồi, bây giờ là thời điểm ấy sao?

Tuy nhiên mở màn có chút mất thể diện, kỳ kèo mè nheo thật lâu Tô Tiểu Đại mới bước khỏi phòng ngủ, còn đang không biết đối mặt với hai mẹ con thế nào, kết quả chỉ gặp được mẹ anh.

Thấy cô đi ra, Lăng Tô Mạn bèn ngoắc ngoắc tay: “Cháu gái ngoan tới đây, để bác nhìn một chút.” Con trai bà đối với đứa bé này có rất nhiều cảm tình, cũng là lần thứ hai nó dẫn vào nhà một cô gái khác.

Tô Tiểu Đại thấp thỏm bước đến, ngồi xuống cạnh bà, ngẩng gương mặt tinh xảo xinh đẹp, cô thăm tán dương: “Bác à, bác quá xinh đẹp.”

Đúng là di truyền từ mẹ, ngoại hình Lăng Duy Trạch hoàn toàn kế thừa từ mẹ anh, mặc dù gương mặt đã có dấu vết của tháng năm, nhưng bà vẫn diễm lệ, cao quý giống như một phu nhân nơi hoàng thất.

Lăng Tô Mạn nắm tay cô, cười nói: “Cháu cũng rất xinh đẹp mà.”

“Bác gái nói quá lời.” Gặp được người lớn thân thiết, Tô Tiểu Đại không tự chủ cũng làm nũng, cô cười khúc khích, mặc dù biết bà ấy xã giao nhưng trong lòng cô vẫn rất vui mừng. Mẹ của anh đúng là người tốt, tuyệt đối không giống anh, chỉ biết đả kích cô, bắt nạt cô.

Quả thật lời nói của bà có phần khách sáo, bà xuất thân từ nhà họ Lăng, mỹ nhân muôn hình muôn vẻ đã gặp qua, còn đứa bé này không sắc sảo, không quyến rũ, nhưng từ đôi mắt kia tỏa ra một nét tinh khiết hiền lành, may mắn là A Trạch chọn được người như vậy.

Cha mẹ vợ càng xem con rể càng thích, mẹ chồng đối với con dâu cũng thích, A Trạch đúng là cho bà một kinh hỉ, kéo tay cô, họ bắt đầu tìm hiểu nhau.

“Tiểu Đại, cháu mấy tuổi rồi?”

“Cháu 23.” Cô thành thật trả lời.

Còn trẻ như vậy, “cùng A Trạch kém 6 tuổi, chỉ là cũng tốt, đàn ông lớn hơn một chút sẽ hiểu được cháu, bảo vệ, lo lắng cho cháu tốt hơn.”

Nghe xong cô chỉ muốn châm chọc, Lăng Duy Trạch là tên ác ma, ngày nào không bắt nạt cô thì ngày đó cô mừng hết lớn, chỉ là cô sẽ không nói ra, bác gái sẽ không vui đâu.

“Con và A Trạch đã quen nhau được lâu chưa?” Con trai bà chỉ nói qua một lần về cô, cho nên bà cũng chẳng biết nhiều.

Chuyện này... là đang khảo sát thị trường sao? Tim Tô Tiểu Đại đập thành thịch, cô không muốn nói dối, nhưng cô đã hứa là sẽ giúp anh...

Cô nuốt nước bọt, đáp: “Dạ gần một năm.”

Lăng Tô Mạn sáng tỏ gật đầu, nắm lấy tay cô có chút cảm động: “Cháu à, cảm ơn cháu đã ở cùng nó lâu như vậy.” Khi bà tuyệt vọng, đau khổ, chắc hẳn con bà cũng như vậy. Bà chỉ còn biết trốn tránh nơi nước ngoài, còn anh thì phải gánh vác trách nhiệm, cho nên bà vô cùng cảm kích đứa bé này có thể đón nhận anh, nếu không anh sẽ cô đơn tịch mịch lắm.

Phản ứng của bà khiến Tô Tiểu Đại hơi ngạc nhiên, cô ngây ngô khoát tay: “Không có gì đâu, anh ấy cũng đối với cháu rất tốt.”

Lăng Tô Mạn vui vẻ gật đầu: “Tốt quá, nếu nó bắt nạt cháu, cháu tìm đến bác gái, bác gái nhất định sẽ giúp cháu, có được không?”

Tô Tiểu Đại tươi cười kéo tay bà làm nũng: “Vậy bác giữ lời nhé, anh ấy thường xuyên bắt nạt con lắm.”

Cho dù là có con, nhưng bà chưa từng được con nũng nịu, giọng nói non nớt của Tô Tiểu Đại khiến lòng bà tan chảy hẳn ra: “Ừ, chúng ta cùng nhau đối phó nó.” Có được con dâu này gả vào nhà họ Lăng, bà cũng nên vứt bỏ quá khứ, lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.

Nhìn Lăng Tô Mạn hài lòng, trong lòng cô cũng hân hoan thay. Hắc hắc, thấy bà quý mến cô chưa kìa, Lăng Duy Trạch còn bảo cô là nàng dâu xấu xí, cô mới không phải, thế là đã trốn lọt vượt qua nhiệm vụ mà anh phân phó!

39. Chương 39

Đang lúc Tô Tiểu Đại trò chuyện cùng Lăng Tô Mạn rất vui thì Lăng Duy Trạch biến mất rất lâu đã quay trở lại, chỉ là nhìn hai người sau lưng anh, nháy mắt Tô Tiểu Đại cả kinh.

“Ba, mẹ, sao ba mẹ lại ở đây?” Ông trời ơi, cô xuất hiện ảo giác rồi hả? Cô đang ở thành phố T xa xôi mà sao gặp được ba mẹ ở quê cơ chứ?

Bà Tô thấy con gái bình yên vô sự, không kìm được đưa tay gõ đầu cô một cái: “Con còn dám nói, xảy ra việc lớn như vậy mà dám gạt người trong nhà?”

Ngắn ra một lát, Tô Tiểu Đại mới biết mẹ đang nói chuyện mấy hôm trước cô bị ép buộc, chỉ là cô đã bảo Lăng Duy Trạch đừng nói cho họ ư? Anh thế nào lại tiết lộ bí mật, cô tức giận nhìn anh.

Lăng Duy Trạch vốn không có ý định đó, nhưng giờ đây đã có biến, anh cần ba mẹ cô giúp đỡ anh một phen, không thể làm gì khác hơn là mời người lớn qua gặp mặt, hơn nữa vừa rồi anh còn đi sân bay đón bọn họ đấy.

Tô Tiểu Đại giả vờ nũng nịu: “Mẹ, có việc gì đâu?”

~Ông Tô cũng đau lòng nhìn con gái rưng rưng: “Con cưng à, con thật sự không sao chứ?”

Vì để cho ba mẹ yên tâm, Tô Tiểu Đại mỉm cười thật tươi, Lăng Tô Mạn giờ mới biết vì sao con mình thích cô gái này, ắt hẳn là do tính đơn thuần ngây thơ thu hút.

Gõ nhẹ trán Tô Tiểu Đại để trách phạt, bà Tô quan sát người phụ nữ đứng sau con gái mình, nghĩ đến mục đích hôm nay, bà bèn kéo tay Lăng Tô Mạn: “Đây có phải chị thông gia không? Trông chị còn trẻ quá.”

Thông gia? Tô Tiểu Đại cứng đờ xoay người lại nhìn thấy mẹ cô mặt mày hớn hở cùng hàn huyên với bác gái, ánh mắt chất vấn lại bắn về phía Lăng Duy Trạch, anh nói với mẹ em cái quái gì thế?

Mặc kệ cô một bên, Lăng Duy Trạch giống như không có việc gì xảy ra, chỉ hướng về người lớn mà mỉm cười ấm áp: “Hai bác, vừa đúng dịp mẹ cháu cũng trở về, khó khi người thân đông đủ, hai bác ở lại dùng cơm trước nhé?”

Con bà nó, vốn dĩ anh không định đẩy nhanh thế này, nhưng mẹ anh về nước bất ngờ quá khiến anh bó tay chịu trôi. Dù sao tuổi tác anh cũng không nhỏ, nhưng Tô Tiểu Đại mới chỉ 23, mà cô không có ý muốn kết hôn với anh nên anh đang nghĩ cách làm cô dần dần tiếp nhận mình. Tại tên Hình Dương kia mà cô bị dao động... vì vậy, đánh nhanh thắng nhanh.

Sau khi dùng cơm xong, hai người họ kéo nhau ra một góc nói chuyện.

Tô Tiểu Đại nghĩ mình không thể kết hôn với anh, mặc dù, mặc dù, thời gian dài như thế cảm xúc trong cô đã thay đổi rất nhiều, nhưng cô biết anh sẽ không thích mình. Bởi vì cô gốc gác quê nhà, hậu đậu, còn anh thì quá ưu tú thông minh, vậy cả hai làm sao có thể hòa hợp?

Tô Tiểu Đại ngày thường đúng là hơi dần, nhưng ở phương diện đại sự này, đầu óc cô rõ ràng hơn ai hết.

Lăng Duy Trạch gạt đầu, kéo Tô Tiểu Đại đi tới một phòng khác, người hầu cửa cung kính lui đi.

Nơi này giống như mô hình thu nhỏ của căn hộ, có sảnh, có phòng ngủ, có nhà vệ sinh, Lăng Duy Trạch ngồi vào ghế sofa, gọi khẽ: “Lại đây.”

Tô Tiểu Đại lẻo đẻo ngồi xuống cạnh anh.

So với gương mặt ủ dột của cô thì anh thản nhiên hơn rất nhiều: “Em có gì cần nói thì cứ nói.”

Tô Tiểu Đại hít sâu một hơi, mỗi lần Lăng Duy Trạch nghiêm túc đều làm cho người ta có cảm giác bị áp lực mạnh mẽ, chỉ là đây là chuyện lớn cả đời, sao cô có thể không mở miệng.

“Anh... thật sự muốn kết hôn với em?” Là thật, không phải chỉ để lừa gạt mẹ anh?

Lăng Duy Trạch không trả lời mà chỉ hỏi lại: “Em nghĩ xem? Anh bảo em chịu trách nhiệm chỉ là đùa giỡn thôi ư?”

Hừm... chịu trách nhiệm, hai chữ này cứ như điểm yếu chết người khiến cô không phản bác được. Nhưng đối với hôn nhân mong đợi và nguyên tắc đã đặt ra, cô tức giận hét to: “Chúng ta không thể kết hôn, em biết anh chẳng yêu em!”

40. Chương 40

Không thể không nói, ở xã hội tạp nham như bây giờ, Tô Tiểu Đại còn giữ vững được ý chí, đúng là rất khó.

Kết hôn nhất định phải yêu sao? Hiện tại có bao nhiêu kẻ vì lợi ích mà kết hôn, một căn biệt thự, một chiếc xe hơi, vật chất, tiền bạc, nhưng với Tô Tiểu Đại thì yêu cầu hôn nhân phải có tình yêu. Cô bị Lăng Duy Trạch nhìn chằm chằm có chút sợ hãi, nuốt nước bọt, cô định nói cái gì thì anh đã lên tiếng cắt ngang.

“Em có yêu anh không?”

Em có yêu anh không? Những lời này vang vọng trong đầu Tô Tiểu Đại, cô chưa từng nghĩ có một ngày Lăng Duy Trạch sẽ hỏi câu này. Mà cùng lúc đó, sâu thẳm nơi con tim cũng phát ra tiếng lòng: Còn mình có yêu anh ta không?

Nói thật, Tô Tiểu Đại cũng không rõ. Nhưng cô biết trong sinh mệnh của cô đã không thể thiếu anh, vô tri vô giác anh tựa như không khí, giống như nước hòa tan vào cuộc đời này, để cho cô không cách nào rời bỏ anh, nhưng yêu hay không thì cô còn mờ mịt.

Cô cúi đầu đáp: “Em... không biết.”

Tô Tiểu Đại vì thẹn thùng mà đỏ mặt, điều này khiến anh khẽ mỉm cười. Tựa như kẻ thôi miên, Lăng Duy Trạch hạ giọng, mở lời cho cô: “Vậy em ghét anh sao?”

Ghét? Không đúng, Tô Tiểu Đại theo bản năng lắc đầu lập tức. Mặc dù thường ngày anh luôn bắt nạt cô, dùng ngôn từ đả kích cô, sửa lưng cô, thế mà cô vẫn không ghét anh tí nào. Bởi trong nội tâm cô luôn hiểu rõ, thật ra Lăng Duy Trạch đối với mình rất tốt, một lúc lâu, cô định thần lại thì người đã tựa vào anh từ bao giờ.

Câu trả lời khiến anh hài lòng, vì vậy tâm trạng anh mềm nhẹ như bông. Thoải mái, dễ chịu, quan sát cô gái đang cúi đầu e thẹn, anh duỗi cánh tay ôm cô vào ngực, môi mỏng khẽ áp xuống cánh môi cô. Tô Tiểu Đại ngây người, có lẽ cô đã từng hôn qua Lăng Duy Trạch, nhưng không hề ở trạng thái tỉnh táo như lúc này, cô chỉ biết mở to đôi mắt cảm nhận sự nóng bỏng mà anh đang gieo cho cô.

Anh mút khe khẽ, đầu lưỡi len lỏi vào khoang miệng, dây dưa không dứt. Bàn tay siết chặt eo thon của Tô Tiểu Đại, không gian ngập tràn mờ ám.

Mặc kệ Tô Tiểu Đại ngu người ra, Lăng Duy Trạch chuyên tâm hôn, đến khi cô cũng khép đôi mi lại, theo bản năng vòng tay ôm lấy cổ anh...

Chẳng biết đã bao lâu, khi cô cảm thấy mình khó thở thì anh mới buông tha cô, chỉ còn biết nằm trong lòng anh mà hít thở khó khăn.

Giọng Lăng Duy Trạch bởi vì vừa hôn mà khàn khàn, nghiêm túc ra lệnh: “Đàng hoàng gả cho anh, bằng không đừng trách tại sao biển mặn.”

Cứ như vậy, Tô Tiểu Đại cùng Lăng Duy Trạch đính hôn như là chuyện trần ai lạc định, yêu thương gì chẳng biết nhưng sự phản đối của cô đã vô hiệu hóa.

Tại nhà hàng sang trọng, bên trong phòng trang điểm, nắm tay Tô Tiểu Đại, Dương Trì Trì Trì Trì vẫn có chút khó tin: “Muốn kết hôn thật sao?”

Đây cũng quá nhanh đi, nhưng mà cái này chưa phải điều kinh sợ nhất, kinh sợ nhất chính là khi bữa tiệc đính hôn kết thúc, hai tháng sau bọn họ sẽ tiến đến kết hôn. Cô mới có 23 tuổi mà Lăng tổng lại gấp gáp như vậy ư, chị cũng chưa từng nghĩ mình sẽ kết hôn với Đào Dục mặc dù hấn ngổ ý rất nhiều lần rồi.

Đã quen với sự thật, Tô Tiểu Đại chỉ bĩu môi: “Nếu không hôm nay cậu tới làm chi?”

Mấy ngày qua Tô Tiểu Đại vô cùng rối rắm, bất đắc dĩ lén lút kháng nghị cùng Lăng Duy Trạch nhưng cũng vô ích, Lăng Duy Trạch không chỉ một lần uy hiếp cô, nếu cô dám không gả cho anh, hiển nhiên cô sẽ tiêu đời. Nhưng chính nụ hôn ngược dòng ấy đã khiến cô mềm lòng, nhịp tim đập rất nhanh, trong nội tâm có một âm thanh nói cho cô biết: “Thừa nhận đi, thật ra mình thích anh ấy. Mình quan tâm anh ấy, chính bởi như vậy mà cô không còn kháng cự quyết định này nữa.

Mặc dù đối với tình cảm của Lăng Duy Trạch, Tô Tiểu Đại còn mập mờ nhưng hiện tại cô hết hơi sức để phản đối, hừ, kết hôn thì kết hôn, cô cũng không muốn anh hại mình tiêu đời đâu.

Tiến gõ cửa bên ngoài lịch sự vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ trong Tô Tiểu Đại, nhân viên trang điểm mở cửa, cung kính gặp người chào: “Ngài Lăng.”

Lăng Duy Trạch gật đầu, nhìn về phía trang phục của Tô Tiểu Đại, không thể không nói người đẹp vì lụa, trông cô rất khả ái xinh đẹp.

“Đến giờ bắt đầu rồi.”

Bị Lăng Duy Trạch nhìn chằm chằm, Tô Tiểu Đại ngại ngần ho khan một cái: “Vâng.” Chỉ là chẳng biết tại sao hôm nay anh quá điển trai, âu phục trắng cao quý, đặc biệt kiểu tóc càng làm cho anh thêm quyến rũ.

Thấy chị em tốt của mình đang liếc mắt đưa tình, Dương Trường Trường len lén cười, vỗ nhẹ vai Tô Tiểu Đại: “Được rồi, ông lớn, nhiệm vụ hoàn thành, con bé này giao trả cho anh.”

Tô Tiểu Đại xấu hổ nói: “Ghét quá.”

Dương Trường Trường nhún vai: “Khách sáo làm gì, mình đi đây.” Dứt lời liền rời khỏi phòng trang điểm, chuẩn bị tìm tên Đào Dục kia bàn chuyện.

Tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa, Lăng Duy Trạch bước lên phía trước ngắm nhìn cô, còn nhã nhặn vươn tay mời mọc: “Quý cô xinh đẹp, đi thôi.”

Tô Tiểu Đại được khen thấy thích, vì thế càng cười tươi như hoa: “Khởi giá.”

Trông cô đắc chí làm lòng anh như có ai cầm sợi lông vũ trêu chọc, anh chỉ cười khẽ một tiếng: “Hiểu rồi, công chúa của tôi.”

Âm thanh dịu dàng của Lăng Duy Trạch khiến tim cô đập thình thịch, công chúa, cô có thể là công chúa sao? Nháy mắt, Tô Tiểu Đại cảm thấy mình đúng là người hạnh phúc nhất trên đời.

Tuy nhiên Tô Tiểu Đại rất căng thẳng, anh thấy vậy bèn trấn an: “Yên tâm, một mình anh chấp hết.”

Sự kiện đính hôn này chính là chuyện lớn ở thành phố C, trước là thiếu chủ họ Lăng, nay là tổng giám đốc L&S, hơn nữa đối tượng đính hôn không phải là thiên kim quyền quý mà là cá nhân chẳng tiến tâm gì, người bình thường, đây cũng là điều không khiến quan khách áp lực. Bọn họ chỉ biết dài cổ chờ xem mặt người nào mà may mắn đến vậy.

Tô Tiểu Đại được anh đưa tới lễ đài, nhìn bên dưới đông nghịt quan khách, cô vốn khẩn trương giờ đầu óc cũng có chút trống rỗng, lời của MC dẫn chương trình cũng chẳng lọt vào tai, cho đến khi Lăng Duy Trạch chạm nhẹ vào tay cô, cô mới giật mình: “Tiểu Đại, nói vài câu đi.”

Mic nhét vào tay cô, nhìn phía dưới cả một biển người, cô còn thốt được cái gì, vậy là dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Lăng Duy Trạch.

Người sau cười khẽ một tiếng: “Thả lỏng, tùy tiện nói vài câu là tốt rồi.”

Lý thuyết là thế nhưng Tô Tiểu Đại vẫn rất căng thẳng, thoáng qua trong đầu mấy lần xem phim tình cảm trên TV cũng thấy giống giống cảnh này nên hít sâu một hơi, cô bèn áp dụng theo: “Cảm ơn mọi người đã đến tham dự tiệc đính hôn của chúng tôi. Tôi... rất vui khi được kết hôn với anh Trạch.”

Mặc dù so với tiểu thư đài cát thì Tô Tiểu Đại không khéo léo bằng, nhưng Lăng Duy Trạch thấy cô đã nỗ lực thì nhìn cô cười trấn an một tiếng: “Mặc dù chúng tôi chưa kết hôn, còn tôi thì rất hạnh phúc khi rước được nàng về dinh nên mọi người cứ vui chơi thoải mái đi.”

Lăng Duy Trạch nói ra khiến mặt cô càng thêm đỏ ửng, cô bảo gì ngu ngốc thế, đây là đính hôn mà! Nhưng thấy anh cười rộ hơn mọi khi, Tô Tiểu Đại bất giác cảm thấy thật ra lấy anh làm chồng cũng chẳng tệ hại lắm.

Bữa tiệc chính thức bắt đầu, cô luôn đi cạnh anh, cố gắng không làm anh mất thể diện. Cũng may rất nhanh cô trông thấy người quen, vậy là hưng phấn chạy đến: “Hình Dương, anh cũng đến dự sao?”

Ban này đông đúc quá, chẳng biết ai là ai, hơn nữa khách mời đều là Lăng Duy Trạch lên lịch nên cô rất bất ngờ khi thấy hắn xuất hiện.

Hình Dương mặc bộ âu phục màu đen, tôn lên thân hình cao lớn, hắn nhìn Tô Tiểu Đại rạng rỡ xinh đẹp, trong tim hắn bất giác khẽ đau, chỉ là ngoài mặt thì vẫn tươi cười: “Tiểu Đại, chúc cô hạnh phúc.”

Tô Tiểu Đại vui vẻ đáp: “Anh cũng vậy nha, nhớ tìm trai đẹp nhé.” Chuyện lần trước không ai nhắc đến, Tô Tiểu Đại xem như chẳng có việc gì, ít nhất làm thế sẽ an toàn hơn và mãi mãi là bạn tốt.

Nhìn cô vui vẻ, Hình Dương trong lòng cũng thấy mãn nguyện. Chỉ cần cô sống tốt là được, không phải sao?

“Cô thật biết nói đùa!”

Tô Tiểu Đại cười ha ha.

Bấy giờ, Lăng Duy Trạch nhìn sang phía hai người, chậm rãi đi tới: “Anh hình, cảm ơn anh đã đến chung vui cùng chúng tôi.” Anh đương nhiên đặc biệt mời Hình Dương tới, đồ gì của anh thì tốt nhất kể khác đừng hòng mơ tưởng.

Hình Dương mỉm cười: “Anh Lăng đừng khách sáo, có thể tham dự là vinh hạnh của tôi, xin chúc hai người trăm năm hạnh phúc.”

Lăng Duy Trạch gật đầu: “Dĩ nhiên rồi, anh Hình yên tâm.” Cứ như vậy, âm thầm, Tiểu Lăng đã xử đẹp tình địch không hao hơi tổn sức.

Bữa tiệc kéo dài thật lâu, lâu đến mức Tô Tiểu Đại không còn đứng nổi, khi đưa xong nhóm khách sau cùng, cô mơ màng được Lăng Duy Trạch bế đi. Trong đầu cô giờ đây chỉ quay cuồng mấy chữ: Mình đã đính hôn, thật sự cùng Lăng Duy Trạch đính hôn!

41. Chương 41

Tô Tiểu Đại nhớ lại lúc còn học cấp ba, giáo viên chủ nhiệm từng nói kết hôn rất phức tạp, thật ra thì kết hôn không phải hai người đi đăng ký rồi dời nhà anh qua nhà em sao? Trên thực tế, Tô Tiểu Đại vẫn cho là như vậy, cô nghĩ rằng sau bữa tiệc đính hôn, đi đăng ký rồi cô dời nhà sang nhà anh. Về phần tiệc cưới, dù sao tiệc đính hôn đã âm ỉ một phen, thôi thì hi vọng người lớn cũng nên đơn giản hóa nó đi.

Nhưng ý kiến của cô đều bị tất cả mọi người phản đối.

Chân mày Lăng Duy Trạch nhướng lên, nhìn cũng không thèm nhìn Tô Tiểu Đại, chỉ đáp qua loa: “Em đừng phát biểu, mọi chuyện cứ để anh tính.”

Bà Tô – đại diện cho nhà họ Tô cũng không đồng ý: “Tiệc đính hôn chỉ làm ở thành phố C này, ít nhất kết hôn cũng phải tổ chức một lần.”

Dương Trừng Trừng dùng móng tay đâm chọt Tô Tiểu Đại: “Sao cậu không có tương lai gì hết vậy, kết hôn và đính hôn cũng gộp chung một cái mà được à?”

Cuối cùng, đề nghị giản lược của Tô Tiểu Đại đều bị mọi người bàn lui cho qua.

Tiệc đính hôn vừa rồi trừ lúc đi thử váy cưới, Tô Tiểu Đại quả thật không có chút hứng thú. Mà kết hôn thì càng không đơn giản, thật sự có rất nhiều mặt hạn chế. Nếu Dương nữ vương và một bà bác không giúp đỡ thì cô đã nằm bẹp luôn rồi. (Sinh vật đơn bào vẫn là sinh vật đơn bào.)

Hôm nay, Tô Tiểu Đại không còn sức lực, nằm trên giường cầm quyển sách xem mẫu nhẫn cưới, Lăng Duy Trạch từ nhà vệ sinh bước ra, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm ngang hông. Cô cũng không có thói quen xem trai đẹp thiếu vải, liền theo bản năng hét âm lên: “Anh làm gì đấy, đầu gối, khóa thân chạy vòng vòng!”

Thấy Tô Tiểu Đại kịch liệt phản ứng, Lăng Duy Trạch lười trả lời, chỉ thoải mái nằm lên giường ôm cô vào ngực, cùng nhau xem mẫu nhẫn cưới.

“Chị Tô, chị muốn em nhắc lại rằng mười giờ sáng nay chị đã trở thành bà Lăng về mặt pháp lý.”

Nghe anh nói thế, Tô Tiểu Đại lập tức ỉu xiu. Sáng nay đi đăng ký kết hôn, cô đã trở thành bà Lăng, cho nên buổi chiều bị tên vô lại này đưa về nhà, bắt đầu cuộc sống vợ chồng.

Nhưng, nhưng mà... mặc dù như vậy, cô vẫn không có thói quen bị anh dựa vào gần gũi, bên tai đều là hơi thở của anh, điều này khiến cô có chút ngọt ngào.

“Thích cái nào?”

Lăng Duy Trạch tùy tiện lật từng trang, hỏi cô.

Chỉ là Tô Tiểu Đại nào hiểu được những thứ đó, mấy ngày qua cô chọn áo cưới, chọn quà cưới, chọn thiệp mừng, chọn thùng tiền, chọn chọn chọn, đầu cô muốn nổ đom đóm, vì thế đã chẳng còn hơi sức lựa những thứ này, mà mùi hương của anh lại làm nhiều loạn thần trí của cô. Tô Tiểu Đại phất tay một cái: “Gì cũng được mà anh.”

Thái độ này khiến Lăng Duy Trạch có phần bất mãn, siết nhẹ vòng eo cô, anh tỏ ra không vui: “Kết hôn với anh mà em dám nói gì cũng được?”

Tô Tiểu Đại bĩu môi, trước kia cô lại còn không biết anh lại tính toán việc nhỏ với phụ nữ. Cô chỉ vào chiếc nhẫn kim cương nằm ở trang đầu: “Em đặc biệt thích nó.” Như vậy được chưa, chàng hẹp hòi!

Lăng Duy Trạch tất nhiên không keo kiệt, chỉ là cái gì cũng phải rõ ràng. Nhìn Tô Tiểu Đại trở vào mẫu đây, Cartier thời hoàng kim đang thịnh hành, ừ, không tệ, được gọi là châu báu vương giả cơ mà.

“Duyệt.”

Tô Tiểu Đại vâng một tiếng, nhưng khi cô nhìn lại giá tiền, đã đắt mà lại còn nhiều số không như thế, hơn nữa tính bằng đơn vị đô-la thì vội vàng lắc đầu ngay: “Em thấy nhẫn này hơi xấu, không tốt lắm.”

Đương nhiên, Lăng Duy Trạch biết cô nghĩ gì trong đầu, anh bật cười một tiếng: “Tiểu Đại, em bảo tiền của chồng kiếm được thì cho ai tiêu xài?”

Cái này mà cần hỏi à? “Vợ con chứ ai!” Chẳng lẽ ẹ nhỏ của anh!

Lăng Duy Trạch tiếp tục: “Cho nên vợ à, vì em phung phí cũng đáng.” Kiếm tiền đối với anh mà nói đã sớm trở thành một thú vui, nhất là khi có gia đình phía sau, động lực càng lớn, chỉ là anh kiếm mà cô không tiêu thì còn nghĩa lý gì?

Nghe được anh gọi mình là vợ, mặt Tô Tiểu Đại đỏ ửng lên, cô lúng túng, vì để chữa ngượng nên cô xoay người về phía anh, chìa tay ra: “Vậy đưa em thẻ tín dụng không giới hạn trong truyền thuyết đây.”

Lăng Duy Trạch hừ một tiếng, giống như đã chờ đợi câu nói ấy từ lâu, anh buông cô ra, kéo ngăn tủ nơi đầu giường lấy ra một sấp tài liệu: “Thực hiện nguyện vọng của em.”

Những thứ này vốn dĩ anh muốn đưa cho Tô Tiểu Đại từ sớm, chỉ là chẳng có quan hệ danh chính ngôn thuận gì nên thôi, giờ thì đã có.

Tô Tiểu Đại nhận lấy túi giấy, đổ đồ vật bên trong ra, có mấy tờ tài liệu cô xem không hiểu cùng với một tấm thẻ, cô ngẩng mặt hỏi anh: “Là thẻ tín dụng vô hạn sao?”

Anh gật đầu một cái: “Chính nó đó.” Nhưng mà cô quả thật không xem giấy tờ nhà đất cùng quyền chuyển nhượng tài sản à?

Tô Tiểu Đại vô cùng kinh hãi, thì ra nó có thật trên đời???

“Anh không sợ em tiêu xài để anh nghèo luôn à?”

Lăng Duy Trạch cười mỉa, cầm lấy một quyển tạp chí kinh tế tài chính xem qua loa: “Chỉ bằng chút bản lĩnh của em?”

Bị xem thường, lại bị nhìn khinh bỉ, Tô Tiểu Đại tức giận vung tấm thẻ kia: “Hừ, anh nhớ nhé, đến khi ấy đừng có mà hối hận khóc lóc.”

Thay vì thời gian nói mấy vấn đề vô nghĩa này thì vẫn nên vận động còn hơn. Anh đặt tạp chí sang chỗ khác, tắt đèn, duỗi tay lôi kéo Tô Tiểu Đại.

Nhất thời trong phòng phủ rộng lớn chỉ nghe được tiếng cô giãy dụa, rồi dần dần chuyển biến thành âm thanh thổ dốc, hai người hòa quyện vào nhau...

Ngày thứ hai, bị dày vò cả một buổi tối, Tô Tiểu Đại lười biếng nằm trên giường với cái lưng đau, còn ngược lại Lăng Duy Trạch tinh thần rất sáng lạn.

Cô nằm dài tức giận nhìn gã đàn ông tắm xong đang mặc quần áo, đeo cà vạt, trời cao chính là không công bằng, cho anh “nhan sắc xinh đẹp”, lại còn cho thể lực tốt như vậy. Cô thật không biết sao anh có thể làm lâu đến thế, ghét anh.

Mọi người đều nói khi dùng bữa no nê thì đàn ông tâm trạng thường rất tươi tỉnh, Lăng Duy Trạch cũng không ngoại lệ, giờ anh đang nhìn bà Lăng nằm vui trên giường không chịu chui ra.

Lăng Duy Trạch bước đến bên giường, không đứng đắn đưa tay vào chặn sờ soạng chân Tô Tiểu Đại: “Còn không dậy anh gọi mẹ vào ngay.”

Người bên trong đồ bồng mạt né tránh: “Đồ đầu gấu, đồ lưu manh!”

Người ta nói quả nhiên không sai, trước khi kết hôn đàn ông đều dềnh dàng, sau khi kết hôn thì lại vô sỉ không cách nào diễn tả. Mà Lăng Duy Trạch vốn dĩ bản chất là như vậy, trước kia do cô không phát hiện ra thôi, ngược lại cô còn nghĩ mình năm lần bảy lượt xâm phạm anh, thật sự là nhiệm màu quá mức.

Bị vợ mắng, Lăng Duy Trạch chẳng tức giận mà còn kiêu ngạo trả lời: “Đàn ông không vô sỉ với vợ mới là đáng xấu hổ.” Anh không vô sỉ với cô, thì còn vô sỉ với ai đây?

“Anh ra ngoài cho em!!!”

Lăng Duy Trạch làm ngơ, chỉ duỗi tay ôm cô vào lòng, hôn nhẹ vào môi, bắt đầu sờ soạng lung tung. Đến lúc Tô Tiểu Đại mềm nhũn người thì anh mới buông tha cô.

“Anh đi làm đây, em nghỉ ngơi một lát mẹ sẽ dẫn em đi dùng bữa sáng.”

Xấu hổ đến ngón chân đều đỏ, Tô Tiểu Đại sao còn tâm trạng nghe anh nói gì, chỉ vùi mình vào chăn, lắc đầu đáp: “Biết rồi, anh đi nhanh giùm em.”

Nếu không phải có hội nghị khẩn cấp, Lăng Duy Trạch còn muốn ở cạnh cô lâu hơn nữa. Nhưng mà ngày còn dài, thời gian tính bằng cả cuộc đời thì sao phải vội. Vì thế anh vừa lái xe vừa huyết sáo ngâm nga.

Lát sau, mẹ anh đến.

“Tiểu Đại, con chuẩn bị xong chưa?”

Đã sớm ăn mặc chỉnh tề, Tô Tiểu Đại gật đầu một cái: “Vâng thưa bác.”

Nghe cô gọi vậy, Lăng Tô Mạn làm bộ bất mãn nói: “Đứa bé này, cũng sớm gả cho A Trạch mà vẫn gọi bác sao? Mẹ một tiếng xem nào.”

Thật ra so với con trai thì bà vẫn thích con gái, nhưng thể chất bà vốn yếu, lúc hạ sinh A Trạch thì không đủ điều kiện mang thai lần thứ hai, cho nên khi có con dâu bà muốn thương yêu nó một chút.

Thực ra Tô Tiểu Đại đặc biệt thích Lăng Tô Mạn, trong lòng anh, cô và mẹ cô không có gì khác biệt, chỉ là cô vừa mới đính hôn với anh, khoảng thời gian ngắn này có chút không quen, tuy nhiên Lăng Tô Mạn lại nhìn cô bằng ánh mắt chờ mong.

Lắp bắp, Tô Tiểu Đại ngượng ngùng mở miệng: “Vâng, mẹ...”

Bà mỉm cười: “Tốt lắm, con ngoan. Chúng ta đi thôi.”

Cô bèn lên theo chân mẹ chồng đi ra ngoài, hôm nay có một nhiệm vụ đặc biệt quan trọng, đó là chọn tiếp áo cưới. Nhưng trước tiên phải ăn sáng đã, ai bảo con trai căn dặn mẹ nó dẫn nàng dâu đi dùng bữa rồi hẵng tính đến việc khác. Quả nhiên, con lớn không cậy mẹ.

Thấy cô dâu nhỏ vui vẻ ăn, tâm trạng Lăng Tô Mạn cũng trở nên tươi tỉnh. Cầm khăn giấy lau khóe môi cho Tô Tiểu Đại, bà cười: “Đừng vội, ăn từ từ.”

Ai cũng thích được cảm giác yêu thương, Tô Tiểu Đại vâng một tiếng: “Cảm ơn mẹ.”

Việc cô gọi mẹ tròn trịa không còn lắp bắp như ban nãy khiến bà rất vui.

Đang lúc cô dùng bữa vui vẻ, một làn gió thơm thoảng qua, từ đâu vang lên một chất giọng dịu dàng.

“Bác gái, thật sự là bác?”

Tô Tiểu Đại ngẩng đầu nhìn lên, trời ơi, đại mỹ nhân, chiều ét bảy trở lên, khuôn mặt nhỏ nhắn, môi anh đào xinh xinh, mũi nhỏ, hàng mi thanh tú, thậm chí đẹp hơn Dương Trường Trường. Người đẹp như vậy, phong cách tao nhã không nhiễm bụi trần, chỉ có thể hình dung là Cô Cô tái thế!

42. Chương 42

Gái đẹp chính là gái đẹp, ngay cả giọng nói cũng dễ nghe như vậy. Cô cô đang dùng đôi mắt ngấn nước nhìn Lăng Tô Mạn, điều này khiến cô không khỏi tò mò, người này rốt cuộc là ai nhỉ? Tại sao lại dùng vẻ mặt đã tìm thấy mẹ thất lạc nhiều năm, nếu cô nhớ không lầm thì Lăng Duy Trạch chính là con một.

Lăng Tô Mạn ngẩn người, đến khi khôi phục tinh thần thì sự ôn hòa trên mặt đã lắng xuống, thay vào đó là biểu cảm lạnh nhạt.

“Linda, đã lâu không gặp.”

Cô cô còn có một tên khác là Linda? Tên tiếng Anh nghe có vẻ xa hoa.

Nàng ta diễm đam cần môi, bộ dạng cố nén nước mắt khiến người ngoài nhìn vào có chút không nhẫn tâm. Nhưng tại sao mẹ chồng cô lại phản ứng như ghét bỏ. Bà không thèm quan tâm Linda mà chỉ quay sang hỏi Tô Tiểu Đại: “Ăn xong chưa con?”

Tô Tiểu Đại tuy rằng khờ khạo nhưng vẫn rất thức thời, được bà ra lệnh, cô liền ngoan ngoãn đứng dậy cầm lấy túi xách rồi dắt tay mẹ chồng đi. Thấy Lăng Tô Mạn phớt lờ mình, Linda càng bị thương hơn, điều này khiến Tô Tiểu Đại muốn ôm lấy nàng ta mà khuyên can, an ủi.

Tuy nhiên, Linda vẫn đứng bất động thật lâu giống như hạ quyết tâm, sau đó thừa dịp bọn họ còn chưa đi xa mà đuổi theo, chắn trước mặt hai mẹ con bọn họ.

Bấy giờ nước mắt nàng ta mới tuôn rơi, ngay cả sinh viên khoa tự nhiên như Tô Tiểu Đại cũng nghĩ tới một thành ngữ: Hoa lê dải vũ.

Lăng Tô Mạn có chút tức giận, gắt lên: “Linda, cô làm gì thế?”

Linda run rẩy đôi môi, lát sau mới thốt được một câu: “Bác gái, là cháu có nỗi khổ tâm.”

Nỗi khổ tâm, có thể mỗi người ai cũng có việc khó, nhưng nhìn cô con dâu đơn thuần này, Lăng Tô Mạn lắc đầu cho qua: “Xin giới thiệu, đây là vợ của A Trạch - Tô Tiểu Đại. Con dâu, chào cô Linda đi con.”

“Xin chào Linda!” Tô Tiểu Đại lễ phép chào hỏi.

Lăng Tô Mạn không nói thêm gì nữa, chỉ lặng lặng đưa cô rời khỏi quán trà. Cho đến khi ngồi vào trong xe, Tô Tiểu Đại một câu cũng chẳng dám ý kiến, quả nhiên mẹ con chính là mẹ con, bộ dạng hắc ám của mẹ chồng chỉ hơn chứ không kém Lăng Duy Trạch tí nào. Cảm xúc tồi tệ qua đi, Lăng Tô Mạn nhìn sang cô con dâu đang rất bồn chồn: “Ngại quá, vừa rồi dọa con giật mình nhỉ?”

Tô Tiểu Đại liền vội vàng lắc đầu, chưa đến nỗi hù dọa nhưng chỉ làm cô có chút ngạc nhiên. Linda kia rốt cuộc là ai vậy, có thể khiến mẹ chồng tức giận: “Mẹ ơi, Linda là ai thế?”

Đây là câu hỏi nằm trong dự kiến, tuy nhiên bà muốn để con trai trình bày vấn đề này còn hơn. Bà thở dài, nắm lấy tay của cô: “Đợi buổi tối A Trạch chính miệng kể con nghe nhé, mặc kệ sau đó phát sinh cái gì, con phải nhớ, con là vợ của nó, kẻ khác không có chỗ chen chân, hiểu không?”

Tô Tiểu Đại tiếp tục gật đầu, là mẹ đang đề phòng người thứ ba? Nghĩ đến Linda, cô không đề phòng cũng không được, bởi cô ta xinh đẹp như vậy cơ mà. Tóm lại lời mẹ chồng nói là đúng nhất.

“Con hiểu mà, mẹ yên tâm ạ.”

Lăng Tô Mạn vui mừng nhìn cô, hi vọng vợ chồng chúng nó có thể hòa thuận hạnh phúc, cả đời này, bà không mong gì hơn nữa.

Thử váy cưới là một việc rất rườm rà, giăng co một buổi chiều, rốt cuộc Tô Tiểu Đại cũng hoàn tất nhiệm vụ. Cùng mẹ chồng dùng cơm tối, thẳng khi về nhà thì Tô Tiểu Đại đã mệt mỏi ngồi phịch trên ghế salon không động đậy.

Lăng Duy Trạch về hơi trễ, trước kia đóng giả làm bạn gái hờ, cô vốn không biết anh có bao nhiêu là chuyện phải lo. Nhưng từ khi đính hôn, cô mới phát hiện anh thực sự rất bận, nhất là gần đây càng thêm loay hoay mỗi ngày đều muộn hơn chín giờ mới về. Như hôm nay chín giờ ba mươi về cũng coi là sớm rồi.

“Mừng anh đã về !”

Công tác một ngày, Lăng Duy Trạch cũng có chút mệt mỏi, thế nhưng vừa mở cửa đã trong thấy nơi salon của cô gái nhỏ ngồi ở đấy, anh lại cảm thấy bao nhiêu mệt mỏi đều đáng giá. Anh bước đến, ngồi xuống ôm cô vào lòng.

“Em vất vả rồi!”

Tô Tiểu Đại bơ phờ gật đầu: “Tất nhiên, anh cứ thử váy áo từ trưa đến chiều xem.” Hừ, anh cũng không cần giống cô, cứ thử lại đi, ai bảo anh là cá móc treo quần áo, mặc gì vào cũng dễ nhìn hết.

Lăng Duy Trạch cười trêu chọc cô: “Em khỏe như voi í, mệt gì mà mệt.”

Nếu như lúc này còn sức lực, Tô Tiểu Đại thật muốn cào lưng anh: “Anh có lương tâm không, em vì ai mới như vậy chứ?”

Thấy cô xù lông nhím, Lăng Duy Trạch cười khê, sau đó nắm lấy tay cô: “Dù sao chuyện trọng đại cả đời, vất vả cũng đáng, em nhỉ?”

Hừ hừ, mới nghe anh nói được câu lọt tai đấy. Chỉ là nhớ đến cô gái buổi chiều, bất mãn đối với anh tạm thời được cô để sang một bên.

“Trạch, em muốn hỏi anh điều này.”

Ôm cô gái mềm mại vào lòng, Lăng Duy Trạch tâm trạng vẫn thoải mái. Anh biết cô sẽ hỏi gì vì ban chiều mẹ đã gọi điện báo cho anh hay.

“Ừm, hỏi đi.”

Thấy anh gật đầu, Tô Tiểu Đại mới giải trừ nghi vấn: “Anh quen Linda sao?”

“Có quen.” Lăng Duy Trạch không quanh co, dù sao cô sớm muộn cũng sẽ biết, chi bằng nói thẳng ruột ngựa còn hơn bị kẻ khác gièm pha lung tung. Mặc dù anh rất không thích nhắc đến cô ta.

Thấy Lăng Duy Trạch thẳng thắn thừa nhận, Tô Tiểu Đại thở phào nhẹ nhõm, dù là cái gì cô cũng không mong người thân thiết với mình giấu giếm. Đùa nghịch ngón tay anh, cô hỏi: “Linda rốt cuộc là ai nhỉ?”

“Muốn biết hử?”

“Tất nhiên rồi.” Đây không phải nói nhảm, không muốn thì đã không hỏi. Mỹ nữ đẹp vậy cùng chồng mình có qua lại, ai cũng đều cảm thấy nguy hiểm rình rập, cô không phải đồ gốc đầu, hừ hừ!

Lăng Duy Trạch trầm mặc, ôm chặt cô hơn, sau đó bắt đầu kể chuyện bé nghe.

Giống như Tô Tiểu Đại, anh và Linda yêu nhau bảy năm, từ thời 18 tuổi đến năm 25 vẫn bên nhau không rời. Anh và Linda không đặc biệt gì, bọn họ là bạn cùng lớp thời đại học, 18 tuổi năm ấy anh thi đậu vào trường X nổi tiếng ở Mỹ với thân phận người Trung Quốc, điểm số cao cùng với vẻ ngoài điển trai khiến mọi người đều bị thu hút.

Mà lúc đó trong lớp còn có một kẻ được người khác chú ý chính là Linda.

Tuy gốc gác người Hoa nhưng ông của Linda di dân sang Mỹ, cho nên nàng ta được sinh ở Mỹ, mặc dù trong người chảy dòng máu Trung Quốc, tuy nhiên nàng ta chưa từng về đây.

Ban đầu, Lăng Duy Trạch cảm thấy nàng không có gì đặc biệt, chẳng qua xinh đẹp, nhưng không phải kiểu xinh đẹp khiến anh động lòng nên anh chỉ xem như bạn bè đối đãi bình thường. Tuy nhiên Linda rất chú ý Lăng Duy Trạch, nàng tìm mọi lý do để tiếp cận anh, cùng anh ăn cơm, cùng anh nghiên cứu bài tập, cùng

anh tản bộ, cùng anh du lịch, nhưng từ đầu đến cuối, Lăng Duy Trạch không tìm được điểm thu hút của Linda đối với mình nên cũng chẳng để tâm lắm.

Sau đó, quan hệ bọn họ biến chất khi trong một buổi tiệc giáng sinh, anh bị chuốc say rượu. Sáng hôm sau thức dậy anh đã thấy Linda nằm thẹn thùng trong người mình, cộng thêm một ít sắc đỏ vương vãi trên giường, anh mới biết, mọi chuyện không đơn thuần là say rượu.

Nhưng anh không lập tức hứa hẹn gì với Linda, mà chỉ muốn nàng cho anh thêm chút thời gian để suy nghĩ thật kỹ. Mặc dù đang ở nước ngoài nhưng tư tưởng anh khá hướng nội, bạn đời với anh mà nói rất quan trọng, hoặc không cần, hoặc chính là cả đời.

Linda có chút thất vọng về anh, nhưng vẫn tự nhiên đồng ý với đề nghị ấy.

Mấy hôm sau, Lăng Duy Trạch suy nghĩ rất nhiều, lần đầu tiên khiến anh hơi rối rắm. Dù ở trình độ này nhưng thân là đàn ông anh không thể trốn tránh. Nếu phải ở cạnh người mà mình không mặn mà, anh lại không cam lòng. Rồi anh gặp được Linda.

“Chúng ta đi đâu đó nhé anh?” Một ngày không thấy, nàng hình như tiêu tụy một chút, điều này khiến anh hơi áy náy, lập tức đồng ý yêu cầu của nàng ta.

Dừng lại ở bờ sông Delaware yên tĩnh, Lăng Duy Trạch chờ đợi Linda chất vấn hoặc cái gì khác, nhưng nàng lại không hỏi han gì, chỉ lẳng lặng nói về lý tưởng, hoài bão. Có lẽ bầu không khí quá tốt đẹp, có lẽ tiếng mẹ đẻ thân thiết giúp tâm hồn anh rộng mở, có lẽ Linda đã đánh vào lòng anh, vì vậy anh mới nói: “Linda, tôi chịu trách nhiệm, chúng ta sẽ ở cùng một chỗ.”

Là đàn ông hẳn nên có bản lĩnh, cho dù anh từng muốn phớt lờ vì đó là nông nổi, nhưng chung quy vẫn không làm được. Mà Linda không tồi, gia cảnh cao quý, được nuôi dạy cẩn thận, làm phu nhân của nhà họ Lăng tương lai cũng không phải không được.

Mặc dù chẳng yêu thương đậm sâu, nhưng anh là kẻ hiểu chuyện, nếu anh đã chấp nhận thì anh sẽ đối xử với nàng ta thật tốt. Cứ như vậy bất tri bất giác, bọn họ yêu nhau được bảy năm. Một con số không ngắn không dài, cả đời người có mấy cái bảy năm? Đối với Linda, anh không nảy sinh tình yêu theo kiểu tìm đập nhanh hay sét đánh trúng, mà là chậm rãi và tiếp tục, cho đến lúc kết hôn, đến lúc già đi, đến lúc lìa đời, nhưng cuối cùng tai nạn giao thông đã đổi thay tất cả.

Sau khi tỉnh dậy, nhà họ Lăng đổ nát, còn nàng ta thì lấy con riêng của cha mình, anh đau khổ chẳng? Khổ chứ, bảy năm người rời ta mà đi, cũng nên khổ, cũng nên đau, nhưng anh vẫn có một cảm giác được giải thoát, có lẽ không yêu thì chính là không yêu, miễn cưỡng chỉ được vỏ ngoài, bên trong cũng vẫn rỗng tuếch.

Tất nhiên Linda lấy ai, Lăng Duy Trạch cũng không nói cho Tô Tiểu Đại nghe, bởi vì đó là chuyện bất đắc dĩ, anh không mong cô can hệ đến đám người ấy.

Cuối cùng, nghe xong mọi thứ, Tô Tiểu Đại trợn trừng mắt lấp bắp: “Anh... anh... anh và cô cô mến nhau cả bảy năm trời?” Đây quả là nhiệm màu đi, quả nhiên cuộc sống nhiệm màu ghê gớm!

43. Chương 43

“Cô cô? Giống Tiểu Quả ấy à?” Lăng Duy Trạch nghi hoặc nhìn Tô Tiểu Đại, đó là cái gì? Được rồi, thứ lỗi cho Lăng thiếu tuổi thơ bất hạnh, chưa từng xem qua Cô Long – Dương Quá. Không ngờ mình vô thức đề cao bạn gái cũ của chồng, á, nhưng cô cũng chỉ thuận miệng mà gọi thôi.

“Chính là rất đẹp, rất thuần khiết.”

Lăng Duy Trạch sáng tỏ: “Vậy sao?”

Là phụ nữ có chung một bệnh, thấy gái đẹp đều sẽ hỏi chồng hoặc bạn trai rằng cô ta có xinh đẹp không? Bình thường lúc này đàn ông đều rất khó làm người. Anh nói xinh đẹp đi, phụ nữ sẽ bảo anh đứng núi này

trông núi nọ, đã có vợ mà còn để lọt vào mắt bóng hồng khác. Anh nói không xinh đẹp đi, phụ nữ cũng sẽ vụn xoắn lại, anh quá dối trá rồi! Đành thừa nhận, phụ nữ điểm này đúng là loài sinh vật khó chịu.

Mà Tô Tiểu Đại cũng không phải tiên mắc dọa trên trời, cô không làm khó dễ ai, càng không tỏ ra kiêu cách, nhưng lúc này khó tránh khỏi vấn đề này. Bạn gái cũ của chồng mình vô cùng xinh đẹp, tuy rằng đã kết hôn rồi.

“Cô ấy đẹp lắm.” Cho dù là ai thì khi biết bạn gái cũ ‘tốt tướng’ hơn mình thì cũng sẽ không thoải mái lắm, chồng đã quen ‘sơn hào hải vị’ rồi, quay sang ‘cháo trắng rau dưa’ có vừa miệng nổi không?

Lăng Duy Trạch là kẻ lười thăm dò tâm tư phụ nữ, hơn nữa cô ngốc như vậy, chỉ cần ăn no mặc ấm thì còn nghĩ nhiều cái gì. Anh vui mặt vào hôm cổ Tô Tiểu Đại, lơ đãng trả lời: “Ừm, đẹp muốn chết.”

Tô Tiểu Đại buồn bực, hừ, cô cũng biết đàn ông chỉ cần thấy gái đẹp là mê mết ngay. Còn Lăng Duy Trạch biết cô đang ghen tỵ nên bèn giọng trêu chọc: “Sao nào? Anh nói đúng mà?”

Cô dùng ngón trở đâm bờ vai của anh: “Bạn gái cũ đẹp vậy anh lấy em làm chi?”

Giọng chua như thế, nếu anh mà không biết thì anh chính là đồ ngốc à? Anh rất mừng là đằng khác, biểu hiện này chứng minh cô thích anh, quan tâm anh, nhưng anh chính là muốn xem bộ dạng xù lông nhím của cô nên vẫn cao ngạo đùa cợt: “Lỗi do em mà ra, năm lần bảy lượt sàm sỡ, chiếm đoạt anh. Anh miễn cưỡng để em chịu trách nhiệm đã là may mắn lắm rồi.”

Cái gì gọi là ăn đòn thì hiện tại Tô Tiểu Đại đang cần ăn đòn, mặc dù đuối lý với anh nhưng ý mình là phụ nữ nên cô có quyền lợi la hét om sòm, nằm trong lòng anh giường nạnh múa vuốt: “Ôi oan uổng cho anh, tội nghiệp cho anh, đừng cưới em, cấm anh cưới em đấy!”

Lăng Duy Trạch nhìn cô, chợt cười. Trước kia đóng vai người yêu hồ, Tô Tiểu Đại mặc dù so sánh với mối quan hệ của những cặp đôi bình thường đều rất giống, tuy nhiên cô vẫn duy trì một khoảng cách. Từ khi anh chủ động tấn công, cô đã ngày càng thân mật với anh, cũng ra dáng phụ nữ lắm rồi.

Cúi đầu, anh khẽ hôn lên đôi môi cô. Mút nhẹ, như vậy cũng tốt, anh không cần hoa hậu, cũng không cần phụ nữ khôn khéo lợi hại, chỉ cần một người ở bên anh, làm anh vui là đủ. So với Linda, Tô Tiểu Đại không bằng năng ấy. Không đẹp, không thông minh, không tương xứng gia thế, càng không biết lễ nghi giao tiếp, thế nhưng... anh vẫn thấy mình yêu Tô Tiểu Đại, còn Linda chỉ vì trách nhiệm.

Khụ, nụ hôn, sau khi hôn thì sẽ có chuyện xảy ra, độc giả hiểu được mà.

Kết thúc vận động, Lăng Duy Trạch ôm vợ đi tắm.

“Ừm...~” Tô Tiểu Đại ngâm mình hưởng thụ sự ‘cung phụng’ của Lăng đại thiếu, không tự chủ mà ngâm nga thành tiếng.

Loại âm thanh này đối với đàn ông chính là một loại kích thích rất lớn, Lăng Duy Trạch được thể càng tận tụy vuốt ve sờ soạng hơn.

“Dễ chịu hả em?”

“Ừm...”

Lăng Duy Trạch nheo mắt, đem cô vây ở trong lòng, giọng nói quyến rũ: “Vậy gả cho anh được chưa?”

“Được...” Tô Tiểu Đại theo bản năng trả lời, sau đó phát hiện ra anh ngày càng táo bạo nên mở đôi mắt, bắt lấy tay anh, “cái tên vô lại này!”

“Không vô lại với vợ thì vô lại với ai?”

Không ngờ anh gọi mình là vợ, Tô Tiểu Đại xấu hổ đỏ bừng mặt: “Anh đúng là...”

Nhắc đến vợ, Lăng Duy Trạch chợt nhớ một chuyện, hôm nay anh ghé qua phòng nhân sự làm việc một chút, thấy được nữ nhân viên bật QQ trên máy tính còn chưa kịp tắt, vô tình nhìn thấy nội dung bên trong, cái gì mà vợ vợ chồng chồng khiến anh cảm thấy ngán cực kỳ.

Nhưng đi rồi mới ngẫm, ông đây từ ngày đính hôn cũng chưa từng nghe vợ gọi mình một tiếng chồng ơi, quả nhiên ông đây bị tước quyền chính đáng, vì thế vấn đề này in sâu trong đầu anh.

“Tiểu Đại, chẳng phải em nên gọi anh là chồng sao?”

“Anh... cũng có gọi em là vợ nữa đâu?”

À, ừm, hình như vậy, Lăng Duy Trạch giống đứa bé ngoan biết sai, vội vàng đổi lời: “Vợ!~”

Tuy rằng biết anh mặt dày, nhưng có phải thay đổi nhanh quá hay không? Tô Tiểu Đại không rảnh đôi co vì anh đang lợi dụng thừa nước đục thả câu mình.

“Ghét, không nói với anh nữa.”

Mà Lăng Duy Trạch cũng không định bỏ qua cho cô, một tay kéo cô xuống bồn tắm, mà cơ thể cũng đã có dấu hiệu... tức cảnh sinh tình khiến Tô Tiểu Đại đỏ bừng mặt.

Cô dùng dằng: “Anh làm gì đấy!?”

Âm thanh vừa giãy giụa, vừa nũng nịu, thừa dịp này anh vây hãm cô, đầu gối chen vào giữa đôi chân mảnh mai.

“Gọi không?”

“Không gọi, không gọi.” Nếu là lúc trước cô đã méo máo cầu xin anh rồi.

Gã đàn ông im lặng đẩy sâu vào.

“Á...” Bị đánh úp, Tô Tiểu Đại hoảng hồn kêu thét lên.

“Chịu gọi chưa đấy?” Anh hỏi, vừa hỏi vừa động đẩy không ngừng.

Bình thường bé cổ thấp hợm, nay bỗng dưng cứng cổ lạ thường: “Em không gọi đâu!!!”

Rất tốt, Lăng Duy Trạch mỉm cười, không sao vẫn còn nhiều thời gian mà, nắm lấy eo thon của cô, anh tiếp tục cố gắng.

“Được rồi!” Tô Tiểu Đại lấp bắp, “em gọi, chồng... chồng ơi, chồng!” Anh mà còn như vậy cô sẽ chết mất.

Lăng Duy Trạch đã nghe nhưng vẫn mặc kệ, tốc độ nhanh hơn, làm thêm lát nữa mới buông tha cô: “Ng Sloan, vợ.”

Sáng hôm sau cũng như cũ, Tô Tiểu Đại nằm bẹp trên giường oán trách: “Em đến công ty kiểu gì đây?”

Lăng Duy Trạch ăn vận chỉnh tề nhìn người đang quần trong chăn: “Không có phép tắc, gọi chồng.”

Về mặt anh rất gian xảo làm cô cụp đuôi nghe theo: “Chồng...”

Anh hôn lên má cô: “Ng Sloan quá, anh xin phép nghỉ giúp em rồi, ngủ đi nhé, vợ!~”

Nói thật tình loại xưng hô kỳ dị này khiến cô chịu không nổi, nhưng Lăng Duy Trạch có vẻ rất thích thú. Tiếp tục kiếp người của kẻ bắt nạt và kẻ bị bắt nạt.

Bà Lăng có thể xin nghỉ, nhưng ngài Lăng còn phải nuôi sống cả nhà nên phải đi làm, tạm biệt cô vợ nhỏ, ngài Lăng thông thả lái xe đi.

Đến lúc tỉnh giấc, rửa mặt mũi xong thì đã hai giờ chiều, cô nhận được một cuộc điện thoại từ số máy lạ.

“Xin chào, là cô Tô phải không?” Đầu dây bên kia nhẹ nhàng hỏi.

Giọng nữ xa lạ: “Phải, còn cô là...?”

Người đầu dây ngừng một lát, sau đó nói rõ bản thân: “Tôi là Linda, xin hỏi cô có rảnh rồi cùng tôi ra ngoài uống cà phê được chứ?”

Linda, cái tên này... chẳng phải bạn gái cũ của chồng cô sao?

“Cô Linda?” Nhớ đến thái độ không vui lúc mẹ chồng giới thiệu cô, cho nên cô cảm nhận được nàng ta đối với mình sẽ rất khó chịu. Chỉ là vì sao muốn tìm cô uống cà phê nhỉ? Rốt cuộc nàng ta định làm gì đây?

44. Chương 44

Mặc dù Tô Tiểu Đại không thích ngồi hàng ngồi quán, cũng thực sự không muốn đi, nhưng xe Linda đã đỗ dưới lầu, hơn nữa ban ngày ban mặt, cô ta còn dám làm gì mình sao? Nghĩ vậy, Tô Tiểu Đại sửa soạn một tí rồi cùng cô ta đến quán cà phê. Xe chạy khoảng 20 phút thì đến nơi, đó là quán cà phê sang trọng, cách một con đường chính là công ty của Lăng Duy Trạch. Dù rằng chưa từng vào trong nhưng cô cũng biết địa điểm chồng mình làm việc, chỉ là công việc cụ thể thì không biết gì thôi.

Nhân viên phục vụ bưng nước uống ra, Linda ưu nhã nếm thử, còn Tô Tiểu Đại nhẹ nhàng hớp một ngụm. Rõ ràng đều là uống nước nhưng thần thái cả hai lại khác nhau xa, Linda rất có nét đoan trang. Nàng ta khuấy nhẹ ly cà phê, mỉm cười nói: “Cô Tô, ngại quá lại làm phiền cô.”

Khách sáo là tốt, nhưng ra vẻ khách sáo mãi khiến người ta không thấy tự nhiên, Tô Tiểu Đại cũng mỉm cười đáp lời: “Ồi không sao, cô tìm tôi có việc gì thế?”

Linda không trả lời, chỉ là nụ cười trên mặt nàng ngày càng nhạt, trầm mặc một hồi mới mở miệng: “Tôi chỉ muốn xem người anh ấy kết hôn là như thế nào thôi.”

Giọng nói của nàng hơi thấp, vừa có chút mùi vị bi thương, ngay cả Tô Tiểu Đại đang ngỡ ngàng cũng cảm nhận được.

“Tôi biết như vậy rất mạo muội, nhưng cô Tô có thể nghe tôi nói vài câu chứ?”

Tô Tiểu Đại ngày thường mọi người đều biết, chỉ cần không yêu cầu quá đáng, cô vốn sẽ không từ chối người khác. Huống chi là một cô gái đẹp thỉnh cầu.

“Ừ, cô nói đi.”

Được sự đồng ý của Tô Tiểu Đại, Linda bắt đầu hồi tưởng. Nàng ta cũng không văn vẻ dông dài, chỉ là nói đầy đủ chuyện cũ hơn Lăng Duy Trạch đã từng, điều này khiến cô cảm giác giữa bọn họ đã từng một thời tình thâm nghĩa nặng.

Thật không nhìn ra kẻ như Lăng Duy Trạch, lúc sinh nhật Linda lại tặng cho nàng 999 đóa hồng lãng mạn như thế.

Ngồi im lắng nghe, trong lòng cô có chút không thoải mái, bởi ai lại thấy dễ chịu khi chồng mình và bạn gái cũ thân thiết đến dường ấy. Tất nhiên, Tô Tiểu Đại cũng nén cơn bức dọc xuống, cô nghe là để hiểu rõ con người trước kia của anh hơn, và hơn nữa cô cũng không phải người mất lịch sự. Chẳng biết nói đến bao lâu mà trời bên ngoài chuyển tối, Linda rốt cuộc trình bày xong, nước mắt tuôn rơi.

Tô Tiểu Đại thấy vậy cũng chịu khó đưa nàng ta miếng khăn giấy, thật không ngờ đây chính là tiểu thuyết ngôn tình cầu huyết ngoài đời thực.

Linda lau nước mắt: “Vì bất đắc dĩ tôi mới rời khỏi anh ấy, nếu như chẳng phải vì công ty nhà tôi xảy ra chuyện, tôi nhất định không bỏ rơi anh.”

Nếu như Lăng Duy Trạch không có giấy kết hôn với cô, tất nhiên cô sẽ rất đồng tình. Cơ mà hiện tại anh đã là chồng cô, cô cũng không ngu ngốc như một số người khác đem chồng dâng hai tay cho tình địch, phòng chấy hơn chữa chấy, tổ ấm gia đình quan trọng lắm, đừng hòng giành chồng cô đi!

“Cô Tô, khiến cô cười chê rồi.”

Thấy nàng ta nín khóc, Tô Tiểu Đại thở phào một cái, lắc lắc đầu. Nhưng câu nói tiếp theo của Linda khiến cô đổi ngay sắc mặt.

“Cô Tô, tôi mạo muội hỏi chứ cô có yêu anh Trạch không?”

Mình yêu anh ấy không? Vấn đề này một lần nữa lại bày ra trước mắt, hơn nữa người hỏi là bạn gái cũ của chồng càng làm cô không thoải mái.

Cô cũng thi thoảng nghĩ mình có yêu hay không. Đáp án vẫn là không biết, nhưng cô có thể chắc chắn rằng cô hiện tại rất quan tâm anh, trong đầu cũng chỉ có anh, toàn tâm toàn ý sống yên bình với cuộc hôn nhân này.

“À cô Linda, chúng tôi đã là vợ chồng rồi.”

Ý tứ Tô Tiểu Đại rất rõ ràng, mặc kệ yêu hay không thì đã kết hôn, người khác đừng mong chia rẽ.

Lời này khiến sắc mặt Linda trắng bệch.

“Thực ngại quá, cô Tô.”

Cuối cùng, tạm biệt Linda, Tô Tiểu Đại rời khỏi quán cà phê mà đi đến công ty của anh. Bất tri bất giác, cô chợt cảm thấy anh và cô quá chênh lệch.

Thấy vợ trẻ đang đứng chờ mình, chưa đợi tan ca anh đã quyết định về sớm. Từ xa anh thấy cô đang ngược nhìn cái gì. Bước nhanh qua đó, anh kéo tay cô: “Làm gì vậy?”

Chất giọng quen thuộc khiến Tô Tiểu Đại khôi phục tinh thần, cô xoay người nhìn Lăng Duy Trạch, trong mắt cô đầy u sầu cùng lo lắng, anh nhìn cô, đôi tay đặt lên bờ vai nhỏ: “Sao thế?”

“Hôm nay Linda tới tìm em.” Sinh vật đơn bào thành thật khai báo.

Linda tìm vợ mình? Linda từng liên lạc anh một lần, nhưng anh gạt phắt không gặp. Có phải anh trước kia đối xử với nàng ta quá tốt nên bây giờ nàng ta đủ dũng khí để đến gặp Tô Tiểu Đại?

“Cô ta nói gì?”

Tô Tiểu Đại lắc đầu uể oải: “Không có gì, chỉ là em mới biết con người anh lãng mạn ghê gớm, mua cả du thuyền mừng sinh nhật cô ấy?”

Lăng Duy Trạch không làm gì mờ ám thì sao phải sợ, hơn nữa đó là chuyện cũ, anh bèn cười ha ha: “Nếu em muốn cũng không thành vấn đề.”

Anh không phủ nhận anh đã làm nhiều việc, dù rằng không động lòng nhiều đối với Linda. Nhưng chỉ cần anh hứa thì sẽ cố thực hiện cho tốt. Đã sớm là quá khứ, giờ phút này anh chỉ có vợ mình, người khác đừng mong có tư cách.

Tô Tiểu Đại bĩu môi: “Em mà thêm vào!”

“Vì cái chuyện vợ vẫn này mà cũng dối anh hả?” Tính khí Tô Tiểu Đại càng lúc càng lớn, nhưng không sao, anh thích. Đây chính là được ghen, còn gì sung sướng bằng vợ mình quan tâm mình?

Tô Tiểu Đại cúi đầu, đưa chân đá hòn sỏi ven đường: “Trạch, em hỏi anh một điều nha?”

Khẽ vuốt mái tóc hơi rối của cô, anh nói: “Em hỏi đi.”

“Nếu như Linda trở lại tìm anh, anh sẽ làm gì?”

45. Chương 45

“Nếu Linda muốn nối lại tình xưa, anh sẽ làm thế nào?”

Nhìn Tô Tiểu Đại buồn buồn, Lăng Duy Trạch thật muốn bật cười. Nhóc con, từ bao giờ lại nghĩ nhiều như vậy? Anh gõ nhẹ trán cô, ôm cô vào lòng: “Anh và em đã kết hôn rồi, ngốc ạ.”

Nhưng hiện tại cô đã bị đặt vào tình thế không nghĩ không được: “Em nói ngộ nhỡ đấy!” Đầu năm kết hôn cuối năm ly hôn, bị tình địch chen vào, vừa nghĩ đến Cô cô xinh đẹp, Tô Tiểu Đại cảm thấy vô cùng ảm ức.

Lăng Duy Trạch đỡ khóc đỡ cười: “Không có chuyện đó xảy ra.”

Mặc kệ là ai, chỉ cần gả cho anh thì anh sẽ toàn tâm toàn ý. Ban đầu anh vì Linda, nhưng hiện tại anh chỉ còn mình Tô Tiểu Đại, làm sao anh có thể cùng người đàn bà khác dây dưa mập mờ?

Cam kết vốn không đáng tin, chính cô cũng không cần anh cam kết nhưng mà việc hôm nay khiến cô khó mà an lòng được. Nhìn cô ủ rũ, Lăng Duy Trạch bất đắc dĩ cười, lại hôn trán cô thật khẽ: “Anh còn cần người đã từng phản bội anh sao? Hơn thế, nếu anh muốn làm loạn, chẳng phải mẹ anh trước hết sẽ trừng trị anh?”

Quả thực anh không muốn lựa chọn Linda, cho dù bây giờ anh độc thân đi chẳng nữa thì trở lại ngày xưa là việc không thể nào. Tự tôn của anh, kiêu ngạo của anh đã không cho phép anh quay đầu, dĩ nhiên quan trọng nhất, anh không còn tình cảm với nàng ta dù chỉ một tí.

“Hừ, đúng! Anh dám lén phét, em liền mách mẹ trừng trị anh.”

Hơn nữa không chỉ một người mẹ mà còn là hai người mẹ, cho anh biết cái gì gọi là song kiếm hợp bích.

Bất giác, tâm trạng Tô Tiểu Đại trở nên tốt hơn, nhưng vì cô từ trước đến nay chưa từng bận tâm, suy nghĩ nhiều như vậy, điểm này có chút không giống bản thân đã từng. Thấy cô mỉm cười sáng lạn, Lăng Duy Trạch cũng thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên vẫn là cô ngốc đáng yêu. Anh cúi đầu, trở trán cô hăm dọa: “Anh mà bị mẹ trừng trị thì em sẽ bị anh ‘trừng trị’.”

Giọng điệu của anh trầm thấp mập mờ khiến Tô Tiểu Đại đỏ mặt, cô cúi nhẹ thắt lưng anh: “Dám sao?”

Lăng Duy Trạch khẽ cười: “Được rồi, đi ăn tối thôi, với IQ hai số của em thì đừng nghĩ ngợi linh tinh, chuẩn bị hôn lễ cho tốt là ổn.”

Tô Tiểu Đại xù lông nhím: “Anh mới thông minh hai số đấy!”

Cứ như thế, hai người vừa châm chọc nhau vừa rời khỏi công ty, chuyện này cũng chẳng tính là to tát gì, mà Linda cũng thấy không liên lạc với cô. Bất tri bất giác, đã đến ngày cử hành hôn lễ.

Dương Trường Trường làm phù dâu, còn Tô Tiểu Đại làm cô dâu. Khỏi phải nói, cô hồi hộp đến mức nào dù rằng đã ở cùng anh hơn một tháng. Trong tiệc cưới, cô bị chuốc cho say tí bĩ mặc dù Lăng Duy Trạch đã khướt rượu hộ cô rất nhiều lần, bởi lẽ đây là ngày vui với cả khách khứa quá nhiều. Cuối cùng, cô đã trở thành bà Lăng danh chính ngôn thuận, Tô Tiểu Đại còn không dám tin tất cả mọi thứ đều là sự thật!

Anh tậu một căn hộ mới, là do Đào Dục giới thiệu. Cụ thể tiền bao nhiêu thì Lăng Duy Trạch không nói với cô. Nhà rất to, gần công ty, thiết bị trong nhà hiện đại, sang trọng, chỉ là dường như khá rộng thì phải. Lăng Duy Trạch nói cô không cần dọn dẹp, mỗi ngày sẽ có nhân viên dọn vệ sinh đến. Hiện tại đúng là rộng rãi, nhưng chờ có con rồi, không lớn chút nào, ở đủ hay không mới là vấn đề cần chú ý.

Đứa con?

“Em chưa muốn sinh em bé quá sớm đâu.” Tô Tiểu Đại mơ màng lẩm bẩm.

Lăng Duy Trạch nghe xong cảm thấy bất mãn liền đưa tay véo mũi cô: “Sinh con có gì không tốt?”

“Anh làm gì đấy...”

Nếu như bình thường, Lăng Duy Trạch sẽ để cho cô ngủ, nhưng hôm nay có chuyện nên không được ngủ nữa: “Ngoan, dậy mau.”

Tô Tiểu Đại vẫn còn mê ngủ: “Anh không đi sao?”

Tô Tiểu Đại được lãnh đạo dần xếp, cho nghỉ suốt một tháng ăn mừng kết hôn, nhưng Lăng Duy Trạch không tốt số thế này, hậu kết hôn anh càng thêm bận rộn, tuần trăng mật gần như sắp quên bống đi. Chỉ là Tô Tiểu Đại không để ý lắm, dù sao cô chưa từng nghĩ mình sẽ đi hưởng tuần trăng mật, cả ngày ở nhà ăn ngủ, ngày Lăng thì đi sớm về khuya, mà bà Lăng lại thành thói ăn ngủ.

Thấy vợ mình cứ vật vờ như vậy, Lăng Duy Trạch hừ một tiếng rồi đưa tay sờ soạng bên eo cô, cho nhột chết em.

“Anh làm gì đấy...”

Tô Tiểu Đại tỉnh hẳn, anh cũng không náo loạn nữa, chỉ nhẹ nhàng sờ mũi cô: “Còn dám ghét anh, đuổi anh đi không?”

Tô Tiểu Đại cười nịnh nọt: “Tiểu nhân nào dám ghét bỏ ngài đâu!”

“Biết là tốt, rồi giường thôi em.” Lăng Duy Trạch véo nhẹ eo cô, nói.

Cô nhìn đồng hồ, mới tám giờ sáng nên thắc mắc: “Đi đâu mà sớm vậy anh?”

Khóe môi Lăng Duy Trạch nhếch lên, chậm rãi nói từng chữ: “Hưởng tuần trăng mật.”

Hưởng tuần trăng mật? Nhìn cô dâu nhỏ ngu người, Lăng Duy Trạch thật muốn cười to, cho đến bây giờ anh chưa từng quên mất chuyện này, kẻ khác có, vợ anh cũng phải có. Chỉ là anh bận rộn công việc, hiện tại mới được rảnh rỗi mà đưa cô đi tận hưởng cuộc sống hôn nhân.

“Không đi, vậy anh tìm người khác đi cùng nhé?”

Lãnh thổ chủ quyền không thể xâm phạm, dĩ nhiên chủ quyền của chồng cũng không thể xâm phạm, Tô Tiểu Đại ngay cả hỏi đi đâu cũng quên, lập tức xóc chăn nhảy dựng: “Anh dám, em bảo mẹ trừng trị anh!”

Nhìn cô biến mất sau cửa phòng tắm, Lăng Duy Trạch lại cười, một nàng đã mệt muốn xỉu, hai ba nàng chắc anh chết quá...

Hậu kết hôn, Tô Tiểu Đại mới phát hiện, chồng mình là một người toàn năng. Cứ rời khỏi nhà là cô chỉ việc sửa soạn bản thân, còn lại chồng yêu đã lo hết. Chờ cô trang điểm xong, lúc lên máy bay cô mới biết là bọn họ đi hưởng tuần trăng mật.

Chính là nơi trời xanh mây trắng, rừng dừa bóng cây, nước trong thấy đáy nằm ở Ấn Độ Dương. Đào nguyên bạt ngàn, san hô rực rỡ, cá nhiệt đới bơi đầy, xích đạo ngập tràn sức sống đại dương nguyên thủy Maldives! Đây cũng là ước mơ tha thiết của cô từ bao năm qua! Đến khi máy bay vững vàng cất cánh, Tô Tiểu Đại còn vui mừng kích động nắm lấy tay chồng: “Maldives, anh ơi, chúng ta sẽ tới Maldives!”

Vợ vui thì chồng cũng vui, nhưng mà anh vẫn muốn kiêu ngạo nói chuyện: “Kỳ thực anh không thích cùng con heo như em đi Maldives, nhưng ai bảo trên giấy tờ em là vợ anh, đành miễn cưỡng chịu khổ.”

Nói thì nói thế, nhưng anh biết, trừ chiếc siêu xe Volkswagen Beetle nguyện vọng ra thì cô còn muốn du lịch Maldives, chuyện này đối với anh mà nói cũng chẳng khó khăn gì, chỉ cần cô vui vẻ, anh đều có thể làm được.

Ngài Lăng vẫn kiêu ngạo như cũ thật khiến người khác muốn nện chết anh, nhưng vừa nghĩ đến Maldives thơ mộng thì Tô Tiểu Đại nhào người hôn lên mặt anh một cái: “Chồng tốt với em nhất!”

Đi Maldives đổi được câu ngọt ngào của vợ, không tiếc.

Thế là hai người bọn họ bắt đầu cuộc trăng mật hành trình.

46. Chương 46

Maldives kỳ thực cách Trung Quốc không xa, thế nhưng lúc máy bay hạ cánh xuống thủ Male thì bên ngoài trời đã đầy sao.

Từ thành phố S bay đến Male tốn 7 giờ đồng hồ của bọn họ, nhưng Tô Tiểu Đại không hề cảm thấy mệt mỏi gì, ngược lại còn có chút kích động.

Hít hít thở, ngẩng đầu nhìn bầu trời tinh khiết, Tô Tiểu Đại vẫn chưa dám tin, bèn hỏi người bên cạnh một lần nữa: “Chúng ta đến Maldives rồi hả?”

Đây không phải lần đầu tiên Lăng Duy Trạch tới Maldives. Nơi này phong cảnh tuyệt đẹp, khí hậu ôn hòa, là một địa điểm tốt để nghỉ ngơi, cho nên trước kia anh, mẹ anh và Linda cũng đã tới, nhưng giờ đây có cô

dâu nhỏ theo cùng khiến anh cảm thấy lần này sẽ là một trải nghiệm hoàn toàn mới. Khẽ véo mũi cô, anh đùa: “Nào phải, đây là Châu Phi, anh đem em đi bán.”

Biết Lăng Duy Trạch nói giỡn, Tô Tiểu Đại cười khúc khích ôm lấy tay chồng mình: “Anh dám bán em, em mách mẹ trừng trị anh!”

Lăng Duy Trạch thật có phần hối hận khi nói ra câu ấy, để giờ đây cô hờ tít là đòi mách mẹ... chỉ là càng lúc càng thấy cô đáng yêu, vậy thôi.

Thời gian không còn sớm, bọn họ trước sẽ ăn tối, nghỉ ngơi, hôm sau sẽ bắt đầu đi dạo. Lăng Duy Trạch đã sắp xếp ổn thỏa, ngoài sân bay đã có người chào đón bọn họ từ lâu.

Theo chồng lên xe, Tô Tiểu Đại ngồi bên trong nhìn ngắm bên ngoài: “Ồ đây xe hơi dường như rất ít anh nhỉ?”

Lăng Duy Trạch gật đầu, đưa tay vòng lấy eo cô, cầm tựa vào bờ vai nhỏ bé: “Ừ, chỗ này diện tích không lớn, cho nên người dân có thói quen đạp xe hoặc tản bộ.”

Tô Tiểu Đại vô cùng ngạc nhiên, thì ra còn có một đất nước như thế? Tốt quá, ai cũng ý thức bảo vệ môi trường, khó trách khí hậu Maldives trong lành đến vậy. (A Li: Dịch tới đây làm mình nhớ lại một chuyện, ở Bắc Kinh, không khí sạch được đóng hộp và bán ở siêu thị, ai muốn hít không khí sạch thì phải mua mới được, há há)

So với tiếng tăm lừng lẫy của đảo Thiên Đường, Lăng Duy Trạch lại thích đảo Thái Dương hơn, phòng anh đã chuẩn bị sẵn nhưng đi đảo Thái Dương phải ngồi thuyền hơn bốn giờ. Hiện tại không còn sớm, hai người họ vừa ngồi suốt bảy giờ bay nên anh sợ cô mệt, liền quyết định trước hết đưa cô đi đảo Thiên Đường, chỉ cách thủ đô Male 9,6km, nơi đó cũng không tệ lắm.

Chốc lát bọn họ đã tới, Tô Tiểu Đại còn chưa kịp cảm thán phong cảnh thật đẹp thì đã bị anh lôi vào bên trong quán rượu.

Đó là nhà sàn, bên dưới mênh mông nước, Thủy Thượng ốc, nghĩa là tòa nhà xây trên mặt biển. Dẫn đường cho Lăng Duy Trạch là hai người bồi bàn, Tô Tiểu Đại trợn mắt nhìn, đây quả là một gian phòng xa hoa. Cô hưng phấn đến mức quên mất chồng mình là ai, nhìn chỗ này, nhìn chỗ kia, trời ơi cái gì cũng đầy đủ, có phòng khách nhỏ, nhà kho, phòng ngủ, ban công, bồn rửa mặt, bồn tắm to...

Tô Tiểu Đại chạy ra ban công, thấy có hai chiếc ghế dài, cô vui vẻ tưởng tượng ban ngày thì nằm phơi nắng, ban đêm thì nằm ngắm sao, tựa vào ban công còn có thể thấy nước biển trong vắt, đàn cá bơi lội tung tăng, Tô Tiểu Đại sung sướng quá đáng!!!

Trông cô hết như đứa trẻ hiếu động, Lăng Duy Trạch mỉm cười, sắp xếp đồ đạc hoàn tất, anh bước ra ban công ôm cô vào lòng.

“Thích không?”

Đều đã cưới, cũng đã ở cùng một chỗ, Tô Tiểu Đại đã thành thói quen với những hành động thân mật của anh, chỉ cuống cuống đáp: “Thích lắm, cảnh thật đẹp tuyệt vời!”

Lăng Duy Trạch trước nay chưa từng có cảm giác này, thứ cảm giác người ta thỏa mãn là mình cũng thỏa mãn. Anh cúi đầu, men theo ánh trăng đang chiếu rọi trên bờ môi kiều diễm ấy, âm thanh nhẹ nhàng: “Thích là tốt rồi.”

Chỉ cần anh có thể, em muốn, anh đều cho.

Có một chuyên gia tâm lý từng nói, ngôn ngữ cơ thể là một loại phương thức biểu đạt tình yêu, cho nên Tô Tiểu Đại thầm nghĩ, mặc dù anh không nói yêu cô, thương cô chết đi sống lại, nhưng sau khi đính hôn, anh đối với cô thân mật, cưng chiều, dù có ngốc cũng hiểu được đó là anh yêu cô.

Cứ như vậy, đôi vợ chồng trẻ đón buổi tối đầu tiên ở Maldives lãng mạn như thế. Sáng hôm sau, mơ mơ màng màng đang ngủ thì đã bị chồng cô xách đến đảo Thái Dương. Khi anh tắm xong cô cũng vừa tỉnh giấc, lười biếng nằm trên giường.

“Đói chưa, dậy mau chúng ta đi dùng cơm!”

Tô Tiểu Đại lười biếng vòng đôi tay qua cổ anh, làm nũng: “Ôm em hóng gió tí được không?”

Lăng Duy Trạch phát hiện sau khi cưới Tô Tiểu Đại vẫn rất ngây ngô, nhưng cũng ngày càng có nét đậm thấm của phụ nữ rồi. Anh cười, sau đó nhẹ nhàng bế cô mang ra ban công.

Nép trong ngực anh, gió ẩm mơn man, cô miễn cưỡng cở mắt nhìn bốn phía, lần nữa bị Maldives chinh phục, hơn nữa cô phát hiện bọn họ như đang ở giữa lòng đại dương, vì khắp nơi đều là biển, xung quanh chập chùng sóng nước.

“Biển, là biển...”

Trong ngực thân người mềm mại, ánh nắng dịu dàng, tất cả những điều này làm tâm trạng Lăng Duy Trạch thoải mái cực kỳ. Anh vuốt ve gò má của cô, vì cô giải thích: “Ừ, đây là đảo Thái Dương, nhà gỗ dựng trên biển, đương nhiên là nhiều biển rồi. Thấy cầu thang đằng kia không, nó có thể trực tiếp đi thông qua biển.

Tô Tiểu Đại kinh ngạc nhìn cầu thang bên trái ban công, ông lớn của tôi ơi, sao lại có thể đi thông qua biển chứ?! Khó trách nhiều người thích du lịch đến Maldives, vì đây chính là thiên đường trên mặt đất!

“Sao nhiệm màu quá vậy anh!”

Nhìn khung cảnh xa hoa lãng mạn, đột nhiên Tô Tiểu Đại nghĩ ra một vấn đề: “Anh này... chắc tốn nhiều tiền lắm hả?” Quả nhiên lãng mạn cũng phải có tiền, nếu không thì nằm mơ đi.

Lăng Duy Trạch thần nhiên đáp: “Không nhiều, anh là khách quen, có thẻ VIP nên được giảm giá.”

Theo quan niệm của Tô Tiểu Đại, giảm giá chính là tiện nghi, nhưng cô nào biết một đêm phòng này là 500 USD, hơn nữa những người có tiền chưa chắc ở được.

Tô Tiểu Đại sống tiết kiệm. Anh hỏi tại sao cô không đi shopping, phụ nữ chẳng phải thích quần áo phấn son, còn anh cũng chẳng phải không nuôi nổi vợ. Lúc ấy cô bĩu môi quở trách anh, nói rằng anh phung phí. Cô đi làm lĩnh lương, tiền lương đủ mua đồ rồi, cần gì anh cho.

Trên biển vừa tiện lại vừa không, ăn một bữa cơm vẫn phải ngồi thuyền, chỉ là Tô Tiểu Đại không ngờ chồng mình còn biết lái du thuyền, nhìn anh đeo kính mắt, nhàn nhã phong lưu, Tô Tiểu Đại thật hoang mang tột độ, không biết vì sao mình và anh ấy lại đến được với nhau???

Bọn họ không vào bờ, mà là ở nhà gỗ trên biển. Căn này so với căn lần trước to hơn, Lăng Duy Trạch nói cho cô biết, bọn họ sẽ dùng cơm ở đây.

Giao lại thuyền, Lăng Duy Trạch nắm lấy tay cô, ung dung rời đi.

Không biết có phải quan hệ bất đồng hay không, Lăng Duy Trạch càng nhìn cô càng có một loại cảm giác đẹp mắt, chẳng lẽ đây chính là ‘người tình trong mắt hóa Tây Thi’ trong truyền thuyết hay sao? Sự ghét bỏ cô ban đầu đã bị mai một sạch sẽ.

Mặc dù trên đảo trai xinh gái đẹp vô kể, nhưng Lăng Duy Trạch và Tô Tiểu Đại lại không thấy hứng thú gì, anh ấy à? Đáng người cùng phong thái thì khỏi bàn, cho dù tùy tiện mặc quần áo đi biển cũng không hao tổn nửa điểm đẹp trai của anh.

Mà Tô Tiểu Đại thì cũng thế, áo đôi T-Shirt, quần sọc ngắn, tuy đáng vẻ không quá gợi cảm nhưng nụ cười sáng lạn kia khiến cô trở nên đáng yêu rất nhiều, đối lập hoàn toàn với những mỹ nữ bikini nóng rực.

Khi bọn họ đang vui vẻ sóng đôi thì có một gã đàn ông khác vô tình chú ý bọn họ, hấn hạ kính râm xuống, ánh mắt kinh ngạc dõi theo Lăng Duy Trạch, sau đó chuyển hướng đến Tô Tiểu Đại.

Thay vì vào tiệc Buffett đông nghịt, bọn họ quyết định chọn một nhà hàng Italy. Tô Tiểu Đại không kén ăn, cô ăn mỳ Ý, cùng nhau dùng cơm ở ban công. Vị trí này đặc biệt tốt, vừa nhìn thấy bãi biển, vừa nhìn được cảnh biển. Dưới nước cá nhỏ bơi lội, ném vụn bánh mì xuống biển, Tô Tiểu Đại hào hứng nhìn chúng tranh giành thức ăn.

Ăn cơm xong, anh dùng khăn lau khô môi cho vợ mình: “Sao em giống trẻ con thế?”

Tô Tiểu Đại cười cười, mặc anh lau miệng cho cô. Mỳ Ý ngon tuyệt, gió biển ẩm áp, đối diện là người đàn ông của đời mình, cô có cảm giác thật tốt đẹp, Maldives, không hổ được gọi là quần đảo Thiên đường!

47. Chương 47

Thấm thoát, bọn họ vui chơi cũng hơn mười ngày.

Hiện tại, chỉ một mình Tô Tiểu Đại đang nằm trên ghế dài ở đảo Thái Dương mà phơi nắng, lắng nghe sóng biển vỗ vào bờ, thỏa mãn ngắm nhìn cảnh đẹp, vô cùng đắc ý. Còn vì sao cô nằm một mình thì do người chồng yêu dấu đã lặn xuống nước rồi, cô không học qua khóa bổ túc môn lặn cho nên không thể đi theo, chỉ biết nằm phơi nắng chờ chồng mình đội rong biển ngoi lên mà thôi. =))

Đang mơ màng nhắm mắt, đột nhiên Tô Tiểu Đại phát hiện có người che mất ánh mặt trời, vậy là lồm cồm mở mắt mới thấy một gã đàn ông xa lạ đang cầm bó hoa tươi hướng về phía cô. Tô Tiểu Đại sợ hết hồn, cô vội vàng ngồi dậy, lịch sự đưa tay, thử dùng tiếng Trung vấn tắt chào hỏi.

“Xin chào!”

Lạc Vũ Minh quan sát cô gái mặt ngó ngổ kia, hoàn toàn trái ngược với đại đa số mỹ nữ đang phơi thây trên cát. Cô nàng này không mặc bikini gợi cảm, hơn nữa còn khoác thêm áo sơ mi dài vào. Đương nhiên, ờ, thân thể khô quắc của cô ta kiểu gì mặc bikini cũng chẳng lọt, nhan sắc bình thường, trừ đôi mắt linh động, to tròn ra, cả người chẳng còn điểm gì để tán dương hết. Chắc, hẳn ta thầm nghĩ, Lăng Duy Trạch, mày bị đá kích quá lớn nên khẩu vị cũng xuống cấp như vậy rồi hả?

Hắn ta lịch lãm cúi người, cười mỉm: “Hân hạnh được làm quen, người đẹp!”

Nghe hắn nói được tiếng Trung, Tô Tiểu Đại thở phào nhẹ nhõm. May mắn không phải người nước ngoài, bởi cô có biết nói tiếng Anh đâu!

Cô cười gật đầu: “Chào anh.” Đây là người không thể đến gần trong truyền thuyết ư? Hẳn ta chói lóa quá! Xem xét thì cũng không phải vì dáng dấp của cô mà muốn tán tỉnh, chắc là chỉ qua đây hỏi đường thôi nhỉ?

Lạc Vũ Minh ngược lại tỏ ra quen thân, ngồi vào ghế bên cạnh (vốn dĩ của Lăng Duy Trạch), tiếp tục câu chuyện: “Người đẹp, anh tên là Lạc Vũ Minh, không biết anh có vinh dự được biết tên em không?”

Nếu như cô chính là vợ của Lăng Duy Trạch, tất nhiên thông tin về cô hẳn nắm rõ mười mươi, chỉ là muốn giả vờ hay không giả vờ thôi.

“À... tôi tên Tô Tiểu Đại.”

Thế đấy, thất vọng, hẳn còn tưởng cô ta sẽ đẹp tựa tiên trên trời, không ngờ mặt mũi bình thường, thù mị đoan trang càng không, chẳng qua... Lăng Duy Trạch cũng đỡ hơi như vậy.

Lạc Vũ Minh kéo lấy tay cô, đặt một nụ hôn theo cách chào hỏi của người ngoại quốc: “Người đẹp, anh có thể mời em một ly không?”

Tô Tiểu Đại như bị sét đánh, giật vội tay về giấu sau lưng: “Xin lỗi, tôi không tiện lắm, tôi phải đi đây...”

Nếu mà để Lăng Duy Trạch biết được cô dám cùng người đàn ông khác uống rượu, anh còn không đem cô băm vằm rồi đổ xuống biển Maldives mới lạ đó. Phải biết anh hiện tại dụ dỗ, cưng chiều, nhưng đừng quên bản tính khó dời. Cô không muốn chọc giận anh, huống chi thân là gái có chồng, còn uống iếc cái gì, mà đối tượng lại là người xa lạ nữa chứ!

Đoán trước cô sẽ từ chối, hẳn giả vờ tiếc nuối cười cười, sau đó dâng cho cô đóa hồng đỏ thắm: “30 hoa, tặng em.”

Chưa đợi cô phản ứng, Lạc Vũ Minh đã phát tay rời đi, còn nói lời tạm biệt.

Chuyện này... là cái gì vậy? Cô ngu người hẳn, cầm bó hoa mà nghĩ ngợi, rốt cuộc đặt nó sang một bên, tiếp tục tắm nắng.

Đến khi Lăng Duy Trạch trở lại thì đã thấy cảnh tượng sững sốt, cô dâu vẫn là cô dâu, cái ghế vẫn là cái ghế, chỉ là bó hoa chướng mắt này ở đâu ra? Trực giác của giống đực bảo vệ lãnh thổ khiến anh lập tức ngửi được mùi ‘không-tầm-thường’.

Anh véo nhẹ sống mũi cô: “Anh về rồi đây.”

Đang lim dim thấy anh quay lại, cô bèn đưa tay ôm lấy anh: “Vây hả? Đáy biển đẹp lắm đúng không?”

Lăng Duy Trạch đặt máy ảnh sang bàn nhỏ, rồi ôm chặt cô, mình ngồi ghế tựa, còn cô tựa vào lòng anh: “Tôi sẽ cho em xem ảnh.” Ngụ ý, có chuyện quan trọng cần giải quyết gấp.

“Cái quỳ này đào đâu ra đấy?” Vừa hỏi vừa chỉ bó hoa.

“Ặc, em cũng chẳng biết, có một người nam đưa cho em.”

Quả nhiên, đàn ông! Lăng Duy Trạch cau mày: “Anh mới đi một tí mà em ‘thành tinh’ rồi hử?”

Tô Tiểu Đại nổi đóa, em thành tinh cái gì??? So với anh, cả ngày được bao nhiêu phụ nữ vây quanh, từ gái ta đến gái Tây, cô còn chưa tính sổ anh mà giờ anh dám...

“Hừ, anh kỳ quá, em không có hứng thú với anh ta!”

“Thật?”

Tô Tiểu Đại buồn bực gật đầu: “Thật, anh ta mời em uống rượu, em còn chẳng đi nữa kìa. Em nói em có chồng rồi.”

Biểu hiện của cô khiến Lăng Duy Trạch rất hài lòng, anh quyết định không truy cứu vợ mình nữa, chỉ là có kẻ dám tơ tưởng vợ anh? Thật quái dị chết được! Anh véo hông cô: “Xấu như em mà cũng có kẻ coi trọng, mắt nhìn người tệ y hệt anh!”

Đấy, lại bị chồng công kích, bắt nạt. Tô Tiểu Đại xù lông, bấm móng tay vào người anh: “Mắt em cũng tệ lắm, lấy ai không lấy lại đi lấy anh làm chồng!”

Cứ như vậy bọn họ cãi cọ cho đến lúc bay về Trung Quốc.

Trở lại công ty, cô còn vui vẻ tặng quà lưu niệm mang từ đảo Maldives cho đồng nghiệp Nguyệt – nhân vật đã từng xuất hiện ở mấy chương trước (nhưng lâu quá chắc quên rồi nhỉ?)

Nàng ta rất hí hửng nhận lấy, còn luôn miệng khen lấy chồng giàu thật sung sướng làm sao.

Thẳng cho đến trưa, Tô Tiểu Đại nhận được 30 đóa hồng do người chuyển phát đem đến, bưu thiếp viết khá ngắn gọn: “30 đóa hồng dành tặng em, người đẹp họ Tô.”

Không có ký tên.

Điều này khiến Tô Tiểu Đại kinh hãi. Gã đàn ông đẹp mã ở Maldives còn biết cả nơi làm việc của cô? Trời ạ!

Mà Nguyệt thì đứng một bên luôn mồm liếng thoắng: “Vợ chồng các cậu lãng mạn thế là cùng, đã kết hôn mà còn tặng hoa, một, hai ba, cả 30 hoa, có biết nghĩa là gì không?”

“Là gì?” Tô Tiểu Đại ngu ngơ hỏi.

“Đón nhận tình yêu của anh đi!”

48. Chương 48

“Hãy đón nhận tình yêu của anh?” Nếu như còn độc thân, nhất định Tô Tiểu Đại sẽ cảm thấy lãng mạn đến chết, nhưng vấn đề là cô không còn độc thân, có chồng rồi, đừng dọa người ta như vậy chứ. Chẳng phải chỉ gặp ở Maldives một lần, thế nào lại tìm ra công ty luôn rồi...

Chuyện này mà để chồng yêu biết được thì cô xong đời, giờ phút này cô chỉ cảm thấy mình đang cầm củ khoai nóng muốn bỏng tay, liền vội vàng đưa sang cho Nguyệt: “Tặng cậu, thích thì lấy đi.”

Nguyệt được phen cả kinh: “Của chồng cậu tặng mà???”

Tô Tiểu Đại vừa định giải thích, chợt nghĩ tới Nguyệt cũng ít có nhiều chuyện nên bèn ngậm lại, ấp úng nói qua loa: “Dù sao cũng là bó hoa, cậu đem cắm vào lọ trên bàn làm việc đi.”

Không lãng mạn gì hết, không lãng mạn xịu nào! Nguyệt cầm bó hoa rời đi, trời ạ, Tô Tiểu Đại khờ khờ vớ được ông chồng lãng mạn tốt tính, đây thật là cuộc sống thiếu công bằng.

Tô Tiểu Đại từ trước đến giờ vốn rất vô tư, cũng không biết nghĩ nhiều, lát sau tan việc cũng quên bồng mất bó hoa ai tặng, tặng ai.

Hôm nay ngài Lăng gọi điện bảo tối bận xã giao với khách hàng, vừa đúng cô muốn cùng Dương Trường Trường họp mặt, vậy nên quá tiện lợi rồi. Dương nữ vương không ở công ty, bảo cô đến quán bar Màu Cam chờ chị.

Màu Cam đối với Tô Tiểu Đại cũng là chỗ quen, hơn nữa sau này mới biết nó là do Đào Dục mở, vì thế nơi đó là quán bar duy nhất được Lăng Duy Trạch cho phép cô đi vui chơi. Cái gì anh cũng trông non, chỉ là chẳng sao, vì cô quen bị trông nom (lẫn bị bắt nạt) rồi.

Lại nói bà Tô, mặc dù có chiếc siêu xe riêng nhưng vẫn đi nhờ xe chồng. Cô không muốn gây chú ý với mọi người, bằng không Nguyệt là kẻ đầu tiên xử đẹp cô.

Màu Cam mặc dù đi vào hoạt động nhưng lượt khách không nhiều, chỉ là chỗ tốt chính là chỗ yên tĩnh. Cô dễ dàng đi vào, nhân viên phục vụ trong quán bar đều biết vị này là vợ chính thức của Lăng Duy Trạch, chưa kể anh còn gọi điện căn dặn hôm nay có vợ anh đến cho nên bọn họ đều cố gắng tiếp đãi chu đáo.

Vừa vào cửa, tay quản lý đã nghênh đón: “Kính chào bà Lăng.”

Lần đầu tiên được gọi là bà Lăng, Tô Tiểu Đại có cảm giác mình già dặn lắm, cô sửa lưng quản lý: “Gọi tôi là cô Tô được rồi.”

Tay quản lý cười cười: “Ngài Lăng đã thông báo ạ.”

Được rồi, sếp lớn mở miệng, dân đen như cô cũng ngừng ý kiến là vừa.

Sau đó, hần đưa cô đến phòng được Dương nữ vương đặt sẵn. Đi tới đâu, từ quầy rượu đến hành lang, chỉ cần nơi nào có nhân viên, nơi đó họ liền cung kính cúi chào. Điều này khiến Tô Tiểu Đại cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Chờ một lúc, rốt cuộc Dương Trường Trường đã xuất hiện. Vừa trông thấy chị, cô liền trách: “Cậu muộn lắm đấy!”

Dương Trường Trường véo má Tô Tiểu Đại: “Mệnh cậu tốt thật.” Nhìn gương mặt ngây ngô của cô, rồi chợt nghĩ đến mình, khi cô ngốc vui vẻ chơi đùa, chị phải cày bừa với xã hội khắc nghiệt ngoài kia, mệt chết được.

“Trăng mặt thế nào, vui không?”

Nhắc tới trăng mặt, Tô Tiểu Đại cười khoe hàm răng: “Maldives đẹp tuyệt vời!”

Nhìn gương mặt thỏa mãn kia, Dương Trường Trường cười, đột nhiên nghĩ đến chuyện hài hòa vợ chồng: “Chắc cũng làm không ít chuyện xấu nhỉ?”

Ánh mắt mờ ám của chị khiến Tô Tiểu Đại đỏ bừng mặt: “Đâu có, đâu có!”

“Hắc hắc, Lăng đại thiếu kỹ thuật không tồi chứ?”

Dương Trường Trường tò mò, Tô Tiểu Đại suýt thì cháy thành than, cô đâm vào người chị: “Sao cậu ngày càng vô sỉ giống anh ấy vậy?”

Dương Trường Trường tỉnh ngộ, hóa ra Lăng đại thiếu bề ngoài nhã nhặn chứ bên trong cũng... vô sỉ không kém gì ai.

“Có gì đặc sắc không nào?” Dương Trường Trường thuận mồm hỏi, mặc dù Maldives là lãnh địa đẹp đẽ, nhưng đi cùng Lăng Duy Trạch thì cơ hội ngắm trai đẹp hoàn toàn bằng không.

Tô Tiểu Đại bí xị: “Người khác tặng hoa có tính không?”

Dương Trường Trường kinh hãi, tí thì sắc nước. Có kẻ dám ở trước mặt Lăng thiếu quyền rũ vợ hần, ai mà anh dũng như vậy?

“Thật, khụ... thật hay giả đấy?”

Tô Tiểu Đại trình trọng gật đầu: “Thật. Càng đáng sợ hơn là hần ta gửi hoa đến công ty mình.”

Chuyện có chút kỳ lạ rồi, Dương Trường Trường nào nhớ tới cơm nước nữa: “Là một người sao?”

Cô lắc lắc đầu: “Mình không chắc lắm, hần ta không ký tên, nhưng bó hoa 30 bông hết như hồi ở Maldives vậy. Người quen của mình đều biết mình đã kết hôn, chắc chỉ có hần thôi...”

“Cậu nói cậu có chồng chưa?”

“Đương nhiên.” Cô rất an phận, làm sao có thể lén phét với trai lạ chứ.

“Được rồi, kệ hần. Bỏ qua một bên, chúng ta ăn cơm xong ra sàn nhảy đi.”

Tô Tiểu Đại gật đầu, quyết định kệ hần, xem như cuộc sống có vài điều bất thường.

Lát sau...

Oan gia ngõ hẹp, chính tại nơi này, khi Lạc Vũ Minh lúc đang ôm mỹ nữ trong tay, lại tình cờ bắt gặp Tô Tiểu Đại. Hần trở mắt, thậm chí còn không tin đó là cô. Hần tươi cười đuổi mỹ nữ đi chỗ khác, nói xong liền bước xuống lầu, bọn gái nhảy đang nũng nịu cũng không kiềm được mà mắng mỏ sau lưng.

Hần quan sát một lúc, vừa nhìn thấy Tô Tiểu Đại cùng một cô gái lạ mặt chui tọt khỏi sàn nhảy, hần liền đi tới đón chào.

“Cô Tô, thật trùng hợp quá.”

Tô Tiểu Đại kinh ngạc ngẩng đầu nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, không khỏi ngạc nhiên mà há hốc mồm, không thể tin nổi, đó là gã đàn ông cô từng gặp ở Maldives.

“Tiểu Đại, anh ta là...?”

Tô Tiểu Đại tranh thủ thời gian giải thích ngay: “Chính là người tớ gặp ở Maldives, anh Lạc!”

Nhìn Tô Tiểu Đại nháy nháy mắt, Dương Trường Trường liền hiểu, hần ta là kẻ tặng hoa cho cô. Sao lại trùng hợp như vậy, lại còn gặp mặt vô cớ ở nơi này? Chị bắt đầu hoài nghi mục đích thực sự của hần.

Chỉ là Dương Trường Trường hoài nghi sai rồi. Lạc Vũ Minh đến thành phố C không phải vì Tô Tiểu Đại, hôm nay hần đi chơi bởi, ghé vào Màu Cam chỉ vì danh tiếng đây là quán bar nổi trội ở đây, đơn thuần đúng dịp.

Hần tươi cười: “Cô Tô, chúng ta có duyên nhỉ? Vô tình gặp gỡ nhau trên dòng đời xuôi ngược lần hai.”

Khóe môi Tô Tiểu Đại giật giật, lời kịch sao mà sến súa thế???

“À... đúng là... có duyên thật.” Nếu cô nhớ không lầm cô đã nói mình đã có chồng, nếu hần quên, thì chiếc nhẫn cưới trên tay cũng minh chứng điều đó. Đầu tiên là Lăng Duy Trạch cưới cô, sau đó lại đến trai đẹp tặng hoa, làm quen. Cô không nghĩ mình có đủ hấp dẫn để lôi kéo người khác đâu...

“Cô Tô nhận được hoa chưa?”

Tô Tiểu Đại mở mồm gật đầu, vẻ mặt gợi tình của hần là đang có ý gì vậy...

Dương Trường Trường tỏ ra thân thiết, cũng cười theo hần: “Không biết anh Lạc tặng hoa cho bạn tôi là ý gì đây?”

Tô Tiểu Đại thầm cảm thán, quả nhiên là chị em tốt, trong nháy mắt nói ra tiếng lòng của cô.

Mà Lạc Vũ Minh cười tựa không cười, nhưng lời vừa nói ra lại khiến Tô Tiểu Đại sốt vó: “Đương nhiên là tôi thích cô ấy rồi.”

49. Chương 49

“Đương nhiên bởi vì tôi thích cô Tô rồi.”

Tô Tiểu Đại kinh hãi nuốt một ngụm nước bọt, sau đó khô cằn mở miệng: “Anh Lạc thật biết nói đùa.”

Nhưng Lạc Vũ Minh cũng không theo kịch bản của cô, ngược lại bày ra vẻ thâm tình: “Cô Tô, tôi nghiêm túc đấy.”

Tô Tiểu Đại im lặng, cô làm sao biết thời điểm này cô lại có lực hút như nam chân chứ? Có thể khiến cho chàng đẹp trai thích cô quả là quá khủng khiếp rồi. Cô đưa ngón tay có đeo nhẫn cưới, kiên quyết nhấn mạnh: “Tôi đã kết hôn thừa anh!” Đây là sự thật, không phải viện cớ này nọ đâu nhé.

Nhưng trên thế giới vẫn có một tinh thần kiên trì bất khuất, Lạc Vũ Minh khẽ nhướn đôi mày: “Tôi không để bụng đâu.”

Được lắm, anh đẹp trai, anh thắng! Tô Tiểu Đại kéo tay Dương Trùng Trùng: “À bái bai anh Lạc, chúng tôi bận rồi, xin kiều trước!”

Lạc Vũ Minh không hề ngăn cản, chỉ rất phong độ mà cười cười: “Lần sau gặp lại nhé cô Tô.”

Gặp lại cái khỉ mốc, để cho ông lớn nhà cô mà biết chuyện tày đình này thì chỉ có nước nhảy lầu mới rửa hết tội!

Dương Trùng Trùng bị Tô Tiểu Đại kéo về phòng, cho đến khi vào trong, cô mới ngồi xuống thở phào nhẹ nhõm: “Sợ thật đấy, thái hậu.”

Dương Trùng Trùng nhún vai: “Mình không ngờ còn có kẻ xem trọng cậu!”

“Làm ơn, mình đâu có tệ hại đến thế!”

Dương Trùng Trùng miệng cười nhưng lòng không cười: “Chẳng lẽ cậu muốn cùng hần ta phát sinh chuyện gì?”

Tô Tiểu Đại lắc đầu ngay lập tức. Cô nào thương yêu, hần ta, phát sinh cái quái gì!

“Về sau, cậu nên giữ khoảng cách với hần.”

Cô tiếp tục gật đầu chấp thuận.

Tục ngữ có câu, chạy được hòa thượng, không chạy được chùa, hôm sau Tô Tiểu Đại vừa tan tầm thì đã thấy Lạc Vũ Minh đứng trước công ty. Tô Tiểu Đại hoảng hồn cầm cặp táp che mặt, đáng tiếc động tác không đủ nhanh, hần ta vừa thấy cô liền nhanh chóng tiến gần áp đảo: “Cô Tô, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Tô Tiểu Đại vô cùng bất lực đáp: “À...ừ, chào anh.”

Thế nào lại đến tìm cô nữa vậy?! Trời ạ. Đối diện với ánh mắt của Lạc Vũ Minh, Tô Tiểu Đại cảm thấy rất mất tự nhiên.

“Tôi muốn mời em dùng cơm, không ngại chứ?” Hần tươi cười hỏi.

Nếu là kẻ khác, Tô Tiểu Đại sẽ đồng ý, vì được dắt đi ăn không tốn tiền mà, nhưng riêng hần, thôi ngay. Chỉ thấy cô ngại ngùng từ chối: “Xin lỗi anh, tôi phải về nấu cơm cho chồng tôi ăn. Anh đi một mình đi.”

Ý tứ rõ ràng, nghe một lần đã hiểu, thế nhưng Lạc Vũ Minh vẫn mắt diếc tai ngơ, nhần nại hỏi tiếp: “Vậy khi nào em rỗi?”

“Hôm nào đó sẽ rỗi...” Tô Tiểu Đại trả lời qua quýt nhằm kết thúc câu chuyện.

Lạc Vũ Minh cũng không tiện ép cô, để không mất thời gian, hắn quyết định dừng tại đây. Hắn không tin đối với sức hấp dẫn của hắn, cô còn không thể không tự mình sa vào lưới.

“Được, hôm khác tôi lại đến, chào em.”

Nhưng Tô Tiểu Đại rất khổ sở. Đầu tuần đến cuối tuần đều nhận được 30 đóa hoa hồng, ngày nào cũng thấy hắn ở dưới công ty đợi cô, thật sự muốn chọc người ta nổi nóng à?! Chàng đẹp trai thần kinh bất ổn hay sao, thân là phụ nữ có chồng mà vẫn muốn ve vãn làm gì chứ!

Quả nhiên, chiều nay vừa tan việc, chiếc xe hơi thể thao màu đỏ lại đỗ trước công ty. Tô Tiểu Đại bắt đắc dĩ đi tới, lý do nào cũng đã dùng, lần này biết viện cớ sao đây?

“Em đã có thời gian chưa?”

Tô Tiểu Đại cảm thấy mệt mỏi quá mức với chuyện vớ vẩn này, bèn nhất trí sẽ nói thẳng cho hắn nghe rồi không liên quan nữa. Nhìn xung quanh, người người lui tới, lại còn có đồng nghiệp của mình, Tô Tiểu Đại bắt đắc dĩ thở dài một tiếng: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Nhưng mà khi tới nơi...

Thành phố C thiếu gì chỗ, lại chui vào nhà hàng của Đào Dục mở, bị Đào Dục nhìn thấy thì núi lửa phun trào ngay.

“Hay đổi địa điểm được không?”

Lạc Vũ Minh tỏ ra nghi ngờ: “Em không thích nơi này à?”

Tô Tiểu Đại càng không muốn giải thích, chỉ phiền não nói: “Đi thôi.”

Cầu mong đừng gặp phải Đào Dục, nhưng đáng tiếc, sự thật chứng minh, Tô Tiểu Đại hôm nay vận số không tốt.

Lạc Vũ Minh mời cô tới phòng ăn tầng bảy, nơi này đương nhiên cô đã ghé qua, là đi cùng Lăng Duy Trạch, tầng này chi phí thấp nhất cũng 5 con số, chàng đẹp trai này có vẻ chịu chơi nhỉ? Nổi bật khi đi tán tỉnh phụ nữ đã có chồng mới lạ đời!

Không thể không nói Lạc Vũ Minh rất biết gợi chuyện, khác hẳn ông chồng nhà cô, lúc nào cũng khí thế bức người. Cuối cùng, Tô Tiểu Đại mãi mê ăn uống mà quên luôn mục đích chính. Bởi mới nói, kiểu gì cũng là sinh vật đơn bào.

Đến lúc định hình lại mới thấy Lạc Vũ Minh nhìn chằm chằm mình, bỗng thấy ngượng, bèn không ăn nữa. Nghĩ một chút, sau đó nghiêm túc nói: “Hi vọng anh sau này đừng tới tìm tôi nữa.”

Biết Tô Tiểu Đại sẽ từ chối, hắn vẫn thản nhiên hỏi lại: “Sao vậy?”

Này còn cần giải thích ư, “tôi đã kết hôn rồi, là có chồng rồi đó.” Ý tứ rõ như thế mà vẫn vờ không hiểu.

“Tôi không ngại em đã kết hôn đâu.”

Ông nội ơi, ông không ngại nhưng tôi ngại, ông là trai trẻ, tôi là phụ nữ có chồng, cả ngày cứ dờ hơi tặng hoa, ai mà chịu cho xiết.

Thấy nói chẳng khác nào nước đổ lá khoai, cô bỗng nhấn mạnh thêm: “Quan trọng là tôi không có tình cảm với anh, tôi rất yêu chồng mình, chúng ta không có tương lai đâu.”

Một lời này khiến Lạc Vũ Minh đổi sắc, tựa hồ đánh trúng cái gì ở hắn, ngay cả cười cũng không cười nữa. Hắn thừa dịp Tô Tiểu Đại thiếu phòng bị, chớp vội lấy tay cô: “Nhưng tôi thực sự rất thích em!”

“Anh buông tay tôi ra!” Cô bắt đầu phản ứng kịch liệt.

Lạc Vũ Minh đồng ý buông tay, nhưng bỗng nhiên hắn đứng dậy bước tới, trực tiếp đem cô ôm vào trong ngực: “Tôi thích em, xin em đừng chối từ tôi, xin em đấy!”

Đột ngột bị hắn ôm, Tô Tiểu Đại hoàn toàn sửng sốt, cô cố gắng giằng co với hắn, cùng lúc đó ngoài cửa truyền tới một thanh âm lạnh lùng.

“Không biết ngài đây ôm đủ chưa, có thể buông vợ tôi ra được rồi?”

Tô Tiểu Đại khiếp sợ quay đầu, chẳng ai khác ngoại trừ Lăng Duy Trạch. Thời điểm đó cô đẩy mạnh hấn ra, sau đó cuống cuồng chạy tới bên người anh, chẳng biết làm sao.

Cô thề, cô không làm gì có lỗi với anh hết. Nhưng bấy giờ nhìn gương mặt lạnh lùng kia, nhất thời không biết giải thích thế nào, gấp gáp đến độ nước mắt chực tuôn rơi.

Sững sờ qua đi, Lạc Vũ Minh hồi phục tinh thần, hấn sửa sang cổ áo hơi xốc xếch của mình rồi mỉm cười với Lăng Duy Trạch: “Anh trai, đã lâu không gặp!”

50. Chương 50

Lạc Vũ Minh một câu “anh trai” khiến Tô Tiểu Đại hoàn toàn kinh ngạc, cô nhìn Lăng Duy Trạch rồi lại nhìn sang Lạc Vũ Minh đang tươi cười, cái... cái gì? Anh trai? Kỳ thực cô không biết anh lại có người thân là hấn???

“Mày cũng xứng?”

Lăng Duy Trạch lạnh lùng nhìn kẻ trước mắt, sau đó dặt tay Tô Tiểu Đại rời đi.

Nụ cười trên môi Lạc Vũ Minh cũng chùn xuống rồi biến mất hấn.

*

Tối nay, Lăng Duy Trạch tay có chút lạnh, Tô Tiểu Đại thấp thỏm nhìn anh. Anh không nói gì, chỉ lặng lẽ dẫn cô ra bãi đỗ xe, lấy xe rồi nói: “Lên đi.” Sau đó chẳng ừ hử gì nữa. Ngồi ở ghế phụ, cô hoang mang nghĩ, anh đang tức giận ư? Nhưng thực sự giữa cô và Lạc Vũ Minh chẳng có gì cả.

“Chồng à... anh đừng hiểu lầm em.”

Mỗi lúc cô gọi anh bằng chồng, xem chừng anh rất vui vẻ. Chỉ là lần này dường như mất hiệu lực, ngay cả liếc cũng chẳng buồn liếc mắt, chỉ lẳng lặng nói: “Về nhà tính sau.” Khiến cô không dám mở miệng.

Nhìn tình hình này, Tô Tiểu Đại bỗng chốc rơi nước mắt. Nhưng nét mặt lạnh lùng của anh làm cô không dám khóc lên, chỉ có thể cúi đầu, cắn môi, kìm nén cảm xúc. Lăng Duy Trạch biết cô khóc, tuy nhiên anh giận thật. Anh biết cô không làm chuyện gì có lỗi với mình, nhưng từ bao giờ thì cô lại quen biết Lạc Vũ Minh, và còn cùng hấn đi dùng cơm nữa?

Xuyên suốt đường về, đôi vợ chồng trẻ không hề nói năng một câu. Thẳng khi về đến nhà, anh mới phát hiện ra Tô Tiểu Đại đang sụt sướt khóc.

Nhìn cô giống như đứa bé con phạm lỗi chờ tha thứ, Lăng Duy Trạch âm thầm thở dài, nhưng không lập tức ôm lấy cô.

“Em ngồi xuống đi.”

Tô Tiểu Đại chẳng dám khóc to tiếng, chỉ im lặng thút thút trên ghế sofa. Còn anh thì đứng nhìn cô, lạnh nhạt hé môi: “Em giỏi lắm rồi, dám gặp tên đàn ông khác sau lưng anh nhỉ?”

Nghe anh nói vậy, cô vừa nức nở vừa nói: “Anh hiểu lầm em. Là hấn đột nhiên ôm em, em... chẳng làm gì xấu cả!”

“Rốt cuộc có vấn đề gì, em trình bày cho anh?”

Và Tô Tiểu Đại bắt đầu kể lại đầu đuôi câu chuyện, không sót một lời.

“Là vậy, em và hấn hoàn toàn không liên quan nhau...”

“Em biết mình sai chưa?”

“Biết, biết biết!” Tô Tiểu Đại gấp gáp trả lời, sai chỗ nào cũng được miễn là nhận tất đi.

“Còn dám lén cùng người ta ăn cơm nữa không?”

“Không dám ạ.”

Thái Tô Tiểu Đại có thái độ cải tạo tốt Lăng Duy Trạch quyết định bỏ qua, ôm cô vào lòng, khẽ lau đi nước mắt: “Đồ ngốc, khóc đến sắp ngập nhà rồi.”

Thấy anh không giận mình nữa, Tô Tiểu Đại sinh thói làm nũng: “Vừa nãy, hức, anh còn ghét bỏ em mà?”

Lăng Duy Trạch hừ một tiếng: “Vậy em thấy cô gái khác ôm anh, em chịu nổi không?”

“Em xin lỗi anh...”

Vì cô méo máo khóc, Lăng Duy Trạch không đành lòng, chỉ vuốt nhẹ lưng cô, âm thầm căn dặn: “Đừng gặp mặt hần ta nữa, hiểu không?”

“Nhất định không bao giờ gặp nữa!” Lần sau mà thấy hần, cô sẽ tìm cách bốc hơi khỏi chỗ đó ngay tức khắc.

Nhưng mà, nhớ lại chuyện ban nãy...

“Anh với hần có khúc mắc gì ư?” Trí tò mò của phụ nữ lại nổi lên.

“Em muốn biết?”

“Vâng.” Cô rụt rè đáp.

Trầm mặc một hồi, anh mở miệng nói ra những điều mà anh chẳng khi nào muốn nhắc tới nữa. Đây là một câu chuyện cũ, về nhà họ Lăng, chẳng khác gì tình tiết rở tiền trong phim thần tượng.

Nhà họ Lăng mấy đời chỉ có một con, đến Lăng Tô Mạn ra đời thì lại là bé gái. Do đó, bà rất được cha mẹ mình yêu thương, càng chiều chuộng hơn. Mọi việc đều do lão Lăng sắp xếp, gồng gánh, cốt chỉ để con gái mình sống những tháng ngày vô tư, vui vẻ. Lão Lăng dự liệu sẽ tìm gia đình trâm anh thể phiệt để gả con gái mình vào, nhưng người tính không bằng trời tính, thì ra Lăng Tô Mạn đã có bạn trai, khi còn ở giảng đường đại học.

Càng đáng ngạc nhiên người bạn trai này là con của một gia đình bình thường, thậm chí có chút nghèo khổ. Hôn nhân là chuyện cả đời, dĩ nhiên lão Lăng phái người đi dò hỏi cặn kẽ. Cũng may dù không giàu có nhưng hần ta cần cù chăm chỉ, giữ lễ giáo, khuôn phép. Mặc dù lão Lăng tổng thể không hài lòng, nhưng thấy con mình yêu hần ta thì cũng đành quan sát một thời gian, rồi ưng thuận.

Lăng Tô Mạn là con một, mà nhà họ Lăng lại cần đàn ông thừa kế, kẻ cưới bà hần sẽ vì nơi này mà dốc sức. Cho nên Lạc Triết lúc đó được người trong gia tộc coi trọng.

Lạc Triết rất chịu khó, sau mấy chục năm liền một bước lên trời. Tuy rằng Lạc Triết biểu hiện an phận thủ thường nhưng lão Lăng vẫn luôn hoài nghi hần. Cuối cùng, thấy hần chẳng có việc gì, ông thử tin hần một lần, nhưng đó chính là sai lầm không thể cứu vãn của ông. Nước cờ hiểm đã tổng táng nhà họ Lăng, tổng táng luôn cả tính mạng của lão.

Lúc Lăng Tô Mạn biết chồng mình giao bằng chứng cho cục cảnh sát, bà mới hoàn toàn suy sụp. Lạc Triết có con riêng bên ngoài, lão Lăng mất trong trại giam, con trai ở nước Mỹ bị tai nạn giao thông chưa biết sống chết, nhà họ Lăng sụp đổ, Lăng Tô Mạn túng quẫn trốn đi biệt tích.

Mà giờ phút kẻ nằm mê man trên giường bệnh lại chẳng biết, thế giới quyền uy của anh đã tan tác tựa mây trời.

“Cha anh... cha anh đã phản bội nhà họ Lăng ư?”

“Đừng sĩ nhục hai chữ kia, anh không có cha.”

Anh rất nể ông ta, nể cái tính ngậm đắng nuốt cay để làm trò bí ối ấy. Cam chịu bên mẹ anh 25 năm, cung cúc tận tụy với mọi người 25 năm, để rồi, giẫm nát tất cả. Miền cương thời trước cũng có thể gọi là người cha tốt, bởi anh hầu hết sống ở nước ngoài cùng ông ngoại, thời gian ở cạnh ông ta cũng chẳng có là bao. Dù rằng anh không ghét, nhưng từ khi biến cố xảy ra, anh thề hứa với lòng sẽ khiến cho ông ta chết không có chỗ chôn.

51. Chương 51

Tô Tiểu Đại rất nghe lời chồng, nói không cho gặp Lạc Vũ Minh là trời sập cũng không dám gặp. Một phần anh nói đúng, một phần là sợ anh, phần khác là ngại phiền, cho nên tốt nhất khỏi gặp.

Thành phố C không lớn không nhỏ, mặc dù Lạc Vũ Minh chẳng tìm vào cô nữa, nhưng lúc mà cô ra ngoài đi săn tin thì vô tình gặp hắn, nhìn hắn tay ôm mấy cô gái lả lơi, Tô Tiểu Đại bèn lùi xa vạn dặm, bốc hơi khỏi mặt đất...

Gần đây thành phố C có một chuyện lớn, không phải tỷ phú kết hôn, mà là thành phố C được chọn làm địa điểm tổ chức diễn đàn kinh tế thế giới lần thứ mười, các vị quan chức ở đây đều bận rộn, thân là tổng giám đốc công ty L&S, hiển nhiên Lăng Duy Trạch cũng bị công việc quay như chong chóng.

Có diễn đàn kinh tế thì sẽ có tay to mặt lớn tham dự, cho nên Tô Tiểu Đại dù chẳng am hiểu gì cũng phải đến tham gia, gả chồng thì theo chồng. Nhưng chồng cô hoàn toàn không để ý cô, giao sang tay cho Dương nữ vương trông chừng. Một lần lạ, hai lần quen, ít nhiều cô cũng thích ứng được những trường hợp như vậy rồi. Dù sao chồng cô cũng nói, có chuyện gì một mình anh chấp hết, nghe xong cô cảm thấy hết sợ gặp nọ gặp kia.

Chỉ là thời khắc mà Lạc Vũ Minh xuất hiện, tay nắm tay mỹ nữ, Tô Tiểu Đại cả kinh, thiếu chút nữa vút luôn ly nước xuống đất.

“Cậu bị trúng tà hả?” Dương Trừng Trừng thấy thái độ kỳ quặc của cô thì bèn nói, “Lạc Vũ Minh đâu phải cậu chưa từng thấy qua?”

“Không...” Tô Tiểu Đại kéo áo Dương Trừng Trừng, thấp giọng trả lời, “bồ cũ của... chồng mình kia, cái cô đó đó.”

Dương Trừng Trừng cũng hạ thấp âm lượng: “Mình biết. Mà cô ta đã lấy Lạc Vũ Minh rồi còn gì?”

Tô Tiểu Đại lắc lắc đầu, thật kinh hãi! Quả nhiên chuyện tình cảm cầu huyết vô biên, bạn gái cũ lại lấy em trai mình!

“Không cần để ý bọn họ.” Dương Trừng Trừng lơ đãng nói.

Đã có gia đình, mà hai kẻ này còn đi tán tỉnh vợ chồng cô, nhắc đến chỉ muốn...

Mà có lẽ bọn họ cũng không yêu nhau gì, cái vòng tiền tài gia tộc luẩn quẩn, đại đa số tình cảm chân thành là điều xa xỉ, lợi ích gia tộc, lợi ích cá nhân mới là quan trọng. Có nhiều kẻ bằng mặt nhưng không bằng lòng, trước mặt người ta giả vờ ân ái, sau lưng lại tách nhau ra, cho nên Lạc Vũ Minh như thế, cô cũng ít ngạc nhiên.

Tô Tiểu Đại thề lưỡi cười thích chí, may cho cô chồng cô không phải là người tồi tệ! Lại còn rất thương cô nữa, may quá đi

Nhưng mà, chạy trời không khỏi nắng. Lạc Vũ Minh mặt dày tỏ ra thân thiết, hắn bước tới cô, khề mồm cười ôn hòa: “Chị dâu, đã lâu không gặp.” Trong mắt hắn mang ý mỉa mai khiến Tô Tiểu Đại có chút bực mình.

Câu chị dâu không nặng chẳng nhẹ nhưng đủ khiến người xung quanh thay đổi sắc. Vài kẻ đã bắt đầu bàn luận xôn xao. Tô Tiểu Đại hơi cứng nhắc đáp: “À... chào em.”

Mà cô cũng phát hiện được, sắc mặt của Linda đang không tốt. Lại còn có vẻ khó hiểu trước sự việc này. Chỉ là Dương nữ vương khí thế ngút trời, trước sau khéo léo, chị cười quyến rũ một tiếng: “Ồ hay, vị này lạc chị Lạc sao? Thật xinh đẹp! Anh lạc à, tôi còn tưởng lần trước cái cô tóc đỏ đi với anh mới là vợ anh, ai ngờ không phải, thực sự làm anh khó xử rồi!”

Nét mặt Linda càng lạnh hơn, còn Tô Tiểu Đại thì nhảy nhót trong lòng. Quả nhiên Dương nữ vương không thể trêu chọc.

Linda cong môi: “Cô Dương cứ đùa.”

Dương Trường Trường ngả ngón: “Chị Lạc đừng để bụng nha...”

Tuy rằng ngoài mặt cô ta có vẻ điềm tĩnh, nhưng càng quan sát kỹ, càng thấy cô ta thông minh rất nông. Nghĩ gì mà bỏ rơi một kẻ đầy tiềm lực như Lăng Duy Trạch để tiến đến với họ Lạc kém chất lượng kia. Chỉ là tai nạn giao thông nhỏ nhoi, nếu anh vẫn sống, lẽ hiển nhiên, mọi thứ có thể được anh gầy dựng lại. Chỉ biết lợi ích trước mắt, thật ngu xuẩn mà.

Lạc Vũ Minh cảm thấy Dương Trường Trường đang tát vào mình mấy tát. Vốn định châm chọc Tô Tiểu Đại một tí, nhưng mà...

Từ xa có người bước tới, hẩn lại như cũ, mỉm cười.

“Anh trai!”

Lăng Duy Trạch tỏ ra không nghe thấy, cũng không nhìn thấy, chỉ hướng về phía vợ mình: “Đói chưa, anh đưa em đi ăn lót dạ?”

Âm thanh của anh không tính là quyến luyến, nhưng mang theo những dịu dàng khiến Tô Tiểu Đại cười tít mắt, còn Linda thì tái nhợt đi. Cô gật đầu, kéo tay Lăng Duy Trạch: “Đi thôi!!” Sau đó hai vợ chồng ngún nguẩy bỏ đi.

Lạc Vũ Minh toan nổi giận, nếu không phải do Linda kéo tay hẩn lại, hẩn đã ngoan cố đuổi theo rồi. Nhìn cảnh tượng này, Đào Dục xuất hiện, không khỏi cười mỉa một tiếng: “Anh Lạc, thiện ý nhắc nhở, đừng thấy sang bắt quàng làm họ. A Trạch không có thân thích gì với họ Lạc đâu.”

Dứt lời, Đào Dục dịu dàng nhìn sang Dương nữ vương: “Mình đến với nhau thôi em...”

Học tập cặp đôi vừa nãy, cả hai người bọn họ cũng ngún nguẩy bỏ đi. Đối với Lạc Vũ Minh, chị chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung là: Tép tôm nhai nhép.

Tự rước lấy nhục, cơ hồ Lạc Vũ Minh không kìm được phần nộ của mình, may là có Linda liên tục nhắc nhở hẩn: “Chón đông người, đừng gây thị phi.”

Lạc Vũ Minh gia nhập giới thượng lưu là nhờ học qua một khóa bổ túc lễ nghi, nhưng xuất thân thì không bằng một góc so với Lăng Duy Trạch. Ngoảnh mặt nhìn bóng lưng ưu nhã của anh, sự dày vò của nàng lại trở dậy, vừa đau lòng, vừa không cam tâm.

Mà bên này, Tô Tiểu Đại được anh dâng thức ăn tận miệng, lại còn được anh lau dầu mỡ cho: “Tí nữa anh sẽ bận, tốt nhất em bám váy Dương Trường Trường, không chạy lung tung.”

“Dạ em biết mà. Nhưng chồng ơi...”

“Hả?”

“Anh rất ghét bọn họ sao?”

Lăng Duy Trạch đáp ngay không nghĩ: “Chúng nó không đủ tư cách để anh ghét.”

Ghét một người là đại biểu chú ý một người, nhà họ Lạc đến giờ trong mắt anh đều là không đáng nhắc tới, cho nên không có tư cách đó.

Tô Tiểu Đại không hỏi nữa, chỉ cảm thấy chua xót thay anh. Nhưng cô cũng không khuyên can anh, chỉ cần dù bất cứ chuyện gì xảy ra, cô vẫn sẽ ở mãi bên anh, mãi là cô vợ nhỏ nép vào lòng cần anh che chở, yêu thương.

Ăn hết thức ăn, Tô Tiểu Đại trình trọng cùng chồng mình cam kết: “Anh này, dù mai sau thế nào chẳng nữa, em đều ở bên anh, anh yên tâm nhé!”

Nhìn cô nghiêm túc, khiến Lăng Duy Trạch muốn cười phá lên mà châm chọc. Tuy nhiên, trong lòng anh thực sự ấm áp. Anh vuốt ve gò má cô, nhẹ giọng bảo: “Bé ngoan nhé.”

Cô là phụ nữ, anh chẳng cần cô gồng gánh gì hết. Chỉ cần ngày ngày bình an vui vẻ, biết yêu anh, biết sống bên anh là tốt rồi. Tô Tiểu Đại cười khúc khích, đứng dậy khoác tay chồng mình, hứng khởi nói: “Tốt lắm, đi thôi~” Không ai quan tâm anh, sẽ có cô mãi quan tâm anh!

Bên tai âm thanh trong trẻo, trên tay được cô ấy ôm chặt làm anh càng thấy xúc động. Anh tự mắng mình là thằng ngốc, chỉ bấy nhiêu đó mà... chịu không nổi rồi. Cô khảm vào sinh mệnh của anh, không bao giờ chia lìa.

Bữa tiệc chính thức bắt đầu, Lăng Duy Trạch dắt cô tới đại sảnh, người chủ trì đứng đọc diễn văn xong thì tuyên bố tiệc bắt đầu.

Cô thì chính là công việc nhẹ lương cao, chỉ ôm tay anh, nghe anh và người khác nói chuyện, thì thoảng mỉm cười lấy lệ. Càng nghe càng không hiểu bọn họ nói cái gì, liền len lút quan sát bốn phía, tìm kiếm Dương nữ vương. Thế mà đột nhiên bắt gặp Lạc Vũ Minh và nhóm Linda đi đến. Lăng Duy Trạch tự nhiên cũng nhìn thấy, bèn cùng viên quan chính phủ nói vài câu, sau đó họ xin phép rời đi. Lần này anh không biểu cảm gì, chỉ lẳng lặng nhìn đám người kia xuất hiện.

Đối phương là một người đàn ông trung niên, dẫn đầu nhóm người, đi tới chỗ vợ chồng Lăng Duy Trạch, mỉm cười hòa ái: “A Trạch, không giới thiệu một chút sao?”

52. Chương 52

“A Trạch, không giới thiệu một chút sao?”

Tô Tiểu Đại nhìn bọn họ một lượt. Mà ông chú này, ngoại hình cũng thực không tồi, Lạc Vũ Minh và ông ta vài phần giống nhau như đúc. Người đàn bà ôm tay ông ta hẳn là vợ, nếu như cô đoán không sai, bọn họ là người của nhà họ Lạc, còn ông ta, là người cha mà Lăng Duy Trạch không bao giờ thừa nhận.

À, đáng nhắc tới chính là, bên cạnh ông chú kia còn có một người, vẻ ngoài tinh xảo, gương mặt lạnh lùng khiến Tô Tiểu Đại nhớ đến một nhân vật trong Anime. Rốt cuộc hẳn là ai thế nhỉ?

Khụ, cô nghĩ xa quá rồi, bây giờ trước hết phải ứng phó với đám người này rồi hẵng tính. Cô nhìn Lăng Duy Trạch, vui buồn không biểu lộ ra, càng khiến cô chẳng biết anh đang nghĩ gì. Nhưng đối với ông chú, Lăng Duy Trạch không khinh thường làm ngơ như cư xử với Lạc Vũ Minh. Anh trầm mặc vài giây, sau đó điềm nhiên mở miệng: “Ông Lạc, tôi nghĩ chúng ta không có thân thiết đến mức ông đủ tư cách gọi thẳng tên của tôi!”

Lời vừa nói ra, mọi người ai cũng sững sốt, trừ Lạc Triết. Nhưng không đợi ông ta trả lời, người đàn bà bên cạnh cười thâm sâu, trong mắt chẳng rõ là ghen tỵ hay chán ghét.

“Ông à, tôi còn tưởng đứa bé này được nuôi dạy đường hoàng, không ngờ thấy ba mình còn gọi là ông Lạc, thật đáng buồn cười làm sao!”

Thanh âm Đỗ Như Mai có phần chói tai, đâm thủng màng nhĩ Tô Tiểu Đại. Dám mắng chồng cô à? Ranh giới hiền lành cuối cùng cũng bị chạm, khi Lăng Duy Trạch chưa đáp, cô đã xen ngang.

“Nói bọn tôi không được nuôi dạy, chắc bà được nuôi dạy đường hoàng hả? Tôi nghe người khác nói năm đó bà là kẻ thứ ba đi phá hoại hạnh phúc gia đình ông Lạc đó!”

Dứt lời, Tô Tiểu Đại cũng có phần giật mình. Thì ra cô cũng có thể cay nghiệt như vậy, nhưng cô không để tâm, ai bảo dám động đến chồng cô làm gì. Dù sao cũng không ít kẻ biết sự tình, tuy rằng Đỗ Như Mai quen Lạc Triết trước Lăng Tô Mạn, nhưng Lăng Tô Mạn và ông ta vẫn còn trên danh nghĩa vợ chồng hợp pháp, bà ta nhảy vào như vậy quả thật là chuyện không đường hoàng. Nổi đau bị xát muối, nét mặt Đỗ Như Mai sa sầm, bà ta ghen hờn nói: “Mày còn nhỏ mà dám...”

Bà ta chưa kịp chửi bới, Lạc Triết liền lớn tiếng cắt ngang: “Như Mai!”

Nếu không phải bà ta ở cạnh Lạc Triết lâu như vậy, ông ta đã sớm tống cổ bà ta cho khuất mắt rồi. Con đàn bà học hẳn, chợ búa, chẳng coi ông ta ra gì.

Từ nhỏ được dạy bảo lễ nghi khiến Lăng Duy Trạch trong trường hợp này không đi cãi vã với bọn đàn bà rách việc, nhưng nhìn vợ mình vì mình mà ra mặt, lòng anh bất giác rối tinh rối mù. Anh nhẹ ôm lấy eo cô, phong thái vô cùng kiêu ngạo: “Em yêu, chớ vô lễ.”

Nghe thì giống như lời răn dạy, nhưng giọng nói Lăng Duy Trạch ôn hòa, thậm chí không có chút trách cứ. Tô Tiểu Đại vốn không phải là kẻ đánh đá chua ngoa, ai bảo động tới chồng cô thì sao nhịn được chứ?!

Cô kéo kéo tay Lăng Duy Trạch, cười nói: “Chồng ơi, em khát nước.” Cô không muốn đứng ở đây, không muốn trông thấy bản mặt của đám người ấy, cô biết nhất định anh cũng vậy, cho nên muốn cùng anh bỏ đi.

Lăng Duy Trạch gật đầu: “Ngại quá, đi trước.”

Lạc Triết thấy bọn họ không có ý nấn ná, bèn trầm mặc giây lát, sau đó mở miệng: “A Trạch, hôm nào chúng ta lại gặp nhau.”

Lăng Duy Trạch chẳng thèm ừ một tiếng, mà chỉ dừng dừng nắm tay cô đưa đi trong ánh mắt của mọi người.

Trên ban công yên tĩnh, Tô Tiểu Đại vừa uống nước ép, vừa nhồi người trên ban công, quan sát chồng mình. Tuy rằng anh nói không quan tâm, nhưng thực sự anh sẽ không quan tâm sao?

“Anh ổn chứ?”

“Không sao, anh chỉ là nhớ tới ông ngoại.” Lạc Triết thì chẳng đáng, nhưng ông ngoại bị lão ta hại chết, đây mới là điều anh canh cánh trong lòng.

Tô Tiểu Đại đặt thức uống sang một bên, nhẹ nhàng ôm lấy hông anh, vùi mặt vào lòng anh, thì thào nói: “Anh, xin anh đừng khổ sở.”

Cô chẳng làm được gì giúp Lăng Duy Trạch, chỉ biết an ủi anh như vậy. Cô muốn anh hiểu dù sao chẳng nữa cô cũng luôn ở cạnh anh.

Khẽ vuốt ve bờ lưng mịn màng, tim của anh dần dần bình ổn lại.

“Anh không thể bỏ qua cho chúng nó.”

Thù hận không tốt, tuy nhiên, loại người ấy càng nhõm nhợ thì anh càng nung nấu ý định báo thù. Tô Tiểu Đại không rõ Lăng Duy Trạch sẽ làm gì, nhưng cô vẫn sẽ ủng hộ: “Anh muốn gì thì làm nấy, và chớ gây hại đến bản thân. Em còn chờ anh nuôi suốt đời đó, nhớ chưa?”

Những lời ngây ngô của cô luôn khiến Lăng Duy Trạch an lòng. Anh vòng tay ôm chặt lấy cô: “Yên tâm, sẽ không có việc gì đâu.” Anh không manh động, bởi lẽ lúc này anh đã có vợ, có gia đình, tương lai sẽ có đứa con, cho nên anh sẽ thận trọng. Chờ mọi thứ giải quyết ổn thỏa, anh liền cùng cô sống vui vẻ qua ngày, phát triển kinh tế, để vợ và con hạnh phúc cả đời. Sẽ sớm thôi, kết thúc tất cả, lúc ấy anh sẽ toàn tâm toàn ý dành yêu thương trọn vẹn cho cô.

Sau bữa tiệc chết giấm, Tô Tiểu Đại bài trừ cả nhà họ Lạc, đặc biệt là con mụ vợ đánh đá của ông ta.

Không biết có phải do sức ảnh hưởng của diễn đàn kinh tế hay không mà gần đây ông lớn so với trước kia càng bận tới mất tới mũi. Thân làm heo con, chỉ ăn rồi ngủ, Tô Tiểu Đại đành ở nhà một mình chờ chồng về. Cũng may là mẹ chồng từ nước ngoài trở lại, hẹn con dâu cùng đi dạo phố.

Lăng Tô Mạn là họa sĩ. Tuy không nổi tiếng như còn, nhưng rất được nhiều người biết đến. Bà thường làm việc cho phòng tranh triển lãm ở Pháp. Hai mẹ con gặp nhau, ôm hôn, hỏi thăm đủ điều.

“A Trạch có tốt với con không?” Bà hỏi.

Nhất tới chồng yêu dấu, Tô Tiểu Đại đương nhiên gật đầu liên tục, “anh ấy tốt với con lắm. Nhưng mà gần đây hơi bận rộn.”

Lăng Tô Mạn đương nhiên biết con trai mình bận rộn vì cái gì: “Tiểu Đại, uất ức cho con rồi.”

Tô Tiểu Đại nghe xong liền lắc đầu: “Con chỉ sợ anh ấy ngã bệnh thôi.”

Lăng Tô Mạn mỉm cười an ủi: “Không sao, A Trạch tự biết chừng mực.” A Trạch lựa chọn con bé này quả không sai, tuy rằng chẳng xinh đẹp, chẳng giỏi giang, nhưng thương chồng, lo cho chồng đã là chuyện tốt.

Rốt cuộc, mẹ chồng nàng dâu tìm một nhà hàng để ăn trưa. Vừa xuống xe ghé vào trong, lại đụng phải một người không ngờ tới.

Tô Tiểu Đại định thần nhìn lại, đây không phải là kẻ ngày đó theo Lạc Triết bên cạnh ư? Đàn ông mặt lạnh như tiền, so với Lăng Duy Trạch cũng điển trai ngang ngửa. Chỉ là quá lạnh lùng đi! Nhưng anh ta đứng trước mặt bọn họ làm gì, nào có quen biết nhau đâu?

Tô Tiểu Đại nghi ngờ nhìn hắn, nhưng chỉ thấy hắn cúi người lễ phép: “Bà Lăng, chủ tịch chúng tôi cho mời bà.”

53. Chương 53

“Bà Lăng, chủ tịch chúng tôi cho mời bà.”

“Cậu là...?”

Gã đàn ông lại khom người một cái: “Tôi là Khánh Cẩn, trợ lý của tổng giám đốc Lạc.”

Lăng Tô Mạn nghe xong, lạnh nhạt cắt ngang: “Nhờ cậu nhắc giùm Lạc Triết, tôi với ông ta chẳng có gì để gặp mặt. Hi vọng ông ta đừng làm phiền gia đình tôi.”

Lời đều đã nói ra, đương nhiên là từ chối, nhưng Khánh Cẩn không lập tức rời đi, chỉ liếc nhìn Lăng Tô Mạn bằng đôi con ngươi tinh mịch: “Thưa bà, trốn tránh được một lần, không tránh được cả đời.”

Vốn biết tính khí của Lạc Triết, nếu như hôm nay bà không đi, rất có thể hắn sẽ không bỏ qua. Lăng Tô Mạn âm thầm thở dài, bảo cô con dâu: “Tiểu Đại theo mẹ một chuyến nhé.”

Tô Tiểu Đại gật gật đầu, dù sao cũng chẳng thể bỏ mẹ đơn độc. Nhờ chuyện gì xảy ra thì cô biết ăn nói làm sao!

Vì vậy, lúc Lăng Tô Mạn và cô ngồi vào xe, Khánh Cẩn liền chạy đi. Càng chạy càng thấy hoang vu, trong đầu Tô Tiểu Đại bắt gặp nghĩ ra rất nhiều cảnh tượng xấu trên phim truyền hình, có hơi lo lắng nhìn bà: “Hay là con gọi thông báo cho anh Trạch một câu?”

Lăng Tô Mạn nghe xong, chỉ cười trấn an: “Không cần thiết. Chỉ là dùng bữa cơm thôi, đừng nghĩ nhiều.”

Thành phố C nhà họ Lăng ăn sâu bén rễ, Lạc Triết giở trò tồi tệ thì đừng mong sống sót rời khỏi đây. Bà biết, nên càng chẳng sợ sệt gì.

Rẽ qua nhiều con đường, xe rốt cuộc đỗ ở một dãy biệt thự trước mặt. Khánh Cẩn xuống xe mở cửa cho hai mẹ con họ, dẫn đường vào trong. Trước khi vào cửa, Tô Tiểu Đại còn nghe hắn trầm giọng nói: “Xin bà yên tâm.”

Xin yên tâm? Mà yên tâm cái gì? Tô Tiểu Đại có phần không hiểu.

Lăng Tô Mạn trong lòng phức tạp nhìn căn nhà. Nơi đây lúc sinh thời, cha bà đã tặng quà làm của hồi môn cho hai vợ chồng. Hắn vẫn giữ lại, vẫn ở chỗ này chờ bà, vừa nghĩ đến cha, hốc mắt bà không khỏi rớt. Là bà có lỗi với người cha quá cố!

Tâm trạng Lăng Tô Mạn chập chờn khiến Tô Tiểu Đại lo lắng, cô kéo tay bà, khẽ hỏi: “Mẹ ổn chứ?”

Nghe thấy giọng nói của con dâu, cảm xúc của bà cũng dần lắng xuống. Bà miễn cưỡng cười một tiếng: “Vào thôi con.”

Khánh Cẩn đã sớm mở cửa đón bọn họ. Ở đây, từng nhà gia đình hạnh phúc của bà.

Phòng khách xa hoa, Tô Tiểu Đại thấy một người ngồi trên ghế sa lon sang trọng, hai bên còn có hai người giúp việc đứng chờ.

Lạc Triết trông thấy bọn họ, vội vàng đứng dậy cất lời: “Tiểu Mạn, em đến rồi ư?”

Nếu không phải con nhà quyền quý, phẩm giá thanh cao, Lăng Tô Mạn thật muốn dùng ly trà ném vào mặt hắn. Làm sao hắn còn mặt mũi tìm bà, làm sao dám bén mảng ở thành phố C, làm sao giống như chủ nhân chân chính mà ngồi vào cái ghế đó?

Lăng Tô Mạn nhìn con dâu, ưu nhã nói: “Ngồi đi con.”

Mà Tô Tiểu Đại bấy giờ đã len lén nhắn tin cho Lăng Duy Trạch, báo cáo tình hình. Đối với thái độ lạnh nhạt của Lăng Tô Mạn, Lạc Triết không quan tâm, hắn chỉ cười, như là chồng nuông chiều vợ: “Tiểu Mạn, chúng ta ăn cơm trước nhé!”

“Gọi tôi là bà Lăng. Còn nữa, tôi đến đây không phải để ăn, muốn gì thì nói ngay.”

Tô Tiểu Đại vốn là đứa tham ăn, nhưng giờ có dọn ra, cô cũng ăn không nổi.

Lạc Triết trầm mặc giây lát, rồi mở miệng: “Vợ của A Trạch đấy à? Thật là một đứa bé ngoan.”

Tô Tiểu Đại cũng chẳng buồn lên tiếng.

“Nếu ông chỉ nói vớ vẩn thì đừng làm tốn thời gian chúng tôi nữa, chào.”

Lạc Triết khẽ cúi đầu, thanh âm có chút khàn khàn: “Tiểu Mạn, em không thể tha thứ cho tôi sao?”

Trong ký ức của hắn, Tiểu Mạn vĩnh viễn là cô gái dịu dàng, cười đến ưu nhã. Và yêu hắn thật nhiều...

Nếu bàn về tình cảm, hắn biết hắn không yêu Đỗ Như Mai. Chỉ cần ở bên cạnh Lăng Tô Mạn, còn ai không xiêu lòng được? Hắn vừa muốn Tiểu Mạn, vừa muốn tiền tài danh vọng. Cho nên tình yêu đem lên bàn cân mà nói, chính xác là không đủ trọng lượng.

25 năm, lừa mọi người, lừa tất cả. Hắn cần quyền lực, giàu sang, bà vẫn có thể cho hắn. Đó là chuyện sớm muộn, nhưng hắn lại phá hủy nhà họ Lăng, bức tử cha vợ. Mà giờ phút này, vẫn còn mặt mũi để nói những lời tởm lợm ấy sao?

“Lạc Triết! Ông cần tôi tha thứ? Thế ông bảo, ông hại cha tôi, hại gia tộc tôi, hại con ruột ông gặp tai nạn giao thông, nằm đó nằm trên giường bệnh, chưa biết sống chết. Ông cam tâm ư? Nực cười hai từ tha thứ rẻ mạt của ông.”

Lăng Tô Mạn nói đúng, nhưng kể làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết. A Trạch bị tai nạn không phải do hắn bày kế, mà hắn chỉ muốn Lạc Vũ Minh nghĩ biện pháp kéo A Trạch về tay mình, không ngờ, Lạc Vũ Minh lại muốn giết A Trạch.

“Tôi... chưa từng muốn hại chết con.”

“Nhưng ông ngầm cho phép. Ông thật đê tiện!”

Chuyện cũ được khơi lại, Lạc Triết cũng ngổn ngang, nhưng hắn chẳng biết mình làm lỗi cái gì: “Tiểu Mạn, lúc tôi ở nhà họ Lăng làm trâu làm ngựa, em có nghĩ đến tôi hay không?”

“Ông vì nhà chúng tôi bỏ ra nhiều công sức, nhưng Lạc Triết, cha tôi có bạc đãi ông sao?” Lăng Tô Mạn gầm lên phẫn nộ.

Bọn họ kết hôn, lão Lăng tổ chức một lễ cưới linh đình, cũng thừa nhận thân phận Lạc Triết, trao hắn quyền lực của nhà họ Lăng. Trừ lão Lăng và A Trạch, hắn đều trên cơ người khác. Chưa ở vị trí cao nhất, nhưng chẳng lẽ vì thế mà hắn không cam tâm, hãm hại nhà họ Lăng, dồn lão Lăng đến đường chết? Tất cả cũng chỉ là viện cớ, là ngụy biện mà thôi.

Quả thật, kẻ có đầy tham vọng như Lạc Triết, muốn một bước lên trời thì vĩnh viễn đều không cam tâm. Với thân phận ở rể, không phải chủ nhân của gia tộc, đối với hắn còn ý nghĩa gì? Hắn muốn thấu tóm độc chiếm cho riêng mình!

Lăng Tô Mạn cảm thấy buồn nôn khi nhìn mặt Lạc Triết, không muốn dây dưa bàn cãi, cho nên lạnh lùng cười khẩy: “Ăn không được thì phá cho hôi, con người ông mãi mãi chỉ là hạng bần hèn như thuở còn nghèo khó thôi. A Trạch còn sống, nhà họ Lăng sẽ được nó dựng dậy một lần nữa. Thứ vốn thuộc về nó, nó sẽ đoạt hết lấy về, ông rõ chưa?”

Vừa nghĩ tới bao nhiêu cố gắng sẽ bị tước đoạt, cái gì áy náy, cái gì lỗi lầm đều bị Lạc Triết gạt phăng. Hắn thật vất vả, hao tổn tâm cơ để giành lấy, hắn không cho phép mình thua cuộc, sẽ không!

Hắn nhìn bà cười: “Tiểu Mạn, tôi không còn là kẻ trắng tay nghèo khổ nữa. Em nên nhớ lấy điều này.”

Lăng Tô Mạn cũng thản nhiên đứng dậy: “Chúng tôi thật mong chờ bản lĩnh của ông. Tiểu Đại, đi thôi con.”

Hắn nợ mẹ con bà cái gì, gây tội với nhà họ Lăng cái gì, A Trạch cũng sẽ đòi lại không sót. Đây vừa là trách nhiệm, cũng vừa là nỗi hận thù.

Lạc Triết, ông chờ đi.

54. Chương 54

Rốt cuộc, diễn đàn kinh tế cũng kết thúc hoàn mỹ. Thành phố C tiến đi một nhóm quan chức cấp cao, lần nữa bình ổn lại, Tô Tiểu Đại cũng không rõ lắm về tin tức của nhà họ Lạc, cô càng không có ý định thăm dò, nhưng gần đây Lăng Duy Trạch rốt cuộc cũng có thời gian nghỉ ngơi, điều này khiến cô thật vui vẻ.

Chỉ là Dương Trừng Trừng bảo, Lạc Triết và bà Lạc kia đã đi rồi, còn sót lại tên Lạc Vũ Minh. Cô thật muốn rửa hận sao không chóng đi cho rảnh rỗi. Mà nhà họ Lăng với nhà họ Lạc cũng ghét nhau ra mặt, cho nên Tô Tiểu Đại vốn không cần phải khách sáo làm gì nữa. Khi trông thấy kẻ kinh tởm kia, Lạc Vũ Minh thì quần quít với gái đẹp, cô chỉ thản nhiên xoay người bỏ đi. Chỉ là tránh được Lạc Vũ Minh, nhưng không tránh được vợ hắn. Thấy Linda đứng cạnh xe mình, Tô Tiểu Đại không khỏi nghĩ rằng ta đúng là âm hồn bất tán mà.

“Có việc gì vậy, cô Lin?”

Linda tựa vào chiếc Volkswagen Beetle màu hồng của Tô Tiểu Đại, sắc mặt cũng không tốt lắm. Mà Lạc Vũ Minh đằng kia cũng chỉ nhìn Linda chằm chằm.

“Cô Tô, tôi mời cô bữa cơm, được chứ?” Mặc dù mọi người bắt đầu gọi cô là cô Lăng, bà Lăng, nhưng Linda chính là không muốn gọi như thế. Có lẽ trong lòng nàng ta, danh hiệu kia chỉ xứng với nàng.

“Ồ ngại quá, tôi không có thời gian.”

Khóe môi Linda hơi cong, giọng nói có phần van nài: “Cô không muốn biết A Trạch gần đây làm gì ư?”

Tô Tiểu Đại rất muốn cười cợt, những lời này quá sắc mùi ngôn tình ba xu rồi. Cô không phải thánh mẫu, cô là phụ nữ bình thường, còn là phụ nữ có chồng, ai thích con ả nào đó dám gọi chồng mình bằng tên A Trạch thân thiết chứ?

“Ồ, chồng tôi làm gì tôi biết hết, chắc cô không cần nói tôi biết đâu.”

Mặc dù Tô Tiểu Đại đã cự tuyệt, nhưng Linda vẫn kiên trì nói: “Một bữa cơm đơn giản thôi, chuyện về nhà họ Lạc, cô Tô có hứng thú không?”

Tô Tiểu Đại liếc nhìn Linda một lúc, rồi chẳng biết nghĩ gì, mới mở miệng đáp: “Vậy thì đi.”

Cuối cùng, bạn gái cũ và vợ cả, ngồi chung mâm cơm.

Chẳng biết vô tình hay cố ý, họ ở phòng ăn bên ngoài rốt cuộc lại chạm mặt Lạc Vũ Minh. Dĩ nhiên, vẫn tình tứ với ả nọ. Tô Tiểu Đại chợt cảm thấy Linda thật đáng thương...

“Bối Bối, chào hỏi vợ anh đi em.”

Nghe qua lời này, người ngoài đều thấy muối mặt, huống gì Linda. Nhưng nàng chỉ bình thản ngồi đó.

“Cha gọi anh về vào ngày mai, chúng tôi đi trước.”

Lạc Vũ Minh cười khinh thường, cũng không nói thêm gì, chỉ đưa người tình nghênh ngang quay bước.

Ngồi vào bàn ăn, chọn món, hai người im lặng nhìn nhau, lát sau, Linda mới mở miệng: “Ban đầu hẳn ta đối với tôi rất tốt.”

Cô đẹp thế này đàn ông nào mà chả đối tốt, Tô Tiểu Đại âm thầm đồng ý, nhưng rồi chợt suy nghĩ, ơ thể gọi mình ra đây để kể khổ à? Thôi dẹp đi, cô không có nhu cầu nghe. Cô không bị điên, rảnh dẫu tự ngược đãi cảm xúc của chính mình! Nhưng Linda đã tung thì thôi cô đành hứng vậy.

Linda nói đúng, lúc mới bắt đầu, Lạc Vũ Minh đối xử với nàng thật tốt. Khi Lăng Duy Trạch gặp tai nạn giao thông, công ty của nhà nàng cũng gặp biến cố, đột nhiên hẳn ta xuất hiện bên cạnh nàng. Hắn nói với nàng, chỉ cần nàng gả cho hắn, hắn sẽ thay nàng lo liệu công ty. Linda không phải người thừa kế, hơn nữa còn có một đứa em trai, nhưng nàng không thể trở mặt nhìn công ty sụp đổ, vậy nên nàng lựa chọn kết hôn với hắn.

Chỉ là trong lòng nàng còn yêu Lăng Duy Trạch, có lẽ như thế là thiếu công bằng với Lạc Vũ Minh, nhưng nàng chẳng còn biện pháp nào khác.

Lúc vừa kết hôn, nàng muốn gì được đó, cung phụng, chiều chuộng như thể bà hoàng. Nàng thầm nghĩ, yêu hẳn cũng không phải quá tệ. Nhưng không lâu sau, khi Lạc Vũ Minh ôm cô gái khác xuất hiện trước mặt nàng, nàng mới biết mọi chuyện chỉ là âm mưu. Hắn đến gần nàng chỉ vì nàng là người phụ nữ của Lăng Duy Trạch. Hắn cưới nàng, chỉ vì hắn muốn thấy Lăng Duy Trạch trắng tay đau đớn. Ngay cả biến cố của công ty nàng cũng do hắn gây nên.

“Tôi muốn ly hôn, nhưng tên đểu cáng kia không chấp nhận. Hắn muốn tôi cả đời phải trói buộc với hắn, vì tôi là người mà A Trạch thương yêu.”

Nghe đến đây, Tô Tiểu Đại thầm cảm thán, sao tên Lạc Vũ Minh này lại biến thái như vậy. Nghĩ một chút, Tô Tiểu Đại lựa lời an ủi nàng ta: “Chắc sẽ có biện pháp ly hôn mà.”

Nhưng câu nói tiếp theo của Linda khiến Tô Tiểu Đại suýt nữa ném cái bát vào mặt nàng ta. Bởi vì Linda vừa khóc vừa nỉ non rằng: “Cô Tô, tôi yêu A Trạch, xin cô trả anh ấy lại cho tôi!”

55. Chương 55

Tô Tiểu Đại nhìn Linda như thể thấy người ngoài hành tinh, nàng nói gì? Trả anh Trạch cho nàng ta? Bị ngốc à?

“Cô Lin, chúng tôi đã kết hôn.” Đây là sự thật không thể chối cãi.

Nhưng Linda khóc đến mờ mắt, tựa hồ nàng quên đi cái gọi là lý trí, nàng kéo Tô Tiểu Đại siết chặt lấy tay cô: “A Trạch yêu tôi, van xin cô tác hợp cho hai chúng tôi lần nữa, cô Tô!”

Tô Tiểu Đại bị những lời này chọc cho nổi đóa, sao mọi chuyện lại có thể cẩu huyết đến mức này? Cô Lin, có phải bình thường cô xem rất nhiều phim thần tượng không??? Mặc dù Lăng Duy Trạch chưa từng nói yêu cô, nhưng cô biết được chân tình của anh thông qua những hành động, có yêu hay không, chẳng phải dùng miệng mà diễn tả được. Hơn nữa chồng cô cũng không thích Linda, bằng chứng là thấy mặt nàng ta, Lăng Duy Trạch còn không thèm nhìn.

“Cô Lin, cô và chồng tôi đã chia tay, xin nhắc lần nữa cho rõ!” Tô Tiểu Đại vừa nén giận nói, vừa cố gắng đẩy Linda ra khỏi mình, cứ cẩu tay cô như vậy, rất đau.

“Không, anh ấy yêu tôi, cô rời khỏi anh ấy đi, van xin cô đấy!” Linda giống như bệnh thần kinh một loại, chẳng những không buông mà còn siết chặt, đau đến mức Tô Tiểu Đại thét âm lên ở quán ăn.

“Cô tự mà ăn đi!” Tô Tiểu Đại rốt cuộc cũng thoát được móng vuốt của Linda. Con mụ này, đúng là hận cô muốn chết nên mới dùng hết sức cầu cô đau điếng. Tô Tiểu Đại đứng dậy bỏ đi, thì đằng sau Linda lại chạy theo.

“Tôi có thể giúp A Trạch phá hủy nhà họ Lạc, chỉ cần cô rời khỏi anh ấy!”

Tô Tiểu Đại nghe xong, phức tạp nhìn Linda. Cô biết gần đây anh bận rộn là vì có sự này, cô cũng biết Linda không lừa cô, vì hiện tại nàng ta đang ở nhà họ Lạc. Thế nhưng đây không phải là tiểu thuyết ngược luyến tàn tâm, càng không phải thể loại ngôn tình cầu huyết, cô chỉ là một phụ nữ bình thường, cho nên bực mình lắm lắm: “Để hai vợ chồng tôi thảo luận rồi sẽ báo cáo kết quả cho cô, hừ!”

Dù quen biết hai năm nhưng đây là lần đầu tiên cô đến công ty của Lăng Duy Trạch, hiện anh đang rất bận rộn, không phải nói muốn gặp là sẽ gặp ngay được. Chưa kể tình huống dở khóc dở cười cô nói với nhân viên lễ tân mình là vợ anh ấy, cô nhân viên bĩu môi không tin, không cho cô đi vào. Thẳng đến lúc gọi điện cho anh một tiếng thì cô ta mới ríu rít xin lỗi rồi hướng dẫn đường lên.

Lăng Duy Trạch đã cử trợ lý riêng đứng ở thanh máy chờ, vừa thấy Tô Tiểu Đại bước ra, hần liền chào đón: “Thưa bà, tổng giám đốc còn đang họp, xin bà đến phòng nghỉ ngơi chờ tổng giám đốc tới, tôi sẽ đi mua thức ăn cho bà.”

Tô Tiểu Đại gật đầu một cái, rồi hỏi: “Khi nào anh ấy mới họp xong?”

Nam trợ lý dừng lại một chút: “Đại khái còn khoảng ba giờ.”

Sự thật chứng minh, hần không có lừa cô, thực sự toàn bộ hơn ba giờ, Tô Tiểu Đại mỗi mòn chờ chồng yêu dấu, nhìn thấy anh với dáng vẻ mỗi mệt, bao nhiêu tức giận với Linda cũng liền tiêu tan. Cô đứng dậy chạy đến bên anh.

“Anh đói chưa, em hâm cơm cho anh?” Cũng may trong phòng có lò vi sóng tiện dụng. Cô đưa thức ăn vào trong, đợi năm phút, sau đó mang ra ngoài.

Mặc dù không có tâm trạng ăn, nhưng Lăng Duy Trạch lại rất đói bụng. Anh ngồi xuống, ăn một miếng rồi hỏi cô: “Em ăn chưa đấy?”

Tô Tiểu Đại gật đầu, đau lòng nhìn đôi mắt thâm quầng gấu trúc, đưa cốc nước sang cho anh: “Em ăn rồi, mà trông anh phờ phạc quá.”

Tùy tiện ăn thêm ít nữa rồi ngừng, Lăng Duy Trạch cầm khăn giấy lau miệng, kéo vợ ở một bên rơi vào lòng, một mỗi tựa cằm lên vai cô: “Em tới đây làm chi?”

Trước kia mỗi thỉnh Tô Tiểu Đại đều không đến, giờ tự dưng chạy đến, hần là có gì đó bất thường đang xảy ra.

“Hôm nay Linda đến tìm em.”

Lăng Duy Trạch đang lim dim ôm cô cũng giật mình mở mắt, người nhà họ Lạc tung tích đều được anh kiểm soát, nhưng Linda thì không. Nào phải anh còn vương vấn nàng ta, mà là cho dù có theo dõi cũng không được lợi ích gì.

“Cô ta tìm em làm gì?”

Tô Tiểu Đại cắn cắn môi, rồi ậm ừ đáp: “Cô ta bảo, van em trả anh lại cho cô ta, còn có, cô ta nói anh yêu cô ta.”

Nếu chẳng phải không còn hơi sức, giờ phút này Lăng Duy Trạch thật muốn cười nhạo một tiếng, nàng ta lấy đâu ra sự tự tin đó vậy? Áo tưởng!

“Và em trả lời ra sao?”

Tô Tiểu Đại tức giận đâm anh một cái: “Anh nghĩ em nói gì? Chẳng lẽ anh yêu cô ta thật?!”

Ồi, vợ cứng nổi giận, nhưng anh lại thích tính cách đơn thuần này của cô. Nghe xong, anh chỉ cười: “Anh yêu ai em còn không biết?” Dứt câu, bàn tay không đứng đắn luồn vào áo Tô Tiểu Đại.

Cô xấu hổ bắt lấy tay anh, nghiêm túc bổ sung: “Linda còn nói có thể giúp anh phá hủy nhà họ Lạc, chỉ cần em bỏ anh mà đi kia.”

Đừng nghĩ Tô Tiểu Đại sẽ bù lu bù loa. Tuy rằng hơi ngốc nhưng một khi anh không yêu cô, dù đơn đau thế nào cô cũng sẽ chấp nhận lời từ biệt. Hiểu rõ tính ương ngạnh ấy, Lăng Duy Trạch khẽ cười, ôm chặt lấy cô: “Anh không cần cô ta. Anh chỉ muốn em...”

56. Chương 56

Ai, thật nhàm chán mà nói, công ty của Tô Tiểu Đại hôm nay nhàn rồi, không có việc gì làm. Tất cả mọi người đều chết dí trong phòng máy lạnh, chẳng biết có phải gần đây thời tiết nóng quá hay không mà cô luôn cảm thấy cả người không còn chút sức nào, làm chuyện gì cũng đều chán ngắt.

Nguyệt nhìn Tô Tiểu Đại chẳng khác nào đóa hoa héo nằm bẹp trên bàn, liền chọc chọc gương mặt cô, đùa một tiếng: “Trông cậu uể oải thế, đừng nói là mang thai đấy chứ!”

Tô Tiểu Đại vuốt ve tay của Nguyệt: “Cậu mới mang thai kia.” Chỉ là, nghe xong thì giật mình suy nghĩ lại, hình như cô trễ hơn ba tuần nay rồi.

Thấy Tô Tiểu Đại đột nhiên nhảy dựng làm Nguyệt cũng nghi ngờ theo: “Lẽ nào... là thật?”

Đúng là... đúng là như vậy. Gần đây xảy ra quá nhiều việc nên cô cũng chẳng bận tâm lắm, nay có người nhắc mới để ý tới nó. Cô nhìn Nguyệt, giọng lắp ba lắp bắp: “Mình... trễ ba tuần rồi.”

Nét mặt Nguyệt nghe xong vô cùng hưng phấn: “Nhất định là có rồi, ra ngoài mua que thử thai mau!”

Cuối cùng, Tô Tiểu Đại cầm que thử thai, ngồi trên bồn cầu. Bên ngoài bị Nguyệt thúc giục, bên trong cô kiên nhẫn đọc giấy hướng dẫn sử dụng rồi làm theo. Kết quả sau khi đẩy cửa ra, Tô Tiểu Đại lẩm bẩm nói: “Hai... hai vạch.”

Hai vạch sao? Chúc mừng cậu, Tiểu Đại, cậu trúng thưởng rồi! Nguyệt vội vàng ôm lấy Tô Tiểu Đại, như thể chống ôm vợ: “Cậu có em bé rồi!”

Tô Tiểu Đại vừa mừng vừa sợ: “Thật sao?”

“Ừ, 100% là thật. Cậu nên báo tin vui cho Lăng Boss đi thôi!”

Tô Tiểu Đại liếm môi một chút: “Chồng mình đi thành phố Y chưa về.” Sáng nay Lăng Duy Trạch bảo muốn đến thành phố Y vài ngày, dặn cô tự chăm sóc bản thân thật tốt, chờ anh trở về. Cúi đầu nhìn đồng hồ mới biết, chuyến bay đã khởi hành từ lâu.

“Nếu thế thì chúng ta đến bệnh viện kiểm tra thử chứ?” Tô Tiểu Đại chợt đề nghị. Cái này là tin quan trọng nên phải chuẩn, bằng không cuộc vui thành cuộc lừa đảo thì khó coi lắm đây.

“Được được, mình xin nghỉ với cậu một buổi, chúng ta đi!”

Vào bệnh viện, sau khi kết thúc cuộc khám thai, cầm giấy tờ đi ra, mặc dù đa số cô xem không hiểu, nhưng phôi thai còn sống rồi mấy chữ kia, cô vẫn biết, hóa ra là mang bầu thật.

Nguyệt cuống cuống chồm lấy nó: “Thế nào, có không?”

Tô Tiểu Đại ngơ ngác gật đầu: “Ừm... có. Nhưng hỏi qua bác sĩ đã.”

“Cô là muốn mang thai đứa bé này sao?” Làm bác sĩ khoa sản, thực sự bà chứng kiến quá nhiều ca nạo phá, sinh non rồi. Bệnh nhân trước mắt này đáng chấp nhỏ bé, lại đi cùng một phụ nữ khác, xem chừng tình huống cũng chẳng xê dịch là bao.

Tô Tiểu Đại nghe xong, phản ứng không kịp: “Tôi... mang thai ư?”

Thấy vẻ mặt khiếp sợ của cô làm bác sĩ đâm ra tức giận: “Đúng, vậy cô muốn phá thai phải không?” Giới trẻ thời nay thật là đồ đốn, một chút ý thức giữ mình cũng không có, huống chi phá thai lại gây tổn hại rất nhiều cho cơ thể...

Tin này vừa mừng vừa sợ, nhưng ai lại muốn phá thai. Tô Tiểu Đại vô thức đưa tay che chỗ bụng mình: “Con tôi, đây là con của tôi, không cho phá.”

Nét mặt biến chuyển của Tô Tiểu Đại khiến chân mày nữ bác sĩ giãn ra: “Cô đã kết hôn?”

Tô Tiểu Đại kiên định gật đầu. Dĩ nhiên là kết hôn rồi, chỉ là sáng nay tháo nhẫn ra quên đeo vào thôi. Vừa nghĩ đến trong bụng mình có em bé, cô liền toét miệng tươi cười: “Bác sĩ, con tôi vẫn khỏe chứ?”

Ngay cả thái độ bác sĩ cũng chuyển biến vô cùng ôn hòa, nhân ái: “Ừ, chúc mừng bà mẹ trẻ, con cô phát triển rất tốt!”

Kế tiếp, Tô Tiểu Đại thông báo cho ba mẹ mình tin vui này. Hai ông bà nếu không phải ở quá xa thì đã lập tức bay tới thành phố C mất rồi.

Lăng Tô Mạn lúc vừa hay tin cũng gấp gấp nói ngay: “Tiểu Đại, con ở yên đó chờ mẹ đến đón con.”

Dương nữ vương thì thét âm chói tai, lập tức lái xe chạy tới bệnh viện. Chúc mừng, Tô Tiểu Đại giờ đây đã là quốc bảo.

“Mẹ có cháu nội à?” Lăng Tô Mạn mừng rỡ nắm tay cô.

“Vâng...ạ.”

Sau đó, quốc bảo ngây ngô được ba người phụ nữ cẩn thận hộ tống trở về nhà. Vừa về đến nhà, ba người phụ nữ lại bắt đầu bận rộn. Lăng Tô Mạn không ngừng gọi điện khắp nơi hỏi thăm phải chú ý ăn cái gì, bổ cái gì, trong tay còn không ngừng ghi chép cái gì. Dương Trừng Trừng gọt trái cây cho cô ăn, Nguyệt thì cùng cô nói chuyện phiếm, sự chăm sóc thay phiên dồn dập khiến Tô Tiểu Đại không biết nên khóc hay nên cười.

“Chỉ là mang thai mà, mẹ và các cậu đừng khẩn trương, đừng khẩn trương.”

Quả thật cô cũng khẩn trương muốn chết, chỉ là bản năng làm mẹ không ngừng nhắc nhở cô phải bình tĩnh đi nào.

“Con thông báo cho A Trạch chưa?”

Đây chính là đứa cháu đầu lòng của nhà họ Lăng, A Trạch nhất định sẽ rất vui mừng. Tô Tiểu Đại mỉm cười: “Anh ấy còn đang bay mà mẹ.”

Lăng Tô Mạn nhớ ra, đúng là hôm nay con bà đến thành phố Y rồi. Không sao, bà sẽ thay nó chăm sóc Tô Tiểu Đại và cháu bà thật tốt.

Lời vừa dứt câu, điện thoại Tô Tiểu Đại vang lên. Cô có chút hưng phấn, thầm nghĩ đây nhất định là Lăng Duy Trạch. Nhưng cầm lên thì lại thấy một dãy số xa lạ. Do dự một chút, cô bèn ấn phím nghe.

“Xin chào!”

“Cô Tô, là tôi.”

Là Linda? Trời ạ, làm phiền quá đấy.

“Chào cô.”

Bên kia Linda cười một tiếng: “Cô Tô, tôi đã trở về thành phố Y. Tiện thể thông báo, loại yêu cầu đó, A Trạch đã đồng ý với tôi rồi.”

57. Chương 57

Tô Tiểu Đại hoài nghi mình có phải vì mang thai mà thánh lực giảm xuống hay không, bèn hỏi lại: “Cô nói cái gì?”

Linda nhẹ nhàng cười một tiếng, Tô Tiểu Đại cũng có thể tưởng tượng lúc này nàng ta có bao nhiêu vui sướng: “Tôi nói rồi, chỉ có tôi mới đủ khả năng giúp A Trạch lật đổ nhà họ Lạc, cho nên A Trạch còn không phải lựa chọn tôi ư?”

Lựa chọn nàng? Đây là có ý gì? Giờ phút này, đầu óc Tô Tiểu Đại trống rỗng, cái gì cô cũng không nghe thấy, chỉ biết rằng Linda đang nói rất nhiều.

“Tô Tiểu Đại, cuối cùng A Trạch cũng là của tôi.”

Rồi nàng ngắt máy.

*

“Thế nào, A Trạch nói gì với con?” Lăng Tô Mạn hỏi.

“Không phải anh Trạch, mà là Linda mẹ à...” Giọng Tô Tiểu Đại vô cùng sầu não.

“Linda? Cô ta đã nói gì?”

“Cô ta bảo anh Trạch đã đồng ý quay lại với cô ta rồi...” Giờ phút này, Tô Tiểu Đại thực sự rất muốn khóc.

Phụ nữ có thai sao có thể chịu được kích động, vì vậy Lăng Tô Mạn vội vàng luống cuống trấn an Tô Tiểu Đại: “Không sao hết, đừng lo, mẹ lập tức gọi điện cho nó, con phải tin tưởng nó, hiểu không?”

Gọi điện đi một chút, bằng lát sau, Lăng Tô Mạn gấp rút chạy tới, bà đau lòng lau nước mắt cho Tô Tiểu Đại: “A Trạch điện thoại không liên lạc được, nhưng mẹ đã thông báo cho trợ lý của nó rồi, chờ nó họp xong chúng ta cùng nó nói chuyện rõ ràng có được không con?”

Mà Tô Tiểu Đại cứ rầm rức khóc, cứ buồn bã suy nghĩ Lăng Duy Trạch đã không cần mình nữa, rồi lại khổ sở gào lên: “Mẹ, anh ấy không cần con nữa, thực sự bỏ rơi con rồi!”

Lăng Tô Mạn thấy con dâu dễ bị tác động nên cũng ráng sức khuyên nhủ: “Nó không dám đâu, có mẹ ở đây, con yên tâm đi!”

Còn cô mặc dù mọi người đã khuyên lớn hết lời nhưng vẫn cố chấp bù lu bù loa, tự cho mình là kẻ bất hạnh nhất thế gian, rồi cuộc khóc mãi và đuổi sức thiếp đi tự bao giờ.

Lúc này, Lăng Duy Trạch rốt cuộc đã gọi điện thoại tới. Lăng Tô Mạn không muốn đánh thức Tô Tiểu Đại đang mệt mỏi ngủ say, nên bà nhận điện thoại thay cô, hỏi anh là chuyện rắc rối gì đã xảy ra khiến bà thật đau đầu. Sau khi nghe hết câu chuyện mẹ kể, Lăng Duy Trạch có chút sững sờ, để rồi khôi phục tinh thần lại, ngay cả một người dù bất cứ việc gì mặt cũng không đổi sắc như anh cũng phải ngỡ ngàng rồi lắp ba lắp bắp: “Mẹ nói, Tiểu Đại mang thai ư? Chúng con sắp có con thật... hờ mẹ?”

Nhắc tới đứa bé, Lăng Tô Mạn cũng rất mừng rỡ: “Đúng vậy, nó đã tới bệnh viện kiểm tra rồi.”

Chỉ là nếu không phải Linda chen vào, thì bà sẽ càng mừng rỡ hơn. Không phải bà làm mẹ mà thiên vị, nhưng bất kể thế nào, bà đều tin tưởng con trai, bởi lẽ tính tình của nó ra sao bà đều quá rành rọt. Con bà là đứa khôn ngoan, nó hẳn sẽ không vì thứ bỏ đi như Linda mà làm những chuyện tổn thương Tô Tiểu Đại. Chỉ trách con bé trẻ người non dạ, dễ bị xỏ mũi dắt đi!

“Ngày mai chờ nó tỉnh dậy, con tìm cách giải thích cho nó nghe. Khóc lóc cả buổi tối đấy, thật là...”

Vừa nghe đến cô dâu khóc cả một buổi, Lăng Duy Trạch liền đau lòng, người dâu đứa khờ dại thế không biết!

“Vâng, con hiểu rồi, mẹ.”

Quả nhiên ngày nghỉ gì đêm mơ đó, Tô Tiểu Đại nằm mơ thấy Lăng Duy Trạch bỏ mình mà đi theo Linda, còn Linda thì hướng về phía cô cười, sau đó dẫn Lăng Duy Trạch cao bay xa chạy, và cô chặt vật đuổi theo, dù đuổi thế nào cũng không đuổi kịp.

“Lăng Duy Trạch, tên khốn kiếp, đứng lại!”

Đột nhiên cô thét lên khiến Lăng Duy Trạch vừa bước vào giật hết cả mình, liền sà xuống giường, ôm cô vào trong ngực: “Tiểu Đại, anh về rồi, đừng khóc, anh ở đây!”

Tô Tiểu Đại giương đôi mắt đẫm lệ mông lung, nhìn đèn tường nhàn nhạt chiếu sáng. Khuôn mặt quen thuộc hiện ra khiến cô có chút mờ mờ, vẫn nghĩ đây là mộng, cô bèn thút thít khóc: “Đi cùng với Linda luôn đi, trở lại làm gì nữa?”

Lăng Duy Trạch hôn lên những giọt nước mắt xinh đẹp ấy: “Anh có theo ai đâu...”

Môi hôn ấm áp khiến Tô Tiểu Đại dần dần tỉnh lại, vòng ôm chặt chẽ khiến đầu óc cô tỉnh táo hơn: “Chồng ơi...”

“Ừ, anh này.”

“Linda gọi điện cho em, bảo anh quay lại với cô ta rồi...”

Nghe giọng điệu ngờ nghệch này, trong chớp mắt gương mặt anh thoáng qua một tia lạnh lẽo: “Cô ta nói vậy em cũng tin cho được?”

“Nhưng...”

Lăng Duy Trạch ôm cô vào trong ngực: “Không nhưng nhị gì hết, đúng là cô ta có liên quan đến nhà họ Lạc, nhưng anh thề anh chưa từng làm chuyện có lỗi đối với em! Đã bảo em nhất định phải tin tưởng anh mà?”

Mặc dù từ trước tới nay, thề thốt là thứ mà anh không bao giờ tin lấy.

“Vâng!” Tô Tiểu Đại rốt cuộc cũng bình tâm lại, nhẹ giọng trả lời, “em tin anh.”

“Chuyện cũng sắp đến hồi kết, khoảng thời gian này em dưỡng thai cho tốt, mặc kệ nghe thấy cái gì cũng chớ để trong lòng. Anh không bao giờ bỏ rơi em và con đâu!”

Nhắc tới con, Lăng Duy Trạch không nén được chút vui mừng lộ ra ngoài, anh khẽ mỉm cười, bàn tay vuốt ve chiếc bụng còn đang bằng phẳng: “Ồ đây thực sự có con của chúng ta rồi hả?”

Nhìn ánh mắt rạng ngời của chồng mình, Tô Tiểu Đại tâm trạng cũng khá hơn rất nhiều so với ban nãy. Cô đặt tay mình lên tay anh, cùng nhau cảm nhận niềm hạnh phúc: “Dĩ nhiên, là con chúng ta.”

Lăng Duy Trạch cười, cẩn thận ôm cô vào trong ngực: “Ngoan ngoan. Phải tin anh, biết chưa?”

Tô Tiểu Đại gật đầu rồi nhủ thầm với bản thân rằng, dù mọi chuyện thế nào, cô nhất định luôn tin tưởng anh, nhất định là thế!

58. Chương 58

Hôm đó, Lăng Duy Trạch dỗ Tô Tiểu Đại ăn một chút cơm lót dạ, rồi lại dịu dàng ở bên cạnh cô cho đến khi cô ngủ thiếp đi lần nữa, lúc bấy giờ anh mới lập tức ngồi máy bay trở lại thành phố Y. Không biết có phải bị đứa bé giày vò hay không mà Tô Tiểu Đại thể chất gặp phải nhiều vấn đề trở ngại, mới mang thai hơn một tháng mà cô đã nôn nghén, khẩu vị cũng tệ đi, vui buồn thất thường, ăn không ngon, ngủ không ngon, chồng thì không ở bên cạnh, mỗi lần nhắc tới chỉ thấy bao nhiêu là thảm hại!

Nhìn bộ dáng của cô, Lăng Tô Mạn thay cô xin nghỉ việc, dù thế nào thì nhà họ Lăng cũng dư sức nuôi cô con dâu này. Sau hai tháng trời, đại đa số Lăng Duy Trạch hầu hết trú tại thành phố Y, thỉnh thoảng với

vàng trở về nhà một chuyến, hai vợ chồng gặp mặt cũng chẳng có cơ hội nói chuyện nhiều, chỉ vài bữa anh lại tiếp tục đi thành phố Y.

Tuy không có chồng nhưng cũng có mẹ chồng ở đây, bằng không Tô Tiểu Đại cảm thấy mình rất thảm. Mẹ chồng đặc biệt mời chuyên gia khoa sản kinh nghiệm phong phú đến chăm sóc cô. Tô Tiểu Đại giống như bao người khác, thường xuyên bị ốm nghén, ăn bao nhiêu cũng nôn ra, cho nên cơ thể cũng theo đó gầy đi.

“Tiểu Đại, uống ít súp đi con.”

Tô Tiểu Đại ôm gối co người trên salon, trong tay cầm remote chuyển kênh liên tục, nhìn mẹ chồng bưng súp thơm ngon đến, trông thì thích đấy nhưng vẫn không ăn nổi: “Mẹ ơi, con có thể không ăn được không?”

Lăng Tô Mạn bưng súp dụ dỗ nàng dâu nhỏ: “Uống vài hớp cũng được mà, không cần ăn hết đâu.”

Thấy mẹ chồng ôn hòa cư xử, mặc dù dạ dày chưa loét nhưng Tô Tiểu Đại vẫn cố mỉm cười đón lấy: “Mẹ để con tự uống ạ.”

Con dâu chịu uống, Lăng Tô Mạn mừng rỡ tươi cười, đưa tay vuốt ve gò má cô: “Có ngon không?”

Dù là muốn nôn ra, nhưng cô hiểu tâm ý của mẹ cũng cố gắng nuốt xuống, nhẹ nhàng gật đầu một cái: “Ngon lắm mẹ ạ. Mà... anh Trạch bao giờ mới trở lại?”

Cô thực sự rất nhớ anh!

“Chóng thôi, nhiệm vụ chính của con là dưỡng thai cho tốt, nó sẽ về nhanh thôi mà!”

Tô Tiểu Đại nhoẻn miệng cười: “Thật hử mẹ?”

Lăng Tô Mạn ừm một tiếng: “Mẹ không lừa con đâu!”

Đột nhiên, trên TV phát tin tức, dâu cả nhà họ Lạc muốn ly hôn, đang thu hút rất nhiều phóng viên, ký giả. Ở trên lễ ký giả, Linda khóc đến nghẹn ngào, bộ dáng thoát trông vô cùng dẫn xé. Chỉ là tại sao ngồi bên cạnh cô ta, lại là Lăng Duy Trạch?

Gương mặt Tô Tiểu Đại trắng bệch nhìn mẹ chồng: “Kìa, mẹ...”

Lăng Tô Mạn vội trấn an: “Đã bảo con phải tin tưởng nó mà, nhớ chưa?”

Trên màn hình, ký giả hội sắp đến hồi kết, lúc Tô Tiểu Đại chuyển bị chuyển kênh thì đột nhiên có một phóng viên khác bước lên, lần này đối tượng là Lăng Duy Trạch.

“Xin hỏi ngài Lăng, ngài và cô Lâm có quan hệ thế nào, vì sao vì cô Lâm mà ngài trợ giúp việc ly hôn ạ?”

Lăng Duy Trạch tầm mắt hạ xuống, sau đó thản nhiên đáp: “Chúng tôi là bạn bè, thế thôi.”

Nhưng câu trả lời này hiển nhiên không làm thỏa lòng phóng viên, anh ta định hỏi tiếp, tuy vậy Linda đã chủ động khoát lấy cánh tay Lăng Duy Trạch, mỉm cười quyến rũ: “Mọi người đừng hỏi nữa, tổng giám đốc Lăng và tôi từng yêu nhau bảy năm, cảm ơn mọi người đã đến dự.”

Tâm trạng Tô Tiểu Đại chùn xuống, bảy năm, đúng là bảy năm có thật. Mặc dù cô tin tưởng anh, nhưng cô lại không cách nào thôi sợ hãi, thôi nghĩ đến nó. Báo chí rầm rộ đưa tin, tuy chẳng muốn xem, mà các tin tức cứ liên tục ùn ùn kéo tới thực khiến cô mệt mỏi.

Khi Dương Trường Trường tìm cô, là lúc cô đang xem thời sự trên TV, tựa đề màu nâu đỏ đập thẳng vào mắt, cái gì mà Kim Đồng – Ngọc Nữ, nói lại tiền duyên?

Dương Trường Trường đem ấn tắt TV, còn cau mày nói: “Hóng mấy thứ vớ vẩn này làm gì?”

“Ừm... đang chán nên xem bữa thôi.”

Dương Trường Trường thở dài, ngồi xuống cạnh cô: “Chớ tin những thứ kia!” Nhà họ Lăng và nhà họ Lạc đang chiến tranh ngầm, nhà họ Dương mặc dù tránh được, nhưng nhà họ Đào thì vẫn bị cuốn vào, ai bảo chỉ có Tô Tiểu Đại chịu cảnh vườn không nhà trống, ngay cả Dương Trường Trường cũng chẳng khá khẩm là bao.

“Không có gì đâu, Đào Dục cũng ở cạnh chồng cậu mà.”

“Mình chỉ là rất nhớ anh ấy.”

Chuyện thành ra như vậy, Tô Tiểu Đại lại đang mang thai, tâm lý vui buồn thất thường cho nên Dương Trùng Trùng cũng chẳng biết sao mà an ủi.

Buổi tối, Tô Tiểu Đại ăn ít cơm, sau đó trở về giường nghỉ ngơi. Nói là nghỉ ngơi chứ thật ra cô rất khó ngủ.

Hôm nay mẹ chồng có việc bận ra ngoài, buổi tối chỉ có y tá và bà bác ở đây, toàn bộ không gian yên tĩnh càng làm cô thấy buồn bã. Không tự chủ được, nước mắt rơi xuống.

Sao anh vẫn chưa về, em chờ anh đã lâu rất lâu...

Rạng sáng hai giờ, Lăng Duy Trạch xuống phi trường ở thành phố C, cùng trợ lý dọn đồ một chút, sau đó liền vội vã trở về nhà.

Bấy giờ chắc mọi người đã say ngủ, Lăng Duy Trạch mở khóa rồi nhẹ nhàng đi vào phòng của mình, đến khi trông thấy thân hình nho nhỏ vùi trong chăn, anh mới biết, hóa ra mình nhớ cô như vậy.

Anh đứng lặng nhìn cô nhắm chặt đôi mắt, ngủ yên tĩnh, nhưng hàng mi vẫn còn vương nước mắt bất giác khiến cõi lòng anh quặn thắt. Anh rón rén cởi quần áo, trèo lên giường, cẩn thận ôm cô vào ngực. Nhẹ hôn lên má cô, anh thầm nói, xin lỗi em.

Kể từ lúc mang thai cô thường dễ dàng tỉnh giấc, cho nên lúc có ai đó ôm cô, cô cũng giật mình ngay. Hơi thở đàn ông quen thuộc khiến cô biết kẻ đó là anh, thì ra cô còn đang mơ à? Anh làm sao về ngay lúc này được.

Lăng Duy Trạch càng ôm siết cô hơn.

Bị ôm chặt như vậy khiến Tô Tiểu Đại tỉnh hẳn, cô ngược mắt nhìn, câu hỏi có chút mờ lung: “Duy Trạch?”

Lăng Duy Trạch vỗ về bờ vai nhỏ bé của cô, khẽ đáp: “Là anh đây.”

Anh, rốt cuộc cũng quay về...

59. Chương 59

Cho đến khi Tô Tiểu Đại tỉnh lại thì đã là buổi trưa. Mặc dù cô còn muốn ngủ tiếp nhưng dạ dày reo ầm ĩ khiến cô phải trở mình thức giấc. Vừa mở mắt ra, cô đã thấy Lăng Duy Trạch ngồi bên cạnh cô rồi.

Cô sững sờ nhìn anh, rồi anh nhẹ vuốt chóp mũi của cô, cười hỏi: “Biết anh là ai chưa?”

“Anh... về rồi đấy à?”

Lăng Duy Trạch nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực: “Ừ, anh đã về.”

“Sẽ đi nữa sao?” Giọng Tô Tiểu Đại hơi buồn một chút.

“Không đi, mọi chuyện đã kết thúc rồi. Từ nay về sau vĩnh viễn ở cạnh em, có được hay không?”

“Nói lời giữ lời đấy!” Tô Tiểu Đại khẽ run, yếu ớt vùi mặt vào người Lăng Duy Trạch.

“Anh hứa.”

Tô Tiểu Đại ôm thật chặt thắt lưng của anh, thì thầm nói: “Anh mà bỏ em nữa thì em với con sẽ giận anh luôn.”

Nụ cười ngờ ngạc của cô khiến Lăng Duy Trạch cảm thấy cõi lòng ấm áp, anh vỗ về cô, rồi mỉm cười: “Được.”

Hai người bọn họ chuyện trò một lúc, rồi cuộc cũng thôi quyền luyện mà bước ra ngoài. Lăng Tô Mạn nhắc trông thấy hai đứa trẻ rời khỏi phòng ngủ thì nụ cười trên môi bà càng tươi thêm: “Mau tới đây, hẳn là Tiểu Đại đói bụng rồi. Mẹ vừa nhớ bác gái nấu nhiều đồ ăn ngon lắm đấy.”

Mặc dù đã là vợ chồng nhưng bị mẹ chồng và bà bác kia nhìn chăm chăm khiến Tô Tiểu Đại cũng đỏ bừng gương mặt. Khẩu vị của cô thì vẫn như cũ, rất tệ, nhưng bởi vì Lăng Duy Trạch quay về nên mọi thứ cũng khá khẩm hơn. Lăng Duy Trạch cau mày nhìn cô nửa tiếng ăn chưa xong một bát cơm nhỏ, liền có chút bận tâm: “Em ăn ít thế?”

“Em không muốn ăn.”

Lăng Duy Trạch nói: “Ăn thêm đi, trông em gầy như vậy.” Trước kia chỉ cần ở đâu có đồ ăn thì ở đó sẽ có Tô Tiểu Đại, hơn nữa còn tham ăn và ăn nhiều là đằng khác. Nhưng bây giờ thì...

Lăng Tô Mạn cũng khuyên lơn: “Phải đấy, con ăn thêm đi, sáng con chưa ăn bữa sáng mà?”

Tô Tiểu Đại rầu rĩ quệt miệng nhìn hai người: “Con ăn không vô.”

Lăng Duy Trạch nghĩ cách khác, ép cô ăn thử vài miếng. Nhưng sau khi ăn xong thì Tô Tiểu Đại chạy vào nhà vệ sinh và nôn.

Nhìn Tô Tiểu Đại mãnh liệt nôn nghén khiến Lăng Duy Trạch như đứng trên đồng lửa, trước hết tìm cách ru cô ngủ rồi tìm mẹ bàn bạc về vấn đề này. Thấy con trai mình cuống quýt như gà mắc tóc, Lăng Tô Mạn liền bật cười trấn an: “Đây là thể trạng rồi con à, có người mang thai ăn uống rất được, có người triền miên ốm nghén. Con đừng quá lo.”

Lăng Duy Trạch bất đắc dĩ nhìn về phía mẹ: “Thế thì hết cách rồi.”

Lúc Tô Tiểu Đại tỉnh dậy lần nữa thì đã phát hiện chồng mình bận rộn mấy tháng qua lại không đi làm, một tay cầm sách một tay ôm cô trên giường, vậy nên cô tò mò hỏi: “Anh không đi làm sao?”

Lăng Duy Trạch lắc đầu, đặt quyển sách xuống: “Ngày mai đi.”

Tô Tiểu Đại vui mừng: “Vậy chúng ta đi dạo một lát nha!”

Lăng Duy Trạch đưa mắt ngắm thời tiết ôn hòa, sau đó trả lời được.

Rời khỏi chung cư cao cấp thì bên ngoài chính là đường phố phồn hoa. Nhìn dòng người ngược xuôi hối hả, tâm trạng Tô Tiểu Đại càng thêm thư thái. Đang mải mê quan sát khắp nơi, đột nhiên lọt vào tầm mắt cô là một phụ nữ có dáng người cùng cách ăn vận rất giống Linda, khiến cho cô nhớ tới một vài chuyện cũ.

“Anh và Linda...” Tô Tiểu Đại ngập ngừng nói.

Linda? Cô đã thấy những tin tức kia à? Chẳng sao hết, anh biết cô tin anh.

“Gây ông đập lưng ông.” Lăng Duy Trạch đã trả lời như vậy.

Tô Tiểu Đại nhất thời nghe xong, không hiểu ý tứ kia cho lắm. Lăng Duy Trạch cùng cô ngừng lại ở ven đường, sau đó giải thích vấn đề.

Khi bị Tô Tiểu Đại từ chối yêu cầu vô lý đó, Linda đã tìm đến Lăng Duy Trạch để đề nghị, nội dung cũng chẳng khác biệt là bao. Nhưng trái với cự tuyệt, Lăng Duy Trạch lại đồng ý với Linda.

Anh đồng ý là giả. Cốt chỉ để Linda trà trộn trong nhà họ Lạc, gây chú ý cho đám người bên đó, tạo điều kiện cho Khánh Cẩn hoạt động – trong ứng ngoại hợp. Trợ lý Khánh Cẩn bên cạnh Lạc Triết là tay trong của anh, từ nhỏ nhà họ Lăng đã nuôi dưỡng hắn – từ một cô nhi không cha không mẹ, lại được nhà họ Lăng dạy dỗ đàng hoàng, đưa lên đỉnh cao của quyền lực khiến hắn luôn mang ơn. Năm đó không phải ngoài ý muốn thì Khánh Cẩn đã trở về làm trợ thủ của anh, nhưng chuyện không may ấy xảy ra khi hắn ta chưa kịp về nước. May mắn Khánh Cẩn không lộ diện, vì mục đích phá hủy nhà họ Lạc nên hắn đã ẩn mình chơi một nước cờ dài.

Lạc Triết là cáo già, không dễ dàng tin tưởng người khác, tuy nhiên Khánh Cẩn quá xuất sắc, bối cảnh sạch sẽ, lai lịch gọn gàng khiến lão ta không tìm ra chút sơ hở. Tựa như Lạc Triết ngủ đông 5 năm ở nhà họ Lăng, thì Khánh Cẩn cũng ngủ đông ở nhà họ Lạc gần 5 năm, chờ thời cơ lật đổ lão.

“Thì ra người đó là người của anh á?” Tô Tiểu Đại tròn xoe mắt.

Lăng Duy Trạch nhìn về phương xa: “Ừ, gọi anh Cẩn.” Trong lòng anh chưa bao giờ xem Khánh Cẩn như tay sai hoặc người làm, hẳn đối với anh mà nói, là một phần máu thịt của nhà họ Lăng.

60. Chương 60

Sáng hôm sau, Tô Tiểu Đại tỉnh giấc thì đã thấy Lăng Duy Trạch chuẩn bị rời giường đi làm. Cô mè nheo không cho anh đi, anh cũng không nỡ, nhưng cũng không còn cách nào khác. Lăng Duy Trạch vỗ đầu cô, an ủi: “Em ở nhà dưỡng thai cho tốt, tối anh trở về với em.”

Tô Tiểu Đại nắm lấy gấu áo của anh, bộ dạng như một đứa bé sắp bị vứt bỏ: “Anh đừng đi mà.” Chồng cô chỉ mới trở lại một ngày, cô không muốn cách xa anh.

Nhìn Tô Tiểu Đại đáng thương như vậy, Lăng Duy Trạch bất đắc dĩ nói rằng: “Hôm nay để anh đi, ngày mai anh ở nhà với em, được không?”

Tô Tiểu Đại cắn môi, cô biết mình cư xử thật trẻ con nhưng cũng vì quá nhớ anh thôi. Tranh thủ khi anh còn đắn đo, cô đột nhiên nghĩ ra một biện pháp, bèn kéo kéo tay anh: “Vậy em đến công ty cùng anh nhé, em thề sẽ không quấy rầy anh làm việc đâu!”

Lăng Duy Trạch ôm cô vào trong ngực: “Không phải anh sợ em quấy rầy, mà anh sợ không có thời gian chăm sóc em.”

Này thì chẳng thành vấn đề, Tô Tiểu Đại vỗ ngực cam đoan: “Anh yên tâm, em tự lo cho mình thật tốt, anh cho em theo với!”

Vợ đều đã nói như vậy, Lăng Duy Trạch nếu còn từ chối nữa thì chẳng biết xử lý làm sao, bèn gật đầu đồng ý: “Ừ, vậy em sửa soạn đi.”

Tô Tiểu Đại nghe xong, vui mừng đến nỗi hấp tấp nhảy xuống giường, quên bém đi vấn đề mình đang là phụ nữ có thai. Lăng Duy Trạch vừa nhìn thấy hành động đó, sợ đến tối mặt: “Đi đứng đằng hoàng, không thì ở nhà luôn nhé!”

Tô Tiểu Đại mỉm cười nịnh nọt: “Dạ dạ em biết rồi.”

Trên đường đến công ty, Lăng Duy Trạch cẩn thận từng li từng tí trông nom Tô Tiểu Đại, mặc dù trông cô bồng bồng khí thế nhưng dù sao thân thể hiện tại cũng không khỏe lắm. Đây không phải lần đầu tiên cô tới đây, tuy nhiên khi bị bao nhiêu ánh mắt nhân viên đổ dồn về phía mình khiến cô cũng hơi khó xử. Thẳng cho đến khi bọn họ vào tầng thang máy chuyên dụng thì những ánh mắt tò mò kia mới được ngăn cách với bên trong. Tô Tiểu Đại than thở, quả nhiên mình là phận dân đen, bỗng dưng được nhìn chăm chú thì lại không chịu được.

Ra khỏi thang máy, Lăng Duy Trạch nắm tay Tô Tiểu Đại đi về phía phòng làm việc, thấy tổng giám đốc xuất hiện, trợ lý vội vàng chạy tới đưa cho một xấp tài liệu thật dày.

Lăng Duy Trạch đưa cô vào trong, để cô nghỉ ngơi ở đây rồi nói: “Anh có cuộc họp, nếu không có việc gì thì em xem TV, đừng chơi máy tính, tránh phóng xạ. Tủ lạnh có nước uống, nhưng phải lấy ra để ở ngoài một lát cho tản lạnh đi, cần gì thì gọi điện thoại nội bộ, phòng trợ lý có người trực, hiểu chưa?”

Nghe chồng mình la nhải thật khiến Tô Tiểu Đại chẳng biết nên khóc hay nên cười, cô nhón chân, hôn vào gương mặt điển trai của Lăng Duy Trạch: “Biết rồi mà, em cũng đâu phải là đứa bé, anh mau đi đi.”

Lăng Duy Trạch muốn mĩa mai nói, chỉ số IQ của em còn thua mấy đứa con nít, nhưng nghĩ lại thấy độc mồm quá nên thôi.

“Ngoan, chờ anh quay lại, buổi trưa sẽ cùng em ăn cơm.”

Tô Tiểu Đại gật đầu nói được, lúc này Lăng Duy Trạch mới yên lòng.

Làm phụ nữ có thai thật vất vả, dù không ăn nổi nhưng vẫn bị đói. Đang mơ màng ngủ thì bị tiếng bụng đói đánh thức, sau khi mở mắt mới phát hiện lúc này đã 12 giờ, khó trách đói bụng. Nằm trên giường mãi cũng đau lưng, Tô Tiểu Đại nhồm dậy đi ra khỏi phòng, liền thấy chồng mình ngồi trên ghế nghe nhóm người kia báo cáo.

Thấy Tô Tiểu Đại bước tới, Lăng Duy Trạch giơ tay ra hiệu dừng lại, sau đó đón lấy cô: “Đói à?”

Tô Tiểu Đại vâng ạ, sau đó lại muốn trở vào trong: “Không sao đâu, anh làm xong việc đi đã.”

Lăng Duy Trạch ngăn cản, bảo Tô Tiểu Đại ngồi trên ghế sofa chờ: “Anh bảo trợ lý đi đem cơm, rất nhanh sẽ mang tới.”

Khẩu phần của cô bây giờ rất đặc biệt, được đầu bếp riêng lập thực đơn dưỡng thai cho ăn để hạn chế việc nôn ọe.

“Rồi, anh tiếp tục đi, kệ em. Em muốn đọc báo.”

“Ừ, chờ anh tí thôi.” Lăng Duy Trạch cười, sau đó quay lại bàn bạc công việc.

20 phút trôi qua...

Hôm nay Tô Tiểu Đại ăn rất tốt, ăn hết cả một chén nhỏ cơm khiến Lăng Duy Trạch khi kết thúc công việc vào xem thì vui đến phát rồ: “Em giỏi quá, ăn hết sạch luôn kìa, muốn ăn nữa không?”

Dứt lời anh gấp thêm rau xào cho cô.

Tô Tiểu Đại lắc đầu nguầy nguậy: “Ăn nữa là em nôn đó.”

“Vất vả cho em rồi!” Lăng Duy Trạch an ủi cô.

Cô nhoẻn miệng cười: “Cho nên anh phải đối xử với em và con gái cho thật tốt.” Tô Tiểu Đại mong mình sinh bé gái đầu lòng, nhưng dù gái hay trai thì cũng không thành vấn đề cả.

“Này còn cần em nhắc nhắc!”

Hai vợ chồng tán gẫu thêm vài câu thì phía ngoài có tiếng gõ cửa, Lăng Duy Trạch lên tiếng nói: “Cậu vào đi.”

Trợ lý của anh đẩy cửa ra, lập tức báo cáo: “Thưa tổng giám đốc, thành phố Y vừa có tin tức.”

“Và?”

“Cảnh sát vừa bắt quả tang Lạc thị trốn thuế, rửa tiền trái phép, buôn bán lừa đảo, tội danh dồn hết về tổng giám đốc Lạc thị - Lạc Triết.”

Chuyện nằm trong tính toán, nhưng nghe xong tâm trạng anh có chút chấn động, anh phát phát tay dặn dò trợ lý: “Cứ như thế mà làm.”

Nam trợ lý tuân lệnh rời đi.

Tô Tiểu Đại bèn thức thời hỏi: “Anh ta vừa nói, Lạc thị sụp đổ ư?”

61. Chương 61

“Lạc thị sụp đổ?” Tô Tiểu Đại nhẹ giọng nghi vấn, mà chỉ thấy Lăng Duy Trạch một mảnh im lặng. lát sau, anh dắt tay cô vào phòng nghỉ ngơi, mở TV và chuyển đến kênh tin tức vào 12 giờ trưa.

Chữ to rõ xuất hiện trên màn ảnh: “Tổng giám đốc công ty Lạc thị - Lạc Triết đã bị bắt.” Nhìn lão ta không có một tí sức sống, như vậy có thể nói rằng, Lạc thị hoàn toàn đổ nát rồi.

Tâm trạng Lăng Duy Trạch rất phức tạp, bởi việc con trai đưa cha ruột vào tù là chuyện trái với luân thường đạo lý, nhưng hết thấy cũng do lão ta từ đầu tự chuốc lấy mà thôi. Gieo nhân nào, ắt gặt quả nấy.

Vì hiểu sự buồn bực của anh lúc này, Tô Tiểu Đại khẽ nắm tay anh, an ủi: “Kết thúc này chỉ là chuyện sớm muộn, đây là điều tốt, không phải sao?”

Lăng Duy Trạch gật đầu, đúng vậy, đây là điều tốt, tất cả nên kết thúc như thế. Cuộc sống của anh cũng trở về quỹ đạo ban đầu, xem như trút bỏ gánh nặng bao năm qua.

Mấy ngày sau đó, Lăng Duy Trạch và Tô Tiểu Đại cùng nhau đi đến thành phố Y. So với thành phố phồn hoa thì mảnh đất Y không coi là quá lớn, cũng chính vì không lớn nên Lạc thị gần như làm trùm, tựa hồ chiếm cả một nửa kinh tế ở đây. Lần này Lạc thị sụp đổ cũng khiến thành phố Y vô cùng biến động.

Tới nơi, người ra đón bọn họ chính là Khánh Cẩn. Hắn tự mình lái xe đưa hai vợ chồng cô đi tới khách sạn đã an bài.

Sau khi sắp xếp Tô Tiểu Đại một góc ổn thỏa, hai người đàn ông bắt đầu thảo luận công việc, rất nhiều thứ Tô Tiểu Đại nghe mà không hiểu, chỉ biết nhàm chán cầm bữa quyển sách lên đọc giết thì giờ. Chẳng biết đã bao lâu, cổ cô có chút mỏi, cô mới nhìn sang bọn họ đằng kia.

“Thiếu gia, mười giờ sáng mai Lạc thị sẽ tổ chức họp hội đồng quản trị, cậu nắm trong tay 56% cổ phần cho nên cậu sẽ giành quyền tiếp quản Lạc thị, thừa thiếu gia.”

Lăng Duy Trạch nghiêm túc gật đầu, rồi khép tập tài liệu trong tay: “Chuẩn bị thật tốt cho hội nghị ngày mai.”

Khánh Cẩn cung kính đáp: “Vâng.”

Chính sự đã xử lý hoàn tất, bảy giờ Lăng Duy Trạch mới buông lỏng đầu óc, anh nhíu mày nhìn Khánh Cẩn: “Anh Cẩn này, đừng gọi tôi là thiếu gia nữa, nhà họ Lăng tan rã lâu rồi.”

Khánh Cẩn nghe xong ngẩn ra, lát sau mới chậm rãi lắc đầu: “Không, chỉ cần thiếu gia còn đây, thì nhà họ Lăng vẫn luôn tồn tại.”

Lăng Duy Trạch tin tưởng lòng trung thành của hắn ta, bằng không anh sẽ không an tâm khi chơi một ván cờ mạo hiểm như thế. Nhưng nhà họ Lăng tan rã chính là tan rã, về sau anh chỉ muốn sống cuộc đời tự do, với mẹ, với người mình yêu, và đứa con tương lai của anh nữa. Nhà họ Lăng đã là chuyện của quá khứ, anh đã thoát ly rồi. Anh cũng không mong Khánh Cẩn bị trói buộc trong đó, vì anh chưa từng coi hắn ta là kẻ dưới hoặc tôi tớ trong nhà.

Lăng Duy Trạch mỉm cười nói: “Anh Cẩn, từ nay chúng ta nên vì cuộc sống của mình, tôi cũng thế, anh cũng thế nhé.”

Đúng vậy, nhà họ Lăng đã mất, về sau đừng nên nặng lòng nữa, hãy tìm đến những tháng ngày hạnh phúc đi thôi.

Ngày mai tới rất nhanh, trong cuộc họp cấp cao này, người người cùng nhau thảo luận. Tình hình trước mắt là Lạc Triết vào tù, Lạc Vũ Minh không rõ tung tích, Lạc thị hoàn toàn bị rối loạn. Lăng Duy Trạch với 56% cổ phần trong tay đã chính thức là chủ nhân mới, đổi tên Lạc thị thành L&S.

Tan họp, hai người đàn ông vào phòng làm việc riêng, bàn bạc tiếp công việc. Lăng Duy Trạch ngồi ở bàn nhìn trợ lý, trợ lý liền hiểu ý lấy ra một tập tài liệu, đưa cho anh. Lăng Duy Trạch đẩy chúng đến chỗ Khánh Cẩn, hắn ta nghi ngờ mở ra nhìn một chút, sau đó dứt khoát đóng lại, đẩy nó trở về: “Thưa cậu, cái này tôi không thể nhận.”

Hắn được anh bổ nhiệm làm tổng giám đốc công ty L&S, có 15% cổ phần đứng tên hắn ta. Lăng Duy Trạch nói: “Những ngày qua thực sự vất vả cho anh rồi.”

Khánh Cẩn nghiêm túc nhìn anh: “Đó là phận sự của tôi thưa cậu.”

Lăng Duy Trạch lắc đầu: “Nếu anh không nhận lấy, tôi sẽ đem bán công ty này ngay.”

Vừa nghe Lăng Duy Trạch muốn bán đi, nội tâm Khánh Cẩn vô cùng xao động. Hắn nhú mày lăm bằm: “Nhưng đây là Lăng thị mà?!”

“Cho nên anh càng phải nhận lấy, và thay tôi giữ gìn nó thật tốt.”

Khánh Cẩn trầm mặc một hồi, sau đó quyết định ký tên vào giấy: “Được.”

“Tôi không cho không anh, nếu có tổn thất anh phải chịu trách nhiệm đấy.” Lăng Duy Trạch cười, viện ra một lý do tùy tiện. Nói vậy cho Khánh Cẩn chớ suy nghĩ nhiều, chứ thực ra, công ty này anh muốn nhường cho hắn ngay từ đầu mà không vụ lợi rồi.

Khánh Cẩn quả quyết đáp: “Xin cậu yên tâm!” Hắn sẽ không để Lăng thị xảy ra sơ sót dù chỉ là một chút.

Rốt cuộc chuyện cuối cùng đã được giải quyết xong, Lăng Duy Trạch cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm. Anh ngồi trên ghế xoay nhìn Khánh Cẩn, rồi nhìn sang Tô Tiểu Đại đang nằm im đọc sách trên ghế salon, tim của anh chưa từng thỏa mãn và bình yên như vậy.

Anh đi tới cửa sổ, mắt nhắm nhìn thành phố xinh đẹp này. Ở đây ngày mai sẽ trở thành L&S, Lạc Triết vào tù. Tất cả đều kết thúc trong êm thấm. Ngay lúc anh đang mông lung nghĩ ngợi thì chuông điện thoại của tay trợ lý reo, hắn bắt máy, sau đó đáp trả vài câu rồi đi về phía Lăng Duy Trạch.

“Thưa tổng giám đốc, Lạc Triết muốn gặp anh.”

Lăng Duy Trạch nhìn tay trợ lý, rồi nhìn sang Tô Tiểu Đại đang gật gù lim dim cầm mặt vào sách chẳng biết còn thức hay ngủ, sau đó hạ giọng đáp: “Vậy thì gặp. Tiền lão ta một đoạn, không thành vấn đề.”

62. Chương 62

Bởi vì chưa bị tòa phán án nên Lạc Triết vẫn đang bị án treo, cũng chưa chính thức bỏ tù lão. Nhưng mấy ngày bị tạm giam này khiến lão vô cùng chán chường và suy sụp. Thấy Lăng Duy Trạch và Tô Tiểu Đại đi vào, lão kích động nhồm lên, trong mắt mang theo vô vàn chờ đợi.

Tô Tiểu Đại nhớ lại lần đầu gặp mặt lão, ở bữa tiệc ấy trông lão khí khái ngời ngời, tuyệt đối so với lớp trẻ chỉ hơn không kém. Thế mà hiện tại vào trại giam mấy ngày, trông lão chảy xệ và già nua, vô cùng mất sức sống.

Nhìn Lạc Triết, Lăng Duy Trạch đột nhiên nghĩ về tuổi thơ khi còn bé, từ nhỏ anh đã bị đưa sang nước ngoài, chỉ khi Tết mới về Trung Quốc. Anh và Lạc Triết không tính là người thân, mặc dù bọn họ là cha con. Nhiều lắm anh chỉ nói chuyện vài câu bằng quơ với lão, rồi cứ vậy kết thúc.

Nhưng ít nhất trong lòng anh vẫn luôn tôn trọng lão, bởi lão là cha ruột anh. Bởi vì đó là người đàn ông của mẹ anh, bởi vì đó cũng là người được ông anh thừa nhận. Chỉ là anh không thể ngờ rằng, lão sắp tâm trở mặt, phá hủy nhà họ Lăng. Chuyện này sâu nơi tiềm thức anh luôn không cho phép mình bỏ qua cho lão.

Lạc Triết nhìn đứa con xa lạ của mình, sau đó ngượng ngập nói: “A Trạch, con đến rồi.”

Lăng Duy Trạch gật đầu: “Mời ông gọi tôi là Lăng Duy Trạch. A Trạch không dùng để ông gọi tôi.”

Lạc Triết nghe xong cảm thấy tức cười: “Nhưng cha là cha của con mà!”

“Cha nào? Đừng thấy sang bắt quàng làm họ chứ.”

Thái độ mỉa mai của Lăng Duy Trạch khiến Lạc Triết có phần hổ thẹn, lão ta cúi đầu, cup mắt: “A Trạch, con cứ thế mà hận cha sao?”

Lúc trước đúng là anh có hận! Nói không thù hận chính là dối lòng.

“Giờ tôi hận ông làm gì khi ông đã trắng tay hết thảy? Cho nên, việc hận thù này là việc không cần thiết với tôi.”

“A Trạch, con vĩnh viễn không hiểu được xuất thân hèn kém là một cái tội.” Đúng thế, tuy anh là con lão nhưng lại trên cơ lão nên lão không cam lòng. Nhà họ Lăng vẫn do anh thừa kế, cái gọi là phượng hoàng thì vẫn là phượng hoàng, không đến lượt lão chen ngang.

Tô Tiểu Đại cảm thấy lão ta thực buồn cười. Lão thất bại không phải do xuất thân nghèo hèn, mà là do không biết điểm dừng, nuôi lòng tham vô đáy!

Lăng Duy Trạch cười khinh khi: “Ông mà tội tình gì? Hèn mọn ư?”

Vốn chỉ là cái cơ.

Khánh Cẩn cũng xuất thân hèn mọn, là trẻ mồ côi, lưu lạc đầu đường xó chợ. Lão và Khánh Cẩn đều được nhà họ Lăng cứu mang, nhưng trái với lão ăn cháo đá bát thì Khánh Cẩn có ơn tất báo.

Lão có từng giành thức ăn với chó hoang chưa? Lão có từng bị côn đồ đánh cho dở sống dở chết chưa? Lão có cha mẹ đáng hoàng, vậy thì khổ sở cái gì đây? Chắc đến giờ lão vẫn chưa từng biết rốt cuộc mình sai ở chỗ nào.

“Con không hiểu đâu.”

Lăng Duy Trạch nhếch môi cười: “Tôi cũng đâu cần hiểu, tôi chỉ hiểu là có vay có trả, ông hại ông ngoại tôi thì ông nên chuẩn bị tinh thần đi.”

“Năm đó cha không bức tử Lăng Thiên!” Lạc Triết cuống cuống giải thích, “ông ta tự sát, không liên quan đến cha.”

“Vậy vì ai mà phải vào tù và tìm đường tự sát? Ông nói xem? Còn không phải vì mưu kế bẩn thỉu của ông. Nếu ông ngoại không tự sát, ông sẽ bỏ qua cho người của nhà họ Lăng bao gồm tôi và mẹ ư?”

Anh còn tưởng Lạc Triết dám làm dám chịu, nhưng không ngờ chỉ là con rùa rúc đầu, uống công anh xem lão ta là một đối thủ chân chính. Khí khái đàn ông đâu hết rồi, Lạc Triết?

“A Trạch cha biết cha sai rồi, van con bỏ qua cho cha, để cha sống nốt cuộc đời còn lại! Cha là cha ruột của con mà!”

“Ông không phải cha tôi, ông không phải cha tôi, ông không phải cha tôi! Chuyện quan trọng phải nhắc lại ba lần. Và, có cha nào muốn lấy mạng con ruột mình không?”

Nóng lòng muốn lấy được sự vị tha của Lăng Duy Trạch, Lạc Triết liều mạng lắc đầu: “Cha không muốn giết con, cha chỉ sai thằng Minh tìm cách ngăn con lại, về đầu quân cho cha thôi! Cha thề là mình không có!”

“Nghĩa là ông muốn tôi tính sổ với thằng con ngoài giá thú của ông à?” Lăng Duy Trạch cười hỏi. Nhìn nụ cười ấy, Lạc Triết mới biết mình đã lỡ lời. Lão hoảng sợ nhìn anh, từ sâu trong mắt anh mà nói, lão biết anh sẽ không bỏ qua cho mình. Lão trầm mặc, sau đó kiệt quệ tựa vào ghế.

“Khi ông làm việc gì cũng nên sớm nghĩ tới kết quả.” Lăng Duy Trạch đứng dậy, toan kéo tay Tô Tiểu Đại rời đi.

Lời nói của anh giống như lưỡi dao sắc nhọn cắm vào lòng Lạc Triết, lão biết mình tiêu đời rồi. Dùng chút hơi sức cuối cùng, lão nói vọng theo bóng lưng hai người bọn họ: “Xin con tha thứ cho em mình, xin con đấy!”

Lăng Duy Trạch ngoảnh đầu nhìn lại: “Em nào nữa, lắm em thế? Đây đâu phải chương trình Như chưa hề có cuộc chia ly mà ai cũng đủ điều kiện nhảy vào nhận mặt thân nhân?”

Dám cho xe tông chết anh, mỗi hận này vẫn chưa nguôi ngoay được. Nhưng nếu như hấn cút khỏi tầm mắt anh, trốn chui nhủi ở nơi nào anh không thấy, thì anh sẽ tha cho một con đường.

Rốt cuộc khi rời khỏi trại tạm giam, Tô Tiểu Đại lo lắng hỏi chồng mình: “Anh không sao chứ?”

Lăng Duy Trạch cười lắc đầu: “Anh ổn.”

Tô Tiểu Đại cũng cười, chính là muốn cùng chồng mình lên xe trở về nhà, thế nhưng bóng người trước mặt làm cho bọn họ dừng bước. Một thân váy đỏ tung bay trong gió, kẻ mà đã lâu cô không gặp – Lâm Linda

63. Chương 63

Linda vẫn xinh đẹp như thế, chỉ là trải qua những chuyện này khiến Tô Tiểu Đại không muốn nhìn nàng ta dù chỉ một cái. Cô dắt tay anh mau mau đi mất. Lăng Duy Trạch thấy Linda nhìn chằm chằm mình thì cũng chẳng nói gì, chỉ thản nhiên bước theo Tô Tiểu Đại.

Cùng lúc đó, Linda vội vàng nắm lấy tay anh: “A Trạch...”

“Buông ra!” Lăng Duy Trạch lạnh lùng nói.

Nén nước mắt, Linda khổ sở lắc đầu: “Em không buông, A Trạch!”

Tô Tiểu Đại lúc này nổi đóa. Có mặt vợ người ta mà dám chèo kéo như chốn không người đây là đạo lý gì? Thù cũ hận mới thì nhau kéo tới một lượt, Tô Tiểu Đại gầm lên: “Cô kia, bộ không biết xấu hổ sao mà bám theo chồng tôi mãi thế?”

Thấy Tô Tiểu Đại bực mình, Lăng Duy Trạch cũng lạnh nhạt gạt tay cô ta ra, mở miệng nói: “Linda, chúng ta không liên quan gì nhau cả, cô hiểu chưa?”

Linda sống chết lắc đầu: “Không, A Trạch, chẳng phải anh muốn cùng em ở cạnh nhau ư?”

“Tôi nói tôi muốn ở cạnh cô bao giờ?” Lăng Duy Trạch tỏ ra hơi áy náy, “mặc dù tôi lợi dụng cô, nhưng cổ phần của công ty nhà cô bị nhà họ Lạc chiếm đoạt tôi đã đem trả lại cho cô rồi, vậy là sòng phẳng. Còn nữa, tôi yêu Tiểu Đại, cô đừng nghĩ đến việc chúng ta làm lại từ đầu, sẽ không có đâu.”

Lúc bọn họ rời đi, Tô Tiểu Đại còn len lén nhìn Lăng Duy Trạch, cứ nhìn mãi nhìn mãi, nhìn đến khi anh chịu không nổi, đưa tay bẹo má cô: “Nhìn cái gì?”

“Nhìn xem anh yêu em chỗ nào!” Tô Tiểu Đại cười khúc khích.

Lăng Duy Trạch cũng cười theo: “Mặt dày quá rồi cô ơi.”

“Mặt dày cũng là vợ của anh!”

Dường như sống chung với Lăng Duy Trạch lâu dần cũng bị ảnh hưởng tính cách vô sỉ, ngang ngược của anh hay sao mà giờ Tô Tiểu Đại cũng gian manh không kém!

Tuy nhiên hai vợ chồng họ không dừng chân ở thành phố Y quá lâu, dù sao công ty chính vẫn nằm ở thành phố C, mà nơi này đã có Khánh Cẩn quản lý là đủ rồi.

“Anh Cẩn, L&S ở thành phố Y xin giao lại cho anh.”

Khánh Cẩn nghe xong kiên định gật đầu: “Vâng thưa cậu.”

Tô Tiểu Đại vui vẻ nói xen vào: “Anh Cẩn, sau này có dịp nhớ về thăm bọn em nhé!”

“Chắc chắn rồi.” Hắn ta nghiêm túc trả lời.

Rốt cuộc, hai vợ chồng bọn họ cũng lên máy bay, khởi hành quay về nhà. Vì để tưởng nhớ người ông quá cố, Lăng Duy Trạch cùng vợ và mẹ mình ra nghĩa trang thăm ông. Ở nghĩa trang, Lăng Tô Mạn đã khóc nức nở một lát khi nghĩ tới những chuyện đã qua. Tô Tiểu Đại và anh đứng bên cạnh trầm mặc, lát sau mới an ủi Lăng Tô Mạn: “Mẹ à, mẹ đừng buồn, ông ngoại ở trên trời sẽ rất vui nếu biết chúng ta vẫn đang sống khỏe mạnh!”

Lăng Tô Mạn đưa tay lau nước mắt: “Ừ ừ, mẹ không buồn, mẹ chỉ hơi xúc động một chút thôi.”

Vì trời cũng đã tối cho nên ba người đều rời khỏi đó, tìm một quán để dùng bữa tối. Sau khi ăn tối với mẹ xong, Lăng Duy Trạch liền đưa Tô Tiểu Đại về nhà. Hiện tại anh đã trở lại, dĩ nhiên không cần mẹ anh ngày đêm trông chừng cô ngốc này nữa, để mẹ anh được thư giãn nghỉ ngơi, muốn đi đâu thì đi đó. Trong nhà còn có bà bác chuyên chăm sóc phụ nữ mang thai, còn có anh nữa, cho nên Tô Tiểu Đại sẽ được mọi người ‘bảo quản cẩn thận!’

Mắt thấy sắp về tới nhà, Tô Tiểu Đại đang dần mất ra đột nhiên thèm ăn vặt, Tô Tiểu Đại chỉ chỉ vào quầy hàng bán Ma Lạt Thăng, làm nũng với Lăng Duy Trạch: “Anh ơi mua cho em món kia kìa, em muốn ăn!”

Lăng Duy Trạch cau mày, những thứ hàng ngoài lề đường thực không tốt cho sức khỏe, nhưng thấy vợ mình cứ ỉ ỏi mãi nên cũng đành ừ một tiếng.

“Anh đi mua cho em, mà chỉ ăn một tẹo nhỏ thôi đấy.”

Tô Tiểu Đại liền thoắt gật đầu: “Em biết mà, em yêu anh nhất!”

Nhìn cái mặt ngốc của cô khiến Lăng Duy Trạch không nhịn được cười, dừng xe lại ven đường rồi bảo: “Ngồi trên xe chờ anh, chờ chạy lung tung.”

Tô Tiểu Đại lại rất nghe lời gật đầu, sau đó vui vẻ nhìn người chồng điển trai đang chạy ngược về hướng bán món Ma Lạt Thăng đằng xa.

Ngồi một mình cũng chán, Tô Tiểu Đại he hé mắt nhìn trái, rồi nhìn phải, bên ngoài lúc này đã là mùa đông gió tuyết. Tuy rằng không ẩm áp nhưng ngồi trong xe thế này cô sợ bị kín bưng không khí, cho nên quyết định mở cửa ra ngoài hóng mát một tí. Sắc trời âm u, ánh đèn vàng trải dài trên tuyết khiến khung cảnh càng thêm thơ mộng, trên đường tựa như vắng bóng người, yên tĩnh như vậy khiến Tô Tiểu Đại cũng cảm thấy lòng cô thanh thản. Cô nhàm chán đưa chân giẫm lên tuyết, ngẩng mặt nhìn hoa tuyết bay bay.

Bỗng dưng có một bóng đen xuất hiện, cô còn chưa kịp phản ứng thì đã rơi sâu vào vùng tối đen...

64. Chương 64

Lúc Lăng Duy Trạch đem Ma Lạt Thăng trở lại thì đã không còn thấy Tô Tiểu Đại đâu cả. Trên xe không có người, dưới đất chỉ còn những dấu chân lộn xộn giẫm trên nền tuyết trắng. Anh sợ hãi vội cầm lấy điện thoại toan gọi điện, mới phát hiện cô đã vứt điện thoại ở trên xe rồi. Tim anh lịm đi, trực giác đang dần mách bảo với anh rằng Tô Tiểu Đại thực sự xảy ra chuyện.

Anh run rẩy gọi đến cho Đào Dục, nói gần như ra lệnh: “Đào Dục, Tiểu Đại mất tích rồi, bảo sở cảnh sát điều quân ra đường 125 nhanh lên!”

Mặc kệ gió lạnh bên ngoài, Lăng Duy Trạch cứ đứng thẳng tắp ở cạnh xe chờ, anh vẫn mong Tô Tiểu Đại lập tức quay lại, anh vẫn mong Tô Tiểu Đại đi đâu linh tính chứ không phải là bị bắt cóc! Nhưng rốt cuộc vẫn chẳng thấy cô. Chính lúc này đây, một người đàn ông qua đường đang đứng do dự bèn chậm chạp đi tới: “Thưa ngài, ngài biết cô gái vừa nãy ở trong xe sao?”

Lăng Duy Trạch nhìn hẩn, nét mặt âm u: “Là một cô gái mặc áo lông trắng, tóc dài, vóc người nhỏ bé phải không?”

Người qua đường nghe xong vội vã gật đầu khiến Lăng Duy Trạch cũng kích động: “Đúng vậy, cô ấy đâu rồi???”

Người qua đường miễn cưỡng đáp: “Vừa nãy tôi đang đứng nghe điện thoại thì thấy cô ấy bị người ta mang đi.”

Đợi hẩn nói dứt, Lăng Duy Trạch sửng sốt giây lát rồi nhanh chóng khôi phục tinh thần lại, gấp gáp cảm ơn hẩn ta, phóng xe đi.

Nhà họ Đào có quen biết với cục cảnh sát, lúc anh vừa tới thì Đào Dục đã chạy ra: “Tiểu Đại bị bắt cóc.”

Lăng Duy Trạch nghe như có như không: “Đưa anh đến phòng theo dõi.”

Đào Dục lo lắng nhìn anh, sau đó dẫn anh đến phòng theo dõi. Sau khi nhìn màn hình chiếu từ camera lại mới biết Tô Tiểu Đại thực sự là bị bắt cóc. Anh ngồi trên ghế, lạnh lùng nhìn chằm chằm tín hiệu truyền phát tin, cô không kịp phản ứng hay giấy dựa thì đã bị kẻ đó vác đi.

“Ngài Lăng, mong ngài yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tìm ra kẻ bắt cóc vợ ngài!” Cục trưởng cục cảnh sát nhìn về phía Lăng Duy Trạch cam đoan.

Mà giờ phút này Hình Dương hay tin chạy tới, nhìn sơ qua màn hình theo dõi rồi hỏi: “Tiểu Đại bị bắt cóc à?” Giọng nói hẳn có phần lo lắng.

“Ừ, nhưng tôi sẽ tìm được cô ấy, sẽ không để cô ấy có việc gì.”

Anh đáp như vậy rồi cùng Đào Dục rời khỏi đó.

“A Dục, chú lập tức sai người điều tra thành phố C, điều tra cả Lạc Vũ Minh nữa.”

Lạnh, đau, đây chính là cảm giác của Tô Tiểu Đại lúc này. Cô dần dần tỉnh lại, mới phát hiện chân tay mình bị trói, ngoài miệng dán băng dính, mà người đang chờ cô khi tỉnh dậy lại là Linda và Lạc Vũ Minh.

Linda thấy cô tỉnh bèn đi qua, gỡ mảnh băng dính xuống: “Không ngờ phải không, cô Tô?”

Vài giờ không được uống nước khiến cổ họng Tô Tiểu Đại đau rất, cô nhăn mặt thì thào: “Cho tôi ít nước.”

Linda không nói gì, chỉ thấy Lạc Vũ Minh mang cho cô nước. Sau khi uống xong cô mới cảm thấy khá hơn. Lạc Vũ Minh nhiều ngày không gặp, nay gặp lại trông hẳn tiêu tụy, râu ria xồm xoàm, mắt hẳn vẽ đào hoa vốn có. Hóa ra việc Lạc thị sụp đổ lại khiến hắn bị nhiều đả kích như thế.

“Anh có thể không trói tôi không? Tôi không chạy đâu.”

Lạc Vũ Minh lắc đầu: “Không thể.”

Tô Tiểu Đại cũng không cưỡng cầu, cô chỉ mong bọn họ không động đến đứa bé trong bụng cô là tốt rồi. Ngoài ra, gặp cái gì cô đều không sợ.

Thấy Tô Tiểu Đại càng điềm nhiên, Linda lại càng tức giận quát: “Cô không hỏi chúng tôi bắt cô làm gì ư?”

Tô Tiểu Đại nhìn Linda một chút: “Cô nói đi.”

“Tôi muốn tống cô sang Mỹ, buộc cô phải rời khỏi A Trạch.” Linda gằn từng chữ một.

“Cô không giết tôi à?”

“Hừ, đâu có để cô chết dễ như vậy, muốn cô sống dở chết dở, bị tôi tra tấn hành hạ đi!”

Tô Tiểu Đại âm thầm thở dài, thế này tốt lắm. Chỉ cần cô còn sống là được, còn sống là còn cơ hội, Lăng Duy Trạch nhất định sẽ giải cứu hai mẹ con cô!

“Tôi gọi điện thoại cho Lăng Duy Trạch ngay bây giờ!” Lạc Vũ Minh nói với vẻ mặt khó chịu.

Linda nghe xong, lập tức giữ chặt hắn: “Anh muốn làm gì?”

Lạc Vũ Minh hừ một tiếng: “Cô ngồi nghĩ cách xử trí Tô Tiểu Đại thế nào tôi chẳng quan tâm, tôi đồng ý đem cô ta lại đây cũng không phải vì giúp cô, mà là tôi muốn Lăng Duy Trạch cứu ba mình.”

“Không được!!!” Linda hét lớn.

“Cút đi, ông đây phải cứu ba mình!” Còn nửa tháng nữa ba hắn sẽ thi hành án tử, hắn muốn cứu Lạc Triết, mà người duy nhất có thể cũng chỉ có Lăng Duy Trạch. Thấy Lạc Vũ Minh kích động thế này khiến Linda cũng hoảng sợ theo: “Được được được, anh đi chỗ khác gọi điện đi, cứu ba anh xong rồi anh mới có thể thả cô ta!”

Trở lại với bên phía Đào Dục, hẳn sau khi nhận được tin mới thì liền báo cho anh: “Lạc Vũ Minh không có ở thành phố Y, hẳn đang ăn náu ở đây Trạch ạ.”

“Truy lùng cho bằng được, chú hiểu không?”

“Cậu yên tâm đi, Tiểu Đại không có việc gì đâu!” Đào Dục trấn an.

Lăng Duy Trạch nghe xong, nhắm mắt thở dài, chỉ mong cô bình an vô sự, nếu không thì...

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, Lăng Duy Trạch nhanh chóng tiếp điện thoại. Bấy giờ Lạc Vũ Minh đã cải trang, đến một nơi khá xa để gọi điện thoại công cộng.

“Lăng Duy Trạch, nói ngắn gọn là Tô Tiểu Đại đang ở trong tay tao, mày muốn tao thả nó thì mày phải tìm cách cho ba tao ra tù!”

Lăng Duy Trạch phát tay, Đào Dục lập tức hiểu ý tứ anh, sai người điều tra địa điểm của cuộc gọi này từ đâu tới.

“Mày uy hiếp tao à?”

Giọng Lạc Vũ Minh bấy giờ nhẹ nhàng: “Thả ba tao ra, tao sẽ tha cho Tô Tiểu Đại.”

“Vậy để tao nói chuyện với cô ấy ngay!”

“Cô ta không ở đây, mày tốt nhất nghe theo lời tao, bằng không đừng có trách!”

Con người Lăng Duy Trạch càng sâu: “Được, tao đồng ý với mày, nhưng phải nhớ kỹ là vợ tao bình an vô sự. Còn không thì tao đem cả nhà mày chôn theo!”

Nói xong, Lăng Duy Trạch ngắt điện thoại. Anh dõi mắt nhìn ra ngoài trời tối đen, trong lòng thầm nhủ, Tô Tiểu Đại, chờ anh!

65. Chương 65

Bọn họ tạm trốn ở một căn nhà ngoại ô rách nát, Lạc Vũ Minh rất nhanh đã trở lại, trong tay còn mang theo mấy túi thực phẩm và vật dụng hằng ngày.

Tô Tiểu Đại cảm thấy khó chịu, tay chân cô đều bị trói đến đỏ hoe, nhất là bụng cô luôn khê đau làm cho cô rất sợ. Nhưng cô không dám nói với Linda, chỉ e chọc tức cô ta thì hậu quả càng thê thảm. Lúc trông thấy hắn bước vào, mà Linda thì đang nhắm mắt nghỉ ngơi đằng kia, cô liền thấp giọng thỉnh cầu hắn: “Lạc Vũ Minh, anh cởi trói cho tôi đã, tôi khó chịu lắm. Sức tôi như vậy thì sao đào thoát được, anh đừng lo.”

Lạc Vũ Minh ừ một tiếng, sau đó đánh thức Linda, bảo cô ta cởi trói cho Tô Tiểu Đại. Mặc dù không muốn làm vậy nhưng bất gặp vẻ mặt nhợt nhạt cùng chân tay hắn vệt đỏ kia, Linda vẫn sợ nếu tiếp tục trói nữa Tô Tiểu Đại xảy ra chuyện ngoài ý muốn trước khi sang Mỹ thì... vẫn là nên đồng ý cởi trói còn hơn.

“Cô tốt nhất ngoan ngoãn một chút, bằng không cô và cái thai trong bụng cô không yên đâu!”

Tô Tiểu Đại vội vã cam đoan: “Tôi biết rồi.”

Tuy rằng tình huống hiện tại rất tệ, tay chân đều đau, mồ hôi lạnh đổ trên trán, mặt cắt không còn giọt máu nhưng cô vẫn trấn an mình phải thật kiên cường. Lạc Vũ Minh giúp cô đứng dậy, sau đó đưa bánh cho cô: “Ăn chút gì đi.”

Tô Tiểu Đại lắc đầu mệt mỏi: “Các người ăn đi, tôi chưa đói.”

Cô không muốn ăn, Lạc Vũ Minh cũng không miễn cưỡng. Hắn ngồi ở bên giường nhìn cô: “Hôm nay tôi vừa gọi điện cho Lăng Duy Trạch.”

Nghe đến tên anh, ánh mắt Tô Tiểu Đại đột nhiên lóe sáng. Nhưng vừa trông thấy sắc mặt lạnh băng của Linda thì Tô Tiểu Đại cúi đầu: “Ừ, vậy hả?”

Tô Tiểu Đại càng bình tĩnh, Lạc Vũ Minh càng thêm bất an và áy náy. Hắn nói: “Lăng Duy Trạch muốn nói chuyện với cô, tôi đã chấp thuận yêu cầu này.”

Được nghe giọng anh? Thật nằm mơ cô cũng không dám nghĩ đến. Mà Linda thì đã có chút tức giận: “Sao anh dám đồng ý chứ? Nhỡ bị định vị thì làm sao đây?!”

“Cô câm miệng con mẹ nó đi!” Lạc Vũ Minh chửi thề một tiếng. Đây là giao dịch của hắn, và Linda thì chẳng là cái thá gì để hắn phải quan tâm hay làm theo cả. Nếu bây giờ không phải nàng ta còn lợi dụng được thì hắn đã tổng cổ khỏi đây rồi.

Linda thấy hắn hung hãn với mình nên cũng đành nén nhục xuống nước: “Hừ, anh tốt nhất là cẩn thận đấy, nói chuyện đúng một phút rồi ngắt máy, bằng không thì tiêu đời!”

Lạc Vũ Minh nghe xong cười mỉa, hắn vốn đã tiêu đời từ lâu. Ba bị tổng vào tù, mẹ hắn – Đỗ Như Mai thì bỏ trốn, Lạc thị tan tành sụp đổ, hắn vốn tiêu rồi, nếu không phải vì cứu ba hắn thì hắn cũng không làm những chuyện thế này. Kỳ thực Lạc Vũ Minh vốn không tin luật nhân quả, cái gì báo ứng, cái gì vay trả, mà giờ mọi thứ lại đúng như vậy! Hắn hận Lăng Duy Trạch, với ghen tỵ, căm thù. Ghen tỵ vì anh sinh ra đã là đại thiếu gia thân thể hiển hách, không giống hắn bị che giấu suốt hai mươi mấy năm phải gọi ba mình là chú. Từ nhỏ hắn bị người đời miệt thị, rằng hắn là đứa mồ côi cha, con hoang bị bỏ rơi. Hắn rất muốn nói mình có ba nhưng không thể.

Cho đến lúc này, khi ba hắn vào vòng lao lý, hắn mới nhận ra, thù hận kia chẳng là gì so với việc bảo vệ cho Lạc Triết một mạng an toàn!

Ánh nắng buổi sáng có chút chói mắt, Tô Tiểu Đại ngủ chập chờn nên tỉnh giấc, ăn ở tạm bợ bên ngoài khiến Linda cùng Lạc Vũ Minh cũng tỉnh giấc theo.

Tô Tiểu Đại yêu cầu đi vệ sinh, Linda bước theo giám sát. Sau đó, cô ra ngồi ở cạnh giường, lại bị Lạc Vũ Minh nhẹ đẩy đứng lên: “Tôi muốn gọi cho Lăng Duy Trạch, để cô nói vài câu với hắn.”

Tô Tiểu Đại nhẹ đáp lời: “Vâng.”

Lăng Duy Trạch cả đêm không ngủ. Tối hôm qua Lạc Vũ Minh gọi điện đã tra ra chỗ rồi nhưng nơi đó không có tung tích, cảnh sát theo chân cũng chẳng được do thành phố C quá lớn. Nhưng họ cũng đã phối người tập trung sân bay, nhà ga, bến xe, những địa điểm di chuyển cần thiết, chỉ là chưa biết vị trí chính xác mà thôi.

Khi tiếng chuông điện thoại vang lên, Lăng Duy Trạch đang ngủ gật cũng vội choàng tỉnh giấc. Đào Dục đem đi động đưa cho anh, phía cảnh sát cũng tỉnh táo bật dậy.

“Lăng Duy Trạch.”

“Còn tao là Minh.”

“Tao biết, vợ tao đâu?”

Lạc Vũ Minh đưa điện thoại cho Tô Tiểu Đại, chỉ nghe thấy anh nói: “Anh đây, Tiểu Đại.”

Tô Tiểu Đại run rẩy đáp lời: “Vâng... em, em đây.”

Thanh âm của cô có chút khản đặc yếu ớt khiến Lăng Duy Trạch đau lòng, anh cố gắng kiềm chế cảm xúc, bình tĩnh hỏi: “Em vẫn tốt chứ?”

“Em... em tốt lắm, không có việc gì.” Cô vui vẻ đáp lại, dù nước mắt đã tuôn rơi.

“Ngaoan, đừng khóc, chờ anh đón em về. Hiểu chưa?”

Tô Tiểu Đại đưa tay che miệng, nói trong tiếng nấc: “Vậy anh nhanh một chút... em muốn về nhà...”

Lăng Duy Trạch vừa định nói thêm thì Lạc Vũ Minh đã lạnh lùng cắt ngang cuộc thoại, hần lạnh lùng hỏi: “Mày nghe được là vợ mày còn sống thì cũng biết nên làm gì rồi chứ?”

Đôi mắt Lăng Duy Trạch dần dần tối lại: “Được. Sẽ có tin mới vào ngày mai. Mày nhớ cho kỹ, tao có thể cứu ông ta một lần, cũng có thể đẩy ông ta vào khám một lần, cho nên đúng kỳ hạn phải đem vợ tao giao trả an toàn, bằng không, ông ta đừng mong sống sót. Hiểu chưa?”

Lạc Vũ Minh trầm mặc vài giây, sau đó gật đầu: “Được.” Dứt lời liền ngắt máy, thời lượng cuộc gọi chưa tới một phút.

Hình Dương có chút lo lắng hỏi anh: “Anh Lăng định làm thế nào?”

Lăng Duy Trạch cười rét lạnh: “Liên hệ truyền thông và cảnh sát thành phố Y cho tôi.”

Anh từng nói qua, nếu Lạc Vũ Minh biết thân biết phận, anh sẽ tha cho cái mạng rẻ rách của hần. Nhưng một khi đã dám bắt cóc vợ anh, thì đây là tự tìm đường chết!

66. Chương 66

“Lăng Duy Trạch nói cái gì?” Linda hỏi cộc lốc.

“Hần đồng ý cứu ba tôi, buộc tôi cùng lúc phải giao trả Tô Tiểu Đại về.”

Linda nghe xong liền cười nhạo: “Anh tin tưởng hần?”

Lạc Vũ Minh hừ một tiếng: “Không thì còn cách nào?”

Linda trầm mặc một lát, chính cô cũng chẳng cần cứu lão già kia, cô muốn mình tách khỏi Lạc Vũ Minh hoàn toàn nên bắt đầu gỡ trò kích tướng: “Liệu anh có nghĩ tới sau khi cứu cô ta xong hần sẽ làm gì anh không nhỉ?”

Lạc Vũ Minh giật mình, quả thật hần không nghĩ tới, dù muốn cứu ba hần, nhưng còn hần thì sao đây? Lăng Duy Trạch sẽ đối xử thế nào, hần hoàn toàn không lường trước được... nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Lạc Vũ Minh, Linda tiện thể còn châm dầu vào lửa: “Anh tin hần bỏ qua cho anh à? Đền chường đó đừng nói là ba anh, kể cả anh cũng không thoát nổi. Nếu tôi là hần, sau khi cứu được cô ta rồi tôi sẽ bắt anh sống không bằng chết, hành hạ anh đầy Lạc Vũ Minh à!”

“Vậy... vậy phải làm sao?” Lạc Vũ Minh bỗng nơm nớp sợ hãi. Bởi hần biết, con người Lăng Duy Trạch thâm sâu dường nào.

Thấy hần rút cuộc nghe lời mình, bấy giờ Linda mới nói khẽ: “Ba ngày sau, bảo Lăng Duy Trạch đưa ba anh đến đây, đợi khi các người an toàn rồi khỏi mới nói cho hần địa điểm của Tô Tiểu Đại.”

“Hần sẽ đồng ý ư?” Lạc Vũ Minh có phần ngờ vực.

Linda lại cười: “Đó là điều đương nhiên.” Vì anh còn vợ và đứa bé chưa chào đời, điều kiện gì mà anh chả đáp ứng. Chỉ có Lạc Vũ Minh ngu ngốc mới tin vào tin tức, hần còn không biết tin tức vốn làm giả được sao?

Lạc Vũ Minh suy nghĩ nửa ngày trời, rốt cuộc cũng đồng ý với kế hoạch của Linda vạch ra. Linda không khỏi thích thú, nàng còn cười nhạo hần là đồ ngu xuẩn, bằng không làm sao nàng có thể dễ dàng qua mặt hần chứ. Chờ hần đón lão già kia, Lăng Duy Trạch lại chú ý đến hần, nàng liền nhân cơ hội đem Tô Tiểu Đại ra nước ngoài, nàng đã chuẩn bị sẵn hai hộ chiếu giả. Cho dù Lạc Vũ Minh chỉ điểm nàng thì nàng cũng chẳng lo, bởi vì hần không có gì làm chứng hết. Hiện tại mà nói, “nàng” đang ở nước Mỹ thì làm sao có thể bắt cóc vợ người ta chứ, haha!

Lúc Lăng Duy Trạch vừa giảng bày thật tốt thì lại nhận được cú điện thoại của Lạc Vũ Minh, vì sợ bị định vị, hần vội vã nói yêu sách của mình rồi ngắt máy ngay. Lời đòi hỏi khác thường của hần làm Lăng Duy

Trạch rơi vào trầm tư, dường như đây không phải là ý đồ của hắn đã dự liệu, đằng sau hắn nhất định còn có người khác! Nhưng là ai chứ, Lăng Duy Trạch có phần nghi hoặc.

Ba ngày sau, Lăng Duy Trạch đưa Lạc Triết tới địa điểm mà Lạc Vũ Minh yêu cầu, anh phải đợi một hồi lâu mới thấy hắn ta xuất hiện. Nhìn thấy Lạc Triết đằng kia, Lạc Vũ Minh kích động chạy tới đỡ lấy người cha đã dần suy nhược của mình: “Ba à, con đón ba về đây...”

Lạc Triết cũng kích động không kém, nhưng lão không phải là Lạc Vũ Minh, ở cái đầu óc cáo già của lão thì lão biết sự tình không đơn giản như vậy. Lăng Duy Trạch không có hứng thú xem cha con hợp mặt, anh chỉ lạnh lùng nhìn Lạc Vũ Minh: “Máy bay ở đó, sẵn sàng đưa hai cha con mày qua Mỹ, một trăm ngàn USD tao cũng đã chuẩn bị, vậy vợ tao đâu?”

Đối diện với thần thái bức người của Lăng Duy Trạch, hắn ta có chút run rẩy, bèn nói theo cách mà Linda căn dặn: “Chờ bọn tao an toàn rồi khỏi đây, tự khắc... tao sẽ nói cho mày.”

Lăng Duy Trạch cúi đầu cười nhạt: “Mày nghĩ mày đang đóng phim chắc?”

Lạc Vũ Minh nghe xong, không hiểu anh có ý tứ gì, nhưng nhìn đằng sau một đám người cầm súng chĩa vào bọn họ, bấy giờ Lạc Vũ Minh mới phát hoảng lên: “Mày... mày định làm gì?”

“Nói cho tao biết cô ấy đang ở đâu, bằng không, đừng trách tao tuyệt tình. Thành phố C này là địa bàn của tao, cho dù có giấu thì sớm muộn tao cũng tìm thấy, có hiểu chưa?”

Lạc Vũ Minh thất thần sợ hãi, hắn quả nhiên bị Lăng Duy Trạch dọa cho xanh mặt. Nhưng nghĩ đến thành công chỉ còn trong chớp mắt, hắn có chút không cam lòng: “Mày không nên làm càn, có... người đang canh chừng Tô Tiểu Đại, nếu bọn tao lia đời, cô ta cũng đừng hòng sống sót!”

Thì ra đúng thật là có kẻ đứng sau. Lăng Duy Trạch cười: “Mày như cá nằm trên thớt rồi, hoặc là nói ra, hoặc là bị truy nã đến chết.”

“Tao... tao cũng chỉ muốn cứu ba tao!” Lạc Vũ Minh gào lên thảm thiết. Mà Lạc Triết đứng phía sau nghe được những lời này liền trở nên kinh sợ, lão cười thê lương, thật sự không uống công nuôi hắn, không ngờ hắn muốn tìm cách cứu mạng già của lão, cũng xem như đứa con này đáng giá! Ai lại chẳng ham sống, nhưng giam mình trong trại giam những ngày qua, lão có một số việc nghĩ là nên buông tay. Lão kéo áo Lạc Vũ Minh, khẽ nói: “Minh à, nói cho A Trạch vợ nó ở đâu đi con.”

Lạc Vũ Minh ngờ vực nhìn Lạc Triết: “Nói cho hắn, con với ba sẽ chết!”

Lạc Triết mỉm cười: “Nghe lời ba, nói đi.”

Lạc Vũ Minh có chút không hiểu vì sao ba mình lại làm như thế, hắn nhìn lão ta, lại nhìn sang Lăng Duy Trạch, rồi cúi đầu lăm lăm trong tuyệt vọng: “Không... không... đây là đường thoát tử cuối cùng, ba à... ba!”

Mà phía sau Lạc Triết lại bước lên, đi tới trước mặt anh, hèn mọn nói: “A Trạch, ba bảo thằng Minh nói ra chỗ ở của vợ con, rồi ba trở vào tù chờ ngày thi hành án, nhưng con có thể tha cho em con một mạng không?”

“Ba! Ba đang lừa nhảm gì vậy, ba qua đây, nhanh lên!” Lạc Vũ Minh trợn mắt gào to.

Lạc Triết ngoảnh mặt nhìn Lạc Vũ Minh, sau đó lão cầm họng súng đen ngòm dí vào huyệt thái dương, nhẹ nhàng nói: “Minh, con còn không nói, ba tự sát cho con xem!”

Lạc Vũ Minh không thể tin vào mắt mình nữa: “Ba...”

Thấy hắn còn do dự, lão dứt khoát bóp lấy cò súng, điều này khiến Lạc Vũ Minh sợ tới mức run rẩy hô lên: “Con nói, con nói, Tô Tiểu Đại đang ở ngoại ô Y tiểu khu X số nhà 401!”

Lấy được thông tin quan trọng, Lăng Duy Trạch lập tức phát tay: “Nhanh, phái cảnh sát qua đó giải cứu con tin!”

Nhưng khi anh cùng cảnh sát xông vào căn nhà đó thì không thấy bóng người đâu cả. Anh giận đến run người, liền trở ra kéo Lạc Vũ Minh đang bị công ở trên xe xuống, nắm lấy một cái rồi túm chặt áo hắn, gằn giọng hỏi: “Lạc Vũ Minh, ngay cả tao mà mày cũng dám gạt sao?!”

67. Chương 67

Lạc Vũ Minh bị đánh cho choáng váng, hấn đau đớn cuộn mình trên mặt đất, mà Lăng Duy Trạch muốn xông lên đánh hấn tiếp, liền bị Đào Dục ngăn lại: “A Trạch, cậu bình tĩnh đi chứ!”

Lăng Duy Trạch thì không cách nào bình tĩnh, đã 5 ngày anh không được nhìn thấy cô, không biết cô sống thế nào, bụng có đau không, có muốn ăn gì không, cô còn mang thai đứa bé, ngộ nhờ có điều gì bất trắc thì anh phải làm sao bây giờ?!

Anh cố nhẫn nại để chờ giây phút đón Tô Tiểu Đại về, nhưng hiện tại thì cô không có ở đây, mọi thứ chuẩn bị đều do hấn ta làm cho hỏng mất!

Lạc Vũ Minh lặn dài trên đất, thở hổn hển nói: “Tao... tao thực không lừa mày, chính nơi này, Linda giám sát Tô Tiểu Đại!”

Linda? Cái tên ngoài ý muốn thật khiến anh nổi đóa. Chẳng phải cô ta đang ở Mỹ ư? Tỉnh táo lại, anh từ trên cao nhìn xuống Lạc Vũ Minh: “Mày nói mày và cô ta bắt cóc vợ tao?”

Chuyện tới nước này còn gì để giấu, Lạc Vũ Minh nghiêm túc gật đầu: “Là cô ta tới tìm tao, nói làm như vậy mới có thể cứu ba tao...”

Lăng Duy Trạch nhíu mày: “Cô ta muốn mày cứu ông già?”

Lạc Vũ Minh suy nghĩ một chút: “Cô ta muốn dẫn vợ mày sang Mỹ, để chia cắt chúng mày đấy.” Hấn cũng không phải ngờ nghệch trong việc này, mục đích của Linda hấn cũng biết rõ, nhưng đôi bên cùng có lợi, hấn đại gì mà không hợp tác?

“Cô ta đi bao lâu rồi?”

“Chắc cũng... kha khá thời gian.”

Kha khá thời gian? Tim Lăng Duy Trạch chợt lạnh buốt, không, cô ta không dám trực tiếp đến sân bay, vì nơi đó có cảnh sát đã bao vây.

“Nói với cảnh sát, còn có người của tôi, hiện tại phong tỏa và tìm kiếm ở sân bay, nhà ga, bến xe, tìm ngay, tìm Linda ngay lập tức!”

Lúc bấy giờ, Linda run rẩy dẫn Tô Tiểu Đại ra tới bến xe, nàng biết Lăng Duy Trạch đã cấm chốt ở sân bay nên không dám liều lĩnh. Trước hết Linda muốn đưa Tô Tiểu Đại rời khỏi thành phố C, chỉ cần rời khỏi được sẽ có người tiếp ứng nàng, rồi nàng sẽ thành công tẩu thoát.

Linda kéo Tô Tiểu Đại đến phòng bán vé, vì phòng ngừa cô chạy trốn nên nàng kéo cánh tay của cô, trên tay còn quấn một chiếc khăn choàng, bên trong giấu một con dao sắc bén: “Mày tốt nhất ngoan ngoãn, nếu không tao sẽ đâm dao vào bụng mày, lúc đó đừng trách sao con mày chết yểu!”

Linda giở trò uy hiếp làm Tô Tiểu Đại sợ đến thất thần, mấy ngày nay bị cô ta đối xử tệ cũng khiến cô suy yếu, bụng cũng có chút đau. Linda dám làm thế thì chắc chắn cô và con sẽ cùng chết.

Nhưng cô không thể ngồi chờ chết được, cô nhất định phải tìm cách chạy trốn, nếu không chờ khi tới Mỹ, có lẽ cô sẽ vong mạng bên ấy. Đáng được ăn mừng là, thành phố C bến xe không nhiều, nên việc sắp xếp tìm kiếm cũng dễ dàng hơn. Mà xe Tô Tiểu Đại đi lên lại xe đẩy đứng. Hình Dương được phân phó đến chỗ này, theo trực giác của cảnh sát thì hấn thường thấy tội phạm lựa chọn xe đẩy đứng để trốn thoát, cho nên hấn sắp xếp lực lượng tìm kiếm ở gần đây.

Tô Tiểu Đại bị Linda cài trang, đeo kính râm to, đội mũ, đeo khẩu trang, nếu không phải người quen thì chắc chắn sẽ không nhìn ra được. Sau khi mua vé xong, Linda và Tô Tiểu Đại ngồi ở ghế chờ, vì chuyến xe phải 10 phút nữa mới khởi hành khiến Linda thấp thỏm không yên.

Lúc này Hình Dương đã mang theo người xông tới, cảnh sát xuất hiện làm cho gian phòng rộng lớn trở nên xôn xao hỗn loạn, Tô Tiểu Đại cũng nghe thấy âm thanh, cô kinh ngạc nhìn sang, trời ạ, Hình Dương, là Hình Dương!

Nhưng con dao nằm ngay bụng khiến vẻ mặt Tô Tiểu Đại trở nên cứng nhắc, Linda cũng không ngờ cảnh sát nhanh chóng tìm đến như vậy, nhìn bọn họ phân tán lực lượng, Linda túm áo Tô Tiểu Đại, gần khế: “Đi vào toilet với tao!”

Cũng may toilet nằm ở góc khuất, chỉ cần vào trong đợi bọn họ rời khỏi là tốt rồi. Tô Tiểu Đại vã mồ hôi lạnh, cô thầm nghĩ phải tìm cách khiến cho Hình Dương chú ý. Lúc đang di chuyển, Tô Tiểu Đại cố ý trượt chân một chút, sau đó hô to lên một tiếng.

Linda bị cô dọa cho hoảng sợ, thấy Tô Tiểu Đại hô lên đã khiến đám cảnh sát đằng kia chú ý, Linda lập tức kéo Tô Tiểu Đại đi nhanh hơn vào toilet.

“Hai cô phía trước xin dừng bước!”

Nghe được giọng nói, đến gần, nhìn kỹ dáng dấp thì hẳn xác định, đây là Tô Tiểu Đại. Cho dù có đeo kính râm cùng khẩu trang nhưng hẳn vẫn nhận ra. Đối phó với bất cóc, giằng co không phải cách bởi họ có thể gây tổn hại cho con tin bất cứ lúc nào, cho nên Hình Dương giả vờ không biết: “Hai cô, xin mời hợp tác, cho tôi xem chứng minh thư.”

Lòng bàn tay Linda đều là mồ hôi, nàng ta run rẩy thò tay vào túi lấy ra hai cái chứng minh, sau đó đưa cho Hình Dương.

“Mời hai cô tháo kính râm và khẩu trang ra để tôi nhìn mặt.”

“Thưa anh, em gái tôi muốn đi toilet, có thể để chúng tôi vào trước không?” Linda sợ hãi, cố tìm cách viện cớ.

Hình Dương quay sang nói với đồng nghiệp nữ: “Tiểu Diệp, cậu vào trong với hai cô đây.”

“Vâng!”

Thấy hẳn cho đi, Linda mới lén lút thở phào một tiếng, nhưng khi Linda vừa xoay lưng lại thì Hình Dương đã nhanh như chớp bắt lấy cổ tay Linda vặn ngược ra ngoài khiến nàng ta hét ầm lên, con dao rơi xuống đất, còn Tiểu Diệp thì lao tới đỡ lấy Tô Tiểu Đại.

Rốt cuộc cũng được an toàn, Tô Tiểu Đại yếu ớt hít thở, Hình Dương giao Linda cho đồng nghiệp khác, sau đó đi tới bên cô, tháo kính xuống: “Thật là cô, Tiểu Đại!”

Tô Tiểu Đại hoảng hốt nhìn Hình Dương, trước khi ngắt xỉu trong ngực Tiểu Diệp, còn cố gắng nói: “Đưa tôi...vào bệnh viện...”

Hình Dương thấy cô ngắt xỉu thì cuống quýt hét to: “Gọi xe cấp cứu, mau!!!”

68. Chương 68

Sau khi Tô Tiểu Đại nhập viện, Lăng Duy Trạch cũng vội vàng chạy tới, cứ thế ngồi bên giường chờ cô. Cô ngủ suốt một ngày một đêm, Lăng Duy Trạch cũng ngồi đó suốt một ngày một đêm. Nghe được tin này, Lăng Tô Mạn và Dương Trùng Trùng cũng đều có mặt, nhìn thấy con trai mỗi mết, hai mắt thâm quầng, tay nắm tay Tô Tiểu Đại không buông, Lăng Tô Mạn có chút đau lòng, nhỏ giọng khuyên bảo: “A Trạch, con về nghỉ đi, ở đây để mẹ với con bé này trông nó cho. Khi nào nó tỉnh, mẹ sẽ gọi ngay cho con.”

Dương Trùng Trùng cũng ừm một tiếng: “Đúng đấy, anh về đi, cả ngày đêm không ngủ rồi mà.”

Lăng Duy Trạch lắc đầu, anh không muốn về, anh phải đợi cô tỉnh lại, nếu người đầu tiên cô mở mắt ra nhìn không phải là anh, cô lại khóc thì biết làm sao bây giờ!

Anh bướng bỉnh như thế, Lăng Tô Mạn cũng không miễn cưỡng, chỉ còn cách ngồi chờ đợi cùng anh.

Khi Tô Tiểu Đại tỉnh lại, nhìn thấy trước mắt ba người quen thuộc, nhất thời không biết phản ứng ra sao.

“Anh... mắt anh đỏ... hết rồi.”

Lăng Duy Trạch vội vã lắc đầu: “Anh không sao, người em thế nào, đau chỗ nào, khó chịu chỗ nào, nói cho anh nghe!”

Tô Tiểu Đại lắc đầu, sờ sờ nhẹ cái bụng, ừ, không đau, nhưng cô vẫn có chút lo lắng hỏi: “Con mình không sao chứ?”

“Nó tốt lắm, em nghỉ ngơi vài hôm là ổn thôi.”

Thấy đôi vợ chồng trẻ cần trút bầu tâm sự, Lăng Tô Mạn hiểu chuyện bèn kéo tay Dương Trường Trường đứng lên: “Con ở đây trông nó, mẹ với Tiểu Trường đi mua thức ăn.”

Lăng Duy Trạch gật đầu, sau đó phòng bệnh chỉ còn hai người bọn họ. Im lặng một hồi, Lăng Duy Trạch mới áy mở miệng: “Xin lỗi em...”

Tô Tiểu Đại nghe xong, liền đưa tay vỗ về gương mặt anh, an ủi: “Em đừng cảm lắm, em không có khóc.”

Rõ ràng là nên cười, nhưng Lăng Duy Trạch lại thấy cay cay sống mũi, anh ôm cô vào lòng, thì thào khẽ: “Do anh sai, may là em bình an vô sự, không thì anh...”

Cổ họng Lăng Duy Trạch nghẹn đắng, anh không thốt nên lời nào được nữa.

“Em không sao đâu, anh đừng khóc. Có anh ở đây, cái gì em cũng không sợ!” Tô Tiểu Đại cười hì hì nói.

“Anh... anh yêu em. Anh chỉ muốn nói cho em nghe như vậy, anh yêu em.”

Tô Tiểu Đại quả thật cảm thấy cuộc đời mình đã viên mãn, vì cuối cùng cũng nghe được ba tiếng anh yêu em. Cho nên, mọi phiền muộn mấy ngày qua đều được vứt ra sau đầu, không buồn nghĩ nữa. Làm sinh vật đơn bào cũng có lợi thế, đó là, cái gì cũng không nghĩ ngợi lâu, tỉnh dưỡng cho tốt rồi lại vui vẻ sống tiếp.

Vợ anh không có chuyện gì, anh cũng dư dả thời gian, quay lại xử lý những con người đó. Sau khi cùng cô ăn cơm rồi dỗ cho cô ngủ trưa, rốt cuộc Lăng Duy Trạch cũng bắt tay vào việc.

Lạc Triết là tử phạm, theo lý thuyết loại phạm nhân này không được xuất ngục, nhưng vì thế lực nhà họ Đào và thế lực của anh quá lớn nên phía cảnh sát cũng nhượng bộ cho. Khi thấy anh đem trả tội phạm, bấy giờ bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm. còn Lạc Vũ Minh thì, tất nhiên anh sẽ bỏ qua cho hắn như lời cam kết, nhưng anh cũng không hoàn toàn buông tha, để hắn ở tù vài năm, học cách làm người.

Còn Linda, sau khi về Trung Quốc lấy chồng thì cũng thuộc quốc tịch Trung Quốc, cũng may cô ta chưa kịp sửa quốc tịch thành Mỹ, nếu không lại phải nhai phiền phức.

Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt tiêu tụy của Linda, anh thầm nghĩ, mấy ngày qua cô ta ở trong này chắc cũng khó chịu lắm đây.

Vừa trông thấy Lăng Duy Trạch xuất hiện, Linda kích động hét lên: “A Trạch, anh đến cứu em sao?”

Lăng Duy Trạch chậm rãi ngồi xuống ghế, nhìn nàng: “Cô thực khiến tôi bất ngờ đấy, Linda ạ.”

Linda liếm môi, trả lời lạc đề anh: “A Trạch, em muốn về nhà!” Đúng, nàng phải về nhà, nơi này không hợp với thân phận tôn quý như nàng, lại còn rất bẩn.

Lăng Duy Trạch cười nhạo Linda là đồ não phẳng: “Cô nghĩ bắt cóc vợ tôi xong rồi, còn muốn có đường ra?”

Linda vẫn nghĩ Lăng Duy Trạch còn rất yêu thương mình, nên lại hùng hồn nói: “Em không có tổn thương cô ta!”

Lăng Duy Trạch nổi nóng: “Là vì cô chưa kịp!”

Một lời của anh khiến Linda nghẹn họng, đúng là nàng muốn đưa cô sang Mỹ rồi mới từ từ tra tấn cho sống dở chết dở. Nghĩ tới đó, nàng lại bắt đầu khóc lên: “Nhưng A Trạch, cũng vì em quá yêu anh!”

“Lâm Linda, cô nghe cho rõ, tôi chưa từng yêu cô, tôi chỉ yêu Tô Tiểu Đại, mong cô đừng mơ tưởng nữa! 7 năm chỉ là trách nhiệm, vì tôi đã ngủ với cô, nên tôi chấp nhận ở bên cô. Nhưng cô đứng núi này trông núi

nọ, hơn hết, tôi đã giúp cô ly hôn, giúp cô lấy lại cổ phần, đó là cách cư xử tử tế nhất rồi. Còn cô thì sao? Cô muốn hãm hại người tôi yêu thương, cho nên lần này cô không còn đường thoát đâu.”

Linda nghe xong ù tai, tũn nhục đan xen đau đớn, Linda nhìn Lăng Duy Trạch, đôi mắt đẫm nước mắt, ngay cả cơ thể cũng run lên: “Anh nói anh chưa từng yêu em?”

“Chưa từng.” Lăng Duy Trạch lạnh lùng nói.

“Anh... muốn em ngồi tù ư?”

“Còn thế nào nữa?” Anh làm sao có thể để kẻ gây ra tội ác nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, điển hình là Lạc Triết, “cô nên cảm thấy may mắn vì đây là Trung Quốc, ở nhiều quốc gia khác, bắt cóc sẽ xử tử hình.”

Gương mặt Linda trắng bệch: “Không thể buông tha em sao?”

Lăng Duy Trạch điềm nhiên đứng dậy: “Không thể.” Cô đã làm cái gì thì cũng nên nhận lại cái đó. Có vay-có trả!

Linda bật cười ha ha, quả nhiên không phải tôi, người anh yêu rất cuộc là cô ta, mãi mãi cũng không phải tôi!

Hiện tại thì sức khỏe Tô Tiểu Đại cũng không có gì trở ngại, bác sĩ cam đoan chỉ cần dưỡng thai cho tốt thì sẽ không có vấn đề gì. Tình duyên một thời gian rất cuộc cô cũng đã xuất viện.

Thời gian đã không còn sớm, lại cận kề cuối năm, khắp thành phố đều chuẩn bị đón năm mới, Lăng Duy Trạch giúp cô thật cẩn thận ngồi vào trong xe.

Chồng lái xe đi, Tô Tiểu Đại nhàm chán lật lật tạp chí, đột nhiên trông thấy một tin, bèn hỏi: “Lạc Triết đã...”

“Ông ta qua đời mấy hôm rồi.” Lăng Duy Trạch cầm quyển tạp chí đặt sang chỗ khác.

“Về sau sẽ không có việc gì chứ?”

“Việc gì em nhỉ?”

“Em chỉ sợ...” Tô Tiểu Đại e dè.

Lăng Duy Trạch mỉm cười: “Kiếm tiền nuôi em và con không phải việc sao?”

Cô véo nhẹ cánh tay Lăng Duy Trạch: “Anh thật là!”

“Thưa bạn vợ, nhiệm vụ kế tiếp của bạn là cùng mình ngày đêm lăn lộn vui vẻ, bạn vợ đã chuẩn bị tinh thần chưa?”

Nhìn gương mặt điển trai cùng ánh mắt kiên nghị của anh, tâm trạng Tô Tiểu Đại vô cùng hạnh phúc. Thưa lúc đèn đỏ, cô hôn bẹp lên má anh một cái, tươi cười ngọt ngào: “Thưa bạn, mình chuẩn bị tốt rồi!”

Đời người thật là kỳ diệu, Tô Tiểu Đại vốn chưa từng nghĩ tới mình sẽ cưới một người hoàn mỹ như vậy làm chồng, mà anh ta lại còn rất chiều chuộng cô nữa. Và tương lai, bọn họ sẽ cùng đón một bảo bối đáng yêu.

Mãi mãi như thế, từ nay về sau, hạnh phúc cả đời.

HẾT.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuc-hac-khong-phai-toi>